

Mark Haddon
Pata cu bucluc
Roman
Traducere din limba engleză și note de
Crenguța Năpristoc
Prefață de
Dan Sociu
A
Trei

Editori:
SILVIU DRAGOMIR
VASILE DEM. ZAMFIRESCU
Director editorial:
MAGDALENA MĂRCULESCU
Coperta colecției și ilustrația:
FABER STUDIO (Silvia Olteanu și Dinu Dumbrăvician)
Redactor:
ANDREEA RĂSUCEANU
Dtp:
CRISTIAN CLAUDIU COBAN
Corectură:
EUGENIA URSU
Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HADDON, MARK
Pata cu bucluc/ Mark Haddon ; trad.: Crenguța
Năpristoc. - București : Editura Trei, 2008
ISBN 978-973-707-160-6
I. Năpristoc, Crenguța (trad.)
821.111-31=135.1
Această carte a fost tradusă după
Mark Haddon, A spot of bother
Copyright © Mark Haddon, 2006
© Editura Trei, 2008
CP. 27-0490, București
Tel/Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: office@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro
ISBN: 978-973-707-160-6

O carte pe care îți vine
să o lași din mână

George e un bărbat de 57 de ani care nu înțelege copiii — crede că aceștia sunt doar un fel de adulți neterminați —, dar a reușit să crească doi, nu înțelege homosexualii, dar se comportă cât se poate de civilizat cu iubii fiului său, nu înțelege femeile, dar a ținut pe picioare o căsnicie de peste 35 de ani. Principiile sale, atât de britanice și atât de puțin moderne — în mare, acestea fiind: să nu-ți discuți problemele și să ignori majoritatea dintre ele —, par să dea rezultate. Chiar dacă fiica lui are probleme cu bărbatii și soția îl înșală. Până când, într-o zi, George își descoperă o pată mică pe șold, semn al unui prezumtiv cancer, și întreaga lume pare să se prăbușească. Bărbatul o ia razna și încearcă să-și ducă nebunia cu politețe și demnitate, ceea ce, pe de o parte, este foarte comic și, pe de altă parte, e înduioșător, dacă nu chiar tragic. Titlul în limba română al cărții pare a anunța o farsă, iar datele personajului principal sunt, aparent, cele ale unei caricaturi sau ale unui erou de sitcom. Și, într-adevăr, poveștile acestei cărți sunt construite parcă pe tiparele unui serial de televiziune. Scenele

se succed cu repeziciune, relațiile dintre personaje sunt foarte dinamice, dialogurile vii și amuzante. Se întâmplă destul de multe lucruri cât să se poată acoperi fără probleme cel puțin un sezon de filmări, fără nici un minut de plictiseală, iar personajele sunt, prin complexitate și farmec, extrem de ofertante pentru actori. Mai mult, deși George este centrul istorisirii, fiecare dintre membrii familiei sale poate fi considerat eroul acesteia. Cartea însă aduce ceva în plus față de o posibilă ecranizare, oricât de reușită ar fi aceasta: privirea autorului. Mark Haddon are o răbdare și o blândețe nesfârșite față de personajele sale, chiar dacă întotdeauna dublate de o ironie absolut necesară pentru evitarea melodramatismului. Conștientizarea bruscă a îmbătrânirii, senzația cumplită că îi fuge pământul de sub picioare, confuzia permanentă a lui George ar fi putut fi ușor absolutizate și golite astfel de plasticitate printr-o tratare eseistică, în maniera lui Houellebecq, de exemplu, care, incapabil să povestească, preferă să vorbească întruna, pe un ton mahmur, fără umor, despre dezastrul pe care-l presupune trecerea în ultima parte a vieții. Umorul înseamnă neacceptare, subversiune, pe când lipsa acestuia — supunere. De aceea, poate, literatura franceză contemporană pare atât de palidă în comparație cu ceea ce se scrie în limba engleză. Englezii nu-și pierd ușor firea și sunt conștienți că orice apocalipsă e de prost-gust. Minte lui Haddon e destul de flexibilă cât să treacă de la un registru la altul fără să se blocheze în vreunul, păstrându-și până la sfârșit calmul și claritatea, acestea fiind confundate uneori cu frivolitatea. Din păcate, tocmai aerul de așa-zisă frivolitate al lui Haddon se pare că l-ar fi exclus de pe listele Booker, preferându-i-se bolboroseli orientale fals poetice, cum

au observat și câțiva dintre cei mai importanți critici britanici.

Genul acesta de roman, care exploatează poveștile unei familii mai mult sau mai puțin obișnuite, în nici un caz însă extraordinare, dar îndeajuns de spectaculoase pentru a fi ecranizat, și care poate fi citit de oricine, de la intelectuali sofisticăți până la casnice consumatoare de telenovele, lipsește deocamdată din literatura română și cred că va mai lipsi încă o vreme, până când televiziunea își va pierde o parte din fascinație, devenind o formă de entertainment printre altele.

Și în special lectura acestui roman al lui Haddon poate înlocui fără probleme orice serial. Are tot ceea ce are și un film bun, iar în timp ce-l citeam l-am și văzut, scena după scenă, are însă în plus avantajul interiorității personajelor, șarmul naratorului și o totală lipsă de convenționalitate obligatorie pentru orice produs tv. Și hotelele de râs sunt pe bune, nu pe bandă. E o carte pe care vrei să o lași foarte des din mână, pentru a-ți prelungi astfel plăcerea. Cam în felul în care îți porționezi în copilărie ciocolata. Până la urmă însă îți e imposibil să te abții și o ronțai pe toată într-o singură repriză.

Dan Sociu

Le mulțumesc lui Sos Eltis, Clare Alexander,
Dan Franklin și Bill Thomas

Totul a început când George tocmai proba un costum negru, în Allders, în săptămâna dinaintea înmormântării lui Bob Green.

Nu gândul la înmormântare îl întorsese însă pe dos. Și nici moartea lui Bob. Adevărul este că bonomia de vestiar a lui Bob i se păruse dintotdeauna cam obositoare, iar în sinea lui se simțise ușurat la gândul că nu vor mai juca niciodată squash. Mai mult, felul în care murise Bob (un atac de cord acum două duminici, în timp ce urmărea regata la televizor) i se părea în mod ciudat reconfortant. Susan se întorsese de la soră-sa și îl găsisese întins în mijlocul camerei, cu mâna la ochi, arătând atât de împăcat, încât la început crezuse că trage un pui de somn.

Cu siguranță că ceva durere o fi simțit. Dar durerea este trecătoare. După ce își vor fi făcut efectul endorfinale, se va fi instalat senzația aceea, că îți trece toată viața prin fața ochilor, senzație pe care o experimentase și George în urmă cu câțiva ani, când căzuse de pe o scară mobilă, își rupsese mâna la cot pe stâncile din grădina și leșinase, și pe care și-o amintea ca fiind una mai

degrabă plăcută (cine știe din ce motiv, i se conturase clar în fața ochilor o vedere luată de pe podul Tamar din Plymouth). Probabil că la fel se întâmplă și cu cei care susțin că au văzut un tunel de lumină puternică și au auzit niște îngeri care îi chemau să se întoarcă acasă și pe urmă s-au trezit cu un doctor rezident aplecat deasupra lor cu un defibrilator.

Apoi... nimic. Totul se va fi terminat.

Era prea devreme, desigur. Bob avea șaiszeci și unu de ani. Și ar fi fost prea greu pentru Susan și pentru băieți, chiar dacă Susan arăta înfloritoare acum, când avea în sfârșit libertatea să ducă o idee până la capăt, de una singură. Dar, una peste alta, i se părea un mod bun de a muri.

Nu, ce îl dăduse pe el peste cap fusese leziunea.

Tocmai își dăduse jos pantalonii și își punea sacoul, când a observat o pată mică și ovală pe șold, un pic mai închisă la culoare decât pielea din jur și oarecum solzoasă. A simțit că i se întoarce stomacul pe dos și s-a văzut nevoit să înghită o cantitate mică de vomă care își făcuse apariția în cerul gurii.

Cancer.

Nu se mai simțise așa de când „Mingea de foc” a lui John Zinewski se răsturnase și se trezise imobilizat sub apă, cu glezna prinsă într-un nod al frânghiei. Dar atunci fusese vorba de trei sau patru secunde, cel mult. Iar acum nu mai era nimeni care să îl ajute să aducă barca pe linia de plutire.

Va trebui să se sinucidă.

Nu era un gând liniștitor, dar era unul plauzibil, care îi dădea senzația că, până la un punct, este stăpân pe situație.

Singura problemă era cum.

Ideea de a se arunca de pe o clădire înaltă, de a nu-și mai simți centrul de greutate și de a pluti în gol peste marginea parapetului îl înspăimânta, ca și posibilitatea de a se răzgândi pe la jumătatea drumului. Iar ultimul lucru de care avea nevoie în acest moment era o spaimă în plus.

Spânzurătoarea ar necesita un anume echipament, iar arme de foc nu avea.

Dacă ar bea o cantitate suficientă de whisky poate și-ar face curaj să intre cu mașina în ceva. Pe drumul A16, în partea asta a Stamford-ului, se găsește o barieră mare de piatră. Ar putea intra în ea și cu 90 de mile la oră, fără nici o problemă.

Dar dacă îl lasă nervii? Dacă se îmbată prea tare și nu mai poate controla volanul? Dacă intră în altă mașină? Dacă omoară șoferul din cealaltă mașină, rămâne el însuși paralizat și moare de cancer într-un scaun cu rotile, în pușcărie?

— Domnule... Nu vă supărați, n-ați vrea să ne-ntoarcem în magazin?

Un tânăr de vreo optsprezece ani se holba în jos la el. Avea niște perciuini roșcovani și o uniformă bleumarin, cu câteva numere mai mare decât ar fi trebuit.

George își dădu seama că stă ghemuit pe pardoseala din fața magazinului.

— Domnule...?

George s-a ridicat în picioare:

— Îmi cer scuze.

— Nu vă supărați, n-ați vrea să ne-ntoarcem...

George a aruncat o privire în jos și a observat că poartă pantalonii de la costum și că are șlițul descheiat. L-a încheiat repede.

— Sigur că da.

A intrat din nou pe ușă, apoi s-a îndreptat către raionul cu articole pentru bărbați, printre genți și parfumuri, cu agentul de pază pe urmele lui.

— Se pare că m-am cam rătăcit.

— Mă tem că asta va trebui s-o discutați cu managerul, domnule.

Gândurile negre care îi invadaseră mintea doar cu câteva secunde în urmă păreau să-i fi venit acum foarte mult timp. Adevărat, era un pic zdruncinat, ca atunci când te tai la deget cu un cuțit, de exemplu, dar, în ciuda a tot ceea ce se întâmplase, se simțea surprinzător de bine.

Managerul raionului cu articole pentru bărbați se postase lângă un suport pentru papuci, cu mâinile încrucișate peste vintre.

— Mulțumesc, John.

Agentul de pază a clătinat respectuos din cap, a făcut stânga împrejur și s-a îndepărtat.

— Acum, domnule...

— Hali. George Hali. îmi cer scuze. Eu...

— Cred că ar fi mai bine să vorbim la mine în birou, a spus managerul.

O femeie își făcu apariția, cu pantalonii lui George în mână.

— Și-a lăsatăștia în cabina de probă. Are portofelul în ei.

George profită de moment.

— Cred că mi-am pierdut cunoștința. N-am vrut să provoc nici un fel de probleme.

Ce bine era să vorbească cu alți oameni. Ei să spună ceva. El să le dea replica. Tic-tac-ul obișnuit al oricărei conversații. Ar fi putut să o țină așa până seara.

— Vă simțiți bine, domnule?

Femeia l-a apucat de undeva, de sub cot, iar el s-a lăsat într-un scaun pe care l-a simțit mai solid, mai confortabil și mai odihnitor decât orice alt scaun pe care stătuse vreodată.

Câteva minute totul a rămas învăluit în ceață.

Apoi i s-a pus o ceașcă de ceai în mâini.

— Mulțumesc.

A luat o înghițitură. Nu era un ceai de calitate, dar era fierbinte și era într-o cană de porțelan, așa cum trebuie, iar prezența acesteia îl liniștea.

— Poate ar trebui să vă chemăm un taxi.

Așa ar fi mai bine, s-a gândit, să se întoarcă în sat și să lase costumul pe altădată.

2

A hotărât să nu-i pomenească nimic din toate astea lui Jean. Mai mult ca sigur ar fi vrut să vorbească despre asta, ceea ce lui nu îi surâdea deloc.

Vorbitul era, în opinia lui George, supraestimat. În ziua de azi, nu mai poți să dai drumul la televizor fără să vezi pe cineva care își analizează adopția sau care explică de ce și-a înjunghiat soțul. Nu că el ar fi împotriva vorbitului. Vorbitul este una dintre plăcerile vieții. Și toată lumea simte nevoia să se descarce din când în când, la o halbă de Ruddles, să trăncănească despre colegii care se spală mai rar sau despre fiii adolescenți care se întorc acasă în zori, beți, și vomită în coșul câinelui. Dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile.

Secretul mulțumirii consta, credea George, din ignorarea totală a multor chestiuni. Cum de reușeau unii să lucreze în același birou zece ani la rând sau să-i crească pe copii fără să ocolească în permanență anumite gânduri, asta depășea puterea de înțelegere a lui George. Cât despre acea etapă sumbră, când nu mai ai dinți, dar ai cateter, atunci pierderea memoriei pare un dar ceresc.

Îi spuse lui Jean că nu a găsit nimic în Allders și că o să se întoarcă în oraș luni, când nu va mai fi nevoit să împartă Peterborough-ul cu alți patruzeci de mii de oameni. Apoi a urcat până la baia de la etaj și a lipit un plastru mare peste leziune, ca să nu se mai vadă.

A dormit buștean aproape toată noaptea și nu s-a trezit decât după ce Ronald Burrows, profesorul lui de geografie, care murise cu mult timp în urmă, i-a lipit niște bandă adezivă peste gură și i-a forat o gaură în capul pieptului cu ajutorul unui lung piron de metal. În mod ciudat, ceea ce îl supărase cel mai tare fusese mirosul, care semăna cu duhoarea unei toalete publice murdare, folosită recent de către cineva foarte bolnav, un miros persistent și înțepător care, culmea, părea să vină chiar de la propria lui rană.

A fixat cu privirea abajurul plin de ciucuri de deasupra capului și a așteptat să i se domolească bătăile inimii, ca un om scos dintr-o clădire în flăcări, căruia încă nu îi vine să creadă că a scăpat cu bine.

Ora șase.

S-a strecurat ușor afară din pat și a coborât la parter. A băgat două felii de pâine în prăjitor și a scos din dulap aparatul de făcut espresso, cadou de Crăciun de la Jamie. Era un dispozitiv ridicol, pe care îl țineau la

vedere din rațiuni diplomatice. Dar, în acest moment, toate aceste activități, anume să stea și să umple rezervorul cu apă, să toarne cafeaua în pâlnie, să fixeze capacul etanș de cauciuc și să înșurubeze capetele de aluminiu îi dădeau o senzație de bine. În mod straniu, îi aminteau de motorul cu aburi al lui Gareth, cu care George se jucase în timpul infamei vizite din 1953, la Poole. Și era mult mai bine decât să stea și să se holbeze la copacii din fundul grădinii, care se clătinau ca niște monștri marini, în timp ce apa fierbea în ibric.

Flacăra albastră a scos un oftat de sub fundul de metal al aparatului de făcut cafea. Un foc de tabără în interior. Un pic de aventură.

Pâinea prăjită a sărit cu un vâjâit.

Da, acela a fost sfârșitul de săptămână în care Gareth i-a dat foc broaștei. Ce ciudat să constați, când te uiți în urmă, că traiectoria unei întregi vieți a putut fi trasată atât de clar în decursul a cinci minute, într-o după-amiază de august.

A uns pâinea prăjită cu niște unt și gem de portocale, pe fundalul bolboroselilor scoase de cafea. A turnat cafeaua într-o cană și a luat o gură. Era îngrozitor de tare. A adăugat lapte, până a căpătat o culoare ciocolatie, apoi s-a așezat și a deschis o revistă editată de RIBA¹, uitată de James la ultima lui vizită.

0 casă de Azman Owen².

Cofraj de lemn, uși de sticlă glisante, scaune Bauhaus, o singură vază cu crini albi pe masă. Dumnezeule! Din când în când, i-ar plăcea să mai vadă și niște chiloți bărbatești prin revistele astea de arhitectură.

1 The Royal Institute of British Architects (Institutul Regal al Arhitecților Britanici), fondat în 1837 prin decret regal.

2 Cunoscută arhitectă britanică.

„Pentru tasare, s-au prevăzut vibratori electrici interni, cu amplitudine constantă, în vederea eliminării golurilor de aer și a obținerii unei tasări uniforme.”

Casa arăta ca un buncăr. Ce tot au cu betonul? Oare peste cinci sute de ani, oamenii vor sta sub podurile de pe M6 și le vor admira petele?

A lăsat revista și s-a apucat să dezlege jocul de cuvinte încrucișate din Times.

Nanosecundă. Bizanț. Creastă.

Jean și-a făcut apariția pe la șapte și jumătate, în halatul ei purpuriu.

— N-ai putut să dormi?

— M-am trezit la șase. N-am mai putut să ațipesc la loc.

— Văd că folosești drăcovenia de la James.

— E chiar bună, să știi, a răspuns George, deși, în realitate, începuseră să îi tremure mâinile din cauza cofei-
nei și avea o senzație neplăcută, ca atunci când te aștepti să primești niște vești proaste.

— Te servesc cu ceva? Să-ți mai fac niște pâine prăjită?

— Parcă aş bea niște suc de mere. Mulțumesc.

Erau dimineți în care se uita la ea și îl încerca o senzație ușoară de dezgust la vederea acestei femei durdu-
lii, trecute, cu gușă și părul ca o mătură. Alteori, în dimineți ca aceasta... Poate că „dragoste” nu era cuvântul potrivit, deși, cu niște luni în urmă, au fost luați amân-
doi prin surprindere când s-au trezit în acea cameră de hotel din Blakeney și au făcut sex, chiar fără să se mai spele pe dinți înainte.

I-a pus mâna pe coapse, iar ea l-a mângâiat pe cap, așa cum ai mângâia un câine.

Erau zile când a fi câine era un lucru de invidiat.

— Am uitat să-ți spun. Continua să decojească merele. Aseară a sunat Katie. Vin la prânz.

— Cine?

— Ea cu Jacob și cu Ray. Katie s-a gândit că ar fi bine să mai iasă o zi din Londra.

La naiba. Asta-i mai lipsea.

Jean s-a aplecat să ia ceva din frigider.

— Încearcă să fii drăguț.

3

Jean a clătit cănile vărgate și le-a pus înapoi pe raft.

După câteva minute a reapărut și George, în hainele de lucru, și a traversat grădina, prin burniță, ca să mai așeze niște cărămizi.

În secret, era foarte mândră de el. Soțul lui Pauline începuse să o ia razna de când îi dăduseră pe mână un decantor personalizat. După vreo două luni, l-au găsit în mijlocul peluzei, la ora trei dimineața, cu o sticlă de scotch în el, lătrând ca un câine.

Când George i-a arătat planurile pentru atelier, și-a adus aminte de planurile lui James pentru o mașinărie cu care să îl prindă pe Moș Crăciun. Dar iată-l acum, acolo, la celălalt capăt al peluzei, cu fundația pusă, cinci rânduri de cărămizi și cercevelele îngrămădite unele peste altele sub o folie de plastic albastră.

La șapte sau la cincizeci și șapte de ani, toți au nevoie de proiecte. Să se întoarcă în „peșteră” cu un trofeu. Deschiderea francizei Wellingborough. Un prânz bun, douăzeci de minute de joacă și niște stele auri, dovada că cineva a băgat de seamă că ai fost acolo.

A desfăcut aparatul de espresso și o parte din boabele îmbibate de apă au căzut pe blatul de scurgere și s-au fărâmițat.

— Fir-ar să fie.

A luat o cârpă din dulap.

Când îi auzi vorbind despre pensionare, ai crede că tocmai s-au întors din Vietnam. La nevestele lor nu se gândesc. Nu contează cât de mult iubești pe cineva. Treizeci și cinci de ani ai avut casa la dispoziția ta, apoi te vezi nevoită s-o împărți cu... nu chiar un străin...

Măcar o să se mai poată vedea cu David. Cu diminețile la școala primară și slujba cu jumătate de normă de la Ottakar, în oraș, va fi destul de ușor să petreacă în afara casei câteva ore în plus, fără ca George să bage de seamă. Dar, când lucra și el, înșelăciunea părea mai mică.

Acum lua prânzul acasă, șapte zile pe săptămână, iar unele lucruri păreau să se petreacă periculos de aproape.

Din fericire, se bucura că rămâne singur acasă și nu manifesta vreun interes special în legătură cu activitățile ei din afara casei. Ceea ce făcea ca lucrurile să pară mai ușoare. Sentimentul de vinovăție. Sau lipsa lui.

A clătit cârpa de zaț, a stors-o și a agățat-o de robinet.

Era nedreaptă. Probabil din cauza perspectivei unui prânz cu Katie. El și Ray făcând pe politicoșii, când de fapt ar fi vrut să se împungă cu coarnezile și să înceapă lupta.

George era un om cumsecade. Nu s-a îmbătat niciodată. Nu i-a lovit niciodată, nici pe ea, nici pe copii. Aproape că nu a ridicat vreodată vocea. Nu mai devreme de săptămâna trecută a văzut când i-a căzut o cheie universală pe picior. A închis ochii, s-a îndreptat de spate și a căpătat o expresie concentrată, ca și cum ar fi încercat să audă pe cineva care îl striga de la mare depărtare. Atât. Și o singură amendă pentru depășirea vitezei legale.

Poate că tocmai asta era problema.

Și-a amintit cât de geloasă fusese pe Katie, când se culplase cu Graham. Pe faptul că erau prieteni. Că erau egali. Fața lui George la ora cinei, când vorbeau despre naștere. Graham pronunțând cuvântul „clitoris” și George, cu furculița cu șuncă afumată încremenită în dreptul gurii câscate.

Dar asta este problema cu prietenia. Graham pleacă într-o zi și o lasă pe ea să aibă grijă de Jacob. Un bărbat ca George nu ar face niciodată una ca asta.

Avea dreptate în privința lui Ray, totuși. Nici ea nu era prea entuziasmată de întâlnirea de la prânz. Slavă Domnului că nu vine și Jamie. Odată și-odată tot o să îi zică lui Ray d-nul Cap-de-cartof de față cu Katie. Sau chiar direct lui Ray. Iar ea va fi nevoită să ducă pe cineva la spital.

Deși avea jumătate din IQ-ul lui Katie, Ray i se adresa în continuare cu apelativul de „fetișcană încântătoare”. Totuși, le reparase Flymo-ul odată. Dar nu reușise să crească în ochii lui George. Cel puțin era de nădejde. Exact ce îi trebuia acum lui Katie. Cineva care să știe că este deosebită. Cineva cu leafă bună și obraz gros.

Atâta vreme cât nu-i dădea prin cap să se mărite cu el.

4

George turnă mortar în pătratul plăcii de fibră și cu lama mistriei verifică să nu aibă cocoloașe.

Era ca teama de zbor.

Luă o cărămidă, întinse mortar pe partea de jos, o fixă la locul ei și o îndreptă cu blândețe într-o parte, ca să se așeze cum trebuie, în rând cu celelalte.

La început nu l-au deranjat toate acele călătorii cu peregrinări la Palma și Lisabona, în avioane cu propulsor.

Principalele lui amintiri erau legate de niște sandviciuri cu brânză slinoasă și de vuietul pe care îl făcea vasul de toaletă când se deschidea în stratosfera. Apoi, avionul cu care s-au întors de la Lyon în 1979 a trebuit dejivrat de trei ori. La început, a observat doar că toată lumea din sala de așteptare îl scoate din minți (Katie, care exersa statul în mâini, Jean, care intra în magazinele duty-free după ce se anunța numărul porții la care era imbarcarea lor, tânărul din fața lui, care se juca cu părul lui excesiv de lung, de parcă ar fi fost un fel de fiară îmblânzită...). Iar după ce urcau la bord, ceva din aerul închis, chimic al aeronavei începea să îl apese pe piept. Dar numai în timp ce rula pe pistă i se năzărea că avionul va suferi o defecțiune catastrofală pe la jumătatea zborului și că, timp de câteva minute, va face niște tumbe în jos, spre pământ, prins într-un tub de oțel împreună cu două sute de străini care țipă, și că se vor înfige în pământ, apoi vor muri într-o minge portocalie de foc și fiare contorsionate.

Și-o amintea pe Katie zicând „Mami, ce are tati?”, dar glasul ei se auzea slab, de parcă ar fi strigat de undeva, de departe, dintr-un mic disc de lumină aflat la gura puțului foarte adânc în care căzuse.

Se holba cu obstinație la spatele scaunului din față, încercând cu disperare să își închipuie că stă în sufrageria de acasă. Dar la fiecare câteva minute auzea un semnal sonor sinistru și vedea o lumină roșie intermitentă pe peretele etanș de compartimentare din dreapta lui,

care trimitea semnale secrete echipajului de bord, cum că pilotul a descoperit niște defecțiuni fatale la sistemele din carlingă.

Nu se punea problema că nu putea vorbi, ci că vorbitul era ceva care se petrecea într-o altă lume, din care el nu mai avea decât niște amintiri vagi.

La un moment dat, Jamie s-a uitat pe geam și a zis:

„Cred că una dintre aripi o să cadă”. „Ce Dumnezeu ai, maturizează-te”, a șuierat Jean, iar George a simțit efectiv cum explodează niturile și cum fuselajul pică din cer ca o piatră de moară.

Săptămâni la rând după aceea nu a mai putut să vadă un avion fără să i se urce sângele la cap.

Era o reacție normală. Ființele umane nu au fost create pentru a fi sigilate în niște conserve și pe urmă lansate în cer cu ajutorul unor rachete cu aripi.

A mai așezat o cărămidă în celălalt colț, apoi a întins o sfoară peste toate, ca să fie rândul drept.

Bineînțeles că era îngrozit. Asta face anxietatea, te îndeamnă să fugi din calea primejdiei. Leoparzi, păianjeni uriași, bărbați fioroși înarmați cu sulițe, care traversează râul. Nu, problema nu era cu el, era cu alții, cu oamenii care stăteau frumos și citeau Daily Express și sorbeau niște fierturi îndulcite, de parcă ar fi fost în ditamai autobuzul.

Dar Jean iubea soarele. Iar o călătorie cu mașina până în sudul Franței i-ar fi stricat vacanța înainte să înceapă. Așa că avea nevoie de o strategie pentru a împiedica grozăvia care pune stăpânire pe el în mai și se prelungea într-o spirală până în iulie, pe Heathrow, când îl apuca un fel de criză. Squash, plimbări lungi, cinematograful, Tony Bennett cu sonorul la maxim, primul pahar de vin roșu la ora șase, un nou roman din seria Flashman.

A auzit voci și a ridicat capul. Jean, Katie și Ray stăteau pe terasă, ca niște demnitari care îl așteptau să acosteze pe un chei străin.

— George...?

— Vin acum. A îndepărtat mortarul care prisosea de pe rândul de cărămizi proaspăt puse, a aruncat resturile înapoi în găleată și i-a pus capacul. S-a ridicat și a traversat peluza, ștergându-și mâinile pe o cârpă.

— Katie are niște noutăți, a zis Jean, cu vocea pe care o avea când încerca să ignore crizele de artrită de la genunchi. Dar n-a vrut să-mi spună până nu vii și tu.

— Eu și Ray o să ne căsătorim, a zis Katie.

George a avut o scurtă experiență extrasenzorială. Se uita în jos, de la vreo cincisprezece picioare deasupra terasei, și vedea cum o sărută pe Katie și cum dă mâna cu Ray. Era ca și cum ar fi căzut din nou de pe scara aia.

Aceeași senzație de timp care se dilată. Propriul corp care știe instinctiv că trebuie să îți protejeze capul cu mâinile.

— O să bag niște șampanie la congelator, a zis Jean, grăbindu-se să intre în casă.

George a reintrat în propriul corp.

— La sfârșitul lui septembrie, a zis Ray. Dar o să fie ceva simplu. Ca să nu vă dăm prea mare bătaie de cap.

— Am înțeles, a zis George. Am înțeles.

Va trebui să țină un toast la petrecere, un toast care să conțină niște lucruri de bine despre Ray. Jamie n-o să vrea să vină la nuntă. Jean n-o să vrea să îl lase pe Jamie să nu vrea să vină la nuntă. Ray este pe cale de a deveni membru al familiei. Or să îl vadă tot timpul. Până or să moară. Sau să emigreze.

Ce-o fi în capul lui Katie? Nu îți poți controla copiii, știa asta. Era destul de greu și să îi convingi să mănânce

legume. Dar să se mărite cu Ray? Avea un 2:1 la filosof. Un individ se urcase în mașina ei, în Leeds. Le dăduse polițiștilor o parte din urechea lui.

Jacob și-a făcut apariția în prag, fluturând un cuțit de pâine.

— Sunt un efelant și o să mă urc în tren și... și... și... și ăștia sunt colții mei.

Katie a ridicat din sprâncene.

— Nu cred că este o idee prea bună.

Jacob a rupt-o la fugă înapoi în bucătărie, țipând de bucurie. Katie a pornit-o după el.

— Vîno-ncoa', maimuțico.

Iar George a rămas singur cu Ray.

Fratele lui Ray era la închisoare.

Ray lucra la o uzină care producea mașini de frezat cu arbore de distribuție, de înaltă tehnologie. George habar n-avea ce înseamnă asta.

— Păi...

— Da...

Ray și-a pus mâinile în piept.

— Și, cum merge cu atelierul?

— Încă nu s-a prăbușit. George și-a pus și el mâinile în piept, dar și-a dat seama că îl imită pe Ray și le-a lăsat în jos. Nu că ar avea ce să se dărâme, în stadiul în care e.

Pe urmă, o tăcere cât se poate de lungă. Ray a rearanjat trei pietricele de pe dalele de piatră cu vârful pantofului de la piciorul drept. Stomacul lui George a scos niște sunete destul de ascuțite.

— Știi la ce te gândești, a spus Ray.

O secundă, George s-a gândit cu groază că Ray ar putea spune adevărul.

— La faptul că sunt divorțat și toate cele. Și-a țuguia buzele și a dat încet din cap. Sunt un tip norocos,

George. Știu asta. O să am grijă de fiica voastră. Nu trebuie să vă faceți griji în privința asta.

— Bine, a spus George.

— Dacă nu aveți nimic împotrivă, a zis Ray, am vrea să achităm noi nota de plată. Fiindcă voi ați mai făcut asta o dată.

— Nu. Nu trebuie să plătiți voi, a spus George, bucuros că poate să se dea un pic mare. Katie este fata noastră. Trebuie să facem tot ce se poate ca să se lanseze în stil mare. Să se lanseze? Ca și cum Katie ar fi fost o navă.

— Foarte frumos din partea voastră.

Nu era vorba numai de faptul că Ray aparținea clasei muncitoare sau că vorbea cu un accent nordic cam strident. George nu era snob, iar Ray, în ciuda mediului din care provenea, se descurcase bine în viață, judecând după mărimea mașinii pe care o conducea și după descrierea pe care o făcuse Katie locuinței lor.

Principală problemă, credea George, era statura lui Ray. Arăta ca un om obișnuit, care fusese mărit. Se mișca mult mai greoi decât alți oameni, așa cum fac animalele mai mari din grădinile zoologice. Girafele. Bizonii. Ca să intre într-o încăpere, trebuia să își aplece capul la ușă și avea niște mâini pe care Jamie le descrisese răutăcios, dar exact, ca fiind de strangulator.

În timpul celor treizeci și cinci de ani petrecuți pe baricadele industriei prelucrătoare, George lucrase cu bărbați în toată puterea cuvântului, de toate felurile. Bărbați masivi, bărbați care puteau să deschidă o sticlă de bere cu dinții, bărbați care omorâseră oameni în timpul serviciului militar activ, bărbați care, în exprimarea elegantă a lui Ted Monk, ar fi pus-o cu orice gaură. Și deși niciodată nu se simțise de-a dreptul în largul lui în compania lor, rareori se simțise intimidat. Dar, de câte ori

venea Ray în vizită, își aducea aminte de vremea când avea paisprezece ani și se găsea în compania prietenilor fratelui lui mai mare, de suspiciunea aceea că există un cod secret al virilității, în care el nu fusese inițiat.

— Luna de miere? a întrebat George.

— La Barcelona, a zis Ray.

— Frumos, a zis George, incapabil pe moment să își amintească în ce țară se află Barcelona. Foarte frumos.

— Sper, a zis Ray. Ar trebui să fie un pic mai răcoare în perioada aia.

George l-a întrebat pe Ray cum îi merge la lucru, iar Ray i-a spus că tocmai au preluat o firmă din Cardiff, care face vârfuri de strung pentru prelucrare orizontală. Și era în regulă. La nevoie, George putea să joace la cacealma când venea vorba de mașini-unelte. Dar se simțea ca o oaie într-o scenetă de Crăciun. Indiferent de cantitatea de aplauze, rolul tot i se părea lipsit de demnitate și avea chef să dea fuga acasă și să pună mâna pe o carte despre fosile.

— Au niște clienți importanți în Germania. Firma încearcă să mă convingă să fac naveta la Miinchen. Le-am dat la cap. Din motive evidente.

Când Katie l-a adus prima oară acasă, Ray și-a trecut un deget peste șirul de CD-uri de deasupra televizorului și a zis: „Văd că sunteți un fan al jazzului, domnule Hali”, iar George s-a simțit de parcă Ray ar fi descoperit un teanc de reviste porno.

Jean a apărut în ușă.

— Tu nu ai de gând să te schimbi înainte de masă?

George s-a întors spre Ray.

— Vorbim mai încolo. Și dus a fost, prin bucătărie, în sus pe scări, până în liniștea placată cu faianță a băii zăvorâte.

Eram complet împotrivă. Cum era și de așteptat.

Katie fusese sigură.

Ei bine, or să se obișnuiască. A fost o vreme când și-ar fi ieșit din fire. De fapt, o parte din ea ducea dorul acelei persoane care își ieșea din fire. De parcă propriile ei standarde i-ar fi scăpat printre degete. Dar ajungi într-o etapă în care îți dai seama că ar fi o pierdere de energie să încerci să îți faci părinții să se răzgândească, indiferent despre ce subiect ar fi vorba.

Ray nu era un intelectual. Nu era cel mai frumos bărbat pe care îl întâlnise în viața ei. Dar cel mai frumos bărbat pe care îl întâlnise în viața ei făcuse ceva pe ea, de la mare înălțime. Iar când Ray o lua în brațe, se simțea în siguranță, așa cum nu se mai simțise de foarte mult timp.

Și-a amintit de prânzul acela oribil de la Lucy. Gulașul toxic pe care îl făcuse Barry. Prietenul lui beat, care i-a pus mâna pe fund, în bucătărie, și criza de astm a lui Lucy. Cum s-a uitat pe fereastră și l-a văzut pe Ray, cu Jacob pe umeri, jucându-se de-a căluții, alergând pe peluză, sărind peste roaba răsturnată. Și cum a plâns la gândul că se vor întoarce în apartamentul lor minuscul, cu miros de hamster.

Apoi a apărut la ușa ei cu un buchet de garoafe, ceea ce a speriat-o un pic. Nu a vrut să intre. Dar ea a insistat. Mai mult din cauza situației jenante. Ca să nu ia florile și să îi trântască ușa în nas. I-a făcut o cafea, el i-a spus că nu prea se pricepe la făcut conversație, iar ea l-a întrebat dacă nu vrea să treacă direct la sex. O replică ce, în gând, fusese mai amuzantă decât păruse rostită cu

voce tare. Și adevărul este că, dacă el ar fi spus „Bine”, ar fi acceptat, fie și numai datorită faptului că i se părea flatant că cineva o dorește, în ciuda pungilor de sub ochi și a tricoului pătat cu banane, pe care scria „Rezervația naturală Cotswold”. Dar spusese adevărul, nu se pricepea să facă conversație. Era bun la reparat casetofonul și la pregătit micul dejun și la organizat vizite la muzee ale căilor ferate, preferând să facă toate astea decât să stea la taifas.

Era iute la mânie. La sfârșitul primei căsătorii, lovise cu pumnul într-o ușă și își secționase două tendoane de la încheietură. Dar era cel mai blând bărbat pe care îl cunoștea.

După o lună i-a dus la Hartlepool, în vizită la tatăl și la mama lui vitregă. Locuiau într-un bungalou cu o grădină care lui Jacob i s-a părut raiul pe pământ, datorită celor trei pitici de grădină din jurul iazului artificial și a chioșcului numai bun de ascunzătoare.

Alan și Barbara au tratat-o ca pe o fiică de moșier, ceea ce i s-a părut dezarmant, după care s-a gândit că probabil așa se poartă ei cu toți străinii. Alan lucrase toată viața într-o fabrică de dulciuri. După ce mama lui Ray a murit de cancer, a început să meargă la biserica unde mai fusese când era copil și așa a cunoscut-o pe Barbara, care divorțase de soțul ei după ce acesta devenise alcoolic (se apucase de băutură, asta fusese expresia mai exact și sunase ca morris dance³ sau ca gard de nuiele).

Lui Katie i s-a părut că seamănă mai degrabă cu niște bunici (deși nici unul dintre propriii ei bunici nu avea tatuaje). Țineau de o lume mai veche, a respectului și a Dans popular, asemănător cu cel al Călușarilor.

datoriei. Peretele livingului era plin de fotografii cu Ray și Martin, în același număr, în ciuda tuturor nenorocirilor pe care le făcuse Martin la viața lui. În sufragerie trona o mică vitrină cu servicii din porțelan, iar în jurul vasului de toaletă se găsea un covoraș pufos în formă de U. Barbara a pregătit o tocăniță, apoi, după ce Jacob s-a plâns de „cocoloașe”, a prăjit niște crochete de pește. Au întrebat-o cu ce se ocupă la Londra, iar ea le-a explicat cum a ajutat la organizarea unui festival de artă; părea ceva care implica țacăneală și mahmureală. Așa că le-a povestit că anul trecut au angajat un crainic bețiv, apoi și-a amintit, un pic cam târziu, motivul divorțului Barbarei și, în urma unei încercări nereușite de a schimba elegant subiectul, s-a trezit în situația jenantă de a nu mai ști ce să spună. Așa că Barbara a schimbat ea subiectul și a întrebat-o cu ce se ocupă părinții ei, iar Katie le-a spus că tati a condus o făbriță și că s-a pensionat de curând. Nu avea de gând să intre în detalii, dar Jacob a zis că „Bunicu' face leagăne”, așa că a trebuit să explice că „Shepherds” construiește echipamente pentru locurile de joacă destinate copiilor, ceea ce i s-a părut că sună mai bine decât organizarea unui festival de artă, deși nu chiar atât de serios pe cât și-ar fi dorit. Și poate că acum câțiva ani nu s-ar fi simțit în largul ei și ar fi vrut să se întoarcă la Londra cât mai repede posibil, dar mulți dintre prietenii ei londonezi care nu aveau copii începeau să pară ei înșiși un pic țacăniți și mahmuri și îi făcea bine să petreacă un timp în compania unor oameni care crescuseră la rândul lor copii și care vorbeau mai puțin, dar ascultau mai mult și care considerau că grădinaritul este mai important decât o tunsoare. Și poate că erau de modă veche. Poate că și Ray era de modă veche. Și poate că nu îi plăcea să dea cu aspiratorul.

Și poate că băga mereu pachetul cu tampoane înapoi în dulăpiorul din baie. Dar Graham, care practica tai'chi, s-a dovedit a fi un labagiu.

Nu dădea doi bani pe ce credeau părinții ei. Ce să mai zicem că mami și-o trage cu unul dintre foștii colegi ai tatei, iar tati se face că eșarfele de mătase și buna ei dispoziție sunt rezultatul unui curs de limbă italiană la CFE. Așa că nu prea sunt în măsură să dea lecții în privința relațiilor amoroase.

Iisuse, nici măcar nu voia să se gândească la asta.

Tot ce voia era să treacă cu bine de masa de prânz, fără prea mari șicane, și să evite o discuție sinistră, ca de la femeie la femeie, în momentul spălării vaselor.

6

Masa de prânz a decurs destul de bine, până la desert.

A existat un moment delicat, când s-a schimbat de hainele de lucru. Tocmai se pregătea să își scoată cămașa și pantalonii, când și-a amintit ce ascund ei și l-a luat cu ameteală, ca atunci când te uiți la un film horror și se ajunge la scena în care ușa cu oglindă a șifonierului se închide și vezi strigoiul cu coasă, care stă chiar în spatele eroului.

A închis lumina, a coborât jaluzelele și a făcut duș pe întuneric, cântând Ierusalim.

Drept urmare, a coborât scările simțindu-se nu doar curat, ci și mândru de faptul că a acționat așa de rapid și de eficient. Când a ajuns în sufragerie, cei prezenți

beau vin și stăteau de vorbă, iar Jacob făcea pe elicopterul și George s-a putut în sfârșit relaxa puțin.

Temerile lui că Jean, fiind Jean, va face niște comentarii bine intenționate, dar nepotrivite, iar Katie, fiind Katie, va mușca momeala și că cele două se vor încaiera ca niște mâțe s-au dovedit nefondate. Katie a vorbit despre Barcelona (era în Spania, desigur, acum își amintea și el), Ray a lăudat mâncarea („Mortală supă, doamnă Hali”), iar Jacob a construit o pistă din tacâmuri, ca să îi decoleze autobuzul, și s-a supărat foc când George i-a spus că autobuzele nu zboară.

Totuși, pe la jumătatea tartei cu mure, leziunea a început să-l mănânce, ca atunci când ai „picior de atlet”⁴. Cuvântul tumoare i-a venit imediat în minte și era un cuvânt urât, care îl macină, dar îi era peste puteri să și-l scoată din cap.

Stătea la masă și o simțea cum crește, poate prea lent ca să poată fi percepută cu ochiul liber, și totuși creștea, ca mușegaiul de pe bucata de pâine pe care, în copilărie, o ținuse la el în cameră, la fereastră, pe pervaz, într-un borcan de dulceață.

Se făceau planuri de nuntă: furnizori, fotografii, invitați... Partea aceasta de conversație a înțeles-o. Apoi au început să discute dacă să rezerve o sală de hotel (variantea preferată de Katie și de Ray) sau să închirieze un cort mare pentru grădină (variantea preferată de Jacob, care era foarte încântat de toată povestea cu cortul). În acest punct, George a început să își piardă din concentrare.

Katie s-a întors spre el și a zis ceva de genul „Când va fi gata atelierul?”, dar parcă ar fi vorbit ungurește.

4 Infecție micotică ce afectează degetele de la picioare.

Vedea că i se mișcă gura, dar nu era în stare să proceseze sunetele care ieșeau pe ea.

În capul lui, accelerația era apăsată până la podea.

Motorul țipa, roțile se învârtteau, din cauciucuri ieșea fum, dar el stătea pe loc.

Nu mai știe sigur ce s-a întâmplat în momentul următor, dar nu a fost ceva elegant, a implicat pagube în rândul veselei și s-a încheiat cu ieșirea lui rapidă pe ușa din spate.

7

S-a auzit un clinchet de farfurii și Jean s-a întors să vadă unde a dispărut George.

După vreo cinci secunde de tăcere buimacă, Jacob și-a ridicat privirea de la autobuz și a zis:

— Unde s-a dus bunicu'?

— În grădină, a răspuns Ray.

— Normal, a zis și Katie, printre dinți.

Jean a încercat să intervină.

— Katie...

Dar era prea târziu. Katie se ridicase și ieșise furtunos din cameră, ca să își vâneze tatăl. A urmat un scurt moment de liniște.

— Acuma e și mami în grădină? a întrebat Jacob.

Jean s-a uitat la Ray.

— Îmi pare rău de ce-a ieșit.

Ray s-a uitat la Jacob.

— Fioaroasă femeie, maică-ta asta.

— Ce e aia fioaroasă? a întrebat Jacob.

— Se aprinde repede, nu-i așa? a zis Ray.

Jacob a stat să se gândească puțin.

— Putem să scoatem submarinul afară?

— Dă-i drumul, căpitane.

După ce Ray și Jacob au ajuns la debarcader, Jean s-a dus la bucătărie și s-a așezat lângă frigider, de unde putea să o vadă pe Katie fără să fie reperată.

— Și apa iese din țâșnitoare, a strigat Jacob de la etaj.

— Nu-mi pasă ce crezi tu, tată. Katie bătea terasa în lung și în lat, dând din mâini ca un om nebun într-un film. Este viața mea. O să mă mărit cu Ray, indiferent dacă-ți place sau nu.

Unde era George mai exact sau ce făcea, era greu de zis.

— Habar n-ai. N-ai nici o idee. Ray este un om bun. Este un om cumsecade. Tu ai dreptul la propriile tale opinii. Dar dacă o să încerci să ne oprești, o să ne descurcăm singuri, ai înțeles?

Părea că se holbează în jos. Doar n-o fi culcat la pământ?

Când a ieșit alergând din cameră, Jean a crezut că și-a pătat pantalonii cu cremă de zahăr ars sau că a simțit miros de gaz, iar Katie s-a grăbit să tragă concluzii. Până aici, nimic neobișnuit. Dar, în mod evident, se întâmpla ceva mai grav și era îngrijorată.

— Deci? a întrebat Katie, de dincolo de fereastră.

Nu a venit nici un răspuns sau, cel puțin, Jean nu a auzit nimic.

— Iisuse. Treaba ta.

Katie a dispărut din fereastră și apoi s-au auzit pași pe lângă casă. Jean a deschis năvalnic ușa frigiderului și a apucat o cutie cu lapte. Katie a intrat val-vârtej pe ușă, a şuierat un „Care-i problema cu omu' ăsta?", după care a traversat holul cu pași mari.

Jean a pus laptele la loc și a așteptat să reapară George. Și cum asta nu s-a întâmplat, a pus ibricul pe foc și a ieșit afară.

George stătea pe jos, pe terasă, cu spatele la zid și cu degetele apăsate pe pleoape; îi aducea aminte de scoția-nul care, după ce băuse cidru, adormise pe peluza din fața judecătoriei. Și asta a speriat-o.

— George? S-a lăsat pe vine în fața lui.

Și-a luat mâinile din dreptul feței.

— Ah, tu erai.

— Ai pățit ceva?

— Eu doar... Mi-era greu să vorbesc, a zis George. Iar Katie țipa atât de tare.

— Ești bine?

— Drept să-ți spun, nu mă simt prea bine.

— Ce te doare? Se întrebă dacă plânsese, dar i se părea ridicol.

— Nu mai puteam să respir. Am vrut să iau o gură de aer curat. Îmi pare rău.

— Atunci, n-a avut legătură cu Ray?

— Cu Ray?

Părea să fi uitat cine este Ray, ceea ce iarăși i se părea îngrijorător.

— Nu, zise George. N-a avut legătură cu Ray.

L-a atins pe genunchi. I s-a părut aiurea. George nu suporta să îl compătimesti. Prefera Lemsip5-ul, o pătură și să fie singur în cameră.

— Cum te mai simți acum?

— Un pic mai bine. Fiindcă am vorbit cu tine.

— O să sunăm la doctor și o să-ți facem o programare pentru mâine, a zis Jean.

5 O cunoscută marcă de medicamente împotriva răcelii și gripei, comercializată în Marea Britanie.

— Nu, nu la doctor, a zis George, cam insistent.

I-a întins mâna. A acceptat ajutorul ei și s-a ridicat încet în picioare. Tremura.

— Hai să mergem în casă.

Era tulburată. Ajunseseră la vârsta la care lucrurile se deteriorează și nu se sfârșesc întotdeauna cu bine. Atacul de cord al lui Bob Green. Rinichiul Moirei Palmer.

Dar măcar o lăsase să aibă grijă de el, ceea ce era o schimbare. Nici nu mai ținea minte de când nu mai merseseră așa, braț la braț.

Au intrat și au găsit-o pe Katie în mijlocul bucătăriei, mâncând niște tartă dintr-un castron.

— Taică-tău nu se simte prea bine, a zis Jean.

Katie a mijit ochii.

Jean a continuat:

— Nu are nici o legătură cu căsătoria ta cu Ray.

Katie s-a uitat la George și a vorbit cu gura plină de tartă.

— Păi și de ce naiba n-ai zis ceva?

Jean l-a condus pe George până în hol.

El i-a dat drumul la mână.

— M-aș duce sus, să mă-ntind uh pic.

Cele două femei au așteptat în picioare, până s-a auzit țăcănitul înfundat al clanței deasupra capetelor lor.

Apoi Katie a pus castronul gol în chiuvetă.

— Îți mulțumesc că m-ai lăsat să mă fac de râs în ultimul hal.

— La capitolul ăsta, cred că te descurci foarte bine și fără ajutorul meu.

Statul de unul singur în cameră, pe întuneric, nu s-a dovedit așa de liniștitor pe cât sperase George. S-a întins pe pat și a urmărit o muscă care făcea niște tumbe amețite în aerul gri cu picățele. Spre surprinderea lui, simțea lipsa țipetelor lui Katie. În mod ideal, i-ar fi plăcut să țipe și el un pic. Părea o chestie terapeutică. Dar niciodată nu s-a priceput foarte bine la țipat. Condiția de receptor va fi probabil cea mai înaltă treaptă pe care va urca vreodată. Musca a venit să se odihnească pe ciucurii abajurului. O să fie bine. Jean n-o să-l oblige să meargă la doctor. Nimeni nu îl poate obliga să facă ceva ce nu îi place. Nici nu apuca bine să formuleze cuvântul doctor în minte, că simțea mirosul tuburilor de cauciuc și vedea lumina aceea fantomatică de la razele x de pe ecranele fluorescente, masa întunecată, doctorii din încăperile de culoare bej de alături, foile prinse cu clamă de pe genunchii lor și comportamentul diplomatic. Trebuia să se gândească la altceva. Cele opt state americane care încep cu litera M. Mâine. Missouri. Maryland. De asta uită toată lumea. Montana. Mississippi. Sau asta e doar fluviu? S-a deschis ușa.

— Pot să vin și eu la tine în peșteră, bunicule?

Fără să aștepte răspunsul, Jacob a traversat camera în goană, s-a cățarat în pat și și-a băgat picioarele sub plapumă.

— Acuma ăla... ăla... căpcăunul ăla galben uriaș care mănâncă căpcăuni n-o să ne mai prindă.

— Cred că ești în siguranță, a zis George. Noi nu prea avem căpcăuni din ăștia galbeni pe-aici.

— E căpcăunul galben care mănâncă căpcăuni, zise Jacob, cu fermitate.

— Căpcăunul galben care mănâncă căpcăuni, zise și George.

— Ce e ăla un Heffalump? întrebă Jacob.

— Păi, de fapt, Heffalump-ul ăsta nici nu e de-adevăratelea.

— Are blană?

— Nu e de-adevăratelea, așa că... nu, n-are blană.

— Da' aripi are?

George nu se simțise niciodată în largul lui în preajma copiilor mici. Știa că nu sunt foarte deștepți. Asta este și ideea. De-aia merg la școală. Dar pot să miroasă frica. Te privesc în ochi și te întreabă dacă nu ți-ar plăcea să fii taxator de autobuz și ție ți-e greu să scapi de suspiciunea că ești supus de fapt unui test diavolesc.

Când Jamie și Katie erau mici, nu prea conta. Tații nu sunt făcuți ca să se joace de-a Peep-Bo sau să bage mâna într-o șosetă și să fie Mr. Snakey-Snake (Jacob și Jean erau exagerat de atașați de Mr. Snakey-Snake). Ei trebuie să construiască căsuțe în copaci, să împartă dreptatea și să preia controlul cârmei pe timp de furtună. Și cam atât.

— Are motor cu reacție sau elice?

— Ce să aibă motor cu reacție sau elice?

— Avionul ăsta are motor cu reacție sau elice?

— Păi, cred că va trebui să-mi spui tu.

— Tu ce crezi? întrebă Jacob

— Cred că are elice.

— Nu. Are motor cu reacție.

S-au lăsat pe spate, unul lângă celălalt, cu ochii în tavan. Musca dispăruse. Se simțea un iz de scutec ud.

Ceva între supă de pui și lapte fiert.

— Acuma facem nani? a întrebat Jacob.
— Sincer să fiu, Jacob, eu aş prefera să mai vorbim.
— Ție îți place să vorbești, bunicule?
— Câteodată, a zis George. De multe ori prefer să nu zic nimic. Dar cred că exact în acest moment mi-ar plăcea să vorbesc.
— Ce e aia exact în acest moment?
— Exact în acest moment înseamnă acum. Chiar după masa de prânz. După-amiază. Într-o duminică.
— Ești glumeț?
— Cred că opinia majorității este că nu sunt glumeț. Ușa s-a deschis din nou și Ray a băgat capul pe ușă.
— Îmi pare rău, George. Piciul a scăpat din lesă.
— E-n regulă. Vorbeam și noi, nu-i așa, Jacob?
Îi făcea bine să se dea mare față de viitorul lui gine-re, într-unui dintre domeniile în care acesta trecea drept expert.
Dar apoi nu a mai fost așa de bine, pentru că Ray a intrat în cameră și s-a așezat la capătul patului. Pe patul lui și al lui Jean.
— V-ați scos, fraților. V-ați pitit aicea, sus.
Ray s-a întins pe pat.
Și în acest punct, problema cu copiii s-a suprapus peste problema cu Ray. Îți dădea câteodată impresia că îi lipsesc niște părți bune din creier, că ar fi în stare să intre peste tine în baie, după un prosop, în timp ce tu îți faci nevoile, și habar să nu aibă de ce nu se face așa ceva.
Jacob i se frichinea la picioare.
— Hai să ne jucăm ring-a-roses⁶.
⁶ Ring a ring o'roses, joc în care copiii se iau de mână, dansează în cerc și cântă niște versuri.

Și iată cum vine momentul. Testul. Începi și tu ca tot omul o conversație benignă despre Heffalumpi și, pe nesimțite, te trezești că te-ai procopsit cu un rol într-o șaradă umilitoare.

— Hai, zise Ray, lăsându-se în genunchi.

Măiculiță Doamne, se gândi George. Doar n-or să-l pună și pe el?

— George?

Ba da.

S-a lăsat în genunchi. Jacob l-a luat de mâna stângă, iar Ray, de cea dreaptă. Spera din toată inima ca Jean sau Katie să nu intre în cameră în timpul acestei desfășurări de forțe.

Jacob a început să țopăie.

— Ring-a-ring-a-roses...

Ray i se alătură.

— A pocketfull of noses.

George dădea din umeri în sus și în jos, în ritmul cântecului.

— A-tishoo, A-tishoo, we all fall doion.

Jacob s-a aruncat și a aterizat chicotind pe plapumă, împreună cu Ray. George, care nu mai avea nici o speranță de a scăpa cu demnitatea neștirbită, s-a prăbușit cu spatele pe pernă.

Jacob râdea. Ray râdea. Iar lui George i-a trecut prin cap că, dacă ar găsi clanța, ar putea să deschidă ușa secretă și să alunce pe toboganul acela lung, până în copilărie, unde cineva ar avea grijă de el și ar fi din nou în siguranță.

— Încă o dată, țipa Jacob, cățărându-i-se pe picioare, încă o dată, încă o dată, încă o dată, încă o dată, încă o dată...

Jamie își aruncă sacoul pe spătarul unui scaun, își desfăcu cravata și, cum nu era nimeni prin preajmă, execută o mică piruetă pe podeaua bucătăriei, piruetă care se încheie în fața frigiderului.

— O, da.

Luă o sticlă de Corona, închise frigiderul, scoase pachetul de Silk Cut din sertarul de sub prăjitor, ieși pe ușile mari din sticlă, se așază pe băncuță și își aprinse o țigară.

Avusese o zi bună. Se semnaseră contractele pentru casa familiei Miller. Iar familia Owen era gata să muște momeala. Se vedea în ochii lor. De fapt, se vedea în ochii ei. Era clar că la ei în casă cântă găina. În plus, Cari era încă în concediu medical din cauza gleznei luxate, așa că Jamie îi preluase pe Coheni și se descurcase foarte bine, cu cărțile pe față. Spre deosebire de Cari.

Grădina arăta minunat. În primul rând, nu mai erau rahiți de pisică. Poate că granulele de balegă de leu dădeau rezultate. În drum spre casă plouase, așa că pietrele mari de râu erau curate, întunecate și strălucitoare. Traversese scurte de cale ferată, la locul lor, în jurul straturilor înălțate. Forsythia, dafinul, crinii de toamnă. De ce Dumnezeuului or planta oamenii iarbă? Nu de-aia e bună o grădină, ca să stai în ea și să nu faci nimic?

Din niște grădini din apropiere se auzeau slab acordurile unei melodii reggae. Destul de tare ca să inducă o senzație de moleșeală estivală. Dar nu atât de tare încât să îți dorești să se oprească.

Luă o gură de bere slabă.

O bășică portocalie ciudată și-a făcut apariția pe fron-tonul casei de vizavi. S-a transformat încet într-un balon cu aer cald, care plutea spre vest, în spatele ramurilor ci-reșului. A apărut și al doilea balon, roșu, de data aceas-ta, de forma unui extingtor uriaș. Unul câte unul, cerul s-a umplut de baloane.

Suflă un mic norișor de fum de țigară și îl urmări cum plutește într-o parte, păstrându-și forma până la contac-tul cu capacul de la grătar.

Viața era, în mare, perfectă. Avea casa. Avea grădina.

O cucoană în vârstă, plesnind de sănătate, la stânga.

Creștini la dreapta (puteai să spui orice despre creștini, dar în timpul partidelor de sex nu scoteau sunetele alea ca de iodler, precum nemții care locuiseră acolo înainte).

Sală de fitness, marțea și joia. Tony, cam trei nopți pe săptămână.

Mai trase un fum din țigară.

Pe lângă reggae, se mai auzea și ciripit de păsărele.

La zece ani ar fi recunoscut specia. Acum, habar n-avea.

Nu că ar fi avut vreo importanță. Era un fond sonor bun.

Natural. Liniștitor.

Tony va sosi într-o jumătate de oră. Or să iasă să mă-nânce ceva la „Carpenters”. La întoarcere, or să ia un DVD de la „Blockbusters”. Dacă Tony nu o să fie prea terminat, ar putea să și-o tragă.

Într-o grădină din vecini, un copil izbea o minge de fotbal de perete. Zbang. Zbang. Zbang.

Totul părea suspendat într-un fel de echilibru. O să se găsească precis careva să-și bage nasul unde nu îi fierbe oala, fiindcă cu asta se ocupă oamenii. Dar pe moment...

1 se făcu un pic foame și se întreba dacă or mai fi ră-mas niște Pringles. Se ridică în picioare și intră în casă.

Katie se întreba uneori dacă nu cumva maică-sa își exprimă anumite păreri doar ca să o scoată pe ea din sărite. Era clar, ar fi preferat să nu fie nici o nuntă. Dar dacă tot va fi, măcar să fie o ceremonie grandioasă și cu public. Katie a subliniat că este a doua ei nuntă. Maică-sa i-a spus că nu vrea ca lumea să creadă că sunt zgârciți. Katie a remarcat că anumite restaurante sunt un pic cam scumpe. Maică-sa a sugerat o ceremonie religioasă. Katie a întrebat-o de ce. Maică-sa i-a spus că așa ar fi drăguț. Katie a punctat că drăguț nu are nici o treabă cu religia. Maică-sa i-a spus că ar fi mai bine să-și facă rochia pe comandă. Katie i-a spus că nu vrea haine de gală. Maică-sa i-a spus să termine cu prostiile. Iar Katie și-a dat seama că ar fi trebuit să își pună pirostriile la Las Vegas și să le dea vestea după aceea.

A doua zi, Katie urmărea Brookside la televizor, în timp ce Ray și Jacob construiau un fel de adăpost rudimentar, cu două dintre scaunele de la masa din sufragerie și pătura de picnic. I-a întrebat ce fac acolo, iar Jacob i-a spus că fac un cort. „Pentru nuntă.” Iar Katie, în gândul ei: „Fir-ar să fie!” Se mărită cu Ray. Părinții ei vor da o petrecere. Ce să mai, vor trebui să le facă pe amândouă.

A sunat-o pe maică-sa și i-a sugerat un compromis. Maică-sa a obținut cortul în grădină și florile și tortul. Katie a obținut căsătoria la starea civilă, renunțarea la ceremonia religioasă și o rochie obișnuită, de la magazin. Sâmbăta următoare, Ray și Jacob au mers să schimbe țeava de eșapament de la mașină, iar Katie și-a dat întâlnire cu Mona în oraș ca să-și cumpere ceva de îmbrăcat, înainte ca maică-sa să se răzgândească.

Și-a cumpărat o rochie lungă de mătase, fără mâneci, de culoare bleu-deschis, de la Whistles. Nu puteai să alergi în ea (Katie își făcuse un punct de onoare din a nu cumpăra decât haine în care să poată alerga), dar era convinsă că dacă oficiul de stare civilă ar fi luat foc, Ray ar fi cărat-o cu ușurință pe un umăr. Și-a cumpărat și o pereche de pantofi din piele întoarsă, o nuanță de bleu un pic mai închisă decât cea a rochiei și cu un pic de toc, de la un magazin de pe Oxford Street și chiar i s-a părut distractiv să se poarte ca o adolescentă câteva ore, împreună cu Mona, care probabil că se va purta astfel până la sfântu-așteaptă.

Când s-a întors acasă, a făcut o prezentare pentru băieți și Jacob i-a zis: „Arăți ca o doamnă”, ceea ce i s-a părut aiurea, dar dulce.

S-a aplecat și l-a sărutat (nici aplecatul nu era chiar floare la ureche).

— Ție ar trebui să-ți luăm un costumaș de marinar, ca să ne asortăm.

— Nu fi dură cu piciul, a zis Ray.

Jacob i-a aruncat o privire serioasă.

— Vreau să port tricoul meu cu Bob the Builder, a zis Jacob.

Fiecare hotărâre la timpul ei.

11

George stătea în mașină, în fața cabinetului medical, cu mâinile încleștate pe volan, de parcă ar fi condus pe un drum accidentat de munte.

Pe sub cămașă, leziunea părea capacul de la o gură de vizitare plină cu carne putrezită.

Putea să intre în cabinet sau putea să meargă mai departe. Această formulare l-a mai calmat. Opțiunea A sau opțiunea B.

Dacă ar fi să îl consulte, medicul i-ar spune adevărul.

Nu vrea să i se spună adevărul, dar poate că adevărul nu este chiar așa de grav cum se teme el. Totuși, doctorul Barghoutian este un simplu medic de familie. George ar putea fi trimis la un specialist și nevoit să trăiască o săptămână, două, o lună în așteptare (era întru totul posibil ca, după șapte zile fără mâncare sau somn, să înnebunească, caz în care chestiunea ar trece în responsabilitatea altcuiva).

Dacă pleacă, Jean o să îl întrebe unde a fost. Or să sune de la cabinetul medical ca să îl întrebe de ce nu a venit la consultație. Poate nu va ajunge primul la telefon. Va muri de cancer. Jean va afla că nu a fost la doctor și va fi furioasă că moare de cancer și că nu a făcut nimic în această privință.

Pe de altă parte, dacă leziunea este benignă sau are o dimensiune care poate fi tratată cu succes, iar el pleacă, este posibil ca ulterior să evolueze și să se transforme într-o formă de cancer malign și incurabil, el să afle și să trăiască, oricât de puțin timp i-ar mai fi rămas, cu gândul că moartea lui este rezultatul direct al propriei lașități. Când a coborât în cele din urmă din mașină, a făcut-o fiindcă nu mai suporta să fie în propria lui companie, într-un spațiu sufocant.

Prezența altor oameni în cabinet l-a mai liniștit. S-a înregistrat și și-a găsit un loc să stea jos.

Ce ar putea să spună el despre Ray în toastul de la petrecerea de nuntă? Țsta da, puzzle încălțit.

Ray se poartă frumos cu copiii. Adică, cel puțin cu Jacob. Se pricepe să repare diverse lucruri. Sau trăiește cu impresia că se pricepe. Mașina de tuns iarba a murit la o săptămână după ce a umblat la ea. Oricum, asta nu este o recomandare solidă pentru căsătorie. Are bani. O recomandare satisfăcătoare, desigur, dar una pe care o poți lua în considerare numai colateral, ca pe o chestiune plăcută, și numai după ce stabilești că tipu' îți cade bine. ,

Toate astea îi roiau în cap.

Ray era îndrăgostit de Katie și Katie era îndrăgostită de Ray.

Chiar o fi îndrăgostită? Pentru el, mintea fiicei lui fusese dintotdeauna un mister. Nu fiindcă ea ar fi manifestat vreodată vreo rețineră în a-și exprima părerile. Despre tapetul din camera ei. Despre bărbații cu păr pe spate. Dar opiniile ei erau atât de violente (se poate da atâtă importanță unui tapet?), atât de schimbătoare și, în mod atât de clar, în afara oricărei viziuni coerente despre lume, încât s-a întrebat uneori, mai ales în anii ei de adolescență, dacă nu cumva o fi ceva în neregulă cu ea, medical vorbind.

Nu. A luat-o rău de tot pe arătură. Nu este treaba tatălui miresei să îl placă pe viitorul ginere (chiar în timp ce acest gând se formula, simțea cum revine la rațiune). Asta este treaba cavalerului de onoare. Iar în cazul în care cavalerul de onoare al lui Ray se va dovedi o versiune mai bună decât bufonul de la ultima ei nuntă, ușurarea lui George ar putea cântări mai mult decât neîncrederea față de căsătoria în sine („Așadar, le-am sunat pe toate fostele iubite ale lui Graham, ca să aflu ce-o așteaptă pe Katie. Și iată ce-au avut ele de zis...”).

A ridicat capul și a văzut un poster pe peretele din față. Era format din două fotografii mari. Fotografia din stânga arăta o porțiune de piele bronzată și avea inscripționate cuvintele: Cum ți se pare bronzul meu? Fotografia din dreapta avea inscripționate cuvintele: Cum ți se pare cancerul meu de piele? și arăta ceva ce semăna cu un furuncul uriaș, înțesat cu scrum de țigară.

L-a luat cu ameteală. Și-a revenit după ce a pus mâna pe umărul unei indience mici de statură.

— îmi pare rău. S-a ridicat în picioare.

De ce Dumnezeuului pun asemenea afișe tocmai într-un loc ca acesta? Se îndreptă spre ieșire.

— Domnule Hali?

Nu mai avea mult până la ușă, când a auzit-o pe recepționeră repetându-i numele, de data aceasta mai apăsător. A făcut cale întoarsă.

— Domnul doctor Barghoutian vă poate primi acum.

Era prea slăbit ca să se mai împotrivească și s-a trezit mergând de-a lungul coridorului, către cabinetul doctorului Barghoutian, care stătea în ușa deschisă, zâmbind larg.

— George, zise doctorul Barghoutian.

Au dat mâna.

Doctorul Barghoutian l-a condus înăuntru, a închis ușa după el, a luat un loc pe scaun și a început să se joace cu capacul unui stilou pe care îl ținea ca pe o țigară, între degetele de la mâna dreaptă.

— Așa, ia spune, care-i problema?

Pe un raft, deasupra capului doctorului Barghoutian, se găsea o machetă ieftină, din plastic, a Turnului Eiffel și o fotografie înrămată a fiicei sale, într-un leagăn.

Acum e momentul.

— Am avut o criză.

— Și despre ce fel de criză vorbim?

— La masa de prânz. Am avut probleme mari cu respirația. Am trântit niște lucruri pe jos. M-am repezit să ies la aer.

O criză. Asta era tot. De ce se ambalase așa de tare?

— Dureri în piept? Întrebă doctorul Barghoutian.

— Nu.

— Vreo căzătură?

— Nu.

Doctorul Barghoutian s-a uitat fix la el și a dat din cap, plin de înțelepciune. George nu se simțea bine. Era ca în scena aceea de pe la sfârșitul filmului, cu asasinul rus și incendiul neelucidat de la birou și parlamentarul cu o slăbiciune pentru prostituate. Și la asta se reduce totul, la un etonian⁷ oarecare, care știe tot și care, cu un simplu apel telefonic făcut din biblioteca unui club londonez, poate distruge pe oricine.

— De ce anume încerci să scapi? Întrebă doctorul Barghoutian.

Lui George nu îi venea în minte nici un răspuns credibil.

— Ți-era frică de ceva?

George încuviință din cap. Era bine să fii un băiețel de cinci ani. De băiețelii de cinci ani au grijă alții. Doctorul Barghoutian va avea grijă de el. Tot ce trebuia să facă era să își stăpânească lacrimile.

George și-a ridicat cămașa și și-a deschis fermoarul de la pantaloni.

Cu o lentoare infinită, doctorul Barghoutian și-a luat ochelarii de pe birou, i-a pus la ochi și s-a aplecat să vadă leziunea.

⁷ Old Etonian (engl), nume generic dat studenților sau absolvenților prestigiosului Eton College din Marea Britanie.

— Foarte interesant.

Interesant? Iisuse. O să moară de cancer, înconjurat de studenți la medicină și profesori de dermatologie.

Parcă a trecut un an.

Doctorul Barghoutian și-a dat jos ochelarii și s-a lăsat pe spate, pe scaun.

— Eczemă discoidală, dacă nu greșesc prea tare. O săptămână de unguent steroidian ar trebui s-o rezolve.

A făcut o pauză și a scuturat niște scrum imaginar din stilou pe covor. Acum poți să te îmbraci.

George și-a aranjat cămașa și și-a ridicat pantalonii.

— O să-ți dau o rețetă.

În zona recepției, a traversat o coloană de raze de soare, care cădeau printr-o fereastră înaltă, până jos, pe mocheta verde, pestriță. O femeie își alăpta bebelușul la sân. Lângă ea, un bărbat în vârstă, cu obraji rumeni și bocanci Wellington, se sprijinea într-un baston și se uita pierdut, peste cărucioarele de copii și revistele cu colțurile îndoitte, la dealurile pe care, fără îndoială, își petrecuse cea mai mare parte a vieții active. A sunat un telefon, ca niște clopote de biserică.

A împins ușa dublă de sticlă și a revenit la lumina zilei.

Se auzea ciripit de păsărele. De fapt, nu se auzea nici un ciripit de păsărele, dar părea o dimineată care ar merita ciripit de păsărele. Deasupra capului, în mijlocul cerului albastru, un avion cu reacție deschidea un fermoar alb, transportând bărbați și femei la Chicago și Sydney, la conferințe și universități, reuniuni familiale și camere de hotel cu prosoape plușate și vedere la ocean.

S-a oprit pe trepte și a tras în piept aerul bun, cu miros de fum de la un foc în aer liber și de ploaie recentă.

La vreo cincisprezece iarzi, de cealaltă parte a unui gard viu de lemn-câinesc bine îngrijit, care îi venea până la brâu, îl aștepta mașina lui, un Volkswagen Polo, ca un câine fidel.

Se ducea acasă.

12

Jamie mancă al șaptelea Pringle, puse tubul înapoi în dulap, intră în living, se trânti pe canapea și apăsă butonul robotului telefonic.

„Jamie. Bună. Sunt mama. Am crezut că te mai prind. Oricum, nu mai contează. Bănuiesc c-ai auzit și tu, Katie și Ray au trecut duminică pe la noi și se căsătoresc. Taică-tău încă nu și-a revenit. în fine. Al treilea weekend din septembrie. Petrecerea se ține la noi. în grădină. Katie a zis să vii și tu cu cineva. Oricum, o să trimitem și invitații cum trebuie, când o să se apropie data. în fine, ne-ar plăcea să mai vorbim și noi, când te mai eliberezi. Pupici.”

Se mărită? Jamie simți că îl ia cu amețeală. Mai ascultă o dată mesajul, ca să fie sigur că nu s-a înșelat. Nu se înșelase.

Doamne, soră-sa mai făcuse prostii la viața ei, dar asta le întrecea pe toate. Ray trebuia să fie o rampă de lansare. Katie știa franceză. Ray citea biografii ale sportivilor celebri. Dar, după câteva halbe, probabil că ar fi început să vocifereze despre frații noștri de culoare...

Locuiesc împreună de când...? De șase luni?

A mai ascultat o dată mesajul, a treia oară, apoi s-a dus la bucătărie și a luat un baton de înghețată cu ciocolată din congelator.

N-ar fi trebuit să-l afecteze. Nici nu s-au mai văzut în ultima vreme. Și când se întâlnesc, îl cară și pe Ray după ea. Ce importanță mai are că se căsătoresc? Este doar o bucată de hârtie.

Și-atunci, de ce este plin de draci?

În grădină era o nenorocită de pisică. Luă o piatră din prag, ținti și rată.

Drace. Avea înghețată pe cămașă, de la recul.

O șterse cu un burete ud.

Că a auzit vestea la mâna a doua. Asta l-a enervat.

Katie nu a avut tupeul să îi spună. Știa ce o să zică. Sau ce o să creadă. Așa că i-a pasat sarcina maică-sii.

Iată cum se adeverește teoria lui despre oamenii care își bagă nasul unde nu le fierbe oala și strică tot. Tu conduci liniștit prin Streatham și îți vezi de drumul tău, iar ei îți intră în ușa de pe partea cu pasagerul, în timp ce vorbesc la telefonul mobil. Tu pleci la Edinburgh pentru un weekend prelungit, iar ei îți șterpelesc laptopul și se cacă pe canapea.

A aruncat o privire afară. Nenorocita aia de pisică se întorsese. A pus înghețata jos și a aruncat cu o altă piatră, de data asta mai cu putere. Piatra a ricoșat într-o traversă, a zburat peste zidul din față și a aterizat în grădina vecină, lovind un obiect invizibil cu un poc zdravăn.

A închis ușile mari de sticlă, a luat înghețata și a plecat din dreptul geamului.

Acum doi ani, Katie nici nu s-ar fi uitat la Ray.

Era epuizată. Asta era problema. Nu mai gândea cum trebuie. Doi ani în care a avut grijă de Jacob, cu

somn de șase ore pe noapte, în văgăuna aia împruțită. Apoi apare Ray, care pune în joc banii, o casă mare și o mașină fițoasă.

Trebuie să o sune. Puse înghețata de ciocolată pe pervazul ferestrei.

Poate că Ray fusese cel care le dăduse vestea părinților lor. Era clar o posibilitate. Și foarte â la Ray. Își făcuse apariția, mărșăluind în bocancii lui, mărimea paisprezece. Apoi, în drum spre casă, Katie îl bălăcărise, fiindcă i-o luase înainte cu vestea trăsnet.

Formă numărul. Se auzea soneria de la celălalt capăt al firului.

Cineva a ridicat receptorul, iar lui Jamie i-a trecut prin cap că ar putea fi Ray și aproape că a scăpat telefonul din mână. „Rahat.”

— Alo? Era Katie.

— Slavă Domnului, zise Jamie. Scuze. Nu asta am vrut să zic. Adică, sunt Jamie.

— Jamie, bună.

— Tocmai mi-a dat mama vestea. Încerca să vorbească pe un ton degajat și lipsit de griji, dar era încă agitat din cauza momentului de panică cu Ray.

— Da, ne-am hotărât să facem anunțul de-abia în drum spre Peterborough. Pe urmă ne-am întors și Jacob ne-a cam dat de furcă. Aveam de gând să te sun în seara asta.

— Păi... felicitări.

— Mulțumesc, a zis Katie.

A urmat o pauză stânjenitoare. Ar fi vrut să o audă spunând: Ajută-mă, famie, am făcut o mare greșeală, ceea ce, în mod evident, nu avea să se întâmple. Și ar mai fi vrut să spună: Ce dracu'faci? Dar dacă ar fi făcut una ca asta, nu ar mai fi vorbit cu el în veci.

A întrebat-o ce mai face Jacob, iar Katie i-a povestit despre rinocerul pe care l-a desenat la grădiniță și că a făcut caca în cadă, așa că a schimbat subiectul și a întrebat:

— Atunci, primește și Tony o invitație?

— Bineînțeles.

Și dintr-odată i s-au înecat toate corăbiile. Invitația la comun. Nici în ruptul capului nu l-ar fi luat pe Tony la Peterborough.

După ce a pus receptorul în furcă, a luat batonul de înghețată cu ciocolată, a șters picăturile maronii de pe pervazul ferestrei și a intrat din nou în bucătărie, ca să pună de niște ceai.

Tony în Peterborough. Iisuse. Nici el nu știa ce ar fi mai rău. Mama și tata care s-ar preface că Tony este unul dintre colegii lui Jamie, ca nu cumva vreunul dintre vecini să afle adevărul. Sau mama și tata care s-ar purta dureros de nonșalant vizavi de toată povestea.

Cea mai plauzibilă combinație ar fi, desigur, mama care s-ar purta dureros de nonșalant și tata care s-ar preface că Tony este unul dintre colegii lui Jamie. Și mama care ar fi supărată pe tata fiindcă se preface că Tony este unul dintre colegii lui Jamie. Și tata care ar fi supărat pe mama, fiindcă mama este dureros de nonșalantă.

Nici măcar nu voia să se gândească la prietenii lui Ray Cunoscut destui Ray în facultate. După opt halbe, puțin le mai lipsea să nu linșeze cel mai apropiat homosexual, de dragul distracției. Asta ca să nu mai vorbim de incidentul de la toaletă. Întotdeauna există un incident la toaletă. Și, mai devreme sau mai târziu, se îmbată în ultimul hal și se împleticesc șovăielnic până la tine, la bar, și îți mărturisesc tot și pe urmă fac spume fiindcă n-ai vrut să-i iei la tine în cameră și să le-o iei la labă.

Se întrebă care o mai fi viața lui Jeff Weller. Un mariaj fără sex în Saffron Walden, probabil, cu câteva numere de rezervă din Zipper, ascunse undeva, în spatele boile-rului.

Jamie cheltuiuse foarte mult timp și energie ca să își aranjeze viața exact așa cum dorise. Casă. Muncă. Familie. Prieteni. Tony. Sport. Relaxare. Unele compartimente pot interfera. Katie și Tony. Prietenii și sportul. Dar compartimentele există și ele cu un scop. Este ca la grădina zoologică. Poți să amesteci cimpanzeii și papagalii. Dar dacă o să desființezi cuștile cu totul, o să te trezești cu un măcel.

N-o să-i spună lui Tony despre invitație. Asta era soluția. Era simplu.

S-a uitat, la ce mai rămăsese din batonul de înghețată cu ciocolată. Ce o fi fost în mintea lui? Le cumpărase ca să se consoleze după cearta cu binoclul. Ar fi trebuit să se descotorosească de ele a doua zi.

A aruncat batonul în coș, după care le-a scos pe celelalte patru din frigider și le-a aruncat și pe ele.

A pus Born to Run în CD player și și-a făcut un ibric de ceai. A spălat și a clătit grătarul de vase de la chiu-vetă. Și-a turnat o cană de ceai, a adăugat niște lapte semidegresat și a completat un cec pentru factura de la gaz.

Bruce Springsteen părea prea plin de el în seara aceasta. Jamie l-a concediat și a citit The Telegraph. Imediat după ora opt, și-a făcut apariția Tony, care, binedispus, a sărit în hol, l-a mușcat pe Jamie de ceafă, apoi s-a aruncat cât era de lung pe canapea și a început să își răsucescă o țigară.

Câteodată, Jamie se întreba dacă nu cumva Tony fusese câine într-o viață anterioară și nu prea reușise să

facă tranziția cum trebuie. Apetitul. Energia. Absența mofturilor sociale. Obsesia cu mirosurile. (Obişnuia să își bage nasul în părul lui Jamie, să inhaleze și să spună: „Oo, pe unde ai umblat?”)

Jamie a împins o scrumieră spre capătul măsuței de cafea, în dreptul lui Tony, apoi s-a așezat și el. A luat picioarele lui Tony în poală și a început să-i desfacă șireturile de la ghete.

Câteodată îi venea să-l strângă de gât. Din cauză că nu era mai deloc dresat să fie ordonat și pentru treburile casnice. Dar pe urmă îl zărea în celălalt capăt al camerei și îi vedea picioarele lungi și mersul agale, vânjos, de băiat de la țară și simțea exact ce simțise atunci, prima oară. Ceva în stomac, aproape dureros, nevoia de a fi luat în brațe de acest bărbat. Și nimeni altcineva nu îi mai stârnise această nevoie.

— A fost bine la lucru? întrebă Tony.

— A fost, să știi.

— Și atunci de ce ai fața asta de domnu' Morocănilă?

— Ce față de domn Morocănilă?

— Ai pus boticul, ești încruntat.

Jamie se prăbuși pe spate pe canapea și închise ochii.

— Îl știi pe Ray...

— Ray...?

— Iubitul lui Katie, Ray.

— Iu-hu.

— Se mărită cu el.

— Bine. Tony își aprinse țigara. Un pic de scrum îi căzu pe blugi și se stinse. O legăm, o băgăm într-o mașină și o ducem într-un loc sigur, undeva prin Gloucestershire...

— Tony... zise Jamie.

— Ce?

— Hai să mai încercăm o dată, da?
Tony își împreună mâinile a capitulare, în bătaie de joc.
— Scuze.
— Katie se mărită cu Ray.
— Și nu este bine.
— Nu.
— Așa că tu o să-ncerci s-o oprești, zise Tony.
— Nu este îndrăgostită de el, zise Jamie. Vrea doar pe cineva cu o slujbă stabilă și o casă mare și care s-o ajute să aibă grijă de Jacob.
— Se poate și mai rău.
— Nu ți-ar plăcea de el.
— Și? întrebă Tony.
— Este soră-mea.
— Și ai de gând să... ce? întrebă Tony.
— Dumnezeu știe.
— Este viața ei, Jamie. Nu ai cum s-o ții pe Ann Bancroft la distanță cu un crucifix, iar pe ea s-o târăști în primul autobuz care vine.⁸
— Nu încerc s-o opresc. Jamie începea să regrete că a deschis subiectul. Tony nu știa cum este Katie. Nu făcuse cunoștință cu Ray. De fapt, Jamie ar fi vrut să îl audă spunând doar: „Ai foarte mare dreptate.” Dar Tony nu îi spusese niciodată așa ceva, nici lui, nici altcuiva, indiferent de subiect. Nici când se îmbăta. Mai ales când se îmbăta. Este treaba ei. Clar. Numai că...
— Este o femeie în toată firea, zise Tony. Are tot dreptul s-o dea în bară.
Câteva secunde, nici unul nu a mai zis nimic.
8 Aluzie la filmul Absolventul, în regia lui Mike Nichols, cu Ann Bancroft și Dustin Hoffman în rolurile principale.

— Și, sunt și eu invitat? Tony suflă o dâră de fum spre tavan.

Răspunsul lui Jamie a venit cu o fracțiune de secundă mai târziu decât ar fi trebuit, așa că Tony a ridicat din sprâncene a suspiciune. Jamie se vedea nevoit să schimbe strategia din mers.

— Sincer, sper să nu fie cazul.

— Și dacă va fi?

Nu avea nici un rost să se certe pe tema asta. Nu acum. Când martorii lui Iehova au bătut la ușă, Tony i-a invitat la ceai. Trase aer în piept.

— Mama a zis ceva de venit cu cineva.

— Cu cineva? zise Tony. Drăguț.

— Doar nu ți-ar plăcea să vii, nu?

— Și de ce nu? întrebă Tony.

— Colegii ingineri ai lui Ray, maică-mea, care o să se agite pe lângă tine...

— Tu, de fapt, nu prea ascuți ce spun eu, nu-i așa?

Tony îl apucă pe Jamie de bărbie și îl scutură un pic, cum fac mătușile bătrâne cu nepoții lor. Mi-ar plăcea. Să merg. La nunta surorii tale. Cu tine.

O mașină de poliție trecu în viteză spre fundătură, cu sirena pornită. Tony încă îl mai ținea Jamie de bărbie.

Jamie zise:

— Hai s-o lăsăm baltă, bine?

Tony strânse mai tare, îl trase pe Jamie spre el și îl adulmecă.

— Ce naiba ai mâncat?

— Un baton de înghețată cu ciocolată.

— Doamne. Povestea asta chiar te-a deprimat, nu-i așa?

— Le-am aruncat pe toate, zise Jamie.

Tony își stinse țigara.

— Adu-mi și mie una. N-am mai mâncat o înghețată cu ciocolată din... Dumnezeu, din 1987, de când eram la Brighton.

Jamie a intrat în bucătărie, a recuperat unul dintre baroanele de înghețată din coșul de gunoi, a șters ambalajul de ketchup și l-a transportat până în living.

Dacă are noroc, până în septembrie, Katie va arunca după Ray cu un prăjitor și nu va mai avea loc nici o nuntă.

13

George întinse o porție generoasă de unguent steroidian pe eczemă, se schimbă în hainele de lucru, apoi coborî la parter, unde se ciocni de Jean, care venea încărcată de la Sainsbury's.

— Cum a fost la doctor?

— Bine.

— Și...? întrebă Jean.

George se gândi că ar fi mai simplu să mintă.

— Insolatie, probabil. Deshidratare. De la lucratul afară/în soare, fără pălărie. N-am băut destulă apă.

— Bine că ne-am luat o piatră de pe inimă.

— Să știi că da, spuse George.

— L-am sunat pe Jamie.

— Și?

— Nu era acasă, spuse Jean. I-am lăsat un mesaj. I-am zis c-o să-i trimit o invitație. I-am zis că poate să vină cu cineva, dacă vrea.

— Nemaipomenit.

Jean făcu o pauză.

— Tu te simți bine, George?

— Da, chiar mă simt. O sărută și porni spre grădină.

A răzuit conținutul găleții și l-a vărsat în minibascu-lantă, l-a stropit cu furtunul, a făcut niște mortar proas-păt și s-a apucat să pună cărămizile. Mai avea câteva rânduri, după care se putea apuca de cimentarea tocu-lui de la ușă.

Nu avea o problemă cu homosexualitatea în sine. Băr-bați care fac sex cu bărbați. Se poate admite — dacă n-ai ce face și stai să te gândești la asemenea lucruri — că există situații în care s-ar putea întâmpla, situații în care indivizilor le-ar fi imposibil să găsească orificii norma-le. Tabere militare. Lungi călătorii pe mare. Nu trebuie să faci o obsesie din întreținerea țevăriei, ci să o privești mai degrabă ca pe un fel de activitate sportivă. O des-cărcare de energie. Bună dispoziție. O strângere de mână și un duș fierbinte după aceea.

Ceea ce îl deranja pe el era ideea că doi bărbați ar pu-tea cumpăra mobilă împreună. Că doi bărbați s-ar cui-bări unul în brațele celuilalt. Chiar mai tulburător, cum-va, decât toate porcăriile din toaletele publice. Ii dădea senzația neplăcută că ar exista un defect chiar în mate-rialul din care a fost croită lumea. Aceeași senzație care l-ar încerca dacă ar vedea un bărbat lovind o femeie, pe stradă. Sau dacă, dintr-odată, nu și-ar mai aminti cum arăta camera lui de copil.

Totuși, lucrurile s-au schimbat. telefoane mobile. Res-taurante thailandeze. Trebuie să rămâi elastic, altfel riști să te transformi într-o acritură demodată, care sare la gâ-tul nou-născuților. În afară de asta, Jamie este un tânăr sensibil și, dacă va veni însoțit, va fi vorba, mai mult ca sigur, despre un tânăr la fel de sensibil.

Cum va reacționa Ray, asta numai Dumnezeu știe.

Interesant. Ce va fi, va fi.

Mai puse o cărămidă.

„Dacă nu greșesc prea tare”, așa spusese doctorul Barghoutian.

Ca să-și asigure spatele, desigur.

14

În timp ce David făcea un duș, Jean se dezbracă de hainele ei și își puse halatul pe care i-l dăduse el. Se îndreptă spre bovindou și se așeză pe brațul fotoliului.

O făcea să se simtă atrăgătoare. Simplul fapt de a sta în această cameră. Pereții gălbui. Podeaua de lemn. Fotografia aceea mare cu pești, cu ramă de metal. Era ca una dintre încăperile acelea pe care le vezi în reviste și care te fac să visezi la o cu totul altă viață.

Aruncă o privire spre peluza ovală. Într-o parte, trei tufe în niște oale mari de piatră. În cealaltă, alte trei. Un șezlong demontabil, din lemn.

Îi plăcea să facă dragoste, dar îi plăceau și toate lucrurile astea. Faptul că aici putea să mediteze în liniște, fără ca restul vieții ei să dea năvală peste ea și s-o încolțească.

Jean vorbea foarte rar despre părinții ei. Oamenii pur și simplu nu înțelegeau. Erau adolescenți când le-a picat și lor fisa că tanti Mary de peste drum este iubita lui tati. Toată lumea își închipuia un fel de telenovelă siropoasă.

Dar nu au existat nici intrigă, nici încăierări cu scânteii.

Taică-său lucrase patruzeci de ani în aceeași bancă și meșterise colivii din lemn în pivniță. Și, indiferent de

sentimentele nutrite față de acest bizar aranjament domestic, maică-sa nu se manifestase în nici un fel, nici măcar după ce tatăl lui Jean murise.

Bănuia că nu o făcuse nici cât fusese el în viață. Se mai întâmplă. Aparențele fuseseră salvate. Și cu asta, basta. Lui Jean îi era rușine. Orice om în toate mințile s-ar fi simțit la fel. Dacă nu ziceai nimic, te simțeai ca un mincinos. Dacă povesteai cuiva, te simțeai ca de la circ. Nu-i de mirare că toți copiii au apucat-o repede care încotro. Eileen, spre religia ei. Douglas, spre tirurile lui. Iar Jean, spre George.

S-au cunoscut la nunta lui Betty.

Avea ceva rigid în el, aproape milităros. Chipeș, într-un fel în care tinerii din ziua de azi nu mai sunt.

Lumea se cam prostea (fratele lui Betty, cel care a murit în accidentul acela oribil de la fabrică, făcuse o pălărie dintr-un șervețel și cânta: „Am niște nuci de cocos pe cînste”, spre amuzamentul general). Lui Jean i s-a părut că pe George îl plictisește toată povestea. Ar fi vrut să îi spună că și ei i se pare plictisitor, dar nu părea un om cu care să poți să vorbești așa, din senin.

Zece minute mai târziu era lângă ea, oferindu-se să îi mai aducă ceva de băut, iar ea s-a făcut de răs cerând o limonada, ca să arate că este cumpătată și cuminte, apoi a cerut vin fiindcă nu voia să pară copilăroasă, după care s-a răzgândit din nou, fiindcă el era așa de atrăgător și ea era un pic amețită.

Săptămâna următoare a invitat-o să ia masa cu el în oraș, iar ea nu a vrut să se ducă. Știa ce se va întâmpla. Era cinstit și pe de-a-ntregul demn de încredere și ea o să se îndrăgostească de el, dar după ce va afla de familia ei va dispărea într-un nor de fum. Ca Roger Hamilton. Ca Pat Lloyd.

Atunci el i-a povestit de taică-său, care bea până nu mai ştia de el şi cădea lat pe peluză. Şi de maică-sa, care plângea în baie. Şi de unchiu-său, care o luase razna şi sfârşise într-un spital îngrozitor. În acel moment, i-a luat faţa în mâini şi l-a sărutat, un gest pe care nu îl mai făcuse niciodată, cu nici un alt bărbat.

Şi nu era vorba că se schimbase cu anii. Era tot cinstit. Era tot de nădejde. Dar lumea se schimbase. Şi se schimbase şi ea.

Totul pornise de la casetele alea franţuzeşti. (Erau un cadou de la Katie? Chiar nu mai ţinea minte.) Plănuiau să meargă la Dordogne, iar ea nu mai ştia ce să facă, să treacă vremea.

Peste câteva luni, intra într-un magazin din Bergerac să cumpere pâine şi brânză şi nişte tartine din alea cu spanac, iar vânzătoarea a început să se scuze pentru vreme şi Jean s-a trezit legând o conversaţie în toată regula, în timp ce George stătea pe o bancă, pe cealaltă parte a străzii, şi îşi contabiliza muşcăturile de ţânţar. Pe moment, nu s-a întâmplat nimic, dar, la întoarcerea acasă, totul i s-a părut un pic prea rece, prea meschin, prea englezesc.

Prin perete s-a auzit un zgomot slab, făcut de uşa de la duş, care s-a deschis cu un pocnet.

Faptul că se întâmplase să fie tocmai David încă o uime. Odată i-a gătit nişte spaghetti bolognese. Au făcut conversaţie cu privire la noua seră, iar la sfârşit s-a simţit plictisită, dar, în mod reconfortant, invizibilă. El purta nişte vestoane de lână şi pulovere pe gât, azurii sau de culoarea piersicii, şi fuma nişte ţigări mititele. Locuise trei ani la Stockholm, iar când el şi Mina s-au despărţit în condiţii amiabile, s-a accentuat senzaţia că ar fi un pic prea modern pentru Peterborough.

S-a pensionat devreme, George nu a mai păstrat legătura cu el, iar ea nu și-a mai adus aminte de el până într-o zi, când și-a ridicat ochii din sertar, la Ottakar, și l-a văzut în fața ei; avea un exemplar din The Naked Chef și o cutie de creioane marca Maisie Mouse.

Au băut o cafea peste stradă, iar când i-a povestit că ar vrea să meargă la Paris cu Ursula, nu a luat-o peste picior, așa cum obișnuia Bob Green. Și nici nu s-a întrebat cum vor supraviețui două doamne de vârstă mijlocie unui weekend prelungit într-un oraș străin, fără să fie jefuite sau strangulate sau vândute pe piața de sclavi albi, așa cum se întrebese George.

Și nici nu a fost vorba de atracție fizică (era mai scund decât ea, iar din manșete îi ieșeau niște smocuri de păr negru). Dar nu mai cunoscuse alți bărbați trecuți de cincizeci de ani care să fie încă interesați de lumea din jurul lor, de oameni noi, cărți noi, țări noi.

Era ca și cum ar fi stat de vorbă cu o prietenă. Doar că era bărbat. Și că se cunoșteau de vreo cincisprezece minute. Ceea ce era foarte deconcertant.

După o săptămână, în timp ce stăteau pe pasarela care traversa șoseaua cu patru benzi, și-a dat seama că sentimentul acela începe să crească în ea. Același care o mai încerca câteodată pe malul mării. Vapoarele care erau descărcate, pescărușii care se sfădeau pe deasupra siajului, sirenele pline de jale. Revelația că ai putea să te pierzi în albastrul mării și să o iei de la capăt, în altă parte.

A luat-o de mână, iar ea a fost dezamăgită. Găsise un suflet-pereche, iar acesta era pe cale să strice totul printr-o mișcare lipsită de tact. Dar el a strâns-o și i-a dat drumul și i-a spus: „Hai să mergem. O să întârzii acasă”, iar ea a vrut să îl ia din nou de mână.

Apoi i-a fost frică. Să spună da. Să spună nu. Să spună da și pe urmă să își dea seama că ar fi trebuit să spună nu. Să spună nu și pe urmă să realizeze că ar fi trebuit să spună da. Să stea goală în fața altui bărbat, când imaginea propriului corp o făcea câteodată să plângă.

Așa că i-a spus lui George. Că l-a întâlnit pe David în magazin și că au băut o cafea pe stradă. Dar nu și despre mâini și despre pasarelă. Voia să îl vadă supărat. Voia ca el să îi simplifice din nou viața. Dar nu a făcut-o. A mai pomenit de câteva ori numele lui David și nu a obținut nici o reacție. Lipsa de îngrijorare a lui George începea să semene a încurajare.

David mai avusese aventuri amoroase. A știut asta. Chiar înainte să îi spună el. Felul în care i-a pus mâna pe ceafă, atunci, prima oară. Se simțea ușurată. Nu voia să facă asta cu un necunoscut, mai ales după povestea de groază a Gloriei, care într-o dimineață se trezise cu mașina bărbatului ăluia din Derby parcată în fața casei ei.

Și avusese dreptate. Era foarte păros. Aproape ca o maimuță. Într-un fel, era mai bine. Fiindcă se demonstra că, de fapt, nu era o chestiune legată de sex. Totuși, în ultimele luni, prinsese drag de atingerea aceea mătăsoasă, când degetele îi alunecau pe spatetele lui.

Ușa de la baie s-a deschis cu un scârțâit, iar ea a închis ochii. David a pășit pe covor spre ea și a luat-o în brațe, cu delicatețe. Simțea mirosul de săpun cu extract de gudron și de piele curată. Îi simțea respirația pe ceafă.

— Ia te uită peste ce femeie frumoasă am dat la mine-n dormitor, zise el.

Ea râse, ca de o copilărie. Nu era nici pe departe o femeie frumoasă. Dar îi plăcea să joace acest rol. Aproape că era mai bine decât în viața reală. Ca și cum ar fi fost

din nou copil. Aproximarea aceasta de o altă ființă umană. Ca și cum te-ai cățara din nou în copaci și ai bea apă din cadă. Să pipăi tot și să guști din toate.

O întoarce cu fața spre el și o sărută.

Își dorea ca el să o facă să se simtă bine. Nici nu mai ținea minte de când nu i se mai întâmplase.

A tras draperiile și a condus-o spre pat și a întins-o pe el și a sărutat-o din nou și i-a tras halatul de pe umeri și ea s-a topit în întunericul din spatele pleoapelor, așa cum se topește untul într-o tigaie fierbinte, așa cum te topești la loc în somn, după ce te-ai trezit în miez de noapte, lăsându-l să te învăluie din nou.

Și-a pus mâinile pe după gâtul lui și i-a simțit mușchii pe sub piele și firisoarele acelea mici, peste care trecuse briciul bărbierului. Mâinile lui alunecau încet, în jos, pe corpul ei, iar ea parcă se și vedea împreună cu el, de la distanță, din celălalt capăt al camerei, făcând lucrul acesta, pe care în filme mi îl fac decât oamenii frumoși.

Și poate că în aceste momente chiar credea că este frumoasă, că sunt amândoi frumoși.

Își simțea corpul legănându-se înainte și înapoi în același ritm cu degetele lui, o cursă într-un scrânciob care o ducea tot mai sus și mai iute cu fiecare legănare, în așa fel încât se simțea imponderabilă la fiecare capăt, atât de sus, încât avea vedere la grădinile desfătării și la feribourile din golf și la colinele verzi de peste apă.

— Doamne, te iubesc, a exclamat el, iar ea i-a răspuns iubindu-l, fiindcă făcea asta, fiindcă înțelegea o parte din ea despre care ea habar nu avusese că există. Dar nu putea s-o spună. Nu acum. Nu putea să spună nimic. I-a strâns umărul, vrând să spună Nu te opri.

I-a luat penisul în mână și l-a mișcat înainte și înapoi și dintr-odată nu i s-a mai părut ceva străin: nu mai era

nici măcar o parte din corpul lui, mai mult o parte a ei, iar senzațiile curgeau într-un cerc continuu. Acum se auzea gâfâind, ca un câine, dar nu îi mai păsa.

Și și-a dat seama că este pe cale să se întâmple și s-a auzit zicând „Da, da, da” și nici măcar sunetul propriei voci nu a rupt vraja. Și a trecut peste ea așa cum trece valul peste nisip, retrăgându-se apoi și revărsându-se din nou și retrăgându-se.

Imaginile se derulau în capul ei ca niște mici focuri de artificii. Mirosul de nucă de cocos. Suporturile din alamă pentru bușteni. Pernele scrobite de pe patul părinților ei. Niște căpițe de fân. Se spărgea în mii de bucățele, ca fulgii de zăpadă sau ca scântelele unui foc în aer liber, care fac tumbe în aer și apoi încep să cadă atât de lent, încât nici nu pare o cădere.

L-a prins de încheietură, ca să îi oprească mâna, și s-a întins cu ochii închiși, amețită și cu răsuflarea tăiată.

Plângea.

Era ca și cum și-ar fi regăsit corpul după mai bine de cincizeci de ani și și-ar fi dat seama că sunt prieteni vechi și ar fi înțeles dintr-odată de ce s-a simțit atât de singură în toți acești ani.

A deschis ochii. David se uita în jos la ea și a știut că nu trebuie să îi explice nimic.

A așteptat câteva minute:

— Și acum, zise el, cred că este rândul meu.

S-a pus în genunchi și s-a cuibărit între genunchii ei.

A deschis-o cu blândețe și și-a făcut loc înăuntru. Era rândul ei să îl urmărească cum se mișcă înainte și înapoi pe brațe, până s-a simțit plină de el.

Câteodată îi plăcea când i-o făcea el. Câteodată îi plăcea când i-o făcea ea lui. Astăzi, distincția părea să nu mai existe.

A început să se miște mai repede și ochii i s-au îngustat de plăcere și într-un final i-a închis. Așa că a închis și ea ochii și s-a ținut de brațele lui și s-a lăsat legănată înainte și înapoi, iar el a ajuns într-un final la punctul culminant și a rămas în ea și a fost scuturat de tremuratul acela mic de animal. Iar când a deschis ochii, sufla greu și zâmbea.

I-a zâmbit și ea.

Katie avea dreptate. Îți petreci toată viața dându-le celorlalți totul, ca ei să poată să își vadă de ale lor, de școală, de facultate, de slujbă, de Hornsey, de Ealing. Atât de puțină iubire vine în schimb.

Câștigase toate astea. Merita să se simtă și ea ca un personaj dintr-un film.

S-a lăsat blând într-o parte și i-a potrivit capul pe umărul lui, astfel încât să-i vadă micile broboane de sudoare de pe piept și să îi audă bătăile inimii.

A închis din nou ochii și, în întuneric, a simțit întreaga lume gravitând.

15

— „Doamne, spune-mi care este sfârșitul vieții mele, care este măsura zilelor mele, ca să știu cât de trecător sunt.”⁹

⁹ Vechiul Testament, Psalmii, Psalmul 39, „Către mai-marele cântăreților: Către ledutun. Un psalm al lui David”.

¹⁰ Idem.

Bob zăcea chiar la picioarele treptelor altarului, într-un sicriu negru lucios, care din unghiul acesta arăta ca un pian cu coadă.

— „Da, omul umblă ca o umbră, se frământă degeaba/'10

în anumite împrejurări, George îi invidia pe acești oameni (de exemplu, în intervalul celor patruzeci și opt de ore care au trecut de la probatul pantalonilor în Allders până la consultația de la doctorul Barghoutian). Nu neapărat pe oamenii aceștia de acum, ci pe cei care merg regulat la biserică, pe care îi vezi că se bagă în față în timpul slujbelor de Crăciun, când se cântă colinde.

Dar ori ai credință, ori nu ai. Nu ți se dă posibilitatea să te înscrii a doua oară, nici să îți primești banii înapoi. Ca atunci când taică-său i-a spus cum taie magicienii doamnele în două, cu ferăstrăul. Nu mai poți returna știința, oricât de mult ai vrea.

Se uită în jur la mieii de pe vitralii și la Hristosul pe cruce, în mărime naturală, și se gândește ce ridicol este totul, religia aceasta deșartă, transbordată cu toptanul în comitatele englezești. Directori de bancă și profesori de educație fizică care stau și ascultă povești despre țițere și năpaste și pâine de secară, de parcă ar fi cel mai firesc lucru din lume.

— „Abate-Ți privirea de la mine și lasă-mă să răsufu, până nu mă duc și să nu mai fiu!"¹¹

Preotul urcă la amvon și ține panegiricul.

— Om de afaceri, sportiv, familist. Trage tare, fii tare.

Acesta era motoul lui.

Era evident că nu știe nimic despre Bob.

¹¹ Idem.

Pe de altă parte, dacă atâta timp cât ești în viață nu pui niciodată piciorul într-o biserică, nu poți să ai pretenții prea mari după moarte. Și nimeni nu vrea să audă adevărul. („Era un bărbat incapabil să se uite la o femeie cu sâni mari fără să facă vreo remarcă infantilă. În ultimii ani, îi cam mirosea gura.”)

— în septembrie, Robert și Susan ar fi aniversat patruzeci de ani de căsnicie. Au fost iubiți din copilărie și s-au cunoscut pe vremea când erau amândoi elevi la școala generală „St Botolph”...

Și-a amintit de propria lui aniversare a treizeci de ani de căsnicie. Bob împleticindu-se pe peluză, trântindu-și o mână beată pe după gâtul lui și zicându-i: „Știi care-i poanta? Că dacă ai fi omorât-o, pân-acum ai fi ieșit din pușcărie.”

— „Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală din ochi...”¹²

Predica a luat sfârșit și Bob a fost scos din biserică. George și Jean s-au mutat afară, împreună cu restul congregației, și s-au regrupat în jurul mormântului, într-un aer înăbușitor și o lumină metalică, gri, care prevestea iscarea unei furtuni până la ora ceaiului. Susan stătea pe partea cealaltă a gropii și părea umflată și distrusă, încadrată de cei doi fii ai ei. Jack își înlănțuise mama cu un braț, dar nu era destul de înalt ca gestul să capete greutate. Ben părea ciudat de plictisit.

— „Omul născut din femeie are viața scurtă, dar plină de necazuri.”¹³

¹² Noul Testament, întâia epistolă a lui Pavel către Corinteni, 15:51, „Cum vor învia morții”.

¹³ Vechiul Testament, Iov, 14:1.

Bob a fost coborât în pământ pe patru frânghii zdrene de cânepă. Susan, Jack și Ben au aruncat fiecare câte un trandafir alb pe sicriu și liniștea a fost perturbată de un bufon, care a trecut pe lângă cimitir cu sonorul combinei de la mașină la maxim.

— „...Domnul nostru Iisus Hristos; El va schimba trupul stării noastre smerite și-l va face asemenea trupului slavei Sale...”¹⁴

Se uită la purtătorii sicriului și își dădu seama că nu văzuse niciodată vreunul care să aibă barbă. Se întrebă dacă o fi vreo regulă, ca la piloți, cărora trebuie să li se fixeze măștile de oxigen în mod etanș. Ceva legat de igienă, poate.

Dar când va veni și vremea lor? Oare lucrul cu cadavrele îi face optimiști? Desigur, ei îi văd pe oameni numai după aceea. Să devii cadavru, asta este partea greu de înghițit. Sora lui Tim a lucrat cincisprezece ani într-un spital și tot s-a dus să se culce în garaj cu motorul pornit, după ce i-au găsit excrescența aia pe creier.

Preotul îi îndemnă să spună cu toții Tatăl nostru.

George rosti pasajele cu care era de acord („Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi... și nu ne duce pe noi în ispită”) cu voce tare și mormăi ceva peste cele în care se făcea referire la numele Domnului.

— „Căci a Ta este puterea, mărirea și slava, prin Duhul Tău cel Sfânt și Domnul nostru Iisus Hristos, amin.”

Și acum, doamnelor și domnilor — în tonul preotului își făcu loc o nuanță degajată, ca și cum s-ar fi adresat unui grup de cercetași —, aș dori, în numele lui Susan și al celorlalți membri ai familiei Green, să vă invit să servim niște gustări și băuturi în sala de festivități a primăriei, care se găsește peste drum, chiar lângă parcare.

Noul Testament, Epistola lui Pavel către Filipeni, 3:21.

Jean mimă un tremurat.

— Urăsc chestiile astea.

Se lăsară duși de valul de oameni drapați în negru, care acum discutau potolit, pe poteca sinuoasă de pietriș, prin poarta cu acoperiș a cimitirului și peste șosea.

Jean îi atinse cotul și îi spuse:

— Te ajung din urmă, în câteva minute.

Se întoarse să o întrebe unde se duce, dar o luase deja înapoi, spre biserică.

Se întoarse din nou și îl văzu pe David Symmonds, care venea spre el, zâmbind, cu mâna întinsă.

— George.

— David.

David plecase de la Shepherds acum patru sau cinci ani. Jean se mai întâlnise de vreo câteva ori cu el, din întâmplare, dar George nu prea îl mai văzuse. Nu era antipatie pe față. Într-adevăr, dacă toată lumea de la birou ar fi fost ca David, lucrurile ar fi mers ca unse. Fără manevre murdare pentru avansare. Fără aruncatul găinii moarte în curtea vecinului. Plus că era un tip deștept. Creierul din spatele afacerii cu conservarea pădurilor, care le adusese intrarea pe piața din Cornwall și Essex.

Se îmbrăca un pic prea bine. Era, probabil, cea mai elegantă caracterizare pe care o putea găsi. Loțiune de bărbierit scumpă. Casete cu muzică de operă în mașină. Când i-a anunțat că se pensionează înainte de termen, toată lumea s-a dat un pic înapoi. Un animal bolnav în turmă. Toată lumea s-a simțit puțin jignită. De parcă el ar fi făcut toate astea din pasiune, tot proiectul acela că-15 Oferită piloților de pe planor care îndeplinesc anumite condiții: zboară la mai mult de trei mii de metri altitudine, pe o distanță de trei sute de kilometri și pe o durată mai mare de cinci ore.

mia ei îi dedicaseră viețile lor. Și nici nu avea un plan pe bune. Fotografie. Vacanțe în Franța. Insignă Gold C15-Acum, după ce pornise și el pe același drum, i se părea că lucrurile stau cu totul altfel, iar când își amintea de John McLintock, care spusese că David nu a fost niciodată cu adevărat „unul de-ai noștri”, parcă i se strepezeau dinții.

— Îmi pare bine că te văd. David îi strânse mâna.

Chiar dacă nu sub cele mai bune auspicii.

— Susan arăta cam rău.

— Ei, cred că o să se descurce.

Astăzi, de exemplu, David purta un costum negru și un pulover gri pe gât. Unora li s-o părea o lipsă de respect, poate, dar George își dădea seama acum că era pur și simplu un alt mod de a face lucrurile. De a ieși din rândul gloatei.

— Ocupat, ocupat?

Pe David îl bufni râsul.

— Si eu care credeam că tocmai ăsta este farmecul pensiei, să nu mai trebuiască să faci nimic.

Râse și George.

— Asta cam așa e.

— Păi, bine, bănuiesc că ar trebui să ne facem datoria. David se întoarse spre ușa sălii de festivități a primăriei.

Rar mai simțise George dorința de a prelungi o conversație, dar David, își dădu el seama, era în aceeași barcă cu el și era plăcut să vorbești cu cineva aflat în aceeași situație. Fără îndoială, mai plăcut decât să mănânci cârnăciori și să vorbești despre moarte.

— Ai teminat de citit „Cele mai bune o sută de romane din lume”?

— Ai o memorie înfricoșător de bună. Pe David îl bufni din nou râsul. Am renunțat când am ajuns la Proust, prea mă pune la muncă. M-am apucat de Dickens, în schimb. Am terminat șapte, mai am opt. George i-a povestit despre atelier. David i-a povestit despre excursiile recente în Pirinei. („Trei mii de metri deasupra nivelului mării și sunt fluturi peste tot.") S-au felicitat că au plecat de la Shepherds înainte ca aceasta să treacă sub administrarea lui Jim Bowman și ca fata aceea din Stevenage să își piardă piciorul.

— Hai să mergem, zise David, conducându-l pe George spre ușa dublă. O să dăm de necaz dacă ne găsim aici, afară, distrându-ne.

Se auzeau pași pe pietriș și George se întoarse și o văzu pe Jean, care se apropia de ei.

— Îmi uitasem poșeta.

— Am dat de David, zise George.

Jean părea un pic fâstăcită.

— David. Bună.

— Jean, zise David, întinzându-i mâna. Mă bucur să te văd.

— Mă gândeam, zise George, ce drăguț ar fi să-l invităm pe David la cină, într-o seară.

Și Jean și David păreau un pic încurcați, iar el se gândi că o fi cam nepotrivit să bați din palme și să prezinți o idee așa de voios, într-o împrejurare așa de solemnă ca aceasta.

— O, spuse David, n-aș vrea ca, din cauza mea, Jean să asude din greu în bucătărie.

— Sunt sigur că Jean s-ar bucura să mai scape de compania mea. George își băgă mâinile în buzunarele de la pantaloni. Și, dacă ești dispus să te riști, pot să prepar și eu un risotto acceptabil.

— Păi...

— Ce zici de weekendul care vine? Sâmbătă seara?

Jean îi aruncă o privire care, pe moment, îl făcu să se întrebe dacă nu o fi ceva important în legătură cu David de care el uitase, luat de val, dacă nu o fi vegetarian, de exemplu, sau dacă nu cumva, la ultima lui vizită, uitase să tragă apa la toaletă.

Dar Jean trase aer în piept și spuse:

— Bine.

— Nu știi dacă sunt liber sâmbătă, zise David. E o idee minunată...

— Atunci, rămâne pe sâmbătă, zise George.

David își țuguie buzele și dădu din cap:

— Pe sâmbătă.

— Bine. De-abia aștept. George deschise ușa dublă și le făcu loc să intre.

— Haideți să socializăm.

16

Katie l-a dus pe Jacob acasă la Max și i-a lăsat pe amândoi în bucătăria lui June, unde se băteau cu niște linguri de lemn, pe post de săbii.

Apoi ea și Ray au mers în oraș și au avut o mică dispută la imprimărie. Ray susținea că numărul de ghirlande aurii de pe o invitație este un indiciu al gradului în care iubești pe cineva, ceea ce i s-a părut ciudat venind de la un bărbat care era de părere că șosetele colorate 16 Corning out (ofthe closet) (engl.) se referă la procesul de afirmare publică și voluntară a orientării sexuale sau a identității de gen.

sunt pentru fete. În timp ce, după câte se părea, modelele pe care le prefera Katie arătau ca niște invitații la un seminar de contabilitate.

Ray i-a arătat modelul lui favorit și Katie i-a spus că arată ca o invitație la petrecerea de „ieșire din dulap”¹⁶ a lui Făt-Frumos. Moment în care bărbatul din spatele teighelei le-a spus:

— Sincer, n-aș vrea să fiu prin preajmă când o să alegeți meniul.

La bijutier, lucrurile au mers ca pe roate. Lui Ray i-a plăcut ideea de a purta amândoi același model de verighetă și în nici un caz nu admitea să poarte altceva decât un cerc simplu din aur. Bijutierul a întrebat dacă ar dori inscripții și Katie a rămas cu gura căscată. Verighele au inscripții?

— Pe interior, de obicei, spuse omul. Data nunții. Sau un simbol al afecțiunii, ceva. Era clar unul dintre bărbații care își calcă lenjeria de corp.

— Sau o adresă unde poate fi returnată. Ca la câini. Pe Ray l-a bufnit râsul, fiindcă omul părea stânjenit și fiindcă nici lui nu îi plăceau bărbații care își calcă lenjeria de corp.

— O să luăm două.

Au mâncat de prânz în Covent Garden și au întocmit liste de invitați, la o pizza.

A lui Ray era scurtă. Prietenii nu erau punctul lui forte. Avea obiceiul să intre în vorbă cu străini prin autobuze și ieșea la o bere cu aproape oricine. Dar nu avea nici un prieten de cursă lungă. După ce s-a despărțit de Diana, s-a mutat din apartament, și-a luat la revedere de la amicii lor
¹⁷ Wingwalking (engl.) este o formă de acrobație aeriană, în timpul căreia o persoană se mișcă pe aripa unui aeroplan în zbor.

comuni și a aplicat la o slujbă la Londra. Nu își mai văzuse cavalerul de onoare de trei ani. Un vechi prieten de la rugby, se pare, lucru care ei nu îi dădea pace.

— Odată, pe M5, a fost tras pe dreapta de poliție, zise Ray. Făcea acrobații¹⁷ pe rack-ul de pe capota unui Volvo.

— Acrobații?

— Stai liniștită, zise Ray. Acum este dentist. Tot îngrijorător, se gândi Katie, dar din alt punct de vedere.

Lista ei ridica mai multe probleme pentru că avea prea mulți prieteni, toți cu uri drept inviolabil la o invitație (Mona asistase la nașterea lui Jacob; Sandra îi găzduise o lună de zile, după plecarea lui Graham; Jenny avea scleroză multiplă și dacă nu o invitai la evenimente te simțai ca naiba, chiar dacă, în realitate, te solicita teribil de mult...). Ar fi avut nevoie de un hangar ca să îi găzduiască pe toți și, de fiecare dată când mai adăuga sau mai tăia un nume de pe listă, parcă și vedea sabatul schimbând impresii.

— Exagerezi și tu, zise Ray, precum companiile aeriene. Trebuie să pleci de la premisa că cincisprezece la sută n-or să apară. Oprește câteva locuri.

— Cincisprezece la sută? întrebă Katie. Ce este asta, procentul standard de neprezentare la nunți?

— Nu, zise Ray. Vorbesc și eu ca să mă aflu-n treabă, atâta tot.

Îl ciupi de un colac de carne aflat chiar deasupra curelei.

— Noroc că ai pe cineva în viața ta, care se prinde când vorbești ca să te afli-n treabă.

Ray îi fură o măslină din pizza.

— Asta-i un compliment, nu-i așa?

Au discutat despre petrecerea burlacilor și cea a burlăcițelor. La ultimele la care merseseră, el fusese

aruncat gol-puşcă în Canalul Leeds şi Liverpool, iar ea fusese pipăită de un pompier în suspensor şi amândurora li se făcuse rău în toaleta unui restaurant indian. Au optat pentru o cină la lumina lumânărilor.

Doar ei doi.

Se făcea târziu şi îi invitaseră pe cavalerul şi pe domnişoara de onoare la ei la masă, la ora opt. Aşa că au pornit-o spre casă, pescuindu-l în drum şi pe Jacob. Avea o tăietură pe frunte, acolo unde Max îl lovise cu o presă de usturoi. Dar şi el îi sfâşiasse lui Max tricoul cu tarantulă. Şi cum era limpede că sunt în continuare prieteni, Katie s-a hotărât să nu facă tam-tam.

Întoarsă acasă, a aranjat piepţii de pui într-o tavă de copt, a turnat sosul peste ei şi s-a întrebat dacă Sarah este alegerea cea mai bună. Ca să fie sinceră până la capăt, fusese vorba despre un act de răzbunare. O avocată cu gura mare, care să le facă zile fripte jucătorilor de rugby.

Lui Katie începea să îi fie din ce în ce mai clar că s-ar putea ca răzbunarea să nu fie cel mai bun criteriu în alegerea unei domnişoare de onoare.

Dar, după sosirea lui Sarah, i s-a părut că Ed ar fi nervos la culme. Un bărbat voinic, rumen în obraji, mai mult fermier decât dentist. Era mai umflat decât atunci când pozase pentru fotografia de grup care se găsea în biroul lui Ray şi era greu să ţi-l închipui pe capota unui Volvo parcat, darămite al unuia în mişcare.

Nu se simţea în largul lui în preajma lui Jacob, lucru care lui Katie i-a creat un sentiment de superioritate. Apoi le-a spus că soţia lui a trecut prin patru cicluri de fertilizare în vitro. Şi aşa Katie a trecut în extrema cealaltă, simţindu-se ca naiba.

După ce și-a făcut apariția, Sarah și-a frecat mâinile și a spus:

— Bine, bine. Carevasăzică, el este concurența mea, iar Katie a dat pe gât un pahar de vin, dintr-o singură mișcare, pentru orice eventualitate.

Vinul a fost o mișcare înțeleaptă.

Ed era fermecător și cam de modă veche. Sarah nu s-a lăsat cu nici un chip impresionată. I-a povestit despre dentistul care i-a cusut gingia laolaltă cu mânușa de cauciuc a asistentei. El i-a povestit de avocatul care otrăvise câinele unei mătuși. Puiul nu era bun. Ed și Sarah nu au căzut de acord asupra ȋiganilor. În special asupra unui punct: dacă să îi aduni sau nu și să îi bagi în lagăre. Sarah l-ar fi vrut pe Ed într-un lagăr. Ed, care considera că femeile și opiniile lor sunt simple elemente de decor, a decretat că Katie este o bucățică bună.

Ray a încercat să mute conversația pe un teren mai sigur, evocând vremurile când jucau rugby, așa că au început să depene amândoi un șir de povești așa-zis hila-re, toate implicând alcool la greu, niște acte de vandalism minore și o pereche de pantaloni.

Katie a mai băut două pahare de vin.

Ed le-a spus că are de gând să își înceapă discursul cu următoarele cuvinte: „Doamnelor și domnilor, prezenta însărcinare seamănă într-o măsură cu rugămintea de a face sex cu Regina. Este o onoare, desigur, dar nu este o sarcină pe care s-o aștepti cu prea mult entuziasm.”

Lui Ray i s-a părut foarte amuzant. Katie s-a întrebat dacă se mărită cu cine trebuie, iar Sarah, care nu suportă să vadă cum bărbații acaparează lumina reflectoarelor, le-a povestit cum s-a îmbătat ea așa de tare la nunta Katrinei, că a leșinat și a făcut pe ea în foaierul unui hotel din Derby.

O oră mai târziu, Katie și Ray stăteau lungiți unul lângă celălalt în pat, cu ochii în tavanul care se învârtea încet și ascultându-l pe Ed, care se lupta fără succes cu canapeaua din camera alăturată.

Ray a luat-o de mână.

— Îmi pare rău.

— Pentru ce?

— Pentru povestea de la parter.

— Credeam că te distrezi, zise Katie.

— M-am distrat. într-un fel.

O vreme nu a mai spus nici unul nimic.

— Cred că era cam nervos, zise Ray. Cred că am fost cu toții cam nervoși. Adică, în afară de Sarah. Nu pare genul care se enervează.

Din camera cealaltă s-a auzit un scâncet, semn că Ed s-a încurcat în mecanism.

— O să vorbesc cu Ed, zise Ray. Despre discurs.

— Eu o să vorbesc cu Sarah.

17

Duminică dimineața a explodat bomba.

Tony s-a trezit devreme și s-a îndreptat spre bucătărie, ca să pregătească micul dejun. Când, după douăzeci de minute, Jamie a coborât agale scările, Tony stătea la masă și emana niște energii negative.

Era evident că Jamie făcuse ceva nasol.

— Care-i treaba?

Tony strânse din dinți și bătu darabana în masă, cu lingurița.

— Nunta asta, zise Tony.

— Știi ce, zise Jamie, nici eu nu țin neapărat să merg. Aruncă o privire la ceas. Tony trebuia să plece în douăzeci de minute. Jamie își dădu seama că ar fi trebuit să rămână în pat.

— Dar te duci, zise Tony.

— Nu prea am de ales.

— Atunci, de ce nu vrei să mergi cu mine?

— Fiindcă o să te simți de rahat, zise Jamie, și o să mă simt și eu de rahat. Și nu contează că eu o să simt de rahat, fiindcă este familia mea, la bine și la rău. Așa că, din când în când, trebuie să rânjesc și să consimt să mă simt de rahat, în numele binelui general. Dar aș prefera să nu fiu responsabil și de faptul că te-ai simți și tu ca un rahat, fiindcă asta ar fi cireașă de pe tort.

— Este doar o nenorocită de nuntă, zise Tony. Doar n-o să traversăm Atlanticul într-un iaht. Cât de rahat poate să fie?

— Nu este o nenorocită de nuntă, zise Jamie. Este vorba de sora mea, care se mărită cu cine nu trebuie. A doua oară în viața ei. Doar că, de data asta, ne-a dat de știre înainte. Nu prea avem ce să sărbătorim.

— Puțin îmi pasă cu cine se mărită, zise Tony.

— Ei bine, mie îmi pasă, zise Jamie.

— Problema nu este cu cine se mărită ea, zise Tony.

Jamie l-a făcut pe Tony nesimțit. Tony l-a făcut pe Jamie pizdă egocentrică. Jamie a refuzat să mai discute pe marginea subiectului. Tony a ieșit furtunos.

Jamie a fumat trei țigări și și-a prăjit două felii de pâine cu ou și și-a dat seama că așa nu va realiza nimic constructiv, că ar trebui să se suie în mașină și să o pornească spre Peterborough și să audă povestea cu nunta direct de la sursă, de la mama și de la tata.

George monta tocurile de la ferestre. Pe fiecare parte, deasupra glafului, se găseau câte șase asize. Suficiente cărămizi ca să le țină bine. Întinse mortarul și fixă primul toc.

În realitate, problema nu era numai zborul. Nici vacanțele în sine îi erau prea sus pe lista de ocupații favorite ale lui George. Să vizitezi amfiteatre, să te plimbi pe faleză din Pembrokeshire, să înveți să schiezi. Toate aceste activități aveau în ochii lui un rost. Două săptămâni cumplite în Sicilia aproape că făcuseră toți banii, datorită mozaicurilor din Piazza Armerina. Ceea ce nu înțelegea el era motivația pentru care te-ai deplasa într-o țară străină, ca să lenevești pe maguea unor piscine și să te îndopi cu mâncare fadă și să bei vin ieftin, plin de autoimportanță datorită priveriștii unei fântâni și a unui chelner care vorbește o engleză stricată.

Măcar în Evul Mediu știau o chestie. Zile sfinte. Pelerinaje. Canterbury sau Santiago de Compostela. Douăzeci de mile obositoare pe zi, hanuri simple și vreun obiectiv de atins.

Norvegia ar fi mers. Munți, tundră, coaste accidentate. Dar nu, trebuia să fie Rhodos sau Corsica. Și, pe deasupra, pe timp de vară, ca englezii pistruiți să fie nevoiți să stea sub tendă și să citească ziarul Sunday Times de săptămâna trecută, cu transpirația curgându-le șiroaie pe spinare.

De fapt, dacă se gândea mai bine, în timpul vizitei la Piazza Armerina suferise de insolație și cea mai mare parte din ceea ce își amintea despre mozaicuri provenea din teancul de ilustrate poștale pe care le cumpăraseră de

la magazin, înainte de a se retrage la adăpostul mașinii închiriate, cu o sticlă de apă și o tabletă de Nurofen. Mintea umană nu a fost proiectată pentru băi de soare și romane de duzină. Cel puțin nu mai multe zile la rând. Mintea umană a fost proiectată să facă diverse lucruri. Să confecționeze sulite, să vâneze antilope... La Dordogne, în 1984, a atins limita suportabilității. Diareea, moliile ca niște hamsteri zburători, căldura de lampă de sudură. Treaz la trei dimineața pe salteaua jilavă și plină de cocoloașe. Pe urmă furtuna. Ca și cum cineva ar fi bătut cu ciocanul în niște foi de cositor. Fulgere atât de strălucitoare, că pătrundeau prin pernă. Dimineața, șaizeci sau șaptezeci de broaște moarte pluteau alene în piscină. Și, la celălalt capăt, ceva mai mare și cu blană, o pisică poate sau câinele lui Franzetti, pe care Katie îl împungea cu un tub cu oxigen.

Simțea nevoia să bea ceva tare. A traversat peluza și a dat să își scoată bocancii murdari, când l-a văzut pe Jamie în bucătărie, lăsându-și geanta jos și punând ibricul pe foc.

Jamie era și el un fel de creatură secretoasă. Nu în sensul că ascundea lucruri. Dar era rezervat. Cam de modă veche, dacă se gândea mai bine. Cu alte haine și altă tunsoare, ți l-ai fi închipuit aprinzându-și o țigară pe o alee din Berlin sau învăluit în aburi pe peronul unei gări.

Altfel decât Katie, care nu cunoștea sensul cuvântului rezervat. Singura persoană pe care o știa el, care ar fi fost în stare să aducă în discuție menstruația în timpul mesei de prânz. Și totuși știa că ascunde diverse lucruri, lucruri care urmau a-ți fi aruncate în cap la intervale regulate. Cum ar fi nunta. Fără îndoială că săptămâna viitoare va anunța că este însărcinată.

Dumnezeule. Nunta. Probabil că Jamie a venit pentru nuntă.

Se simțea în stare să facă asta. Dacă Jamie va dori un pat dublu, îi va spune că odaia de oaspeți este folosită de altcineva și îi va rezerva o cameră, undeva, la o pensiune cu pretenții. Numai să nu fie nevoit să rostească cuvântul iubit.

Se trezi din reverie și își dădu seama că Jamie îi face cu mâna din bucătărie și că pare un pic deconcertat de lipsa de reacție a lui George.

Îi făcu și el cu mâna, își scoase și celălalt bocanc și intră.

— Ce vânt te-aduce prin părțile noastre?

— Oh, am trecut și eu așa, zise Jamie.

— Maică-ta nu mi-a zis nimic.

— N-am sunat.

— Nu contează. Sigur are mâncare pentru toți trei.

— E-n regulă. N-am de gând să stau. Ceai? Întrebă Jamie.

— Mulțumesc. George scoase biscuiții digestivi, în timp ce Jamie puse un pliculeț în a doua cană.

— Așadar. Nunta asta, zise Jamie.

— Ce-i cu ea? Întrebă George, încercând să dea impresia că subiectul nu l-a preocupat deloc.

— Tu ce crezi?

— Cred... George se așeză și își aranja scaunul, astfel încât să fie la distanța regulamentară de masă. Cred că ar trebui să vii cu cineva.

A zis-o. Din câte își dădea seama, tonul vocii păruse destul de neutru.

— Nu, tată, zise Jamie, cu lehamite. Mă refeream la Katie și la Ray. Ce părere ai despre căsătoria lor?

Era adevărat. De fapt și de drept, modalitățile în care le poți spune ce nu trebuie copiilor tăi sunt nelimitate.

Oferi și tu o ramură de măslin și se dovedește a fi ramura de măslin nepotrivită, în momentul nepotrivit.

— Deci? Întrebă Jamie din nou.

— Ca să fiu sincer, încerc să păstrez o detașare budistă în privința întregii afaceri, ca să nu-mi mănânce zece ani din viață.

— Dar este serioasă, nu?

— Sora ta este serioasă în toate privințele. Dar dacă va mai fi la fel și peste două săptămâni, asta nu poate să spună nimeni.

— Dar ea ce-a zis?

— Doar c-or să se căsătorească. Maică-ta poate să-ți dea detalii despre latura emoțională a lucrurilor. Mă tem că eu m-am blocat într-o conversație cu Ray.

Jamie a pus o cană cu ceai în fața lui George și a ridicat din sprâncene.

— Pun pariu că ți-a venit să te urci pe pereți.

Și iat-o, ușița aia, care se deschidea pentru scurt timp.

Nu avuseseră niciodată activități din acestea, de tată-fiu. Câteva după-amiezi de sâmbătă la autodromul de la Silverstone. Ridicarea gardului de la grădină. Cam atât.

Pe de altă parte, avusese și el prieteni implicați în activități de tată-fiu și, din ce înțelesese, acestea se rezumau la statul pe scaune învecinate la meciurile de rugby și la schimbul de glume deocheate. Mamele și fiicele, asta da, avea sens. Rochii. Bârfe. Una peste alta, faptul că nu făcuseră activități de tată-fiu putea fi considerat o scăpare norocoasă.

Și totuși, erau momente ca acesta, când vedea cât de mult seamănă Jamie cu el.

— Recunosc, problema cu Ray este una spinoasă, zise George. Dar, din lunga și trista mea experiență — înmuie

un biscuit —, pot să-ți spun că încercările de a o face pe sora ta să se răzgândească sunt un exercițiu inutil. Cred că cea mai bună abordare este s-o tratăm ca pe un adult. Să nu ne pierdem cu firea. Să fim drăguți cu Ray. Dacă în decurs de doi ani se va duce totul pe apa sâmbetei, ei bine, vom putea spune că am acumulat niște experiență în acest domeniu. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să-i dăm de înțeles surorii tale că nu suntem de acord, ca pe urmă, în următorii treizeci de ani, să-l avem pe Ray pe post de ginere îmbufnat.

Jamie luă o gură de ceai.

— Eu doar...

— Ce?

— Nimic. Probabil că ai dreptate. Ar trebui s-o lăsăm să-și vadă de drum.

Jean apăru în ușă cu un coș cu rufe murdare în brațe.

— Bună, Jamie. Ce surpriză plăcută.

— Bună, mamă.

— Ei bine, iată și a doua părere, zise George.

Jean puse coșul pe mașina de spălat.

— Despre ce?

— Jamie se întreba dacă n-ar trebui s-o salvăm pe Katie de un mariaj pripit și nesăbuit.

— Tată... zise Jamie bosumflat.

Și iată și punctul în care Jamie și George o apucă pe drumuri diferite. Jamie nu prea gustă glumele, cel puțin nu cele făcute pe seama lui. Este, ca să zică așa, cam delicat.

— George. Jean îi aruncă o privire dezaprobatore. Ce i-ai tot spus?

George refuză să muște momeala.

— Sunt îngrijorat din cauza lui Katie, atâta tot, zise Jamie.

— Cu toții suntem îngrijorați din cauza lui Katie, zise Jean, apucându-se să umple mașina de spălat. Nici eu nu l-aș fi ales pe Ray. Dar ce să-i faci. Sora ta este o femeie-n toată firea.

Jamie se ridică.

— Ar cam trebui să plec.

Jean se opri din umplutul mașinii de spălat.

— Dar de-abia ai venit.

— Știu. Ar fi trebuit să vă dau telefon, de fapt. Am vrut doar să știu ce-a spus Katie. Acum ar cam trebui să o întind.

Și dus a fost.

Jean se întoarce spre George.

— De ce trebuie să-l zgândărești de fiecare dată?

George își mușcă limba. Din nou.

— Jamie? Jean ieși în hol.

George își amintea mult prea bine cât de mult își ura se propriul tată. Un uriaș prietenos, care îți scotea monede din ureche și făcea veverițe de hârtie și care, de-a lungul anilor, intrase încet la apă și se transformase într-un omuleț beat și furios, care credea că, dacă îți lauzi copiii, or să crească slabi de înger și care nu a admis niciodată că propriul lui frate este schizofrenic și care a tot intrat la apă, iar atunci când George, Judy și Brian au crescut destul de mari ca să îl poată trage la răspundere, el a făcut cea mai mare șmecherie și s-a preschimbat într-un personaj artritic, care își plângea de milă, prea neînsemnat ca să mai fie ciuca furiilor cuiva.

Poate că tot ce poți spera este să nu le faci același lucru propriilor copii.

Jamie era băiat bun. Nu prea viguros. Dar se înțelegeau destul de bine.

Jean s-a întors în bucătărie.

— A plecat. Care a fost treaba?

— Dumnezeu știe. George se ridică și își puse cana goală în chiuvetă. Enigma propriilor copii nu se dezleagă niciodată.

19

Jamie opri pe un refugiu de la marginea satului.

Cred că ar trebui să vii cu cineva.

Iisuse. Eviți subiectul vreme de douăzeci de ani, dar el te ajunge din urmă, trece cu viteză pe lângă tine și dispare într-un nor de gaze de eșapament.

Oare în tot timpul acesta se înșelase în privința lui tăică-său? Ar fi fost oare posibil să spună adevărul la șaisprezece ani și să nu mai îndure nici un fel de porcării?

Mi-este foarte clar. Un tip de la școală. Îndrăgostit de alți tipi.

A sfârșit prin a juca cricket la Leicestershire.

Jamie era furios. Deși îi era greu să spună pe cine este furios mai exact. Sau de ce.

Era același sentiment care îl năpădea de fiecare dată când vizita Peterborough-ul. De fiecare dată când vedea fotografii cu el de pe vremea când era copil. De fiecare dată când simțea miros de plastilină sau gusta crochete de pește. Avea din nou nouă ani. Sau doisprezece. Sau cincisprezece. Și nu era vorba despre simpatia lui față de Ivan Dunne. Sau de antipatia față de Pan's People¹⁸. Era 18 Trupă britanică de dans, cunoscută în anii șaptezeci datorită aparițiilor ei în cadrul programului de divertisment muzical al postului de televiziune bbc, Top of the Pops.

vorba despre o revelație care nu îi dădea pace, cum că aterizase pe altă planetă decât ar fi trebuit. Sau în altă familie decât ar fi trebuit. Sau în alt corp decât ar fi trebuit. Revelația că nu are altă opțiune decât să tragă de timp, până va putea scăpa de acolo și își va construi o mică lume numai a lui, în care să se simtă în siguranță.

Katie a fost cea care l-a salvat. Fiindcă i-a spus să nu ia în seamă gașca lui Greg Pattershall. Fiindcă a zis că grafitti-ul contează numai când este scris corect. Și a avut dreptate. De fapt, toți au sfârșit prizonieri ai unor vieți nenorocite, de tot rahatul, injectându-și heroină pe vreun domeniu din Walton.

A fost probabil singurul băiat de la școală care a învățat tehnici de autoapărare de la soră-sa. Le-a testat odată, pe Mark Rice, care s-a prăbușit într-un tufiș și a sângerat într-un mod îngrozitor, sperindu-l atât de tare, încât nu a mai lovit niciodată pe nimeni.

Acum își pierde sora. Și nimeni nu înțelegea. Nici măcar Katie.

Voia să stea în bucătăria ei și să se maimuțărească de dragul lui Jacob, să bea ceai și să mănânce prea multe prăjituri cu nuci și curmale de la Marks and Spencer și... Nici măcar să nu vorbească. Nici măcar să nu simtă nevoia să vorbească.

La dracu'. Dacă ar fi spus cuvântul acasă, ar fi început să plângă.

Poate dacă s-ar fi străduit mai mult să țină legătura cu ea. Poate dacă ar fi mâncat un pic mai multe prăjituri cu nuci și curmale. Dacă i-ar fi invitat pe ea și pe Jacob mai des pe la el. Dacă i-ar fi împrumutat bani...

Nu avea nici un rost.

A pornit mașina, a ieșit de pe refugiu și mai să fie omorât de o furgonetă Transit verde.

Ploaia curgea în șiroaie pe fereastra de la sufragerie. Jean era plecată în oraș, de vreo oră, și George tocmai se pregătea să iasă în grădină, când o masă de nori negri și-a făcut apariția la orizont, venind dinspre Stamford, și a transformat peluza într-un iaz.

Nu contează. O să deseneze ceva.

Nu așa își făcuse el planul. Planul era să termine atelierul, după care să-și scoată la lumină talentele artistice latente. Dar nu strică să îți faci puțin mâna, în avans.

Scormoni în dulapul din dormitorul lui Jamie și degropa un teanc de pânze pentru acuarele, care zăcea sub o bicicletă medicală stricată. Într-un sertar din bucătărie găsi două creioane rezistente, pe care le ascuți într-un mod rudimentar, folosind cuțitul de friptură.

Își făcu o cană de ceai, se așeză la masa din sufragerie și se întrebă, pe loc, de ce amânase atâta timp. Mirosul de lemn ras, textura de bronz prelucrat prin forjare a pânzei de culoare crem. Își aducea aminte când avea șapte sau opt ani și stătea într-un colț al dormitorului, cu un bloc de hârtie pe genunchi, desenând castele gotice întortocheate, cu coridoare secrete și mecanisme de turnare a uleiului încins peste invadatori. Parcă vedea aievea vița-de-vie de pe tapet și își amintea bătaia pe care o mâncase fiindcă le colorase cu un stilou. Parcă simțea micul petic de catifea de pe pantalonii lui verzi, pe care îl pipăia ca să se liniștească și pe care degetele lui, douăzeci, treizeci de ani mai târziu, în timpul ședințelor stresante, încă îl mai căutau.

Începu cu desenarea unor bucle mari, negre pe prima pânză. Lasă-ți mâna liberă, așa spusese domnul Gledhill.

Cât de des o mai simțea acum, izolarea aceea tainică, minunată? În baie câteodată, poate. Deși Jean nu înțelegea nevoia lui periodică de izolare și îl aducea în mod regulat înapoi, cu picioarele pe pământ, la jumătatea mișcării de cufundare în apă, bățând în ușa închisă, în căutarea înălbitorului sau a aței dentare.

Începu să deseneze un ficus.

Era ciudat când se gândea că asta a vrut să facă odată cu viața lui. Nu ficuși, ca atare. Ci artă, în general. Panorame urbane. Coșuri cu fructe. Femei goale. Atelierele acelea mari și albe, cu luminatoare și taburete. Caraghioase acum, desigur. Deși, la momentul acela, aveau tot farmecul unei lumi la care tatăl lui nu avea nici o cheie.

Nu era o reproducere prea fidelă a unui ficus. Era, de fapt, un ficus desenat de un copil. Ceva în legătură cu liniile — aproape, dar nu chiar — paralele ale lujerilor ușor conici îl induseseră în eroare.

Întoarce o altă pânză și se apucă să facă o schiță a televizorului.

Tatăl lui avusese dreptate, bineînțeles. Pictura nu era o profesie practică. Nu dacă voiai un salariu decent și o căsnicie fără bătăi de cap. Chiar și cei care aveau succes, cei despre care citeai în ziarele de weekend, beau de stingeau și erau încurcați în cele mai scanda-loase relații.

Desenatul televizorului ridica problema opusă. Liniile erau toate drepte. Dacă desenezi o linie curbă, mai mult ca sigur o să îi găsești un loc undeva, în schița unui ficus. Dacă desenezi o linie dreaptă... în realitate, multe dintre liniile lui drepte și-ar fi găsit locul mai degrabă în schița unui ficus. O fi permisă folosirea unei rigle? Ei bine, domnul Gledhill a murit demult. Poate că, dacă ar

trage liniile ușor, cu ajutorul riglei, și apoi ar desena peste ele, le-ar adăuga personalitate.

S-ar putea folosi de marginea de la Radio Times.

Maică-sii i se părea că este un mic Rembrandt și îi dădea în mod regulat blocuri de hârtie ieftine, pe care le cumpăra din banii de întreținere, cu condiția să nu îi spună lui taică-său. George îl desenase odată, într-o duminică, când dormea într-un fotoliu, după masa de prânz. Se deșteptase pe neașteptate, îi smulsese hârtia, o examinase, o făcuse bucăți și o aruncase în foc.

Cel puțin, el și Brian scăpaseră. Dar biata Judy. îi moare tatăl și, după șase luni, sora lui se mărită cu un alt alcoolic meschin și irascibil.

Pe cine ar trebui să invite la nuntă. Uitase de asta. Oh, în fine. Cu puțin noroc, nenorocitul de Kenneth o să intre rapid în comă alcoolică, așa cum s-a întâmplat în prima rundă, iar ei or să îl abandoneze într-o boxă, cu o găleată lângă el.

Butoanele de pe televizor nu ieșeau cum trebuie.

Abordarea grilajelor de pe laterale fusese o greșeală. Prea multe linii într-un spațiu prea mic. De altfel, întreaga carcasă avea un aer ușor beat, care se trăgea, probabil, de la ținerea lui de minte deficitară în privința regulilor perspectivei și de la flexibilitatea lui Radio Times.

În acest punct, un alt bărbat, mai slab de înger, le-ar fi permis poate gândurilor negative să îi invadeze mintea, mai ales că cheltuia opt mii de lire ca să construiască o clădire în care plănuia să deseneze și să picteze obiecte cu mult mai complexe decât ficușii și televizoarele. Dar tocmai despre asta era vorba. Să se educe. Să își țină mintea vie. Iar insignele Gold C nu prea erau pe gustul lui.

Și-a ridicat privirea și s-a uitat pe fereastră, în grădina. Balonul s-a spart și și-a dat seama că, în absența lui, ploaia se opriese, ieșise soarele și lumea fusese spălată și curățită.

A scos desenul din bloc, l-a rupt cu grijă în bucățele și l-a îndesat pe fundul coșului de gunoi din bucătărie. A ascuns bine pânzele și creioanele, pe șifonier, și-a pus bocancii și a ieșit afară.

21

Jean s-a întâlnit cu Ursula în cafeneaua din magazinul Marks and Spencer.

Ursula mușcă din biscuit deasupra ceștii de cappuccino, ca să nu facă firimituri pe masă.

— Chiar n-aș vrea să aflu nimic despre asta.

— Știu, zise Jean, dar în realitate ai aflat deja. Și aș avea nevoie de un sfat.

De fapt, nu avea nevoie de sfaturi. Nu de la Ursula.

Ursula nu făcea decât da și nu (făcuse turul Muzeului Picasso spunând exact asta, „Da... Nu... Nu... Da”, de parcă ar fi hotărât pe care dintre ele să le ia pentru sufragerie). Dar Jean avea nevoie să vorbească cu cineva.

— Atunci, dă-i drumul, zise Ursula, ronțăind din jumătate de biscuit.

— David vine la cină. L-a invitat George. Am dat de el la înmormântarea lui Bob Green. David nu prea a avut cum să refuze.

— Păi... Ursula își întinse mâinile pe masă, ca și cum ar fi netezit o hartă mare.

De-aia îi plăcea de Ursula. Nimic nu reușea să o descumpănească. Fumase o țigară cu marijuana împreună cu fiica ei. (M-am simțit rău, pe urmă am vomitat.) Și cineva chiar încercase să le jefuiască la Paris. Ursula îl luase la trei păzește, ca și cum ar fi fost un câine, iar individul se retrăsese în grabă. Deși, mai târziu, după ce s-a gândit mai bine, a ajuns la concluzia că era posibil să fi fost un simplu cerșetor sau cineva care voia să ceară niște informații.

— Chiar nu văd care-i problema, zise Ursula.

— Ei, nici chiar așa, zise Jean.

— Doar n-aveți de gând să vă purtați ca doi porumbei, nu-i așa? Ursula mancă și cea de-a doua jumătate a biscuitului. Evident că n-o să te simți în largul tău. Dar acum, serios, dacă nu poți să faci față unei situații jenante, atunci chiar că n-ar trebui să te implici într-o asemenea relație.

Ursula avea dreptate. Dar Jean s-a întors la mașină simțindu-se un pic tulburată. Sigur că cina va decurge bine. Supraviețuiseră ei unor cine mult mai penibile. Seara aceea groaznică cu soții Ferguson, de exemplu, când l-a găsit pe George în toaletă, ascultând un meci de cricket la radio.

Ceea ce nu îi plăcea lui Jean era că lucrurile deveneau din ce în ce mai încurcate și mai vraște și îi scăpau încet de sub control.

Parcă mașina la colțul străzii lui David, știind că va trebui să îi ceară scuze pentru invitația lui George sau să îi reproșeze că acceptase sau să facă un al treilea lucru, pe care nu îl putea numi cu precizie.

Dar David tocmai ce vorbise la telefon cu fiica lui.

Nepotul lui era internat în spital, pentru o operație.

David voia să meargă la Manchester, să dea o mână de ajutor. Dar Mina se oferise prima. Așa că cel mai înțelept

lucru pe care îl putea face era să păstreze distanța. Ceea ce, fără nici o îndoială, va constitui în ochii Minei o dovadă suplimentară a eșecului său ca tată.

Și Jean și-a dat seama că toată lumea are o viață încurcată. Cu excepția Ursulei, poate. Și a lui George. Și dacă vrei să ai o aventură, trebuie să te aștepți ca lucrurile să mai fie și jenante, din când în când.

Așa că l-a îmbrățișat pe David și s-au ținut unul pe altul în brațe, iar ea a înțeles că acesta era cel de-al treilea lucru, cel pe care nu îl putea numi cu precizie. Era lucrul care pune în umbră tot restul.

22

— Povestea aia cu Hotelul Derby, zise Katie. De fapt, nu este adevărată, nu-i așa?

— Bineînțeles că nu, zise Sarah. Deși mi-era atât de rău, că mi-a ieșit pe nas. Ceva ce n-aș recomanda nimănui, serios.

— Ray nu este așa de obicei, zise Katie.

— Mă bucur s-aud.

— Ei, hai. Katie era un pic iritată fiindcă Sarah nu o susținea așa cum s-ar fi convenit, ca de la femeie la femeie. Nici tu nu ești așa de obicei... Stai o secundă.

Katie se ridică și se duse la cutia cu jucării, ca să rezolve o dispută între Jacob și un alt copil, apărută pe marginea unui Action Man cu un singur picior. Se întoarse și se așeză la loc.

— Scuze, zise Sarah. Am fost deplasată. Își linse lingurița. Și probabil că și următoarea mea întrebare o să

fie deplasată. Dar ce naiba, eu tot o să te-ntreb... Povestea asta e pe bune? Sau e doar așa, ceva care să te ajute să te pui pe picioare?

— Iisuse, Sarah, rolul tău este să fii domnișoară de onoare, nu mamă.

— Carevasăzică, mama ta nu-l place, zise Sarah.

— Ași.

— Păi, nu este medic specialist pediatru și nici nu conduce un Daimler.

— Oh, cred că la ideea asta au renunțat de mult, zise Katie.

Sarah încercă să proptească lingurița de marginea căni.

— Este un om bun, zise Katie. Jacob îl iubește. Și eu îl iubesc. Într-un fel, era un răspuns indirect. Dar, dacă ar fi revenit asupra lui, ar fi dat impresia că este în defensivă. L-a pus pe Ed să-i promită că o să-i arate discursul înainte.

— Mă bucur, zise Sarah.

— În legătură cu Ray? Sau cu Ed?

— Cu Ray, zise Sarah. Și cu tine.

Puse lingurița jos și așteptă să se încălzească din nou atmosfera.

— Apropo, zise Sarah. Ce mai face frățiorul tău? Nu l-am mai văzut de un car de ani.

— Bine. Și-a cumpărat o casă în Hornsey. Ca să fiu sinceră, nici eu nu l-am mai văzut în ultima vreme. Are și un iubit ca lumea. Adică, vreau să spun o ființă umană normală, plăcută. Sigur o să-i vezi la nuntă.

Au stat câteva momente și l-au urmărit pe Jacob, care dirija un fel de luptă aeriană între Action Man cel invalid și o caracatiță făcută din postav albastru.

— Fac ceea ce trebuie, zise Katie.

— În regulă, zise Sarah.

Jean s-a întors pe la patru. Prânzul prelungit cu Ursula făcuse minuni, ca de obicei. Calamitatea cu Jamie fusese dată uitării și George s-a simțit recunoscător pentru cina cu tocăniță irlandeză, în timpul căreia au putut să își împărtășească suferința cu privire la apropiata căsătorie.

— Oare or mai fi și oameni care își simpatizează nurerile și ginerii? Plimba o coajă de pâine prin castron, ca să șteargă tot sosul rămas.

— Soțul lui Jean Riley părea drăguț.

Jean Riley? Pe George l-a uimit întotdeauna abilitatea femeilor de a ține minte oamenii. Felul în care intră într-o cameră aglomerată și îngurgitează totul. Nume. Chipuri. Copii. Slujbe.

— Petrecerea de la John și Marilyn, zise Jean. Individul acela înalt, care își pierduse degetul într-o mașinărie, ceva.

— O, da. își amintea ceva vag. Poate că bărbaților le lipsește sistemul de recuperare a datelor. Contabilul.

— Este inginer topograf.

După ce a spălat vasele, s-a retras în sufragerie cu Sharpe's Enemy și a citit ultimele douăzeci de pagini. („Două cadavre și-au pus amprenta pe această iarnă. Cel al cărui păr a fost împrăștiat pe zăpezile Porții lui Dumnezeu, iar acum, acesta. Obadiah Hakeswill, care zace în sicriul lui, mort...”) Se simțea tentat să înceapă încă unul dintre cadourile lui de Crăciun necitite. Dar, înainte să se lanseze în următorul, era mai bine să lase atmosfera romanului să se rarefieze, așa că a dat drumul la televizor și a nimerit la jumătatea unui documentar medical

despre ultimul an din viața unui bărbat care murea din cauza unui tip de cancer abdominal.

Jean a făcut un comentariu sarcastic la adresa gusturilor lui morbide și a plecat în altă cameră, ca să compună scrisori.

Poate că ar fi ales alt program, dacă ar fi fi avut din ce. Cel puțin, de pe urma unui documentar rămâi cu ceva. Și orice era mai bine decât o melodramă țipătoare, care se petrecea într-un salon de coafură.

Pe ecran, individul își făcea de lucru prin grădină, fuma și petrecea o grămadă de vreme sub un tartan pe canapea, legat cu niște fire la diferite tuburi. În mare, era cam anost. De fapt, mesajul era mai degrabă unul liniștitor.

Individul a ieșit afară și a întâmpinat ceva probleme când s-a aplecat să dea de mâncare la găini.

Jean făcea pe grozava, asta era adevărul. Poate că nu toată lumea citește Cum murim seara, în pat. Dar Jean citea cărți scrise de oameni care fuseseră răpiți în Beirut sau care supraviețuiseră opt săptămâni într-o barcă de salvare. Și deși toți murim, mai devreme sau mai târziu, foarte puțini dintre noi simt nevoia să știe cum să se lupte cu rechinii.

Majoritatea bărbaților de vârsta lui George aveau impresia că vor trăi veșnic. Dacă te-ai fi luat după felul în care șofase, ar fi ieșit că Bob nu avusese nici un concept despre ce i s-ar putea întâmpla în cinci secunde, darămite în cinci ani.

Individul de la televizor a fost dus pe malul mării. A stat pe pietriș, într-un șezlong, până i s-a făcut prea frig și a fost nevoit să se întoarcă în rulotă.

Evident că cel mai bine ar fi să te stingi liniștit, în somn. Dar asta cu muritul liniștit în somn era o idee

născocită de părinți, pentru ca morțile bunicilor și hamsterilor să nu fie așa de traumatizante. Și, fără îndoială că unii oameni chiar se stingeau liniștit în somn, dar majoritatea o făceau după multe runde în care se înfruntau seră cu Doamna cu Coasa.

El ar fi preferat o ieșire din scenă rapidă și tranșantă. Alții poate că vor timp pentru a face pace cu copiii lor înstrăinați și pentru a le spune soțiilor lor unde se găsește robinetul de închidere. Personal, ar fi vrut ca luminile să se stingă fără nici un avertisment și o slujbă funerară cu cât mai puțini participanți. Nu este de ajuns că mori, de ce să mai ai grijă și să îi menajezi pe ceilalți?

În timpul pauzei publicitare, a dat o fugă la bucătărie și, când s-a întors, cu o ceașcă de cafea, l-a regăsit pe individ în ultimele lui săptămâni de viață, zăcând aproape tot timpul pe canapea și jelind un pic spre dimineată. Și dacă George ar fi închis televizorul în acest punct, seara ar fi continuat într-un mod plăcut, lipsit de evenimente.

Dar nu a închis televizorul, iar când pisica bărbatului s-a cățărat pe tartan, la el în poală, ca să fie mângâiată, cineva a deșurubat un panou din capul lui George, a băgat mâna înăuntru și a smuls o mână de fire foarte importante.

S-a simțit din cale-afară de rău. Avea părul lac de transpirație, la fel și palmele.

Avea să moară.

Poate nu luna asta. Poate nu anul ăsta. Dar cândva, la un moment dat, într-un mod și cu o viteză care nu vor fi deloc la discreția lui.

Podeaua de la sufragerie a dispărut, în locul ei căscându-se un puț larg.

Și-a dat seama, cu o claritate orbitoare, că zburdă cu toții orbi, pe o pajiște însorită, înconjurată de o pădure întunecată și de nepătruns, așteptând ziua aceea necruțătoare, în care vor fi târâți în întunericul din spatele copacilor și măcelăriți unul câte unul.

Cum Dumnezeu se face că nu a observat asta până acum? Și cum de nu au observat nici ceilalți? Cum de nu se zvârcolesc pe jos și nu urlă? Cum de își petrec zilele fără să conștientizeze acest fapt imposibil de digerat? Și cum, odată întrezărit adevărul, mai este posibil să uiți?

În mod inexplicabil, se găsea acum în patru labe, între fotoliu și televizor, legănându-se înainte și înapoi, și încerca să se aline singur, mugind ca o vacă.

S-a gândit să ia taurul de coarne, să își ridice cămașa și să se descheie la pantaloni, ca să își examineze leziunea. O parte din mintea lui știa că este neschimbată, lucru care îl liniștea. O altă parte din mintea lui știa, cu aceeași certitudine, că colcăie ca un pumn de momeală vie. Și o a treia parte din mintea lui știa că starea exactă a leziunii este irelevantă în comparație cu noua lui problemă, mult mai gravă decât sănătatea pielii și imposibil de rezolvat.

Nu era obișnuit ca mintea să îi fie ocupată de trei voci distincte. Era atâta presiune în capul lui, încât i se părea întru totul posibil ca ochii să îi iasă din cap.

Încercă să se mute înapoi în fotoliu, măcar de dragul bunei-cuviințe, dacă nu de altceva, dar nu putea să o facă, de parcă gândurile terifiante care îl bântuiau ar fi fost stârnite de un vânt feroce, de care mobilierul îl apăra acum, într-o oarecare măsură.

A continuat să se legeze înainte și înapoi și s-a resemnat, încercând să păstreze mugetul la o tonalitate cât mai joasă.

Jamie parcă la colț, lângă casa lui Katie, și încercă să se calmeze.

De fapt, nu scapi niciodată.

Școala o fi fost ea de rahat, dar cel puțin era simplu.

Atâta timp cât îți aminteai tabla înmulțirii cu nouă, îl evitai pe Greg Pattersahl și o desenai pe doamna Cox cu gheare și aripi de liliac, totul era sub control.

Nimic din toate acestea nu te mai ajută la treizeci și trei de ani.

Ceea ce omit să te învețe la școală este că întreaga afacere cu a fi ființă umană devine, pe măsură ce înaintezi în vârstă, tot mai încurcată și mai complicată.

Nu ai decât să spui adevărul, să fii politicos, să ții seama de sentimentele celorlalți și, cu toate acestea, tot va trebui să suporti porcăriile oamenilor. La nouă sau la nouăzeci de ani.

L-a cunoscut pe Daniel la facultate. La început a fost o ușurare să cunoască pe cineva care n-o puneă cu oricine îi ieșea în cale, acum, că se găseau departe de casă. Apoi, după ce senzația de încântare că are un iubit stabil a trecut, și-a dat seama că trăiește cu un fan al formației Black Sabbath, căruia îi place să observe păsările și atunci i-a trecut prin minte gândul oribil că și el ar putea fi croit din același material, că nici măcar faptul că este un paria sexual în ochii cetățenilor cumsecade din Peterborough nu va reuși să facă din el un tip interesant sau de gașcă.

A încercat celibatul. Singura problemă era lipsa de sex. După câteva luni, te-ai fi mulțumit cu orice și uite așa te trezeai că ți se suge penisul în spatele unui tufiș

mare, de sus, de pe Heath, ceea ce era bine, până terminai și praful magic se evaporă și îți dădeai seama că Făt-Frumos este peltic și că are o aluniță ciudată pe ureche. Și mai erau serile de duminică, atunci când a citi o carte echivala cu scoaterea unui dinte, așa că mâneai o cutie de lapte condensat îndulcit, urmărind French and Saunders¹⁹ și ceva toxic se infiltra pe sub cercevelele de la fereastră și începeai să te întrebi care Dumnezeuului este rostul tuturor lucrurilor acestora.

Nu voia prea mult. Companie. Interese comune.

Un pic de spațiu.

Problema era că nimeni altcineva nu mai știa ce vrea.

După Daniel, a reușit să aibă trei relații cât de cât decente. Dar, după șase luni, după un an, ceva se schimba.

Voiau mai mult. Sau mai puțin. Nicholas era de părere că dacă s-ar culca și cu alții și-ar condimenta viața amoroasă. Steven credea că ar trebui să se mute la el. Cu pisicile lui cu tot. Iar Olly a căzut într-o depresie puternică după ce i-a murit tatăl, așa că Jamie s-a transformat din partener de viață într-un fel de asistent social.

Trecem repede peste șase ani și îi găsim pe el și pe Shona într-un bar, după serviciu, când ea îi spune că va încerca să îl combine cu un constructor simpatic, care decorează apartamentele de pe Prince Avenues. Dar este beată și Jamie nu pricepe cum, dintre toți oamenii, tocmai Shona s-a nimerit să evalueze corect orientarea sexuală a unei persoane din clasa muncitoare. Așa că a uitat cu totul de conversație, până într-o zi, când se aflau undeva în Muswell Hill, iar Jamie trecea rapid în revistă măsurătorile și începea să se adâncească într-o fantezie sexuală legată de tipul care zugrăvea bucătăria, când Serial de comedie britanic.

a intrat Shona și a zis: „Tony, ți-l prezint pe Jamie. Jamie, ți-l prezint pe Tony”, iar Tony s-a întors și a zâmbit și Jamie și-a dat seama că Shona este, într-adevăr, o vulpe mai bătrână decât crezuse el.

Ea s-a făcut nevăzută, iar el și Tony au discutat despre piața imobiliară și ciclism și Tunisia, cu o aluzie, însoțită de o anume ocheadă, la iazurile de pe Heath, ca să fie absolut siguri că recită din aceeași cântare, iar Tony a scos o carte de vizită din buzunarul de la spate și a zis: — Dacă ai vreodată nevoie de ceva... și Jamie chiar avea, foarte mult.

A așteptat câteva nopți, ca să nu pară disperat, apoi i-a dat întâlnire într-un bar din Highgate. Tony i-a povestit cum a făcut el baie dezbrăcat, cu niște prieteni, în Studland, și cum au fost nevoiți să golească coșurile de gunoi și să transforme sacii negri în kilt-uri rudimentare, ca să facă autostopul și să se întoarcă la Poole, după ce le fuseseră șterpelite hainele. Iar Jamie i-a explicat cum recitește el Stăpânul inelelor în fiecare an. Dar i se părea că este așa cum trebuie să fie. Ca două piese dintr-un puzzle, care se potrivesc.

După ce au servit mâncare indiană, s-au întors în apartamentul lui Jamie și Tony i-a făcut cel puțin două lucruri pe canapea, pe care nu i le mai făcuse nimeni niciodată, apoi s-a întors și i le-a făcut din nou în seara următoare și dintr-odată viața lui a devenit cu adevărat foarte bună.

Nu se simțea în apele lui când era târât la meciurile lui Chelsea. Nu se simțea în apele lui când suna la serviciu și anunța că este bolnav, ca să poată zbura la Edinburgh pentru un weekend prelungit. Dar Jamie avea nevoie de cineva care să îl facă să nu se simtă în apele lui. Fiindcă dacă lucrurile nu ar fi stat așa, ar fi însemnat că

a pornit-o pe un drum care se putea termina prost, cu el transformat în propriul lui tată.

Și, desigur, dacă se strica vreo balustradă sau dacă bucătăria avea nevoie de un nou strat de vopsea, ei bine, asta era o compensație pentru muzica formației The Clash dată tare sau pentru bocancii de lucru din chiuvetă.

Se certau. Nu aveai cum să petreci o zi cu Tony fără să te cerți. Dar Tony era de părere că toate astea sunt sarea și piperul oricărei relații. Lui Tony îi plăcea și sexul de după. De fapt, Jamie se întreba uneori dacă nu cumva Tony provoacă certurile respective tocmai ca să se împace după aceea. Dar, din moment ce partidele de sex erau atât de bune, nu avea de ce să se plângă.

Și acum erau la cuțite din cauza unei nunți. O nuntă cu care Tony nu avea absolut nimic de-a face și, de fapt, nici Jamie, într-o oarecare măsură.

Simți un junghi în ceafă.

Ridică capul și își dădu seama că petrecuse ultimele cinci minute cu fruntea pe volan.

Ieși din mașină. Tony avea dreptate. Nu avea cum să o facă pe Katie să se răzgândească. Era un sentiment de vinovăție, de fapt. Că nu fusese alături de ea, să o sprijine.

Acum nu mai avea nici un rost să își facă griji în această privință. Trebuia să își îndrepte greșelile. Pe urmă va putea să scape de sentimentul de vinovăție.

La dracu'. Ar fi trebuit să cumpere prăjituri.

Nu mai conta. Nu prăjiturile erau problema.

Două și jumătate. Ar avea tot restul după-amiezii, până să se întoarcă Ray acasă. Ceai. Conversație. Purtat în cârcă și avionul pentru Jacob. Dacă vor avea noroc, Jacob va trage un pui de somn și vor putea să vorbească și ei ca lumea.

A străbătut poteca și a sunat la ușă.

Ușa s-a deschis și a dezvăluit un hol blocat de Ray, care purta o salopetă improșcată cu pete de vopsea și avea în mână un fel de burghiu electric.

— Ia te uită, nu sunt singurul care și-a luat liber, zise Ray. Scurgere de gaze la birou. Ridică burghiul și apăsă butonul, după care se auzi un mic vâjâit. Carevasăzică, ai auzit vestea.

— Am auzit-o. Jamie dădu din cap. Felicitări.

Felicitări?

Ray îi întinse o labă vânjoasă și Jamie simți cum mâna lui este suptă în câmpul gravitațional al mâinii lui Ray.

— Ce bine, zise Ray. Am crezut c-ai venit să-mi tragi vreuna, să văd stele verzi.

Jamie reuși să râdă slab.

— N-ar fi nici o mare luptă, nu-i așa?

— Nu. Râsul lui Ray era mai puternic și mai relaxat.

Intri?

— Sigur? Katie este?

— Este la Sainsbury. Cu Jacob. Eu mai repar niște lucruri. Ar trebui să se-ntoarcă în juma' de oră.

Înainte ca Jamie să aibă timp să inventeze vreo întâlnire la care trebuia să ajungă, Ray a închis ușa în urma lui.

— Servește-te cu o cafea, până montez eu ușa asta înapoi la bufet.

— Aș prefera niște ceai, dacă nu te superi, zise Jamie.

Cuvântul ceai nu suna bărbătește.

— Cre' că se poate face și niște ceai.

Jamie se așează la masa din bucătărie, având aceeași senzație ca atunci când stătuse în spatele avionului Cessna, înainte de saltul acela de rău augur cu parașuta.

— Îmi pare bine c-ai venit. Ray puse burghiul deo-
parte și se spală pe mâini. Aveam ceva să te-ntreb.
O imagine înfiorătoare îți veni în minte, cu Ray înghi-
țind toate valurile de ură din ultimele opt luni și pân-
dind momentul în care el și Jamie vor fi în sfârșit singuri.
Puse ibricul pe foc, se sprijini de chiuvetă, își băgă
mâinile adânc în buzunare și fixă podeaua cu privirea.

— Tu crezi c-ar trebui să mă-nșor cu Katie?

Jamie nu era sigur că a auzit bine. Și sunt anumite în-
trebări la care pur și simplu nu răspunzi, fiindcă te temi
să nu fi înțeles pe dos și să n-o dai în bară (de exemplu,
Neil Turley, la dușuri, după meciul din vara aceea).

— Tu o cunoști mai bine decât mine. Ray avea aceeași
expresie a feței pe care o afișa și Katie la opt ani, când
încerca să îndoiească linguri cu puterea minții. Tu crezi
că...? Adică, o să ți se pară aiurea de tot, dar tu crezi că
mă iubește pe bune?

De data aceasta, Jamie a auzit întrebarea groaznic de
limpede. Stătea acum la ușa unui Cessna, cu patru mii
de picioare de vid între picioarele lui și Hertfordshire. În
cinci secunde va cădea ca o piatră, va leșina și își va um-
ple casca cu vomă.

Ray își ridică privirea din pământ. Se lăsase o tăcere
în bucătărie, ca într-o scenă dintr-un film de groază, fil-
mată într-un hambar.

Trase adânc aer în piept. Să spună adevărul. Să fie po-
liticos. Să țină seama de sentimentele lui Ray. Să rezolve
porcăria.

— Nu știu. Chiar nu știu. Noi doi n-am prea vorbit în
ultimul an. Eu am fost ocupat, ea a stat mai mult cu
tine... I se stinse vocea.

Ray părea să fi intrat la apă și să fi ajuns la mărimea
unei ființe umane cu totul normale.

— Se înfurie al naibii de tare.

Jamie voia cu disperare niște ceai, fie și numai ca să țină ceva în mână.

— Adică, și mie îmi mai sare țandăra. Puse niște pliculețe de ceai în două căni și turnă apă. Nu e vorbă. Dar Katie...

— Știu, zise Jamie.

Oare Ray îl asculta? Era greu de spus. Poate că avea nevoie doar de cineva către care să-și îndrepte cuvintele.

— Este ca un nor negru, zise Ray.

Cum îi ieșea? Acum domina camera precum un camion, acum se făcea mic și îți cerea ajutorul. De ce nu putea și el să sufere într-un fel pe care să îl savureze cu toții de la o distanță sigură?

— Nu este din cauza ta.

Ray ridică privirea.

— Serios?

— Adică, poate că e din cauza ta. Jamie făcu o pauză.

Dar și cu noi o apucă furiile.

— Am înțeles. Ray se aplecă și fixă niște șuruburi în cele patru găuri pe care le dăduse în interiorul bufetului. Am înțeles. Se ridică în picioare și scoase pliculețele de ceai. Atmosfera se mai detensionase puțin și Jamie de-abia aștepta să înceapă o conversație despre fotbal și izolarea mansardei. Dar, după ce i-a pus cana cu ceai în față, l-a întrebat: Deci, care-i treaba cu tine și cu Tony?

— Cum adică?

— Adică, care-i treaba cu tine și cu Tony?

— Nu știu ce vrei să spui, zise Jamie.

— II iubești, nu-i așa?

Doamne, Dumnezeule. Dacă Ray și-a făcut un obicei din a pune astfel de întrebări, nu este de mirare că lui Katie îi sare țandăra.

Ray mai fixă niște șuruburi în ușa bufetului.

— Adică, Katie zicea că te simți singur. Pe urmă l-ai cunoscut pe tipu' ăsta... Știi tu... Bingo.

Era oare posibil, omeneste vorbind, să te simți mai prost decât se simțea el în acest moment? Ii tremurau mâinile, iar ceaiul făcea niște valuri, ca în Jurassic Park, când se apropia T-Rex.

— Katie zice că-i un tip de treabă.

— De ce vorbim despre mine și despre Tony?

— Vă mai și certați, nu-i așa? zise Ray.

— Ray, nu este treaba ta dacă ne certăm noi sau nu.

Dumnezeule. îi spunea lui Ray să își vadă de treaba lui. Jamie nu le spunea niciodată celorlalți să își vadă de treaba lor. Se simțea ca atunci când Robbie North aruncase canistra de benzină în foc, știind că ceva rău avea să se întâmple foarte curând.

— Scuze. Ray ridică din mâini. Chestia asta cu gay-ii mi-e cam străină.

— Nu are absolut nimic de-a face cu... Iisuse. Jamie lăsă cana jos, ca să nu verse ceaiul. Simțea o ușoară amețeală. Trase aer în piept și vorbi rar. Da. Eu și Tony ne mai și certăm. Da, îl iubesc pe Tony. Și...

îl iubesc pe Tony.

A spus că îl iubește pe Tony. I-a spus-o lui Ray. Nu și-o mărturisise nici măcar lui.

Chiar îl iubește pe Tony?

Dumnezeule mare.

— Ascultă... spuse Ray.

— Nu. Stai așa. Jamie își îngropa fața în mâini.

Trecea din nou prin toată faza aia cu viața/ școala/ alți oameni. Mergi acasă la sora ta, cu cele mai bune intenții, te trezești vorbind cu cineva care nu a reușit să își însușească niște reguli elementare de conversație și

dintr-odată în capul tău are loc un accident rutier în lanț.

Se adună.

— Poate ar trebui să vorbim numai despre fotbal.

— Fotbal? Întrebă Ray.

— Ca-ntr-o barbați. Îi venise ideea bizară că ar putea fi prieteni. Poate nu prieteni. Dar oameni care să se înțeleagă bine. Crăciunul în tranșee și tot restul.

— Mă iei la mișto?

Jamie trase aer în piept.

— Katie este adorabilă. Dar are năbădăi. I se pune pata din nimic și nu te mai înțelege cu ea. Dacă se mărită cu tine înseamnă că vrea să se mărite cu tine.

Burghiul căzu de pe dulap, se lovi de plăcile de gresie ale podelei și scoase un sunet de cochilie de mortar care se desface.

25

Ceva se întâmplase cu George.

Totul a început în seara aceea, când s-a întors în sufragerie și l-a găsit umblând în patru labe și căutând telecomanda pe sub fotoliu. S-a ridicat în picioare și a întrebat-o ce a mai făcut.

— Am scris o scrisoare.

— Cui?

— Annei. La Melbourne.

— Și ce i-ai spus? a vrut George să știe.

— Despre nuntă. Despre atelier. Despre corpul pe care familia Khan l-a alipit la vechea casă.

De obicei, George nu vorbea despre familia ei sau despre cărțile pe care le citea sau dacă ar fi cazul să își ia o canapea nouă. Dar tot restul serii a dorit să știe ce crede ea despre toate aceste lucruri. Când în sfârșit a adormit, cauza a fost probabil epuizarea. Trecuseră douăzeci de ani de când George nu mai purtase o conversație atât de lungă.

A doua zi s-a derulat cam în aceeași manieră. Când nu lucra în fundul grădinii sau nu asculta Tony Bennett de două ori mai tare decât de obicei, o urma din cameră în cameră.

Când l-a întrebat dacă se simte bine, a insistat că este bine să vorbești și că ei nu vorbesc destul. Avea dreptate, desigur. Și poate că ar fi trebuit să fie un pic mai bucuroasă pentru atenție. Dar era înspăimântător.

Dumnezeule, au fost vremuri când s-a rugat pentru el, să se mai deschidă și el puțin. Dar nu peste noapte. Nu ca și cum ar fi suferit de pe urma unei lovituri la cap.

Mai era și o problemă practică. Una era să se întâlnească cu David când George nu era deloc interesat ce face ea. Dar să se întâlnească cu David când el îi urmărea fiecare mișcare era altceva.

Numai că nu se pricepea foarte bine. Să asculte, să se arate interesat. îi amintea de Jamie, la patru ani. Broscuța vrea să vorbească cu tine la telefon... Urcă-te în trenul-canapea, că acum pornim...! Orice ca să îi atragă atenția.

Chiar înainte să se bage în pat, s-a aventurat în afara băii, cu un bețișor de urechi murdar în mână, ca să o întrebe dacă ei i se pare normal să ai atât de multă ceară în urechi.

David se pricepea. Să asculte, să se arate interesat.

„Jersey, al Doilea Război Mondial, emisiuni din timpul ocupației. Plictisitorul și verzuiul Zululand20, din 1888, un șiling. Perforate. Neperforate. Filigrane răsturnate. ... Dumnezeu știe ce-oi fi crezut c-o să obțin. Era mai simplu decât să mă maturizez, bănuiesc. Le mai am pe undeva."

Majoritatea bărbaților vor să îți arate ce știu ei. Să îți spună cum să ajungi la Wisbech. Cum să faci un foc de bușteni. David o lăsa să creadă că ea este cea care știe diverse lucruri.

El și-a aprins o țigară și au stat așa, tăcuți, urmărind vrăbiile de pe căsuțele pentru păsări și cerul posomorât, care se mișca încet de la dreapta la stânga, în spatele plopilor. Și era bine. Fiindcă știa și să tacă. Și, din experiența ei, existau foarte puțini bărbați care să știe să tacă.

A plecat târziu și s-a trezit blocată în trafic, chiar în fața magazinului B&Q, din cauza unor lucrări rutiere. Era îngrijorată, gândindu-se ce pretexte să găsească pentru a-i explica întârzierea lui George, când i-a dat prin cap că el știe despre David. Că atenția pe care i-o acordă este felul lui de a-și repara greșelile, de a rivaliza sau de a o face să se simtă vinovată.

Dar, când a intrat în bucătărie cu brațele încărcate de sacoșe, l-a găsit așezat la masă, cu două cani de cafea fierbinte, fluturând un ziar împăturit.

— Ziceai ceva de frații Underwood. Ca să vezi, cică oamenii de știință din California, care au studiat gemeni identici...

Săptămâna următoare, în magazin a fost o liniște neobișnuită. Drept urmare, paranoia ei a început să se 20 Zululand este o regiune din Africa de Sud, dominată de populația Zulu. între 1888 și 1897, în Zululand a funcționat un sistem poștal, care a emis timbre.

intensifice. Și nici nu avea cu cine să vorbească despre temerile ei, fiindcă Ursula era plecată la Dublin.

Diminețile la „St John's" erau singurele ei momente de respiro, când stătea în „Colțul junglei" cu Megan, cu Callum și cu Sunil și le citea Winnie the Witch și Mr Gumpy's Outing. Callum o solicita cel mai mult, fiindcă nu stătea deloc locului și nu era atent la nimic mai mult de cinci secunde (din păcate, nu avea voie să îl miruiască cu biscuiți, așa cum făcea cu Jacob). Dar, imediat ce ieșea pe ușă și ajungea în parcare, începea să se frământa din nou.

Joi, George a anunțat-o că a contractat firma cu cortul pentru grădină și că a stabilit o întâlnire cu două firme de catering. Asta venea de la un bărbat care uita zilele de naștere ale copiilor săi. A fost atât de surprinsă, încât nici nu s-a mai plâns că nu a fost consultată.

Mai târziu, în aceeași seară, o voce din capul ei a început să se întrebe dacă nu cumva încearcă să scape de ea. Să se pregătească pentru momentul când ea se va muta. Sau când îi va spune el să plece.

Cu toate acestea, când a sosit ziua cinei cu David, a fost neașteptat de vesel. Și-a petrecut ziua la cumpărături și în bucătărie, preparând risotto în stil bărbătesc și tradițional, scoțând toate ustensilele din sertare și înșirându-le ca pe niște instrumente chirurgicale, apoi turnând toate ingredientele în niște castroane mici, pentru a maximiza spălatul de vase.

Dar ea tot nu putea să alunge gândul că plănuiește să dea cărțile pe față, cumva, așa că, în timpul după-amiezii, pe măsură ce tensiunea creștea, s-a trezit cochetând cu ideea de a mima o boală. Când, într-un final, puțin după ora șapte și jumătate, s-a auzit soneria, s-a repezit pe palier, încercând să ajungă prima la ușă, și s-a împiedicat de marginea unui covor, scrântindu-și glezna.

Până să coboare ea scările și să ajungă jos, George se înființase deja în hol și își ștergea mâinile pe șorțul în dungi, iar David îi înmâna o sticlă de vin și un buchet de flori.

David a observat că merge un pic șontâc.

— Ai pățit ceva?

Instinctiv, a făcut o mișcare de alinare, dar și-a luat seama și s-a retras.

Jean și-a pus mâna pe brațul lui George și s-a aplecat să își maseze glezna. Nu o durea foarte tare, dar voia să evite privirea lui David, iar teama de a nu se fi dat de gol în acea fracțiune de secundă îi provocase o senzație de amețală.

— E rău? întrebă George. Din fericire, părea să nu fi observat nimic.

— Nu prea rău, zise Jean.

— Ar trebui să stai jos și să-ți ții piciorul ridicat, zise David. Ca să nu se umfle. Luă florile și vinul înapoi de la George, ca să fie liber să o ajute pe ea.

— Eu mai am de gătit, spuse George. Ce-ar fi să luați voi doi loc în sufragerie, cu un pahar de vin?

— Nu, spuse Jean, puțin prea ferm. Făcu o pauză ca să se calmeze. Mergem și noi în bucătărie cu tine.

George îi instala la masă, trase un al treilea scaun pentru glezna lui Jean, de care ea nu avea de fapt nevoie, turnă vin în două pahare și se întoarse să radă parmezanul.

De fiecare dată când venea cineva la ei în vizită, indiferent despre cine ar fi fost vorba, lucrurile luau o întorsătură ciudată. Lui George nu îi plăcea ca oamenii să intre în vizuina lui. Așa că a presupus că va urma o conversație trasă de păr. Ori de câte ori îl mai târa după ea pe la petreceri, îl găsea în mod invariabil într-un cerc de

bărbați care vorbeau despre rugby și declarațiile de venituri, dezolat și cu o expresie îndurerată pe față, de parcă l-ar fi durut capul. Spera ca măcar David să fie în stare să umple momentele moarte.

Dar, spre surpriza ei, George a fost cel care a vorbit cel mai mult. Părea încântat de companie, în mod sincer. Cei doi bărbați s-au felicitat pentru insuccesele companiei Sheperds de la plecarea lor. Au vorbit despre excursii în Franța. David a vorbit despre planorism. George a vorbit despre frica lui de zbor. David i-a sugerat să învețe să zboare cu planorul ca să își rezolve problema. George i-a spus că subestimează clar frica lui de zbor. David a mărturisit că are o fobie față de șerpi. George i-a cerut să își imagineze cum ar fi să țină un anaconda în poală, timp de câteva ore. David a izbucnit în râs și i-a dat dreptate.

Teama lui Jean a început să se evapore, dar i-a luat locul ceva mai ciudat, dar la fel de supărător. Era ridicol, dar nu voia ca ei doi să se înțeleagă atât de bine. George era mai cald și mai amuzant decât atunci când erau singuri. Iar David părea mai șters.

Așa s-or fi înțeles și atunci când lucrau împreună? Și dacă da, atunci de ce George nu l-a pomenit nici măcar o dată pe David, de când a ieșit la pensie? Începea să se simtă puțin vinovată, fiindcă îi zugrăvise lui David un tablou atât de sumbru al vieții ei de familie.

Până la momentul în care au descins în sufragerie, părea că George și David au mai multe în comun decât avea ea cu oricare dintre ei. Parcă era din nou la școală. Când cel mai bun prieten al tău leagă o prietenie cu un alt copil și pe tine te lasă afară, în ploaie.

Se tot băga în conversație, încercând să acapareze ceva din atenția cu care era obișnuită. Dar o tot dădea în

bară. S-a arătat peste poate de entuziasmată de Marile speranțe, deși nu văzuse decât serialul TV. A fost nepoliticoasă, subliniind insistent dezastrele culinare anterioare ale lui George, deși risotto-ul era în realitate foarte bun. Era obositor. Iar într-un final i s-a părut mai simplu să stea pe margine, să îi lase să vorbească și să își dea cu părerea când era întrebată.

Numai că, la un moment dat, George a amuțit. David vorbea despre soția lui Martin Donnelly, care trebuia să se interneze în spital pentru niște analize. S-a întors și l-a văzut pe George stând cu capul între genunchi. Primul ei gând a fost că a otrăvit pe toată lumea cu mâncarea lui și că este pe cale să vomite. Dar el s-a îndreptat de spate, strâmbându-se, ca și cum l-ar fi durut ceva, și frecându-și piciorul, și-a cerut scuze pentru întrerupere, apoi s-a ridicat să dea o tură prin bucătărie, pentru a scăpa de niște crampe musculare.

Până la sfârșitul mesei, a băut o sticlă întreagă de vin roșu și s-a transformat într-un soi de bufon.

— Cu riscul de a o plictisi pe Jean cu o poveste veche, țin să-ți spun că, după câteva săptămâni, am primit fotografiile înapoi. Numai că nu erau fotografiile noastre. Erau niște fotografii cu un băiat și iubita lui. Goi pușcă. Jamie a sugerat să scriem Doriți o mărire? pe spate, înainte să le dăm înapoi.

La cafea, David a vorbit despre Mina și despre copii și apoi, cum stăteau ei pe trepte și priveau în urma mașinii lui care se îndepărta într-un nor mic de fum roz, George a zis:

— Tu nu m-ai părăsi niciodată, nu-i așa?

— Normal că nu, spuse Jean.

S-ar fi așteptat să o ia cel puțin de mijloc. Dar el a bătut doar din palme, a zis: „în regulă. La spălat vasele” și

a intrat în casă, de parcă spălatul de vase ar fi fost partea a doua a petrecerii.

26

Katie avusese o săptămână de rahat.

Luni au sosit pliantele-program ale festivalului, iar Patsy, care nici măcar nu știa să scrie pliant, a șocat pe toată lumea când a afirmat cu tărie că fotografia lui Terry Jones de la pagina șapte este de fapt o fotografie a lui Terry Gilliam. Aidan a făcut-o cu ou și cu oțet pe Katie, fiindcă a recunoaște că a dat-o în bară nu era una dintre aptitudinile învățate la MBA. Și-a dat demisia. El a refuzat să i-o accepte. Iar Patsy a izbucnit în plâns, fiindcă toată lumea din jurul ei țipa.

A plecat mai devreme, ca să îl ia pe Jacob de la grădiniță, și Jackie i-a spus că a mușcat doi copii. L-a tras deoparte și i-a ținut o prelegere, spunându-i că începe să semene cu crocodilul răutăcios din A Kiss Like This. Dar Jacob nu era receptiv la recriminări în ziua aceea. Așa că s-a regrupat și l-a luat acasă, unde nu a vrut să îi dea iaurtul până nu au purtat o discuție despre mușcături, care a generat același tip de frustrare pe care trebuie să-l fi resimțit și doctorul Benson, în timpul seminariilor despre Kant de la facultate.

— Era tractorul meu, spuse Jacob.

— De fapt, era tractorul tuturor, spuse Katie.

— Mă jucam cu el.

— Iar Ben nu ar fi trebuit să ți-l ia. Dar asta nu-ți dă dreptul să-l muști.

— Mă jucam cu el.
— Dacă te joci cu ceva și cineva încearcă să ți-l ia, trebuie să strigi și să-i spui lui Jackie sau Bellei sau lui Susie.
— Da' ai zis că nu e frumos să țiți.
— Este bine să țiți dacă ești foarte, foarte supărat. Dar nu ai voie să muști. Sau să dai în cineva. Fiindcă nici tu nu vrei să te muște sau să dea alții în tine, nu-i așa?
— Și Ben mușcă, zise Jacob.
— Dar tu nu vrei să fii ca Ben.
— Acuma-mi dai iaurtul?
— Nu, până nu-nțelegi că nu este bine să muști oamenii.
— Înțeleg.
— A spune că-nțelegi nu este același lucru cu a înțelege.
— Dar a vrut să-mi ia tractorul.
În acest punct a intrat Ray și a făcut o observație corectă din punct de vedere tehnic, anume că nu ajută la nimic să îl îmbrățișeze pe Jacob în timp ce îl ceartă, iar ea a avut ocazia să ilustreze pe loc o situație în care ai voie să țiți la cineva dacă ești foarte, foarte supărat. Ray a rămas enervant de calm, până când Jacob i-a zis să nu o supere pe mami fiindcă „tu nu ești tati al meu adevărat”, moment în care el a intrat în bucătărie și a rupt tocătorul în două.
Jacob a fixat-o cu o privire de om la treizeci și cinci de ani și i-a spus, cu asprime, „Acuma vreau să mănânc iaurtul”, apoi s-a dus să îl consume în fața televizorului, la Thomas the Tank Engine.
A doua zi de dimineață, și-a anulat programarea la coafor și și-a petrecut ziua liberă la birou, unde l-a luat și pe Jacob, care s-a purtat ca un cimpanzeu dement, cât

timp ce ea și Patsy au inserat cinci mii de foi cu erată. Până la ora prânzului, Jacob luase lanțul de la bicicleta lui Aidan, golise un fișier și își vărsase ciocolată caldă în pantofi.

Pentru prima oară în doi ani de zile, s-a simțit foarte ușurată că s-a făcut vineri și că a sosit Graham să i-l ia de pe cap, pentru patruzeci și opt de ore.

Sâmbătă dimineața, Ray a ieșit să joace o partidă de fotbal în cinci, iar ea a făcut greșeala să se apuce de curățenie. Tocmai muta canapeaua din loc, ca să ajungă la scamele și mizeria și jucăriile de sub ea, când a simțit că îi trosnește ceva pe la mijloc. Dintr-odată, avea niște dureri mari și mergea ca un majordom dintr-un film cu vampiri.

Ray a încălzit ceva de mâncare la cuptorul cu micro-unde și au încercat o partidă de sex ortopedică, cu impact redus, dar ibuprofenul părea să o fi amortit exact unde nu trebuie.

Duminică a cedat și s-a retras pe canapea, ținând la distanță remușcările tâmpite de mamă, cu ajutorul unor filme cu Cary Grant.

La șase a apărut și Graham, cu Jacob.

Ray era la duș, așa că le-a deschis ea ușa, apoi s-a întors cu greu la scaunul ei din bucătărie.

Graham a întrebat-o ce s-a întâmplat, dar Jacob dorea cu ardoare să îi povestească ce bine s-au distrat ei la Muzeul de Științele Naturii.

— Și erau... erau scheletoane de elefanți și rinoceri și... și... dinozaurii erau fantome de dinozauri.

— Unele săli erau în renovare, spuse Graham. Erau folii de protecție peste tot.

— Și tati a zis că pot să mă culc mai târziu. Și am mâncat... am mâncat... am mâncat o'letă. Și pâine

prăjită. Și am făcut și eu. Și mi-a luat un stegosaur de ciocolată. De la muzeu. Și era o veveriță moartă. În grădina lui... în grădina lui tati. Avea viermi. În ochi.

Katie își desfăcu brațele larg.

— Nu-i dai lui mami o îmbrățișare mare-mare?

Dar Jacob era în mare vervă.

— Și... și... am mers cu un autobuz cu etaj și am ținut eu biletele.

Graham se lăsă pe vine.

— Stai așa, piticule, că pe mami o doare ceva. Își puse un deget pe buzele lui Jacob și se întoarse spre Katie. Ești bine?

— Mi-am nenorocit spatele. Când mutam canapeaua.

Graham îi aruncă o privire serioasă lui Jacob.

— Să fii băiat cuminte cu mami, da? Să nu faci prostii.

Promiți?

Jacob se uită la Katie.

— Te doale la spate?

— Nu foarte tare. Dar dacă-mi dai maimuțica mea o îmbrățișare, o să-mi treacă.

Jacob nu se mișcă.

Graham se ridică în picioare.

— Păi, bine, e târziu.

Jacob se puse pe smiorcăit.

— Nu vreau să plece tati.

Graham îl ciufuli.

— Îmi pare rău, amice. Mă tem că n-am ce face.

— Haide, Jacob. Katie își desfăcu din nou brațele.

Vino să te iau în brațe.

Dar Jacob se complăcea într-o stare accentuată de disperare cu adevărat teatrală, dând din mâini și dând picioare celui mai apropiat scaun.

— Nu pleca. Nu pleca.

Graham încercă să-l prindă, fie și numai pentru a nu se răni.

— Hei, hei, hei... În mod normal, ar fi plecat. Învățaseră pe pielea lor. Dar, în mod normal, ea l-ar fi luat pe Jacob în brațe și l-ar fi ținut așa, în timp ce Graham ar fi bătut în retragere.

Jacob bătea din picioare.

— Nimeni... Nimeni nu m-ascultă și pe mine...

Vreau... Vă urăsc...

După trei sau patru minute a apărut Ray în ușă, cu un prosop în jurul coapselor. Katie nu se mai sinchisea de mult de părerile sau de reacțiile lui Graham. Ray se îndreptă spre Jacob, îl aruncă peste umăr și dispăru.

Graham s-a ridicat în picioare. O clipă a crezut că va face un comentariu sarcastic și nu era sigură că i-ar face față. Dar el a spus:

— O să fac niște ceai, iar ăsta era cel mai frumos lucru pe care i-l spusese în ultima vreme.

— Mulțumesc.

Puse ibricul pe foc.

— Te uiți ciudat la mine.

— La tricou. Este ăla pe care ți l-am cumpărat eu de Crăciun.

— Da. Tricoul. Scuze. N-am vrut să...

— Nu. Nu încercam să... Plângea. Te simți bine? A vrut să o mângâie, dar s-a oprit.

— Sunt bine. Scuze.

— S-a întâmplat ceva? Întrebă Graham.

— Ne căsătorim. De-acum plângea de-a binelea. La naiba. N-ar trebui să...

Îi dădu un șervețel.

— E o veste bună.

— Știu. Își suflă nasul, zgomotos. Și tu? Care mai este viața ta?

— O, nu mare lucru. Am ieșit cu cineva de la muncă, îi luă șervețelul folosit și îi dădu altul. Adică, era mișto, dar... Când intra la duș, își punea o cască de înot, ca să nu se ude la păr.

Graham a mâncat niște Fig Rolls și au vorbit despre lucruri neutre. Despre cum dăduse Ray cu băta-n baltă în privința lui Jamie. Despre bunica lui Graham, care po[^] zase pentru un catalog de tricotaje.

După zece minute, Graham s-a scuzat și s-a ridicat.

Katie s-a întristat. O reacție care a luat-o prin surprindere. Graham a făcut o pauză destul de lungă, cât să sugereze că simte același lucru. A urmat un scurt moment, în care oricare dintre ei ar fi putut spune ceva nelalocul lui. Graham i-a pus capăt.

— Să ai grijă de tine, da? A sărutat-o blând pe creștet și a plecat.

A rămas așa, în tăcere, câteva minute. Jacob se oprise din țipăt și și-a dat seama că, în timpul conversației cu Graham, nu mai simțise durerea care revenea acum cu forțe proaspete. A mai dat pe gât două pastile de ibuprofen și un pahar cu apă, apoi a urcat cu greutate la etaj. Erau în camera lui Jacob. S-a oprit afară și a aruncat o privire prin ușa întredeschisă.

Jacob era întins pe pat, cu capul în pernă și se uita la perete. Ray stătea lângă el, îl bătea ușor pe fund și cânta: „Un elefant se legăna pe o pânză de păianjen”, foarte încet și foarte fals.

Katie plângea din nou. Și nu voia să o vadă Jacob plângând. Și nici Ray, de fapt. Așa că s-a întors în bucătărie, în liniște.

Una peste alta, i se părea profund nedrept.

George nu era naiv. Oamenilor buni li se pot întâmpla lucruri rele. Știa asta. Și viceversa. Dar când soții Benn au fost jefuiți de către iubitul fiicei lor sau când prima soție a lui Brian a fost nevoită să își scoată implanturile mamare, nu s-a putut abține să nu se gândească la faptul că s-a făcut un fel de dreptate elementară.

Cunoștea bărbați care ținuseră amante pe toată durata căsniciilor lor. Cunoștea bărbați care dăduseră faliment și care în luna următoare înregistraseră aceeași societate comercială sub alt nume. Cunoștea un bărbat care îi rupsese piciorul fiului său cu o lopată. Ei de ce nu treceau prin asta?

Își petrecuse treizeci de ani cu producerea și instalarea echipamentelor pentru locurile de joacă. Echipamente de joacă bune. Nu la fel de ieftine ca acelea de la Wicksteed sau Abbey Leisure, dar de o calitate mai bună. Făcuse și greșeli. Ar fi trebuit să îl dea afară pe Alex Bamford, când l-a găsit zăcând aproape inconștient, pe podeaua toaletei de la birou. Și ar fi trebuit să solicite dovezi medicale scrise, care să certifice problemele cu spatetele ale lui Jane Fuller, înainte să vadă fotografia din ziarul local, în care ea apărea alergând într-un maraton pentru amatori.

A disponibilizat șaptesprezece oameni, dar toți au obținut niște plăți compensatorii decente și niște scrisori de recomandare bune, atât cât se putea fără să se comită sperjur. Nu era chirurgie cardiacă, dar nu era nici uzină de armament. Atât cât s-a priceput, a contribuit la ferirea unei mici părți din populația lumii.

Și acum s-a pricopsit cu asta.

Totuși, nu avea nici un rost să se plângă. Își petrecuse toată viața rezolvând probleme. Acum era nevoit să mai rezolve una.

Mintea lui funcționa cu derapaje. Trebuia să o aducă sub control. O mai făcuse și altădată. În primul rând, timp de optsprezece ani, trăise sub același acoperiș cu fiica lui, fără să se ia de păr. După ce mama lui a murit, a doua zi de dimineață s-a dus la birou ca să se asigure că se bate palma în afacerea cu Glasgow.

Avea nevoie de o strategie, așa cum ar face dacă Jean i-ar spune că a cumpărat bilete pentru o vacanță în doi, în Australia.

A făcut rost de o foaie de hârtie țeapănă, de culoare crem și a întocmit o listă de reguli, pe care a ascuns-o în caseta ignifugă din spatele șifonierului, împreună cu certificatul lui de naștere și actele casei:

Găsește-ți o ocupație.

Fă plimbări lungi.

Dormi bine.

Fă baie și schimbă-te pe întuneric.

Bea vin roșu.

Gândește-te la altceva.

Vorbește.

În ceea ce privește găsirea unei ocupații, nunta era mană cerească. Ultima oară lăsase organizarea pe mâna lui Jean. Acum avea timp liber din belșug, așa că putea să își facă de lucru cu nunta și, în același timp, să crească în ochii celorlalți.

Plimbările erau o adevărată desfătare. În special cele de pe potecile din Nassington și Fotheringay. Îl

mențineau în formă și îl ajutau să doarmă. Adevărat, erau și momente dificile. Într-o după-amiază, când se afla pe stăvilarul de la capătul estic al lacului de acumulare Rutland Water, s-a declanșat o sirenă industrială și imediat l-au năpădit imagini cu o catastrofă la rafinărie și un atac nuclear și l-a săgetat senzația că se află foarte departe de civilizație. A grăbit pasul și s-a întors la mașină, cântând în gura mare, apoi a pornit motorul pe ritmurile concertului Ella Live at Montreux, ca să se înveselească în drum spre casă.

Să stingă lumina, să facă baie și să se schimbe era floare la ureche. Și, dacă nu punea la socoteală seara aceea, când Jean intrase pe neașteptate în baie, aprinsese lumina și țipase când dăduse cu ochii de el, care se ștergea cu prosopul pe întuneric, era o treabă destul de ușor de făcut.

Vinul roșu era contraindicat din punct de vedere medical, dar două sau trei pahare din soiul acela de Ridge-mont Cabernet făceau minuni cu echilibrul lui mental. Sarcina cea mai grea de pe listă era să se gândească la altceva. Fie că își tăia unghiile de la picioare, fie că lubrifica niște foarfece, gândul acela se iveau din adâncuri, ca o siluetă întunecată dintr-un film cu rechini. Când ieșea în oraș, putea să se sustragă, uitându-se la vreo tânără atrăgătoare și imaginându-și-o goală. Dar, într-o zi obișnuită, întâlnea puține tinere atrăgătoare. Dacă ar fi fost mai tupeist și dacă ar fi locuit singur, poate și-ar fi cumpărat niște reviste porno. Dar nu era tupeist, iar Jean deretica fiecare colțișor, cu scrupulozitate. Așa că se mulțumea cu revistele de cuvinte încrucișate.

Mai rămânea vorbitul, totuși, care era revelația. De unde să știe el că, o dată ce își va face ordine în cap, va

da un suflu nou căsniciei lui? Nu că ar fi fost plictisitoare sau lipsită de afecțiune. Chiar nu era cazul. Se înțelegeau mai bine decât multe cupluri pe care le cunoșteau și care suportau o viață de răutăți meschine și tăceri pline de țăfnă, pur și simplu fiindcă era mai ușor decât să se despartă. El și Jean se dondăneau rar, în mare parte grație stăpânirii de sine de care dădea el dovadă. Dar perioade de tăcere aveau.

Așadar, a fost plăcut surprins să constate că poate să spună ce are pe suflet și că Jean îi răspunde cu niște comentarii de multe ori interesante. Erau seri în care asemenea conversații îi provocau un sentiment de ușurare atât de profund, încât se simțea ca și cum s-ar fi îndrăgostit din nou de ea.

La câteva săptămâni după îmbrățișarea acestui regim autoimpus, George a primit un telefon de la Brian.

— Mama lui Gail o să stea la noi, vreo două săptămâni. Așa că m-am gândit să mai dau o raită pe la casa de la țară. Să văd dacă meșterii și-au făcut treaba. Ce zici, ți-ar plăcea să vii și tu? O să fie nițel cam primitiv. Paturi de campanie, saci de dormit. Dar tu ești un tip rezistent.

În mod normal, nu i-ar fi plăcut să petreacă mai mult de câteva ore în compania fratelui său. Dar era ceva copilăros și entuziast în vocea lui. Părea un copil de nouă ani, care de-abia așteaptă să se dea mare cu noua lui căsuță din copac. Iar gândul la o călătorie lungă cu trenul, plimbări pe malurile bătute de vânt ale râului Helford și halbe în jurul șemineului din cârciuma locală era foarte tentant.

Ar putea lua cu el un caiet de schițe. Și romanul ăla mare de Peter Ackroyd, primit de la Jean, de Crăciun.

Jamie a dat cu aspiratorul pe covoare și a făcut curat în baie. S-a gândit să spele și fețele de pernă dar, sincer, Tony nu s-ar fi sesizat nici dacă ar fi fost trase prin noroi. A doua zi după-amiază și-a scurtat vizita în apartamentele de pe Creighton Avenue, a sunat la birou ca să le spună că poate fi contactat pe telefonul mobil și apoi a pornit-o spre casă, via Sainsbury.

Somon, apoi căpșuni. Cât să arate că s-a străduit, dar să nu-l facă să se simtă prea gras pentru o partidă de sex. A băgat o sticlă de Pouilly Fume la frigider și a pus o vază cu lalele pe masa din sufragerie.

Se simțea ca un tâmpit. Se agita să nu o piardă pe Katie și nu făcea nimic să o păstreze pe cea mai importantă persoană din viața lui.

El și Tony ar trebui să locuiască împreună. Ar trebui să se întoarcă acasă și să găsească ferestrele luminate și să audă acorduri muzicale necunoscute. Sâmbăta dimineața ar trebui să lenevească în pat, să simtă mirosul de șuncă și să audă prin perete clinchetul veselei.

O să îl ia pe Tony la nuntă. Toate prostiile acelea despre bigotismul provincial. În realitate, îi era frică de el însuși. Să nu îmbătrânească. Să ia decizii. Să își asume angajamente.

Va fi oribil. Bineînțeles că va fi oribil. Dar nu va conta ce vor crede vecinii. Nu va conta că maică-sa se va agita pe lângă Tony ca pe lângă un fiu pierdut. Nu va conta că taică-său se va fâstâci în legătură cu repartizarea în dormitoare. Nu va conta că Tony va insista să se giuguilească pe îndelete, pe melodia lui Lionel Richie, Three Times a Lady.

Voia să își împartă viața cu Tony. Lucrurile bune și lucrurile nasoale.

A tras adânc aer în piept și, timp de câteva secunde, s-a simțit ca și cum nu ar mai fi stat pe pardoseala de pin din bucătăria lui, ci undeva, pe un promontoriu scoțian pustiu, cu valuri tunătoare la picioare și vântul în păr. Nobil. Mai înalt.

A urcat la etaj, a făcut un duș și a simțit cum apa clătește urmele a ceva murdar și le trimite într-un vârtej pe gaura de scurgere.

În mijlocul unei crize de nehotărâre privind alegerea cămășii, s-a auzit soneria. A optat pentru cea din bum-bac, de un portocaliu decolorat, și a coborât la parter. După ce a deschis ușa, primul lui gând a fost că Tony primise ceva vești proaste. În legătură cu tatăl lui, poate.

— Ce s-a-ntâmpnat?

Tony trase adânc aer în piept.

— Salut. Intră, spuse Jamie.

Tony nu se mișcă.

— Trebuie să vorbim.

— Intră și vorbim.

Tony nu voia să intre. Îi propuse să facă o plimbare prin parcul de la capătul șoselei. Jamie își luă cheile. S-a întâmpnat chiar lângă coșul roșu pentru rahat de câine.

Tony a zis:

— S-a terminat.

— Ce?

— Noi. S-a terminat.

— Dar...

— Tu, de fapt, nu vrei să fii cu mine pe bune, zise

Tony.

— Ba vreau, zise Jamie.

— Fie. Poate că vrei să fii cu mine. Dar nu vrei să fii cu mine îndeajuns de mult. Tâmpenia asta de nuntă. M-a făcut să-mi dau seama... Iisuse, Jamie. Nu sunt destul de bun pentru părinții tăi? Sau nu sunt destul de bun pentru tine?

— Eu te iubesc. De ce se întâmpla asta tocmai acum?

Era atât de nedrept, atât de stupid.

Tony s-a uitat la el.

— Tu nu știi ce este iubirea.

— Ba știu. Parcă vorbise Jacob.

Expresia lui Tony nu s-a schimbat.

— Să iubești pe cineva înseamnă să-ți asumi riscul că ar putea să-ți dea peste cap viețișoara ta frumos orânduită. Și tu nu vrei să-ți dai peste cap viețișoara ta frumos orânduită, nu-i așa?

— Ai cunoscut pe-altcineva?

— N-ai ascultat nimic din ce ți-am spus.

Ar fi trebuit să îi explice. Somonul. Aspiratul. Cuvintele erau acolo, în capul lui. Doar că nu putea să le scoată afară. Suferea prea tare. Și mai simțea ceva bolnăvicios și reconfortant la gândul de a se întoarce singur acasă, de a răsturna lalelele de pe masă și de a se retrage apoi pe canapea, ca să bea de unul singur o sticlă întreagă de vin.

— Îmi pare rău, Jamie. Chiar îmi pare. Ești un tip de treabă. Tony și-a băgat mâinile în buzunar, ca să arate că nu va exista nici o îmbrățișare de despărțire. Sper să găsești pe cineva care să te facă să simți așa.

S-a întors și a plecat.

Jamie a mai stat câteva minute în parc, apoi s-a întors în apartament, a răsturnat lalelele de pe masă, a desfăcut sticla de vin, s-a îndreptat spre canapea și a început să plângă.

Ray s-a întors spre Katie, în pat, și a spus:

— Ești sigură că vrei să te măriți cu mine?

— Normal că vreau să mă mărit cu tine.

— Dacă te-ai răzgândi mi-ai spune, îh?

— Iisuse, Ray, spuse Katie. Ce te-a apucat?

— N-ai merge până la capăt, doar pentru c-am anunțat pe toată lumea?

— Ray...

— Mă iubești?

— De unde până unde am ajuns să vorbim despre asta?

— Mă iubești cum l-ai iubit pe Graham?

— Nu, de fapt, nu, zise Katie.

Timp de o secundă, pe fața lui s-a citit o durere reală.

— Eram moartă după Graham. Credeam că mi-a pus Dumnezeu mâna-n cap. Nu mai vedeam bine. Și când am aflat cum este el în realitate... își puse mâna pe obrazul lui Ray. Pe tine te știu. Știu toate lucrurile care sunt minunate la tine. Și îți știu și toate lipsurile. Și tot vreau să mă mărit cu tine.

— Păi, și care sunt lipsurile mele?

Asta nu era treaba ei. El era cel desemnat să se ocupe de partea cu consolarea.

— Vino-ncoa. Îi trase capul la pieptul ei.

— Te iubesc așa de mult. Părea mititel.

— Nu-ți face griji. N-am de gând să te las baltă la altar.

— Îmi pare rău. Mă port aiurea.

— Este agitația de nuntă. Își trecu mâna peste firicelele de păr din partea superioară a brațului lui. O mai ții minte pe Emily?

— Ce-i cu ea?

— A vomitat în sacristie.

— Pe naiba.

— A trebuit să străbată intervalul cu un buchet uriaș, care să ascundă pata. Tatăl lui Barry a crezut că mirosul vine de la Roddy. Înțelegeți, după petrecerea burlacilor.

Au adormit și au fost treziți pe la patru de Jacob, care plângea:

— Mami, mami...

Ray a dat să se scoale din pat, dar Katie a insistat să meargă ea.

Când a intrat în camera lui Jacob, l-a găsit pe jumătate adormit, făcut covrig și încercând să evite o pată mare de diaree de culoare portocalie, din mijlocul patului.

— Vino-ncoa, veverițoi mic. L-a ridicat în picioare și capul lui somnoros a căzut pe umărul ei.

— E tot... tot felul de... S-a udat.

— Știu. Știu. L-a dezbrăcat cu grijă de pantalonii de pijama, rulându-i astfel încât murdăria să fie pe dinăuntru, apoi i-a aruncat în hol. Hai să te ștergem, Baby Biscuits. A luat o pungă pentru scutece și un scutec curat și a scos un pachet de șervețele umede din sertar și l-a șters la fund cu blândețe.

— Așa. E mai bine, nu-i așa?

A întors plapuma cu Winnie the Pooh pe partea cealaltă, ca să vadă dacă este curată, apoi i-a dat drumul pe covor.

— Culcă-te un pic, până-ți fac eu patul.

Când l-a culcat pe podea, Jacob a început să țipe.

— Nu vreau... Lasă-mă... Dar când i-a pus capul pe plapumă, degetul mare i-a alunecat în gură și ochii i s-au închis din nou.

A făcut un nod la punga de scutece și a aruncat-o la coș. A luat cearșafurile murdare de pe pat, le-a aruncat în hol și a întors salteaua pe partea cealaltă. A luat apoi niște cearșafuri curate din șifonier și și-a îngropat fața în ele. Doamne, era minunat, moliciunea bumbacului gros, uzat și parfumul detergentului. A făcut patul, trăgând bine de marginile cearșafului și băgându-le sub saltea, ca să fie neted și să nu facă cute.

A bătut perna, s-a aplecat și l-a ridicat de jos.

— Mă doare burtica,

îl ținea la ea în poală.

— O să-ți aducem imediat niște Calpol.

— Doctoria roz, zise Jacob.

L-a îmbrățișat. Nu prea mai avea parte de asta. Nu când era treaz. Cel mult treizeci de secunde. După care urmau elicopterele și țopăiala pe canapea. Adevărat, se simțea mândră când îl vedea la grădiniță, stând într-un cerc și ascultând-o pe Bella, care citea dintr-o carte, sau când îl vedea că vorbește cu alți copii în parc. Dar îi era dor de felul în care, odată, făcuse parte din trupul ei, de felul în care putea să facă să fie totul bine numai prin faptul că se înfășură în jurul lui. Chiar și acum putea să și-l imagineze plecând de acasă, distanța care se crea deja, puiul ei devenind un omuleț pe picioarele lui.

— Mi-e dor de tati al meu.

— E dincolo, doarme.

— De tati al meu adevărat, zise Jacob.

I-a strâns capul la piept și l-a sărutat pe păr.

— Si mie mi-e dor de el, câteodată.

— Dar nu se mai întoarce.

— Nu. Nu se mai întoarce.

Jacob plângea încet.

— Dar eu n-o să te las niciodată. Știi asta, nu-i așa?

I-a șters mucii de la nas cu mâneca tricoului și a început să îl legene.

A ridicat privirea și s-a uitat la graficul de creștere cu Bob the Builder și la barca cu vele teleghidată, care se învârtea încet în penumbră. De undeva, de sub podea, se auzea zăngănitul unei țevi de apă.

Jacob se oprise din plâns.

— Măine pot să beau un suc Polar Bear?

Katie i-a dat părul din ochi.

— Nu știu dacă o să poți să mergi la grădiniță mâine.

Ochii lui Jacob se umeziră. Dar dacă o să mergi, o să capeți un suc Polar Bear în drum spre casă, bine?

— Bine.

— Dar dacă o să bei un suc Polar Bear, n-o să mai mănânci budincă la masa de seară. Ne-am înțeles?

— Ne-am înțeles.

— Acum hai să-ți aducem niște Calpol.

L-a lăsat în pat, pe cearșafurile curate, și s-a dus în baie după sticlă și după pompiță.

— Gura mare.

Ațipise. I-a pompat medicamentul în gură și i-a șters o picătură de pe bărbie cu vârful degetului, pe care apoi l-a lins.

L-a sărutat pe obraz.

— Acum trebuie să mă-ntorc la mine-n pat, puiule.

Dar nu voia să-i dea drumul la mână. Și nici ea nu voia ca el să îi dea drumul. A stat câteva minute și l-a privit cum doarme, apoi s-a culcat lângă el.

Asta compensa totul, oboseala, toanele, faptul că nu mai citise un roman de șase luni. Așa o făcea și Ray să se simtă.

Așa trebuia să o facă Ray să se simtă.

îl mângâie pe Jacob pe cap. El era la milioane de mile depărtare, visând la înghețată de zmeură, la mașinării care zguduie pământul și la perioada cretacică.

Când s-a trezit, se făcuse dimineață și Jacob alerga de colo-colo în costumul lui de Spiderman.

— Haide, iubire. Ray îi dădu părul de pe față. Micul dejun te-așteaptă jos.

După grădiniță, au ajuns târziu, din cauză că au oprit să ia sucul Polar Bear, și l-au găsit pe Ray acasă.

— A sunat Graham, spuse Ray.

— Ce voia?

— Nu mi-a spus.

— Ceva important? întrebă Katie.

— N-am întrebat. A zis c-o să sune mai încolo.

Un telefon misterios de la Graham pe zi era prea mult pentru Ray. Așa că, după ce l-a băgat pe Jacob în pat, a folosit telefonul din dormitor.

— Sunt Katie.

— Hei, m-ai sunat.

— Deci, care e marele mister?

— Nu e nici un mare mister, mi-am făcut griji pentru tine, atâta tot. Nu părea genul de mesaj pe care să ți-l transmit prin Ray.

— îmi pare rău. În seara aia nu mă simțeam extraordinar, cu spatele și cu restul.

— Ai vorbit cu cineva? întrebă Graham.

— Adică, ce vrei să spui, un specialist?

— Nu, adică să vorbești pur și simplu.

— Sigur că vorbesc, spuse Katie.

— Stii ce vreau să zic.

— Graham. Știi ce...

— Dacă vrei să-mi văd de treaba mea, zise Graham, o să-mi văd de treaba mea. N-am nimic cu Ray. Chiar nu

am. Mă-ntrebam doar dacă n-ai vrea să ne-ntâlnim să bem o cafea și să mai vorbim. Am rămas prieteni, nu-i așa? Bine, poate nu chiar prieteni. Dar mi s-a părut că simți nevoia să te descarci. Și nu mă refer neapărat la chestii nasoale. A făcut o pauză. Și chiar mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine, în seara aia.

Dumnezeu știe ce se întâmplase cu el. De ani de zile nu îl mai auzise vorbind cu atâta sollicitudine. Dacă era vorba de gelozie, o ascundea foarte bine. Poate că femeia cu casca de înot îi frânsese inima.

Se opri. Era un gând hain. Oamenii se mai schimbă. El era binevoitor. Și avea dreptate. Nu vorbea destul.

— Vineri am zi scurtă. Am putea să stăm vreo oră, înainte să-l iau pe Jacob.

— Excelent.

30

Periuța de dinți. Flanela. Aparatul de ras. Puloверul de lână.

George a început să își pună lucrurile într-o valiză, apoi s-a gândit că nu este prea potrivită pentru o excursie în aer liber. A scormonit prin pod după vechiul rucsac al lui Jamie. Era un pic cam ponosit, dar așa și trebuie să fie rucsacurile, ponosite.

Trei perechi de izmene. Două maiouri. Romanul lui Ackroyd. Pantalonii pe care îi purta când lucra în grădină. Asta numea el vacanță.

Făcuseră și ei o încercare odată. La Snowdonia, în 1980. O tentativă disperată din partea lui de a rămâne

legat de pământ, după ororile zborului de la Lyons, din anul anterior. Și poate că, dacă ar fi avut și el niște copii mai viguroși și o nevastă mai puțin dependentă de confortul ei trupesc, ar fi ieșit ceva. Nu era nimic în ne-regulă cu ploaia. Era parte integrantă a întregii povești cu reconectarea la natură. Și a fost senin în cele mai multe seri, așa că au putut să stea afară, pe sacii de dormit, în fața corturilor, și să pregătească cina la primus. Dar toate sugestiile lui cu privire la o eventuală vacanță în Skye sau în Alpi, în anii următori, au fost întâmpinate cu replica: „Da' de ce să nu mergem cu cortul până în nordul Țării Galilor?”, însoțită de hohote de râs nepăsătoare.

Puțin după ora opt, Jean l-a lăsat în centrul orașului și el a mers întins până la Ottakar, de unde a cumpărat harta Ordnance Survey²¹ Landranger numărul 204, Truro, Falmouth & surrounding area²². Apoi a dat o raită pe la Smiths, de unde și-a cumpărat mai multe tipuri de creioane (2B, 4B și 6B), un caiet de schițe și o gumă de șters bună. A vrut să cumpăre și o ascuțitoare, dar și-a amintit că la câteva străzi depărtare se află piața în aer liber. A intrat și și-a făcut cadou un briceag elvețian. Putea să își ascută creioanele cu el și, la nevoie, era pregătit să cioplească ciomege și să scoată pietrele din copitele cailor.

A ajuns la gară cu cincisprezece minute mai devreme, și-a luat bilet și s-a așezat pe peron.

O oră până la Kings Cross. Magistrala Hammersmith și City către Paddington. Patru ore și jumătate până la 21 Sau the OS este agenția națională de cartografiere a Marii Britanii, care activează de peste două sute de ani. în funcție de regiune, fiecare hartă are alocat un număr.

²² Truro, Falmouth și împrejurimile (engl).

Truro. Douăzeci de minute până la Falmouth. Apoi un taxi. Dacă rezervarea de loc între Paddington și Truro va fi respectată și nu se va trezi chircit pe rucsac în fața toaletei, va avea timp să citească câteva sute de pagini.

Cu puțin înainte de sosirea trenului, și-a amintit că nu își împachetase unguentul steroidian.

Nu că mai conta. Era un tratament pentru eczemă. Eczeza este un lucru neînsemnat. Chiar dacă chestia aia l-ar acoperi din cap până-n picioare, tot nu ar fi nici o problemă.

Cuvintele chiar dacă chestia aia l-ar acoperi din cap până-n picioare și imaginea aferentă s-au dovedit a fi total neinspirate.

S-a uitat în sus, la monitor, ca să vadă cât mai este până vine trenul, și a văzut, în schimb, un boschetar desfigurat, care stătea pe o bancă alăturată. Partea stângă a feței era compusă în întregime din cruste, de parcă cineva ar fi tăbărit recent asupra lui cu o sticlă spartă sau de parcă un fel de tumoare i-ar fi mâncat acea parte a capului.

A încercat să se uite în altă parte. Nu putea. Era ca un vârtej. Aceeși chemare, ca a alunecării în vârtej.

Gândește-te la altceva.

A băgat capul în pământ și s-a chinuit să se concentreze pe cinci ovaluri gri de gumă de mestecat, turtită pe macadamul de sub picioarele lui.

— M-am urcat într-un tren și m-am gândit la tine. Cânta cuvintele în șoaptă, ca pentru sine. Am străbătut o potecă umbroasă și m-am gândit la tine.

Boschetarul desfigurat se ridică în picioare.

Doamne sfinte, vine încoace.

George nu ridică capul din pământ.

— Două sau trei mașini parcate sub stele, un pârau șerpuitor, luna care se uită în jos...

Boschetarul a trecut pe lângă George și a mers încet mai departe, în zig-zag, de-a lungul peronului.

Era beat mort. Îndeajuns de beat ca să o ia în zig-zag pe linia de cale ferată. Prea beat ca să se suie înapoi pe peron. Trenul trebuia să sosească într-un minut. Parcă îl și vedea pe boschetar prăvălit pe buza de beton, scrâșnetul frânelor, bufnitura udă și trupul târât pe șine, roțile care îl vor tăia felii, ca pe o bucată de șuncă.

Trebuia să îl oprească. Dar a-l opri pe boschetar implica atingerea boschetarului, iar George nu voia să îl atingă. Rana. Mirosul.

Nu. Nu el trebuia să îl oprească pe boschetar. Mai erau și alți oameni pe peron. Erau angajați ai căilor ferate. Boschetarul era responsabilitatea lor.

Dacă ar ocoli clădirea gării și s-ar muta pe celălalt peron, nu l-ar mai vedea pe boschetar murind. Dar dacă s-ar muta pe celălalt peron, ar putea să piardă trenul. Pe de altă parte, dacă boschetarul va muri sub tren, trenul va fi în întârziere. Atunci George va pierde legătura cu Truro și, timp de patru ore și jumătate, va fi nevoit să stea lângă toaleta din tren.

Doctorul Barghoutian diagnosticase greșit apendicita lui Katie. O luase drept o durere de stomac. Trei ore mai târziu, treceau în viteză pe la urgență și Katie era suită pe masa de operație.

Cum Dumnezeu uitase de asta?

Doctorul Barghoutian era un imbecil.

Își dădea cu un unguent chimic contraindicat la cancer. Un unguent steroidian. Steroizii stimulează creșterea mai rapidă a țesuturilor, care se și îngroașă. Își dădea cu un unguent care avea drept efect imediat creșterea mai rapidă a unor țesuturi mai groase și transformarea lor într-o tumoare.

Excreșcența de pe fața boschetarului. Așa avea să arate și George. Peste tot.

Trenul trăgea la peron.

Și-a luat rucsacul de jos și s-a avântat prin ușa deschisă a celui mai apropiat vagon. Dacă va porni mai repede în călătorie, poate că va fi în stare să lase gândurile negre pe peron.

S-a prăbușit pe un scaun. Inima îi bătea de parcă ar fi străbătut tot drumul până aici în fugă. I se părea foarte greu să stea locului. În fața lui stătea o femeie într-un impermeabil mov. Nu îl mai interesa ce ar putea să creadă lumea despre el.

Trenul s-a pus în mișcare.

S-a uitat pe geam și s-a imaginat pilotând un aparat de zbor mic, în paralel cu trenul, așa cum făcea când era copil și trăgea de manșa de comandă, ca să evite gardurile și podurile, înclinând avionul când spre stânga, când spre dreapta, ca să ocolească hangarele și stâlpii de telegraf.

Trenul prindea viteză. Pe deasupra râului. Pe deasupra drumului A605.

Îi era rău.

Era într-o cabină răsturnată care se umplea cu apă, pe o navă care se scufunda. Era întuneric beznă. Ușa se afla acum undeva, sub el. Nu avea nici o importanță unde.

Nu ducea decât către alte locuri în care să mori.

Dădea nebunește din picioare, încercând să-și țină capul în piramida din ce în ce mai mică de aer stătut, acolo unde cei doi pereți se întâlneau cu tavanul.

Gura era deja sub apă.

În trahee avea niște apă uleioasă.

Își băgă capul între picioare.

Îi venea să vomite.

Se lăsă pe spate.

Corpul i se răci și sângele i se scurse din cap.

Își băgă din nou capul între picioare.

Parcă ar fi stat într-o saună.

Se ridică în picioare și deschise un gemuleț.

Femeia în impermeabil mov avea o privire fixă.

Scabia îl va sugruma cu o încetineală demonică, un apendice malign, acoperit cu o crustă, care se va hrăni din trupul lui.

„I peeked at the crack, looked at the track, the one going back...”²³

Saci de dormit? Plimbări pe malul râului Helford?

Halbe în jurul șemineului, cu Brian? Ce Dumnezeu avusesese în cap? Ar fi iadul pe pământ.

A coborât la Huntingdon, a mers împleticit până la prima bancă, s-a așezat și a reconstruit în cap careul de cuvinte încrucișate din ediția de dimineață a ziarului Telegraph. Genuflexiune. Halbă cu capac. Horse Brass...

Era mai relaxat.

Murea de cancer. Era un gând oribil. Măcar de l-ar putea închide acolo, în cutia cu „Gânduri despre moartea de cancer”.

Gazelă. Avar. Papaya.

Trebuia să prindă trenul următor. Să vorbească cu Jean. Să bea o ceașcă de ceai. Să dea drumul la muzică. Tare. La el acasă. În grădina lui. Totul exact acolo unde trebuie să fie. Fără Brian. Fără boschetari.

În dreapta lui era un monitor. S-a ridicat cu grijă în picioare și i-a dat ocol până a ajuns în față, ca să vadă ce scrie.

Linia 2. Douăsprezece minute.

²³ Versuri din melodia I Thought About You, interpretata de Frank Sinatra.

S-a îndreptat spre scări,
într-o oră va fi acasă.

31

Jean a mers cu George cu mașina la gară, s-a mutat în
scaunul șoferului și s-a întors în sat.

În viața ei nu mai petrecuse patru zile de una singu-
ră. Ieri de-abia aștepta. Dar acum, că se întâmpla, înce-
pea să i se facă frică.

S-a trezit calculând numărul exact de ore pe care îl va
petrece singură, între slujba de la Ottakar's și cea de la
St. John's.

Duminică își va petrece seara cu David. Dar,
dintr-odată, duminică seara i părea la mare depărtare.

Cu acest gând, a parcat în fața casei, și-a ridicat pri-
virea și l-a văzut pe David în carne și oase, pe alee, vor-
bind cu vecina lor, doamna Walker.

Ce, Doamne iartă-mă, face? Doamna Walker băgase
de seamă până și că începuseră să comande suc de por-
tocale de la lăptar. Dumnezeu știe ce o să îi treacă prin
cap acum.

Ieși din mașină.

— Ah, Jean. Până la urmă am noroc. David îi zâmbi.

Nu știam dacă-l mai prind pe George. Când am venit la
voi la masă, mi-am uitat ochelarii de citit aici.

Ochelarii de citit? Doamne, omul ăsta are sânge rece,
nu glumă. Jean nu era sigură cum ar trebui să se simtă,
impresionată sau îngrozită. Se uită la doamna Walker.

Femeia părea dată gata și nu mai multe.

— Vorbeam cu domnul Symmonds, zise ea. Mi-a spus că George face un risotto foarte bun. Am crezut că mă ia peste picior.

— Incredibil, dar adevărat, zise Jean. George chiar gătește. Cam o dată la cinci ani. Se întoarce spre David. O să fie dezamăgit. Tocmai l-am lăsat în oraș. Îi face o vizită fratelui lui. în Cornwall.

— Ce păcat, zise David.

Părea atât de relaxat, încât Jean începea să se întrebe dacă nu cumva chiar își uitase ochelarii de citit.

— Atunci, cred că ar trebui să te poftesc în casă.

David se întoarce către doamna Walker.

— Mi-a făcut plăcere să vă cunosc.

— La fel.

Au intrat în casă.

— Îmi pare rău, zise David. Am ajuns un pic mai devreme.

— Devreme?

— Am crezut că te-ai întors deja de la gară. Întâlnirea cu vecina băgăreață nu făcea parte din plan. Își scoase sacoul și îl atârână pe spătarul unui scaun.

— Din plan? David, asta este casa noastră. Nu poți să apari așa, pur și simplu, când ai chef.

— Ascultă. O luă de mână și o conduse la masa din bucătărie. Vreau să vorbesc ceva cu tine. O așeză pe un scaun, își scoase ochelarii de citit din buzunarul de la sacou și îi puse pe masă. Ca să-i flutur spre vecina ta, la plecare.

— Ai mai făcut asta.

— Asta? Nu zâmbea. Asta este ceva ce n-am mai făcut niciodată.

Dintr-odată se simțea foarte nelalocul ei. Ar fi vrut să facă ceai, să spele vasele, orice. Dar îi luase mâna dreaptă

și i-o acoperise cu cealaltă mână a lui, de parcă ar fi prins un animaluț pe care trebuia să îl țină așa ca să nu scape.

— Trebuie să-ți spun ceva. Trebuie să ți-o spun între patru ochi. Făcu o pauză și trase adânc aer în piept. Sunt un om bătrân...

— Nu ești bătrân.

— Te rog, Jean, de câteva săptămâni încerc să fac asta.

Lasă-mă s-o spun dintr-o suflare, fără să mă fac de râs.

Nu îl mai văzuse niciodată așa de nervos.

— Scuze.

— Când ajungi la vârsta mea, nu mai primești a doua șansă. Bine, poate mai primești a doua șansă. Poate că asta este a doua mea șansă. Dar... Se uită în jos, la mâinile lor. Te iubesc. Vreau să trăiesc cu tine. Sunt foarte fericit cu tine. Și știu că sunt egoist. Dar vreau mai mult. Vreau să mă culc seara în același pat cu tine și să mă trezesc dimineața lângă tine. Te rog, lasă-mă să termin. Pentru mine este ușor. Sunt singur. Nu trebuie să țin cont de părerea nimănui. Pot să fac ce vreau. Dar la tine e altceva. Știu asta. Îi respect pe George. Îmi place de George. Dar te-am auzit cum vorbești despre el și v-am văzut împreună și... Probabil că o să spui nu. Și dacă ar fi așa, aș înțelege. Dar dacă nu te-aș fi întrebat, aș fi regretat tot restul vieții. Jean tremura.

— Te rog. Gândește-te. Dacă ai spune da, aș face tot ce-mi stă în puteri ca să decurgă cât se poate de nedure-ros și de ușor pentru tine... Dar dacă este imposibil, o să mă fac că această discuție nu a avut loc niciodată. Ultimul lucru pe care mi l-aș dori ar fi să te sperii și să te îndepărtezi de mine. Ridică privirea și o întâlnește din nou pe a ei. Spune-mi că n-am stricat nimic.

Își puse mâna peste a lui, în așa fel încât cele patru mâini ale lor să formeze o grămăjoară pe masă.

— Știi ceva...
— Ce? Părea de-a dreptul tulburat.
— Este cel mai frumos lucru pe care mi l-a spus cineva vreodată.
Răsuflă ușurat.
— Nu trebuie să-mi dai un răspuns chiar acum.
— Nici n-am de gând.
— Gândește-te la ce ți-am spus.
— O să-mi fie cam greu să mă gândesc la altceva.
Râse scurt. Zâmbești. N-ai mai zâmbit de când ai intrat pe ușă.
— De ușurare. îi strânse mâna.
împinse scaunul în spate, ocoli masa, se așeză la el în poală și îl sărută.

32

Katie și Graham nu au discutat despre Ray. Nu au discutat nici măcar despre nuntă. Au discutat despre Bridget Jones și despre cisterna care se răsturnase pe Westway²⁴ și pe care o arătaseră la știrile din dimineața aceea și despre părul de-a dreptul bizar al femeii din celălalt colț al cafenelei.
Exact de asta avea nevoie Katie. Aceeași senzație pe care o ai când îmbraci un pulover vechi. Faptul că îți vine ca turnat. Mirosul reconfortant.
Tocmai îi cereau nota chelneriței, când a ridicat privirea și l-a văzut pe Ray, care intrase în cafenea și se
²⁴ Westway face legătura între centrul Londrei și suburbiile din nord-vestul orașului.

îndrepta spre ei. O fracțiune de secundă s-a întrebat dacă nu cumva era vorba de vreo urgență. Apoi i-a văzut expresia feței și s-a învinețit.

Ray s-a oprit lângă masă și s-a uitat în jos la Graham.

— Ce-nseamnă asta? întrebă Katie.

Ray nu spunea nimic.

Graham a pus calm șapte monede de o liră pe tăvița de oțel inoxidabil și și-a băgat mâinile în buzunar.

— Ar cam trebui să plec. Se ridică. Ți mulțumesc pentru conversație.

— Îmi pare foarte rău de ce s-a întâmplat. Se întoarce spre Ray. Ce Dumnezeu, Ray. Maturizează-te.

Timp de o secundă îngrozitoare, s-a gândit că Ray are de gând să-l pocnească pe Graham. Dar nu a făcut-o. S-a uitat doar la el, în timp ce Graham s-a îndreptat încet spre ușă.

— Ce să zic, a fost fermecător, Ray. Pur și simplu fermecător. Câți ani ai?

Ray se holba la ea.

— Ai de gând să spui ceva sau o să stai așa, cu fața aia de idiot?

Ray s-a întors și a ieșit din cafenea.

Chelnerița s-a întors să ia tăvița de oțel inoxidabil și Ray și-a făcut apariția pe trotuar, în dreptul ferestrei. A ridicat un coș de gunoi deasupra capului și a răcnit ca un vagabond dus cu capul, apoi l-a azvârlit înapoi pe trotuar.

33

George era mult mai calm în momentul în care a ajuns acasă.

Mașina era parcată afară. Prin urmare, a fost surprins și puțin dezamăgit să descopere casa goală. Pe de altă parte, faptul că se afla în propriul lui hol era o alinare. Agenda în formă de cap de porc de pe măsuta de telefon. Mirosul slab de pâine prăjită. Soluția cu miros de pin cu care Jean curăța covoarele. Și-a lăsat rucsacul jos și a intrat în bucătărie.

Tocmai puneă ibricul pe foc, când a observat că unul dintre scaune zace pe podea. S-a aplecat și l-a pus din nou pe picioare.

S-a trezit gândindu-se la nave-fantomă, totul exact așa cum era când s-a întâmplat nenorocirea, mese pe jumătate mâncate, însemnări de jurnal neterminate.

Apoi s-a oprit. Era doar un scaun. A umplut fierbătorul, l-a băgat în priză, și-a întins mâinile pe blatul de plastic laminat, a răsuflat încet și a lăsat gândurile nebunești să își ia zborul.

Și acesta a fost momentul în care a auzit zgomotul, de undeva, de deasupra capului, ca și cum cineva ar fi mutat niște mobilă masivă. La început a presupus că este Jean. Dar era un sunet pe care nu îl mai auzise niciodată în casă, o izbitură ritmică, aproape mecanică.

A fost cât pe ce să strige. Apoi a hotărât să nu strige. Voia să știe ce se întâmplă înainte să își anunțe prezența. Poate va avea nevoie de elementul-surpriză.

A ieșit pe hol și a început să urce scările. Când a ajuns sus, și-a dat seama că zgomotul vine dintr-un dormitor. A înaintat pe coridor. Ușa de la fostul dormitor al lui Katie era închisă, dar cea de la dormitorul lui și al lui Jean era un pic întredeschisă. De aici venea zgomotul.

Coborând privirea, a dat cu ochii de cele patru ouă mari de marmură din fructiera de pe scrin. L-a luat pe

cel negru și l-a cântărit în mână. Nu era cine știe ce armă, dar era extrem de dens și se simțea mai în siguranță cu el în mână. L-a aruncat în sus de câteva ori, ca să îl simtă cum îi cade cu greutate în palmă.

Era foarte posibil să fie pe punctul de a înfrunta un drogat care le scotocește prin sertare. Ar fi trebuit să îi fie teamă, dar activitățile din dimineața aceea păreau să fi golit compartimentul respectiv.

A pășit spre ușă și a împins-o ușor.

Pe pat erau doi oameni care întrețineau un raport sexual.

Nu mai văzuse niciodată doi oameni care să întrețină un raport sexual, nu în viața reală. Nu era o imagine atrăgătoare. Primul lui impuls a fost să se retragă iute, ca să evite o scenă jenantă. Apoi și-a amintit că este camera lui. Și patul lui.

Tocmai se pregătea să îi întrebe cu voce tare de-a ce Dumnezeu cred ei că se joacă, când a observat că sunt niște oameni în vârstă. Apoi femeia a scos sunetul acela pe care îl auzise de la parter. Și nu era o femeie oarecare. Era Jean. Bărbatul o viola.

Și-a ridicat pumnul în care strângea oul de marmură și a făcut din nou un pas înainte, dar ea zicea „Da, da, da” și el vedea acum că bărbatul dezbrăcat dintre picioarele ei este David Symmonds.

Fără nici un avertisment, casa s-a răsturnat într-o rână. A făcut un pas înapoi și s-a sprijinit cu mâna de tocul ușii, ca să nu cadă.

Timpul trecea. Era greu de spus cât timp trecuse mai exact. Ceva între cinci secunde și două minute.

Nu se simțea prea bine.

A tras ușa înapoi în poziția ei originală și s-a reze-mat de balustradă. A pus oul de marmură înapoi în

fructieră, în liniște, și a așteptat până ce casa s-a întors la poziția ei normală, ca un vapor mare în ape tulburi.

După ce s-a stabilizat, a coborât scările, și-a luat rucsacul, a ieșit pe ușa din față și a tras-o după el.

Era un sunet în capul lui, precum cel pe care l-ar fi auzit dacă ar fi stat culcat pe o șină de cale ferată și un tren rapid ar fi trecut peste el.

A început să meargă. Mersul era bun. Mersul îi limea gândurile.

O furgonetă albastră a trecut pe lângă el.

De data aceasta, trotuarul era într-o rână. S-a oprit, s-a aplecat și a vomitat lângă un stâlp de felinar.

Păstrându-și poziția, ca să nu își murdărească pantalonii, a pescuit un șervețel folosit din buzunar și s-a șters la gură. Nu i se părea corect să arunce șervețelul pe stradă și s-a pregătit să îl bage înapoi în buzunar, dar centrul de greutate al rucsacului s-a schimbat brusc, iar el a întins mâna să apuce stâlpul de felinar, nu l-a nimerit și s-a rostogolit într-un gard viu.

Tocmai cumpăra o plăcintă cu carne²⁵ și o salată de fructe de la Cannock South Services, de pe autostrada M6, când a fost trezit de lătratul unui câine; a deschis ochii și a văzut un petec de cer acoperit de nori, încadrat de frunze și crengi.

O vreme a rămas cu ochii la cerul acoperit de nori.

Se simțea un miros puternic de vomă.

Treptat, i-a devenit clar că zace pe jos, într-un tufiș. În spate avea un rucsac. Acum își amintea. I se făcuse rău

²⁵ Cottage pie (engl.), fel tradițional de mâncare, care constă într-un strat de carne tocată, peste care se pune un strat de piure de cartofi.

pe stradă și nevasta lui întreținea raporturi sexuale cu un alt bărbat, la câțiva yarzi mai încolo.

Nu voia să fie văzut căzut într-un tufiș.

I-au trebuit câteva secunde, ca să își amintească exact cum îți comanzi membrele. După ce și-a amintit, și-a scos o ramură din păr, și-a dat rucsacul jos și s-a ridicat cu grijă în picioare.

Din celălalt capăt al străzii, o femeie se uita la el cu un interes moderat, de parcă ar fi fost un animal într-o rezervație de safari. A numărat până la cinci, a tras adânc aer în piept și și-a azvârlit rucsacul pe umeri.

A făcut un pas șovăitor.

Apoi încă unul, ceva mai sigur.

Se simțea în stare s-o facă.

A început să meargă către drumul principal.

34

Katie se și vedea cerându-și scuze, luni.

Stătea în mijlocul lui Toddler One, cu Jacob agățat de ularul ei, în timp ce Ellen încerca să-i spună despre World Awareness Day, din săptămâna următoare. Dar erau atât de multe porcării legate de Ray în capul lui Katie, încât nu mai putea procesa nimic altceva. Iar imaginea care o bântuia era cea din filmul acela cu zombi, capul lui Ellen zdrobit cu o scândură și sângele țâșnind din gâtul rupt.

După ce s-au urcat în autobuz, l-a întrebat pe Jacob cum a fost la grădiniță, încercând astfel să și-l scoată pe Ray din minte. Dar Jacob era prea obosit ca să vorbească.

își băgase un deget în gură, își strecurase o mână în haina ei și începuse să mângâie căptușeala moale.

Șoferul de autobuz încerca să doboare un soi de record de viteză pe uscat. Ploua și mirosea a transpirație de la femeia care stătea lângă ea.

Ar fi vrut să spargă ceva. Sau să rănească pe cineva.

Și-a pus mâna în jurul lui Jacob și a încercat să absoarbă ceva din calmul lui.

Dumnezeule, ar fi putut să-l ducă pe Graham la cel mai apropiat hotel și să i-o tragă până să-i sară ochii din cap, dacă tot trebuia să îndure rahatul ăsta.

Autobuzul s-a oprit. Violent.

Au coborât. Pe scară, Katie i-a spus șoferului că este un cretin. Din păcate, în acel moment, Jacob culegea un bulgăre de pământ interesant, iar Katie s-a împiedicat de el, ceea ce a diminuat întrucâtva efectul înjurăturii.

Când a deschis ușa, și-a dat seama că Ray este acasă.

Putea să pună pariu. Luminile de pe hol erau stinse, dar în aer plutea ceva apăsător și încordat, ca și cum ai intra într-o peșteră și ai ști că după colț se află câpcăunul care roade la o tibie.

Au intrat în bucătărie. Ray stătea la masă.

— Am mers cu autobuzul, spuse Jacob. Mami a zis un cuvânt urât. La șofer.

Ray nu a răspuns.

Katie s-a aplecat să vorbească cu Jacob.

— Du-te sus și joacă-te un picuț, bine? Trebuie să vorbesc ceva cu Ray.

— Vreau să mă joc aici, jos.

— Poți să cobori să te joci un pic mai încolo, zise Katie. De ce nu-ți scoți camionul Playmobil afară, îh?

Simțea că, dacă în următoarele cinci secunde nu reu-

șeste să îl facă să coopereze, o să-i plesnească o venă în cap.

— Nu vreau, zise Jacob. E plictisitor.

— Vorbesc serios. Du-te sus în momentul ăsta. Urc și eu repede. Stai să-ți dau haina jos.

— Vreau să stau cu haina. Vreau un suc.

— Ce Dumnezeu, Jacob, țipă Katie. Du-te sus. Acum.

O secundă, s-a gândit că Ray va face faimoasa lui schemă diplomatică bărbătească și îl va convinge pe Jacob, cu puterea minții, să meargă în liniște la etaj și că ea va face o criză de apoplexie vizavi de ipocrizia absolută a situației ăsteia de rahat. Dar Jacob a bătut pur și simplu din picior și a spus „Te urăsc”, după care a plecat val-vârtej, cu gluga de la haină pe cap, ca un gnom foarte supărat.

S-a întors spre Ray:

— Am băut o cafea împreună. Este tatăl copilului meu. Voiam să mai vorbesc cu el. Și dacă tu crezi c-o să mă mărit cu cineva care mă tratează așa cum m-ai tratat tu azi, atunci habar n-ai pe ce lume trăiești.

Ray se holba la ea fără să scoată o vorbă. Apoi s-a ridicat, a ieșit cu pași apăsați pe hol, și-a luat haina și a trântit ușa în urma lui.

Iisuse.

A intrat în bucătărie, a apucat marginea chiuvetei și s-a ținut foarte strâns de ea, vreme de vreo cinci minute, de teamă să nu țipe sau să spargă ceva și să îl sperie pe Jacob.

A luat o gură de lapte din frigider și a urcat la etaj. Jacob stătea pe marginea patului, cu haina pe el, cu gluga pe cap și cu o expresie tensionată, așa cum se întâmpla după certurile parentale, așteptând taxiul care să îl ducă la orfelinat.

S-a așezat pe pat și l-a tras la ea în poală.

— Îmi pare rău că m-am enervat. Simți cum se înmoaie în timp ce o înconjoară cu mânuțele. Și tu te mai superi câteodată, nu-i așa?

— Da, zise el. Mă supăr pe tine.

— Dar eu tot te iubesc.

— Si eu te iubesc, mami.

Au stat așa îmbrățișați, câteva secunde.

— Unde s-a dus tata Ray? Întrebă Jacob.

— A ieșit afară. Nu prea îi plac certurile.

— Mie nu-mi plac certurile.

— Știu, zise Katie.

I-a dat gluga jos, i-a scuturat câteva coji de dermatită seboreică din păr, apoi l-a sărutat.

— Te iubesc, veverițoi mic. Te iubesc mai mult decât orice pe lumea asta.

Jacob s-a desprins din îmbrățișarea ei.

— Vreau să mă joc cu camionul.

35

George a luat autobuzul până în oraș și s-a cazat la Hotel Cathedral.

Nu îi plăcuseră niciodată hotelurile scumpe. Mai ales din cauza bacșișurilor. Cui, în ce împrejurări și cât trebuie să îi dai bacșiș? Bogătașii fie știu instinctiv, fie nu le pasă dacă îi jignesc pe cei din păturile de jos. Oamenii obișnuiți ca George nu aveau cum s-o nimerescă și se alegeau inevitabil cu un scuipat în omletă.

Totuși, de data aceasta, nu a resimțit nimic din anxietatea aceea supărătoare. Era în șoc. Neplăcerea avea să se instaleze mai târziu. Nu avea nici o îndoială în această privință. Dar, pe moment, era mai degrabă reconfortant să fie în șoc.

— Cărdul dumneavoastră, domnule.

George și-a luat cărdul înapoi și l-a strecurat în portofel.

— Și cheia de la cameră. Receptorul se întoarce către un portar fioros. John, condu-l, te rog, pe domnul Hali în camera dânsului.

— Cred că mă descurc și singur, zise George.

— Etajul trei. Faceți la stânga.

Ajuns sus, și-a golit rucsacul pe pat. Și-a atârnat cămășile, puloverele și pantalonii în șifonier și și-a împăturit lenjeria intimă în sertarul de jos. A despachetat lucrurile mai mici și le-a aranjat ordonat pe masă.

S-a ușurat, s-a spălat pe mâini, s-a șters pe un prosop ridicol de pufos și l-a pus înapoi, cum era, pe suportul încălzit.

Se putea spune că face față foarte bine, în împrejurările date.

A scos un pahar de plastic din învelitoarea lui igienică și l-a umplut cu whisky dintr-o sticlă aflată în minibar. A scos și o pungă de arahide KP și le-a consumat pe amândouă în picioare, la fereastră, uitându-se la puzderia de acoperișuri gri.

Ce putea fi mai simplu? Câteva zile la hotel. Apoi va face demersuri pentru a închiria ceva. Un apartament în oraș, poate, sau o proprietate într-un sătuc.

A terminat whisky-ul și a mai băgat vreo șase arahide în gură.

După aceea, viața lui îi va aparține. Va putea să hotărască ce să facă, cu cine să se vadă, cum să își petreacă timpul.

Dacă analiza lucrurile la rece, putea să o ia ca pe un lucru pozitiv.

A îndoit capătul pungii de arahide pe jumătate consumate și a pus-o pe masă, apoi a clătit paharul, l-a șters cu unul dintre șervețelele din partea casei și l-a pus înapoi la chiuvetă.

Douăsprezece și cincizeci și două.

Un local pentru masa de prânz și pe urmă o plimbare de voie.

36

După plecarea lui David, Jean a coborât la bucătărie, în halat.

Totul strălucea un pic. Florile de pe tapet. Norii adunați pe cer, la capătul grădinii, ca niște troiene de zăpadă.

Și-a făcut o cafea și un sandvici cu șuncă și a luat câteva pastile de paracetamol pentru genunchi.

Iar strălucirea a început să se estompeze.

Sus, când David o ținea în brațe, părea posibil. Să lase toate astea în urma ei. Să înceapă o viață nouă. Dar acum, după plecarea lui, părea absurd. O idee perversă.

Ceva ce făceau oamenii la televizor.

S-a uitat la ceasul de pe perete. S-a uitat la facturile din suportul pentru feliile de pâine prăjită și la platoul pentru brânzeturi, cu modelul de iederă.

Și-a văzut dintr-odată toată viața desfășurată dinaintea ochilor, ca niște fotografii într-un album. Ea și George în fața bisericii din Daventry, vântul care smulgea frunzele din copaci ca pe niște confetti portocalii, adevărata sărbătoare care a început în dimineața următoare, când și-au lăsat familiile în urmă, s-au urcat în Austin-ul de un verde închis al lui George și au pornit-o spre Devon.

Blocată în spital o lună de zile, după ce s-a născut Katie. George venind în fiecare zi cu pește și cartofi prăjiți. Jamie pe tricicleta lui roșie. Casa din Clarendon Lane. Florile de gheață de la geamuri în acea primă iarnă și lenjeria de corp înghețată, care pocnea când o îndoiai. Totul atât de solid, de normal, de bun.

Dacă te uiți așa la viața unui om, nici nu îți dai seama ce lipsește.

Și-a spălat farfuria de la sandvici și a așezat-o în raft. Casa părea dintr-odată ștearsă. Depunerile de calcar de la baza robinetelor. Crăpăturile din săpun. Cătușul trist.

Poate că vrea prea mult. Poate că toată lumea vrea prea mult în ziua de azi. Mașină de spălat cu uscător. Siluetă de manechin. Sentimentele pe care le aveai la douăzeci și unu de ani.

A urcat în camera ei și, în timp ce se îmbrăca, a simțit cum alunecă înapoi în vechiul ei eu.

Vreau să mă culc seara în același pat cu tine și să mă trezesc dimineața lângă tine.

David nu înțelegea. Puteai să spui nu. Dar nu puteai să ai o astfel de conversație și apoi să te prefaci că nu a avut loc niciodată.

Îi era dor de George.

George a citit cartea lui Peter Ackroyd în timpul unui prânz prelungit, într-o pizzerie aglomerată și cam de mâna a doua de pe Westgate.

Mesenii solitari i se păruseră dintotdeauna cam triști.

Dar acum, că era și el un mesean solitar, se simțea mai degrabă superior. Din pricina cărții, în principal. A faptului că învăța ceva, în timp ce toți ceilalți pierdeau timpul. Ca lucrul pe timp de noapte.

După masă a ieșit să facă o plimbare. Centrul orașului nu era cel mai indicat loc și i se părea un pic absurd să cheme un taxi, doar ca să fie lăsat undeva, în mijlocul pustietății, așa că a pornit-o pe jos prin Eastfield, spre șoseaua de centură.

La un moment dat va trebui să își ia mașina. Poate noaptea, pentru a reduce riscul de a da nas în nas cu Jean. Dar era mașina lui? Ultimul lucru pe care și-l dorea era o confruntare rușinoasă. Sau, mai rău, să fie acuzat de furt. Poate că, una peste alta, ar fi mai bine să își cumpere o mașină nouă.

Mergea în direcția greșită. Ar fi trebuit să o ia spre vest. Dar mersul spre vest l-ar fi dus spre Jean. Și el nu voia să fie dus spre Jean, indiferent de cât de pitoresc era peisajul de țară din vecinătatea ei.

A traversat șoseaua de centură, a ocolit platformele industriale și a pășit, în sfârșit, printre câmpurile verzi.

O vreme s-a simțit înviorat de aerul rece, sub cerul liber, și părea să aibă parte de toate beneficiile unei plimbări viguroase de-a lungul râului Helford, dar fără compania lui Brian și șase ore pe tren.

Apoi, la orizont, în stânga lui, s-a conturat o fabrică veche. Furnale ruginite. Conducte. Rezervoare scorojite. Nu era o priveliște frumoasă. Cum nu era nici frigiderul stricat aruncat pe refugiul din față.

Voia să lucreze la atelierul lui.

Și-a dat seama că nu va mai putea să lucreze la atelier.

Va fi nevoit să demareze alt proiect. Un proiect mai mic. Un proiect mai ieftin. Planorismul i-a venit pe nepoftite în minte și a trebuit să îl alunge rapid.

Șah. Jogging. înot. Acțiuni caritabile.

Mai putea încă să deseneze, desigur. Iar asta o putea face oriunde, cu cheltuieli minime.

I-a dat prin gând că Jean ar putea să vrea să plece din casă. Să locuiască în altă parte. Cu David. în acest caz, el va putea să lucreze în continuare la atelier.

Și acesta a fost gândul care l-a îmbărbătat și care l-a motivat să se întoarcă și să intre înapoi în oraș, cu un mers plin de energie.

Când a ajuns în centru, începuse deja să se lase întunericul. Dar nu părea destul de târziu ca să se întoarcă la hotel și să ia masa de seară la restaurant. Din fericire, a trecut pe lângă un cinematograf și și-a dat seama că nu mai văzuse un film pe marele ecran de foarte mulți ani.

Training Day părea un film polițist de duzină. Spy Kids era în mod clar pentru spectatorii mai tineri, iar A Beautiful Mind, din ce își amintea el, era ceva despre un tip care își pierdea mințile, fiind prin urmare de evitat.

A cumpărat un bilet la Stăpânul inelelor: Frăția inelului. Recenziile erau favorabile și își amintea că îi plăcuse și cartea cândva, într-un trecut îndepărtat și neguros. A perforat biletul și și-a găsit un loc în centrul sălii.

O adolescentă care stătea într-un grup de tineri pe rândul din față s-a întors să vadă cine s-a așezat în spațele lor. George a aruncat o privire în jur și și-a dat seama că este singura persoană mai în vârstă într-un cinematograf plin de oameni tineri. Nu era chiar același lucru cu a da târcoale unui loc de joacă, dar nu se simțea în apele lui.

S-a ridicat, s-a întors pe culoar și a găsit un loc în centrul primului rând, unde imaginea este mai mare și mai clară și unde nimeni nu l-ar fi acuzat de ceva nelalocul lui.

Filmul era destul de bun.

Totuși, după vreo patruzeci de minute, camera a poposit mai mult pe fața lui Christopher Lee, care îl interpreta pe maleficul Saruman, și George a observat o mică pată întunecată pe obrazul lui. Poate că nu i-ar fi dat nici o importanță, dacă nu și-ar fi amintit că citise recent un articol în ziar despre moartea lui Christopher Lee. Era puțin probabil să fi fost cancer de piele. Dar ar fi putut fi. Și dacă a fost cancer de piele, atunci îl privea pe Christopher Lee, care murea în fața ochilor lui.

Sau poate că era Anthony Quinn, cel la care se gândea.

Și-a stors creierii, încercând să își amintească necrologurile citite în ultimele luni. Auberon Waugh, Donald Brauman, Dame Ninette de Valois, Robert Ludlum, Harry Secombe, Perry Como... îi și vedea, aliniați precum creaturile beligerante din film, infanteriștii folosiți pe post de carne de tun într-un război gigantic, între niște forțe elementare pe care nici unul dintre ei nu le putea controla, fiecare dintre ei împins fără oprire spre marginea unei râpe neiertătoare, într-un joc cosmic crud de

shove ha' penny²⁶, dispărând peste margine val după val și căzând cu urlete în abis.

Când s-a uitat din nou la ecran, s-a trezit urmărind prim-plan după prim-plan cu fețele mărite în mod grotesc, fiecare dintre ele prezentând o excrescență ciudată sau o regiune de pigmentare anormală, fiecare dintre ele, un melanom în formare.

Nu se simțea bine.

Apoi au reapărut orcii, iar acum îi vedea așa cum erau în realitate, niște creaturi subumane, de pe capetele cărora fusese jupuită pielea, astfel încât să nu mai aibă buze și nări, iar chipurile lor să fie compuse în întregime din carne crudă, vie. Nu știa care era cauza — faptul că înfățișarea lor părea urmarea unei boli incurabile de piele sau faptul că nu aveau piele și erau, prin urmare, fie imuni la cancerul de piele, fie, în mod anormal, predispuși la el, precum copiii albișori din Sahara, care mureau de cancer din momentul în care veneau pe lume —, dar, orice ar fi fost, era mult peste limita de suportabilitate a stomacului său.

Fără să îi mai pese ce or să creadă ceilalți spectatori despre el, s-a ridicat în picioare și a luat-o în zig-zag pe culoarul în pantă care ducea la ușă, a dat buzna în foaierul pustiu și șocant de luminos, a ieșit împleticit pe ușile mari, batante și s-a trezit în întunericul relativ al străzii.

²⁶ Shove-halfpenmj (engl.) este jucat de obicei în baruri și constă în împingerea unor monede de-a lungul unei planșete, cu ajutorul unui tac.

Jean își turnase un pahar de vin și se pregătea să urmărească știrile de seară la televizor, când a sunat Brian ca să-i spună că George nu a ajuns. Au tras concluzia că o fi probabil pe vreo linie secundară, pe undeva, în apropiere de Exeter, înjurându-i pe cei de la Virgin Train. Jean a pus receptorul în furcă și a uitat convorbirea.

A scos un piept de curcan din congelator, l-a pus în aparatul de gătit cu aburi, ca să fiarbă și a început să curețe morcovii.

A luat masa în fața televizorului, uitându-se la o prostioară romanțioasă cu Tom Hanks. Tocmai când rula genericul de final, Brian a sunat din nou, ca să spună că George tot nu a ajuns. A spus că dacă nu află nimic, mai sună din nou într-o oră.

Casa părea dintr-odată foarte-foarte goală.

A deschis altă sticlă de vin și a mai băut un pahar, puțin prea repede.

Se purta prosteste. Oamenii ca George nu suferă accidente. Și dacă ar suferi (ca atunci când i-a intrat ciobul ăla în ochi), ar suna imediat acasă. Dacă ar sfârși într-un spital, ar exista o bucată de hârtie în buzunarul de la haină, cu numărul de telefon al lui Brian, cu instrucțiuni de localizare a cabanei și, foarte posibil, o hartă desenată manual.

De ce se gândea la așa ceva? Prea mulți ani în care își făcuse griji din pricina copiilor adolescenți care se duc la petreceri și iau droguri. Prea mulți ani în care își amintise zilele lor de naștere și în care scosese din priză fierul de frizat încins, lăsat pe covorul din dormitor.

Și-a mai turnat un pahar de vin și a încercat să se uite la televizor, dar nu putea sta locului. A spălat vasele. Apoi a golit frigiderul. A curățat resturile din orificiul de scurgere, a spălat suporturile de vase cu apă fierbinte și detergent, a frecat chiuveta cu prosopul de șters vase. A legat sacul de gunoi la gură și l-a scos în grădină, în timp ce era lângă tomberon, a auzit uac-uac-uac-ul unui elicopter de poliție. A ridicat privirea și a văzut silueta neagră, postată în vârful unui lung con de lumină de reflector, pe cerul cărămiziu de deasupra centrului orașului. Și nu putea alunga ideea tâmpită că îl caută pe George.

A intrat în casă, a încuiat ușa și s-a gândit că va trebui să sune la poliție, dacă nu va primi nici o veste în următoarea oră.

39

Jamie și-a petrecut următoarele câteva zile ca un zombi și a pierdut o reședință în Dartmouth Park, în favoarea lui John D. Wood, fiindcă, în loc să se dea bine pe lângă proprietarii în vârstă, el a stat și și-a plâns de milă, visând cu ochii deschiși la Tony.

A treia zi s-a făcut de râsul lumii la birou, după ce a făcut un copy-paste de mântuială și a postat pe Prime-location reclama unei garsoniere la etajul al treilea, cu piscină.

Acesta a fost momentul în care s-a hotărât să se adune și să se pună din nou pe picioare. A găsit un CD cu Clash în torpedoul mașinii, i-a dat drumul tare și a făcut

o listă în cap cu toate lucrurile legate de Tony care îl făceau să se urce pe pereți (fumatul în pat, lipsa de rafinement culinar, vânturile trase fără rușine, bătutul darabanei cu lingura, capacitatea de a vorbi o jumătate de oră despre provocările ridicate de instalarea unei ferestre Velux...).

Ajuns acasă, a rupt CD-ul în mod ritualic în două și l-a aruncat la coșul de gunoi.

Dacă Tony va dori să vină înapoi, să facă el prima mișcare. Jamie nu avea de gând să se milogească. Avea să fie singur. Și avea să-și savureze singurătatea.

40

Atmosfera din centrul orașului devenea, vizibil, din ce în ce mai turbulentă, pe măsură ce grupuri de tineri se adunau pentru o noapte de băut la greu. Așa că George a luat-o pe Bridge Street, spre râu, în căutarea liniștii și a păcii, precum și a unei explicații pentru elicopterul care survola orașul.

Când a ajuns pe chei, și-a dat seama că se întâmpla ceva mai grav și mai interesant decât își imaginase el. Pe carosabil era parcată o ambulanță, iar în spatele ei era trasă o mașină de poliție, cu girofarul albastru care se rotea în aerul rece.

În mod normal, ar fi mers mai departe, ca să nu se creadă că dă târcoale morților. Dar astăzi nimic nu era normal.

Elicopterul zbura atât de jos, încât simțea zgomotul ca pe o vibrație în capul și umerii lui. S-a postat lângă

gărdulețul de sârmă din apropierea Restaurantului Chinezesc, încălzindu-și mâinile în buzunarele de la pantaloni. Un reflector de la baza elicopterului se mișca în zig-zag peste suprafața apei.

Cineva căzuse în râu.

O pală de vânt i-a adus la urechi un pârâit scurt, scos de un aparat de emisie-recepție, apoi nimic.

Intr-un fel macabru, era minunat. Ca un film. Așa cum viața este arareori. Micul dreptunghi galben din geamul ambulanței, norii călători, apa învolburată sub curentul de aer stârnit de elicopter, totul mai strălucitor și mai intens ca de obicei.

În aval, doi asistenți de pe ambulanță, îmbrăcați cu veste de un galben fosforescent, băteau metodic poteca, de-a lungul râului, luminând suprafața apei cu lanternele și loveau diferite obiecte scufundate cu niște prăjini lungi. Căutau un cadavru, pesemne.

S-a auzit răcnetul unei sirene, care a fost oprită imediat. O portieră de mașină trântită.

Și-a mutat privirea la apa din fața lui.

Nu mai privise niciodată râul pe timp de iarnă. Nu pe timp de noapte. Nu când nivelul apei era crescut. Niciodată nu se gândise că ar avea vreo problemă, dacă ar cădea în orice fel de apă. Era un înotător destul de bun. Patruzeci de lungimi de bazin în fiecare dimineață, ori de câte ori se cazau la vreun hotel cu piscină. Iar când „Mingea de foc” a lui John Zinewski se răsturnase, fusese speriat, pe moment, dar niciodată nu îi trecuse prin cap că s-ar putea îneca.

Apa aceasta era diferită. Nici măcar nu arăta a apă.

Se mișca prea iute, șerpuind și învolburându-se și rostogolindu-se în corpul ei, ca un animal mare. În amonte de pod, apa venea grămadă peste piloni, precum un val de

lavă care atacă o stâncă. Apoi dispărea sub el, într-o pâlnie neagră.

Vedea dintr-odată cât de grea este apa în realitate, atunci când se mișca în masă, precum smoala sau mela-sa. Te-ar putea trage în jos sau te-ar putea izbi de un perete de beton și tu nu ai avea ce face, oricât de bun înotător ai fi.

Cineva căzuse în râu. Brusc a realizat ce înseamnă asta. Și-a închipuit primul șoc, al răcelii violente, apoi zăbateră disperată după ceva de pe mal, de care să te agăți, pietrele unsuroase acoperite de mușchi, unghiile care se rup, hainele care se îmbibă rapid cu apă.

Dar poate că persoana respectivă tocmai asta dorește.

Poate că se aruncase singură în apă. Poate că nu făcuse nici o încercare de a urca înapoi pe mal, singura luptă fiind cea care se ducea pentru renunțare, pentru reducerea la tăcere a poftelor de lumină și de viață.

Și-a închipuit-o încercând să înoate în aval, pe întuneric. Și-a amintit fragmentul despre înec din Cum murim. A văzut-o încercând să respire apă, cu traheea blocată de spasme, ca să protejeze țesutul moale al plămânilor. Dacă ai traheea obstrucționată, nu mai poți respira. Și cu cât petreci mai mult timp fără să respiri, cu atât ești mai slăbit. Va începe să înghită aer și apă. Apa și aerul se vor transforma în spumă și un întreg proces sinistru se va pune în mișcare, fără a mai putea fi oprit. Spuma o va sufoca (aceste detalii i se întipăriseră foarte viu în memorie). Va vomita. Voma îi va umple gura și cu acea ultimă suflare, când spasmul din trahee va ceda în sfârșit din cauza lipsei de oxigen din sânge, nu va avea de ales și va înghiți — apă, aer, spumă, vomă, tot. Stătea pe malul râului de vreo cinci minute. Văzuse elicopterul acum zece minute. Dumnezeu știe cât timp

trecuse până se dăduse alarma sau până sosise elicopterul. Oricine va fi fost persoana respectivă, acum era aproape sigur moartă.

A simțit ceva din oroarea pe care o simțise în tren, dar de data aceasta nu l-a mai copleșit. Era temperată de un soi de ușurare. Se vedea făcând așa ceva. Dramatismul situației. Așa cum îți imaginezi că ai muri împăcat numai pe o anumită bucată muzicală. Cum ar fi acel Adagio al Bărbierului, pe care păreau să îl difuzeze pe Clasic FM de câte ori era el la volan.

Părea atât de violentă, sinuciderea. Dar aici, acum, de aproape, părea altceva, mai degrabă un act de violență comis asupra unui trup care te ține încătușat de o viață de netrăit. Să rupi lanțurile și să fii liber.

S-a uitat din nou în jos. La șase inci sub picioarele lui, apa se umfla și se târa, când albastră, când neagră în lumina girofarului mașinii de poliție.

41

Jean l-a sunat pe Jamie și nu a primit nici un răspuns.

A sunat-o pe Katie, dar Katie era în mod evident ocupată și Jean nu voia să i se spună că este paranoică, așa că a închis înainte să izbucnească o ceartă.

A sunat la spital. A sunat la Virgin. A sunat la Wessex Train și la GNER. A sunat la poliție și i s-a spus să revină cu un telefon dimineată, dacă nu apare până atunci. Și-o făcuse cu mâna ei. Fiindcă se gândise să îl părăsească.

A încercat să doarmă, dar de fiecare dată când începea să picotească își imagina un ciocănit în ușă și un tânăr polițist în prag, cu o mină serioasă, și i se făcea rău și avea amețeli și era îngrozită, de parcă cineva s-ar fi pregătit să îi hăcuiească unul dintre membre.

Într-un final, pe la cinci dimineața, a adormit.

42

George nu avea nici un chef să stea într-un restaurant. Așa că a intrat într-un magazin și și-a cumpărat un sandwich ofilit, o portocală și o banană ușor pătată.

S-a întors în camera de hotel, și-a făcut o cafea instant și a servit cina frugală. Odată încheiată masa, și-a dat seama că nu are nimic de făcut și că este doar o chestiune de timp până ce mintea lui își va pierde ancora și va începe să plutească în derivă.

A deschis minibarul și a dat să scoată o cutie de Carlsberg, apoi s-a oprit. Dacă se va trezi în miez de noapte și va trebui să țină piept forțelor întunericului, va avea nevoie să fie în toate mințile. A înlocuit Carlsbergul cu un baton Mars și a comutat televizorul pe canalul Eurosport.

Au apărut cinci tineri, care stăteau pe niște stânci, la munte, și purtau căști de protecție și rucsacuri în culorile fosforescente pe care le preferă tinerii din ziua de azi, la ieșirile în aer liber.

George butona telecomanda, chinuindu-se să dea sonorul mai tare, când unul dintre tineri s-a întors pe neașteptate, a luat-o la fugă spre prăpastie și s-a aruncat în gol.

George a scos un scheunat ascuțit și s-a repezit spre televizor, în încercarea de a-l prinde pe om.

S-a schimbat cadrul și George l-a văzut plonjând de-a lungul unui vast perete de stâncă. Una, două, trei secunde. Apoi i s-a deschis parașuta.

Inima îi bătea încă cu putere. A schimbat canalul.

Pe canalul 45, unui om de știință i se administra un șoc electric, i s-a făcut părul măciucă și scheletul i-a devenit, pentru un scurt moment, vizibil. Pe 46, un grup de femei cu sâni pneumatici și în bikini se roteau ca niște girofaruri pe ritmuri pop. Pe 47, camera de filmat se rotea panoramic peste ce mai rămăsese după un atentat terorist dintr-o țară cu o limbă imposibilă. Pe 48 era o reclamă la bijuterii ieftine. Pe 49 era un program despre elefanți. Pe 50 era ceva în alb-negru, cu extraterestri.

Dacă ar fi existat doar patru canale, nu ar fi avut de ales și poate că s-ar fi uitat pe unul dintre ele, dar numărul în sine crea dependență și le-a luat pe toate la rând de mai multe ori, făcând o pauză de câteva secunde la fiecare imagine, până i s-a făcut un pic greață.

A deschis romanul de Ackroyd, dar lectura părea o sarcină apăsătoare în acel moment al serii, așa că s-a dus alături și a făcut o baie.

Tocmai se dezbrăca, când și-a amintit că sunt părți ale corpului său pe care nu vrea să le vadă. A stins lumina din baie și a rămas în maiou și în izmene, urmând ca pe acestea să le dea jos chiar înainte de a intra în cadă.

Dar, cum stătea pe marginea patului și își dădea jos pantofii, a văzut, pe bicepsul stâng, o constelație de punctișoare roșii. Șase sau șapte, poate. Le-a frecat, gândindu-se că or fi un soi de pată sau scamă de la

îmbrăcămintele, dar nu erau nici una, nici alta. Și nu erau nici o descuamare minoră. Și nu au dispărut prin frecare. În timp ce în podea, la picioarele lui, se căsca de-acum familiarul puț fără fund, s-a consolât cu gândul că o vreme nu se va mai gândi la Jean și la David.

Cancerul se răspândea. Ori asta, ori un tip nou de cancer prinsese rădăcini, acum, după ce primul îi slăbise sistemul imunitar.

Habar nu avea de câtă vreme erau petele acolo. Nu ținea minte să își mai fi examinat vreodată bicepșii cu atâta atenție. O voce din capul lui îi spunea că se află probabil acolo de ani de zile. O altă voce din capul lui îi spunea că asta înseamnă că sunt simptomele unui proces care și-a făcut deja lucrarea fatală, dincolo de suprafață.

Poziția ghemuit îl făcea conștient, în mod dezagrabil, de sandvici, de banană, de portocală și, în mod special, de batonul Mars. Nu voia să vomite din nou, bașca într-un hotel. Așa că, ținându-și ochii închiși, s-a forțat să se ridice în picioare și a început să bată camera în lung și-n lat, între fereastră și ușă, sperând să obțină din nou efectul calmant al plimbării din după-amiaza aceea.

După vreo două sute de astfel de ture, ritmul părea a duce spre domolirea atacului de panică.

Acesta a fost punctul în care a auzit un clipocit pe gresia unei podele. I-au trebuit câteva secunde ca să își dea seama de unde ar putea veni clipocitul de pe gresie.

Când i-a picat fisa, a deschis ochii și a luat-o la fugă spre baie, s-a împiedicat de colțul patului și a intrat cu capul în tocul ușii.

S-a ridicat în picioare și s-a împleticit în întunericul băii, încetinind, de frică să nu alunece din nou pe pardoseala inundată. A închis robinetele, a aruncat pe jos

toate prosoapele disponibile, a scos dopul cu grijă, apoi a îngenuncheat lângă vasul de toaletă, ca să își tragă suflul.

Durerea de cap era considerabilă, dar avea cumva și o consolare, fiind un soi de durere de fiecare zi, care creștea și descreștea de o manieră previzibilă.

Și-a dus mâinile la frunte. Era caldă și udă. Chiar nu voia să deschidă ochii ca să afle dacă din cauza sângelui sau a apei.

A închis ușa din spatele lui cu piciorul, astfel încât întinericul a devenit mai dens.

Niște lumini roz neclare pluteau în fundul ochilor, ca un îndepărtat sat de spiriduși²⁷.

Asta îi mai lipsea. Și, colac peste pupăză, tocmai astăzi.

După ce și-a tras sufletul, s-a ridicat încet și cu greutate în picioare și și-a croit drum înapoi în dormitor, cu ochii strâns închiși. A închis lumina și s-a îmbrăcat.

După ce a deschis ochii, a scos o mulțime de cutii, sticle și gustări din minibar și s-a întors pe scaunul din fața televizorului. A deschis o cutie de Carlsberg, a găsit canalul cu videoclipuri muzicale și s-a pus să aștepte alte femei cu săni pneumatice, care să se rotească ca niște girofaruri, cu speranța că poate i-ar stimula o fantezie sexuală care să îi distragă atenția îndeajuns de mult, încât să uite unde este și cine este și ce i s-a întâmplat în ultimele douăsprezece ore.

A mâncat un Snickers.

Se simțea ca un copil mic după o zi foarte, foarte lungă. Voia ca cineva mai mare și mai puternic să îl ia în
²⁷ în engleză, goblin village - referire la The Goblin Wood, romanul fantasy semnat de Hilari Bell.

brațe și să îl ducă într-un pat cald, unde să se cufunde într-un somn adânc, și să fie transportat rapid către zorii unei noi zile, în care totul să fie din nou bun și curat și simplu.

Femeia care cânta la televizor arăta de vreo doisprezece ani. Nu avea mai deloc sâni și purta o pereche de blugi și un tricou rupt. În sine, ar fi fost ceva insipid de urmărit, dacă fata nu ar fi fost grozav de mânioasă dintr-un motiv oarecare — la fiecare câteva măsuri, se arunca spre cameră, ca să urle în obiectiv. îi reamintea lui George de o Katie mai tânără, într-una din pasele ei labile.

Linia melodică era hârșăită și distonantă, dar, pe măsură ce băutura își făcea efectul, înțelegea mai bine de ce tinerilor, posibil beți sau sub influența unor substanțe halucinogene, li se pare distractivă. Ritmul antrenant, acordurile simple. Ca și cum ai urmări o furtună cu tunete și fulgere din spațiul protejat al propriei sufragerii. Ideea că undeva, afară, există ceva mai violent decât ceea ce se întâmplă în propriul cap.

După tânără au urmat doi bărbați negri, care cântau pe un ritm disco monoton. Purtau niște pantaloni bufanți și șepci de baseball și utilizau un fel de limbaj argotic de cartier, impenetrabil. La suprafață, nu păreau așa de supărați ca tânăra din videoclipul precedent, dar lăsau foarte limpede impresia că, spre deosebire de tânăra furioasă, nu ar fi ezitat să îți dea foc la casă. În fundal cântau vreo trei femei îmbrăcate foarte sumar.

A deschis o sticlă mică de vodcă.

Era miezul nopții și el se îmbătase până la amorțeală și se întreba de ce nu făcuse asta mai demult. Se simțea chiar foarte relaxat și tot uita unde se află. Ceea ce era bine.

A mers la baie, s-a uşurat, s-a întors împleticit în dormitor şi s-a prăbuşit pe plapuma umplută cu puf de raţă. Îşi simţea creierul mai gol decât în orice moment din ultimele câteva luni. I-a trecut prin minte că ar putea deveni alcoolic. Şi fix în acel moment i s-a părut o soluţie rezonabilă la problemele lui.

Apoi a leşinat.

În mijlocul nopţii s-a trezit că face o ultimă descenderă într-un aeroport. Heathrow, poate. Sau Charles de Gaulle. Era într-un avion care se făcea că este şi elicopter, iar femeia de lângă el avea un câine de salon în braţe, lucru care nu se întâmplă în avioanele adevărate. Se simţea ciudat de senin. Într-adevăr, avionul sau elicopterul părea a fi braţele persoanei mai mari, mai puternice pe care şi-o închipuise mai devreme şi care se făcea că îl poartă spre pat.

S-a uitat pe fereastră, în noapte. Panorama era atât de frumoasă, încât îţi tăia răsuflarea, iar traficul de dedesubt, din depărtare, pulsa precum lava printre crăpăturile unei pietre mari, negre.

Se auzea muzică, ori în capul lui, ori la căştile puse la dispoziţie de companie, ceva îmbătător şi orchestral şi infinit de liniştitor. Iar caro urile de pe ţesătura care învelea scaunul din faţa lui se ondulau uşor, ca nişte mici valuri care se lovesc de zidul portului şi care se intersectează pentru a crea o pânză sclipitoare de raze de soare ude. Apoi avionul sau elicopterul a lovit ceva.

S-a auzit un bubuit colosal şi totul s-a deplasat într-o parte, cale de câţiva iarzi. A urmat o secundă de linişte asurzitoare. Apoi avionul a virat în jos, spre dreapta, şi oamenii au început să ţipe şi aerul s-a umplut brusc de alimente şi bagaje de mână şi micul câine a fost aeropurtat precum un balon la capătul firului.

George a încercat disperat să-și desfacă centura de siguranță, dar degetele lui erau neîndemânatică și amortite și refuzau să îi asculte ordinele și el se uita prin micul hublou din plexiglas la combustibilul de avion care ardea și la fumul negru și gros care ieșea dintr-o parte, de sub aripa din dreapta.

Dintr-odată, acoperișul avionului a fost smuls precum capacul unei conserve de sardine și un vânt monstruos a început să îi ia pe sus pe copiii mici și pe membrii echipajului, ducându-i într-un vârtej, în întuneric.

Un cărucior cu băuturi a dansat de-a lungul coridorului și a smuls capul unui bărbat care stătea la stânga lui George.

Apoi nu mai era în avion. Se dădea cu sania pe colina Lunn, împreună cu Brian. O ajuta pe Jean să își scoată tocul pantofului dintr-un grătar din Florența. Fusese scos la tablă, la ora doamnei Amery, și încerca să scrie paralelă a nu știu câta oară, în timp ce toată lumea râdea de el.

Apoi era din nou în avion și, simultan, stătea în grădina lui din spatele casei, în miez de noapte, și se uita în sus, spre dormitor, întrebându-se care este sursa acelui grohăit ciudat care venea dinăuntru, când exteriorul casei a fost luminat de o lumină portocalie intensă, iar el s-a întors și l-a văzut venind, precum un val uriaș care duce cu el resturile unui vas naufragiat, numai că aeroportat, aprins de meteoritul de gazolină din centru.

Pământul s-a cutremurat. Un geam din față a fost împroșcat cu galoane de plastic negru, fierbinte. Un scaun pliant topăia pe o stradă rezidențială, într-o jerbă de scânteii albe. O mână de om a căzut pe caruselul dintr-un loc de joacă pentru copii.

Botul avionului s-a înfipt într-o parcare supraetajată și George s-a trezit din somn, înfășurat în niște haine

ude learcă, pe un pat mare dintr-o încăpere pe care nu o recunoștea, cu un gust grețos în gură, o durere cauzată parcă de o țepușă de metal înfiptă într-o parte a capului și convingerea că visul nu s-a încheiat, că se află încă acolo, că se prăbușește în noapte, așteptând disperat impactul final, care va stinge luminile pentru totdeauna.

43

Jean a fost trezită la ora nouă de soneria telefonului.

A sărit din pat, a fugit în hol și a ridicat receptorul.

— Jean, eu sunt. Era David.

— Îmi pare rău, am crezut că e...

— Ești bine? Întrebă David.

I-a spus de George.

— Eu nu mi-aș face griji, zise David. A condus o afacere. Dacă ar avea nevoie de ajutor, ar ști cum să-l ceară. Dacă n-a luat legătura cu tine, înseamnă că nu vrea să-ți faci griji. Sunt sigur că există o explicație perfect rațională.

Și-a dat seama că ar fi trebuit să-l sune pe David încă de aseară.

— În plus, zise David, ești singură în casă. După ce m-am despărțit de Mina, o lună de zile n-am mai dormit ca lumea. Știi ceva? N-ai vrea să stai aici duminică noaptea? Lasă-mă să am grijă de tine.

— Îți mulțumesc. Mi-ar plăcea foarte tare.

— Nu trebuie să-mi mulțumești, spuse David. Pentru nimic.

În ziua următoare, când Jamie s-a întors acasă de la muncă, statutul lui de persoană singură i-a apărut, în sfârșit, mai degrabă ca o oportunitate, decât ca o provocare. A pus un CD cu U2, a dat sonorul tare, și-a făcut o cană de ceai calmant și și-a călcat pantalonii.

După ce a terminat cu pantalonii, s-a dus la baie și a făcut un duș, iar după ce s-a spălat pe cap și-a luat o pauză pentru o masturbare rapidă, închipuindu-și un canadian înalt, cu bicepși vânjoși și niște firicele de păr ce formau un V blond la noadă, care intra în baia unei cabane de schi, arunca cât colo prosopul alb și flaușat, ajungea în separeu, se apleca, i-o lua în gură și își strecura și un deget în fundul lui.

Când, după o jumătate de oră, l-a furat somnul, în urma lecturii unui articol despre epilepsie din Observer, s-a simțit ca și cum s-ar fi îmbarcat într-o nouă viață.

45

Katie nu știa prea bine ce simte.

Ray nu se mai întorsese. Bătea străzile sau dormea pe canapeaua cuiva. Își va face apariția de dimineată, cu un buchet de flori sau o cutie amărâtă de bomboane de la vreo stație de benzină, iar ea va fi nevoită să cedeze, fiindcă va arăta ca un om chinuit. Și nu găsea cuvintele care să exprime cât de mult avea să o calce pe nervi.

Pe de altă parte, ea și Jacob aveau toată casa la dispoziție.

S-au uitat la Ivor the Engine și au citit Winnie the Witch și au descoperit benzile desenate făcute de Jamie în colțul caietului de desen al lui Jacob, în care un câine dădea din coadă și făcea un câh și câhu! se ridica și se transforma într-un omuleț și o lua la sănătoasa. Jacob a insistat să facă și ei unul și Katie a schițat o mică bandă desentată, cu un câine prost proporționat, bătut de un vânt puternic, trei cadre pe care Jacob le-a colorat.

La momentul băii, a ținut ochii închiși șase secunde, cât timp i-a clătit ea șamponul din păr, și au avut o discuție despre mărimea zgârie-norilor și despre cum mai încap ei în lume, deși sunt de zece ori mai mari, fiindcă lumea este uriașă și nu există doar Pământul, mai sunt și Luna și Soarele și planetele și tot spațiul.

La ceai au servit paste cu sos pesto și Jacob a spus:

— Mai mergem la Barcelona?

— Sigur, a spus Katie și de-abia mai târziu, după ce Jacob s-a dus la culcare, a început să se întrebe și ea. Era adevărat ce-i spusese lui Ray? Ar refuza să se mărite cu cineva care o tratează așa?

Ar pierde casa. Jacob ar pierde încă un tată. Ar fi nevoiți să se mute într-un apartament mic și dărăpănat. Fasoale pe pâine. Învoiri de la muncă, ori de câte ori Jacob ar fi bolnav. Certuri cu Aidan, ca să țină cu dinții de o slujbă pe care o ura. Fără mașină. Fără vacanțe.

Dar dacă ar merge înainte? Se vor ciondăni, ca părinții ei, și se vor înstrăina unul de altul? Va sfârși prin a avea o mică aventură amoroasă, fără prea mare tragere de inimă, cu primul individ care îi va face o ofertă?

Și nu atât gândul de a trăi așa o deprima. După câțiva ani de trai la Londra, ca părinte care își crește singur

copilul, ajungi să suporti aproape orice. Compromisul era ceea ce o durea pe ea, perspectiva de a arunca la gunoi toate principiile pe care le avusese cândva. Pe care le mai avea. Gândul că ar fi nevoită să asculte predicile suficiente ale maică-sii, cu privire la tinerele femei care vor să le aibă pe toate, și de a nu mai putea să îi dea replica.

Va fi nevoie de o cutie de bomboane a naibii de mare.

46

Mahmureala îi alungase din minte toate celelalte probleme, aproape la fel de eficient ca alcoolul.

Din când în când, pe la douăzeci de arii, George mai băuse în exces, dar chiar așa, ca acum, nu își mai amintea să i se fi întâmplat. Parcă avea niște boabe de nisip între globii oculari și orbita dimprejur. A luat două pastile de Nurofen, a vomitat și și-a dat seama că va trebui să aștepte ca durerea să se retragă de bunăvoie.

Ar fi preferat să nu facă duș, dar făcuse pe el în somn.

Se tăiasse la cap în tocul ușii și, când și-a surprins figura în oglindă, a tras concluzia că nu arată prea diferit de boschetarul pe care îl văzuse cu o zi înainte pe peronul gării.

A tras perdelele, a deschis robinetul de apă caldă, a închis ochii, s-a dezbrăcat, s-a strecurat sub jetul de apă, și-a masat cu blândețe niște șampon în păr și apoi s-a întors încet, ca un kebab, ca să se clătească.

Abia după ce a ieșit de la duș și-a amintit de prosoapele îmbibate de apă. Și-a croit drum pe băjbâite până în

dormitor, și-a scos prosopul din rucsac, s-a șters cu blândețe, iar apoi și-a introdus corpul, cu grijă, într-un rând de haine curate.

O parte din el ar fi vrut să stea câteva ore pe marginea patului, fără să se miște. Dar avea nevoie de aer curat și trebuia să plece din mizeria aia.

A pus prosoapele ude în cadă și și-a clătit gura cu un bob pe pastă de dinți și un pic de apă rece.

Și-a făcut rucsacul, apoi a descoperit că îi este peste puteri să se aplece și s-a văzut nevoit să se așeze pe covor, ca să se poată lega la șireturi.

S-a gândit să facă patul, dar i se părea mai rău să ascundă petele decât să le lase la vedere. Totuși, a trecut un cocoloș de hârtie igienică udă peste sângele de pe perețele de lână ușa de la baie.

Nu va mai putea să se întoarcă niciodată în acest hotel.

Și-a pus haina, a verificat dacă are portofelul, apoi s-a așezat câteva minute pentru a-și aduna puterile, înainte de a-și pune rucsacul în spate. Parcă avea pietre în el și, pe la jumătatea drumului spre lift, a trebuit să se sprijine de perețele coridorului și să aștepte să îi revină sângele la cap.

În foaiер, a fost întâmpinat de către recepționar cu un voios „Bună dimineața, domnule Hali”. A mers mai departe. Aveau informațiile legate de cârdul lui de credit. Nu voia să le spună cum lăsase camera sau să mintă. Nu voia să stea în fața recepției și să dea din colț în colț, cu o misterioasă rană la cap.

Un portar i-a deschis ușa, a pășit în zumzetul și strălucirea dimineții și a început să meargă.

Aerul părea plin de mirosuri desemnate anume pentru a-i testa stomacul la limită: gaze de eşapament, mâncăruri gătitе, fum de țigară, înălbitori... Respira pe gură.

Mergea acasă. Simțea nevoia să vorbească cu cineva. Și Jean era singura persoană cu care putea vorbi. Cât despre scena din dormitor, aceasta se putea aborda altădată.

Într-adevăr, în acest moment, abordarea scenei din dormitor părea o problemă mai mică decât urcarea într-un autobuz. În cele cinci minute de mers pe jos până la stație i s-a părut că traversează Alpii și, când a sosit autobuzul lui, s-a înghesuit într-un spațiu închis, împreună cu treizeci de oameni nespălați, și a fost scuturat zdravăn timp de douăzeci de minute. După ce a coborât în sat, s-a așezat câteva minute pe banca din stația de autobuz, ca să își adune gândurile și pentru ca zvâcnirea dureroasă din cap să se mai domolească un pic.

Ce-o să spună? În împrejurări normale, nu i-ar fi mărturisit niciodată lui Jean că o ia razna. Dar, în împrejurări normale, nu ar lua-o razna. Spera ca starea lui deplorabilă să stârnească compasiune și să îl scutească de dat prea multe explicații.

S-a sculat, a ridicat rucsacul, a tras aer în piept și a luat-o spre casă.

Când a pășit pe ușa de la intrare, Jean era în bucătărie.

— George.

Și-a lăsat rucsacul lângă scară și a așteptat-o să iasă pe hol. A vorbit foarte încet, ca să mențină durerea la minimum.

— Cred că înnebunesc.

— Unde ai fost? Jean vorbea foarte tare. Sau poate doar se auzea tare. Am fost bolnavi de îngrijorare.

— Am stat la un hotel, spuse George.

— La un hotel? zise Jean. Dar arăți de parcă...

— Mă simțeam... De fapt, cum ziceam, cred că s-ar putea să...

— Ce ai la cap? Întrebă Jean.

— Unde?

— Acolo.

— A, asta.

— Da, aia, spuse Jean.

— Am căzut și m-am lovit de un toc, explică George.

— De un toc?

— La hotel.

Jean l-a întrebat dacă a băut ceva.

— Da. Dar nu când m-am bubuit la cap. Îmi pare rău.

Ai putea să vorbești un pic mai încet?

— Ce, Doamne iartă-mă, ai căutat la hotel? zise Jean.

Nu așa trebuia să se întâmple. Mai ales că el era cel care, plin de bunăvoință, hotărâse să ignore anumite chestiuni. El era cel care merita prezumția de nevinovăție, îl dorea capul așa de tare.

— De ce n-ai mai ajuns la Cornwall? zise Jean. A sunat Brian, nu știa ce s-a întâmplat.

— Trebuie să stau jos. S-a îndreptat spre bucătărie și a tras un scaun, care a scârțâit oribil pe pardoseală. S-a așezat și și-a îngropat capul în mâini.

Jean a venit după el.

— De ce nu m-ai sunat, George?

— Erai... Aproape a zis-o. De ciudă, mai mult. Din fericire, nu îi veneau cuvintele. Actul sexual era ca mersul la toaletă. Nu era ceva despre care să vorbești, cu atât mai puțin la tine în bucătărie, la ora nouă și jumătate dimineața.

Și, în timp ce se chinuia și nu reușea să-și găsească cuvintele, i-a venit în minte imaginea, scrotul acela de bărbat, coapsele ei căzute, fesele lui, aerul cald, grohăitul.

Și a simțit ceva, ca o lovitură în stomac, o senzație acută, de ceva nelalocul lui, în parte teamă, în parte dezgust, în parte ceva mult peste oricare dintre aceste lucruri, la fel de perturbatoare precum senzația care l-ar fi încercat dacă s-ar fi uitat afară pe fereastră și ar fi văzut casa înconjurată de un ocean.

Nu voia să găsească cuvintele. Dacă i-ar descrie imaginea aceea unei alte ființe umane, nu s-ar mai elibera niciodată de ea. Și, în urma acestei revelații, a simțit un soi de ușurare.

Nu era nevoie să o descrie nici unei alte ființe umane. Putea să o uite. Să o pună undeva, într-un colț al minții. Dacă va zăcea netulburată destul timp, va păli și își va pierde puterea.

— George, ce-ai căutat hotel?

Era mândrie pe el. Mai fusese și altădată. Asta era viața lui veche. Era reconfortant. Era ceva cu care se putea descurca.

— Mi-e frică de moarte. Asta e. A spus-o.

— Este absurd.

— Știu că este absurd, dar este adevărat. Avea o revelație la care nu se așteptase, mai ales în această dimineață. Vorbea cu Tean mai deschis decât o făcuse vreodată.

— De ce? Întrebă ea. Doar nu mori. Făcu o pauză.

Nu-i așa?

Era speriată. Ei bine, poate că nu-i strica să se sperie un pic. Începu să își scoată cămașa din pantaloni, exact așa cum făcuse și în cabinetul doctorului Barghoutian.

— George...? Se sprijini cu mâna de spătarul scaunului.

Își ridică maioul și trase de betelia pantalonilor.

— Ce este aia? Întrebă ea.

- Eczema.
- Nu-nțeleg, George.
- Cred că este cancer.
- Dar nu este cancer.
- Doctorul Barghoutian a zis că este o eczemă.
- Și-atunci de ce-ți faci probleme?
- Și mai sunt și punctele astea mici și roșii de pe mână.

A sunat telefonul. Preț de câteva secunde, nu s-a mișcat nici unul. Apoi Jean a traversat camera cu o viteză incredibilă, zicând:

- Stai liniștit. Răspund eu, deși George nu manifestase câtuși de puțin intenția de a se deplasa.

A ridicat receptorul.

- Alo... Da. Alo... Nu pot vorbi chiar acum... Nu, nu s-a întâmplat nimic... Acum este aici... Da. Te sun eu mai târziu. Apus receptorul în furcă. Era... Jamie. L-am sunat eu aseară. Când nu știam unde ești.

- Mai ai tablete de-alea de codeină? întrebă George.

- Cred că mai sunt.

- Am o mahmureală cumplită.

- George?

- Ce? întrebă el.

- Nu crezi că ar fi mai bine să te culci? Cred c-o să te simți mai bine în câteva ore.

- Da. Da, cred c-ar fi idee foarte bună.

- Hai să mergem sus, zise Jean.

- Si codeina. Cred că am mare nevoie de codeină.

- O s-o caut.

- Și poate nu în pat. Cred c-o să mă-ntind mai bine pe canapea.

Ray nu și-a făcut apariția a doua zi de dimineață. Nici a doua zi seara. Katie era prea îmbufnată ca să îl sune la birou. Ray era cel care trebuia să facă primul pas.

Dar când nu a apărut nici în ziua următoare, și-a călcat pe inimă și a dat telefon, fie și numai pentru a se liniști. Era într-o ședință. A sunat după o oră. Nu era în clădire. A fost întrebată dacă nu vrea să lase un mesaj, dar ceea ce voia să spună nu putea fi transmis prin intermediul unei secretare. A sunat a treia oară, nu era la biroul lui și atunci a început să se întrebe dacă nu cumva lăsase instrucțiuni că nu vrea să vorbească cu ea. Nu a mai sunat.

În plus, îi plăcea să aibă casa la dispoziția ei și nu avea nici un chef să renunțe la ea până nu va fi nevoită. Marți seara, împreună cu Jacob, a montat trenulețul de jucărie Brio pe covorul din sufragerie. Podul, tunelul, macaraua de încărcare, șinele solide, cu capetele care se îmbinau asemenea pieselor unui puzzle. Jacob a legat un câmat de vagoane în spatele lui Thomas, pe care le-a băgat apoi într-o alunecare de teren din piese Lego. Katie a aranjat copacii și gara și a făcut un munte în fundal, din plapuma lui Jacob.

Își dorise o fată. Acum, ideea i se părea ridicolă, în plus, nu se vedea îngenunchind pe covor și entuziasmându-se de vizita lui Bărbie la salonul de coafură.

— Bang-zbang. Taie mâna... taie... taie mâna pilotului, zise Jacob. Ni-no, ni-no, ni-no...

Nu știa nimic despre motoarele cu benzină sau despre spațiul extraterestru (când era întrebat ce vrea să se

facă când va fi mare, Jacob spunea că vrea să se facă pilot de curse, de preferat pe Pluto), dar se și vedea peste doisprezece ani, suportând mai bine mirosul de transpirație și death metalul-x\\, decât expedițiile la cumpărături și tulburările de alimentație.

După ce Jacob s-a dus la culcare, și-a pregătit un gin tonic și s-a zgâit la ultimul roman de Margaret Atwood, fără să-l citească propriu-zis.

Ocupau atât de mult spațiu. Asta era problema cu bărbații. Nu erau numai răscăcănatul picioarelor și tro-păitul de la parter. Era cererea constantă de atenție. Dacă stai într-o încăpere cu altă femeie, poți să îți auzi gândurile. Bărbații au luminița aceea de atenționare din vârful capului. Hei. Eu sunt. Sunt tot aici.

Dar dacă Ray nu se mai întoarce?

Katie avea senzația că a ieșit din ea însăși și că privește din altă parte cum se deapănă viața ei. De parcă i s-ar întâmpla altcuiva.

Poate că era vârsta. La douăzeci de ani, viața este ca lupta cu o caracatiță. Fiecare moment contează. La treizeci, este ca o plimbare la țară. În majoritatea timpului, mintea îți zboară în altă parte. Când ajungi pe la șaptezeci de ani, probabil că este ca și cum ai urmări snooker la televizor.

Ziua de vineri a venit și a trecut fără nici un semn de la Ray.

Jacob i-a spus că vrea să meargă să o vadă pe buni, iar ei i s-a părut un plan la fel de bun ca oricare altul. Ar putea să se mai relaxeze și ea, cât timp maică-sa s-ar ocupa un pic de copil. Taică-său și Jacob ar putea să facă ceva ca băieții, la aerodrom. Maică-sa o să întrebe de Ray, dar Katie știa din experiență că nu îi place să se întindă prea mult pe marginea acestui subiect.

A dat telefon acasă și maică-sa a părut anormal de încântată de propunere.

— în plus, trebuie să luăm niște hotărâri în privința meniului și a locurilor la mese. Nu mai avem decât șase săptămâni.

Katie a simțit că i se îneacă corăbiile.

Cel puțin Jacob va fi fericit.

48

Jean l-a sunat pe Brian. I-a spus că George nu s-a simțit bine și s-a întors acasă. A întrebat-o dacă este ceva grav. I-a spus că nu crede. A fost atât de ușurat, încât nu a mai pus nici o întrebare, fapt pentru care i-a fost foarte recunoscătoare.

George dormea dus pe canapea, de vreo cinci ore.

Era grav? Nu știa ce să creadă.

Își făcuse apariția de dimineață, la ora nouă și jumătate, cu o tăietură adâncă la cap, arătând de parcă ar fi dormit într-un șanț.

S-a gândit că i s-a întâmplat ceva groaznic. Dar singura explicație pe care i-a dat-o a fost că a stat la un hotel. L-a întrebat de ce nu i-a dat telefon ca să nu își mai facă griji, dar nu a vrut să îi dea nici un răspuns. Era evident că băuse. Mirosea tot a alcool. În acest punct, s-a enervat foarte tare.

Atunci i-a zis că este pe moarte și și-a dat seama că nu se simte bine.

I-a explicat că are cancer. Numai că nu era cancer.

Era o eczemă. A insistat să îi arate o urticarie de pe

biceps. Începea să se întrebe dacă nu cumva George o ia razna.

A vrut să îl sune pe doctor, dar el s-a împotrivit în mod categoric. I-a explicat că fusese deja la doctor. Doctorul nu mai avea ce să-i spună.

A sunat la Ottakar și la secretariatul școlii și s-a învoit câteva zile.

L-a sunat pe David, de la telefonul de la etaj. Acesta, după ce a ascultat toată povestea, i-a spus:

— Poate că nu este chiar așa de ciudat. Tu nu te gândești niciodată la moarte? În nopțile când te trezești pe la trei și nu poți să adormi la loc? Iar pensionarea îți provoacă niște chestii ciudate. Cu atâta timp la dispoziție...

George a început să se dezmeticească pe la ora ceaiului. I-a făcut cacao cu lapte și niște pâine prăjită și a început să pară și el mai uman. A încercat să îl tragă de limbă, dar ceea ce spunea nu părea să aibă mai mult sens decât avusese prima oară, de dimineață. Și-a dat seama că pentru el este un subiect dureros, așa că după o vreme nu a mai insistat.

I-a spus să stea unde este și i-a adus cărțile și CD-urile lui preferate. În mare, părea obosit. După o oră și ceva, a pregătit masa de seară, pe care au servit-o împreună, pe măsuța de cafea din fața televizorului. A mâncat tot, a cerut încă o pastilă de codeină și s-au uitat la un documentar de David Attenborough, despre maimuțe.

Senzația de panică începea să scadă în intensitate.

Era ca și cum ar fi dat timpul înapoi cu treizeci de ani. Jamie și febra lui glandulară. Katie și glezna ei scrântită. Supă de roșii și soldăței din pâine prăjită. Vizionarea lui Crown Court. Doctor Dolittle și The Swiss Family Robinson.

A doua zi, George a anunțat-o că are de gând să se retragă în dormitor. A mutat televizorul la etaj și s-a instalat în pat, iar Jean s-a întristat puțin.

Își băga capul pe ușă cam din jumătate în jumătate de oră, ca să vadă ce mai face, dar părea să se descurce foarte bine de unul singur. Acesta era unul dintre lucrurile pe care le admirase întotdeauna la el. Nu se văicărea niciodată când era bolnav. Nu i se părea niciodată că ar trebui să fie buricul pământului. Pur și simplu se retrăgea în coșul lui, ca un câine bătut, și se făcea covrig, până era din nou gata să alerge după bețe.

Pe seară i-a spus că se descurcă și singur, așa că a doua zi de dimineață ea a plecat în oraș și timp de patru ore a vândut cărți și s-a întâlnit cu Ursula, ca să ia masa de prânz. A început să îi povestească ce se întâmplase, apoi și-a dat seama că nu poate să-i explice prea bine fără să pomenească de cancer și de eczemă, și de teama de moarte, și de alcool, și de tăietura de la cap și, cum nu voia să lase impresia că ar fi nebun, i-a spus că își contramandase călătoria la Cornwall din cauză că se deranjase destul de tare la stomac, iar Ursula i-a povestit despre deliciile sejurului la Dublin, împreună cu fiica ei și cei patru copii ai acesteia, și despre soțul ei, constructorul, care în tot acest timp demolase baia.

49

Evident, este surprinzător să descoperi că ești nebun. Dar ceea ce îl surprindea cel mai tare pe George era cât de dureros poate fi.

Înainte nici nu i-ar fi trecut prin cap. Unchiul lui, oamenii nespălați care strigau la autobuze, Alex Bamford la Crăciunul acela... Nebun era un cuvânt pe care îl folosisese de multe ori. Ca în cursă, nebună sau partidă nebună de golf. În accepția de întors pe dos și aiurea lui și destul de amuzant.

Acum nu i se mai părea așa de amuzant. Într-adevăr, când se gândea la unchiul lui, care zăcuse zece ani la St Edward's, fără nici o vizită din partea familiei, sau la bărbatul acela jigărit care dansa step pe Church Street, pentru mărunțiș, parcă simțea că-l pișcă ceva în colțul ochilor.

Dacă ar fi fost după el, ar fi preferat să i se rupă piciorul, în cazul unui picior rupt, nu este nevoie să explici ce este în neregulă. Și nimeni nu se așteaptă să îl repare printr-un efort de voință.

Teroarea venea și pleca în valuri. Când un astfel de val trecea peste el, se simțea ca acum câțiva ani, când văzuse un băiețel alergând în stradă, în apropiere de Jacksons, mai-mai să intre în capota unei mașini care frânase.

Între valuri, își aduna puterile pentru următorul, încercând cu disperare să nu se gândească la el, ca nu cumva să îi grăbească, astfel, venirea.

Ceea ce simțea, în mare, era o groază implacabilă, mistuitoare, care tuna și fulgera și transforma lumea într-un loc întunecat, precum navele acelea spațiale din filmele SF, ale căror fuselaje ciuruite în lupte alunecau pe ecran și parcă nu se mai terminau, fiind, în realitate, de câteva mii de ori mai mari decât ai fi zis, fiindcă tot ceea ce vedeai tu nu era decât botul lor.

Ideea de a avea într-adevăr cancer începea să pară aproape o eliberare, ideea de a se interna în spital, de a

avea perfuzii în mână, de a face ceea ce îi spun doctorii și asistentele, de a nu mai fi nevoit să își bată capul cum să supraviețuiască următoarelor cinci minute.

Nu mai încerca să vorbească cu Jean. Ea se străduia, dar nu părea să înțeleagă.

Nu era vina ei. Dacă, în urmă cu un an, ar fi venit cineva la el cu niște probleme similare, ar fi reacționat la fel.

O parte a problemei era că Jean nu știa ce este aceea o depresie. Se îngrijora. Se supăra. Se întrista. Și simțea toate aceste lucruri mai puternic decât le simțise el vreodată (când a făcut curat în pivniță, de exemplu, și a pus pe foc colivia aceea veche, i-a tras un pumn în toată regula). Dar întotdeauna îi trecea după o zi sau două.

Îi ținea de urât, îi gătea și îi spăla hainele și pentru toate astea, era foarte recunoscător.

Era recunoscător și pentru codeină. Cutia era aproape plină. După ce îi trecea groaza trezitului din somn, se putea concentra pe cele două pastile de la ora prânzului, știind că îl vor învălui într-o ceață moale până la ora cinei, când va putea deschide o sticlă de vin.

Încercase să petreacă acea primă noapte pe canapea, dar era incomod și Jean era de părere că un comportament nesăbuit încurajează ideile nesăbuite. Așa că s-a mutat la etaj. Până la urmă, nu a fost chiar așa de rău pe cât se așteptase, să se afle în patul în care se întâmplase chestia aia pe care o văzuse atunci. Dacă se gândea mai bine, nenorociri se întâmplau cam peste tot: crime, violuri, accidente mortale. Știa, de exemplu, că o doamnă în vârstă arsese de vie în clădirea de la Farmers', în 1952, dar nu se gândea la asta când se ducea acolo să bea ceva. Curând și-a dat seama că mutatul la etaj are avantajele lui. Dacă stai în pat, nu trebuie să răspunzi când sună ci-

neva la ușă, nu există musafiri inopinați și poți să tragi draperiile fără să stârnești certuri. Așa că a mutat televizorul și aparatul video în dormitor și s-a pregătit pentru ce-i mai rău.

După câteva zile, și-a luat inima în dinți și s-a aventurat până la oficiul poștal, ca să închirieze niște casete video.

Și dacă se trezea în mijlocul nopții și orcii cu fețele lor fierte și jupuite pândeau cu sutele prin grădini, în liniște, la lumina lunii, se ducea în baie, se băga între vasul de toaletă și cadă și își fredona foarte încet cântecele pe care și le amintea din copilărie și câștiga astfel un moment de respiro.

50

Katie și Jacob și-au făcut apariția în ușa de la bucătărie și au lăsat bagajele jos.

Maică-sa i-a sărutat pe amândoi și a spus:

— Taică-tău este-n pat. Nu prea e-n apele lui.

— Ce-a pățit?

— Sincer, habanr n-am. S-ar putea să fie numai în capul lui. A tresărit ușor când a spus numai în capul lui, de parcă tocmai ar fi deschis un tub cu ceva exploziv.

— Este sau nu este bolnav? zise Katie.

— Are o eczemă.

— Pot să mă uit la caseta cu Bob the Builder? întrebă Jacob.

— Îmi pare rău, dar bunicul a luat aparatul video cu el, sus, a zis Jean.

— Nu e nevoie să stai la pat când ai o eczemă, spuse Katie. În preajma părinților ei, avea mereu impresia că i se ascunde ceva, impresie care devenea mai sinistră pe măsură ce îmbătrâneau. Se întâmpla din nou.

— Pot să mă uit la casetă cu bunicu'? întrebă Jacob, trăgând-o pe Katie de pantaloni.

— Stai să termin de vorbit cu buni', zise Katie.

— Zice că-i este frică că moare, spuse maică-sa, aparte.

— Dar vreau să mă uit acum, spuse Jacob.

— Două minute, răspunse Katie.

— Stii cum este el, zise maică-sa. Habar nu am ce-i trece prin cap.

— Bunicu' o să moară? întrebă Jacob.

— Bunicu' n-are absolut nimic, răspunse maică-sa.

— Ba ceva tot are, sosi replica lui Katie.

— Vreau un biscuit, zise Jacob.

— Ca să vezi, doar ce am cumpărat niște Jaffa Cakes azi-dimineață, îi spuse maică-sa lui Jacob. Ce bine s-a ni-merit.

— Mamă, tu nu mă ascuți deloc, zise Katie.

— Îmi dai doi? întrebă Jacob.

— Ești cam obraznic în dimineața asta, zise maică-sa.

— Te rog frumos, îmi dai doi biscuiți? spuse Jacob, în-torcându-se spre Katie.

— Mamă... Katie își mușcă limba. Nu voia să se ia la harță cu maică-sa, nici măcar nu-și dăduse haina jos. Nici măcar nu era sigură din ce cauză se enervase. Uite ce este. Ia-l pe Jacob cu tine, la bucătărie. Dă-i un biscuit. Unul singur. Eu o să urc să vorbesc cu tata.

— În regulă, zise maică-sa pe un ton săltăreț. Îi scoa-se haina lui Jacob. Vrei și niște suc de portocale cu bis-cuitul ăla?

— Am mers cu trenul, zise Jacob.

— Nu mai spune, chiar așa? zise maică-sa. Ce fel de tren era?

— Era un monstru de tren.

— Vai, dar ce tren interesant. Ce vrei să spui, că arăta ca un monstru sau că erau monștri în el?

Au dispărut amândoi în bucătărie, iar Katie a luat-o spre dormitorul de la etaj.

Nu i se părea în regulă să meargă la căpătâiul lui taică-său. Lui taică-său nu îi plăceau bolile. Nici ale lui, nici ale altora. El era cu „capul sus, mergi mai departe” și cu „gândește-te la altceva”. „Tata are o cădere nervoasă” intra în aceeași categorie cu „tata s-a apucat de coafură”.

A ciocănit și a intrat.

Era întins în mijlocul patului, cu plapuma până sub bărbie, ca o bătrânică speriată dintr-un basm. A închis televizorul aproape imediat, dar, din câte și-a putut da seama, părea să se uite la... Chiar era Arma mortală?

— Ia te uită la domnișoara. Părea mai mic decât își amintea. Probabil și din cauza pijamalelor.

— Mama mi-a zis că nu te simți prea bine. Nu știa unde să stea. Dacă s-ar fi așezat pe pat, ar fi fost prea intim, dacă ar fi rămas în picioare, ar fi fost prea medical, iar dacă ar fi folosit fotoliul, ar fi însemnat să atingă maioul care fusese aruncat pe el.

— Nu prea. Nu.

Câteva secunde n-a mai zis nici unul nimic, holbându-se amândoi la ecranul alungit, de un verde-granit al televizorului, în care fereastra se reflecta sub forma unor mici zăbrele asimetrice.

— Vrei să vorbim? Nu-i venea să creadă că îi spune aceste cuvinte lui taică-său.

— Nu prea.

Nu mai fusese niciodată așa de direct. Avea impresia ciudată că, pentru prima oară, există o comunicare de-adevăratelea între ei. Se simțea ca și cum ar fi descoperit o ușă nouă în peretele sufrageriei. Nu era tocmai plăcut.

— Mă tem că maică-ta nu prea înțelege, zise taică-său.

Katie nu știa ce să spună.

— Nu prea este domeniul ei.

Iisuse. Părinții ar trebui să-și lămurească între ei astfel de chestiuni.

Avea destule pe cap. Mai ales acum. Dar el avea nevoie de cineva cu care să vorbească, iar maică-sa, era evident, nu prea se înghesuia s-o facă.

— Ce anume nu este domeniul ei?

A tras adânc aer în piept, în liniște.

— Mi-e frică. Se holba la televizor.

— De ce?

— De moarte... Mi-e frică de moarte.

— E ceva ce nu i-ai spus mamei? Aruncă o privire la teancul de casete video de lângă pat. Volcano, Independence Day, Godzilla, Conspiracy Theory...

— Cred... Făcu o pauză și își țuguie buzele. Cred că am cancer.

A simțit că o ia cu amețeală și leșin.

— Și ai?

— Doctorul Barghoutian zice că este o eczemă.

— Și tu nu-l crezi.

— Nu, spuse el. Ba da. Se gândi bine. Nu. Nu chiar.

— Poate ar trebui să-i ceri o trimitere la un specialist.

Taică-său se încruntă.

— N-aș putea.

Katie a dat să spună Lasă-mă să văd, dar ideea îi repugna în prea multe feluri.

— Chiar are legătură cu cancerul? Sau este vorba de altceva?

Taică-său râcăia absent o mică pată de gem de pe plapumă.

— Cred că s-ar putea să înnebunesc.

La parter, Jacob zbiera, în timp ce maică-sa alerga după el prin bucătărie.

— Poate ar trebui să vorbești cu cineva.

— Maică-ta crede că mă prostesc. Așa o fi.

— Un fel de terapie, zise Katie.

Taică-său părea dus.

— Sunt sigură că doctorul Barghoutian ți-ar da o trimitere.

Taică-său părea în continuare dus. Și l-a închipuit stând într-o cămaruță, în care s-ar găsi o masă cu un pachet de șervețele pe ea și un tânăr cu o coadă stufoasă, îmbrăcat într-o vestă tricotată, și a înțeles unde bate. Dar nu voia să fie singura persoană implicată în povestea asta.

— Ai nevoie de ajutor.

În bucătărie s-a auzit o bufnitură. Apoi un hohot de plâns. Taică-său nu a reacționat la nici unul dintre zgomote.

— Trebuie să plec, spuse Katie.

Din nou, nici o reacție. A spus foarte încet:

— Mi-am irosit viața.

— Nu ți-ai irosit viața, spuse ea, pe un ton rezervat de obicei pentru Jacob.

— Maică-ta nu mă iubește. Mi-am petrecut treizeci de ani din viață într-o slujbă care nu a însemnat nimic pentru mine. Și acum... Plângea. Doare așa de tare.

— Tată, te rog.

— Și mai am și punctele astea roșii pe mână, zise taică-său.

— Ce puncte?
— Nici măcar nu am curajul să mă uit la ele.
— Tată, ascultă. Își duse mâinile la tâmplă ca să se concentreze mai bine. Ești încordat. Ești deprimat. Ești... nu ești în apele tale. N-are nici o legătură cu mama. N-are nici o legătură cu slujba. Totul se-ntâmplă în mintea ta.
— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să-ți spun nimic.
— Doamne, tată. Ai o casă frumoasă. Ai bani. Ai mașină. Ai pe cineva care are grijă de tine... Era furioasă. Era furia pe care o păstrase pentru Ray. Dar acum, că se pusese în mișcare, nu mai putea face nimic. Nu ți-ai irosit viața. Asta-i o tâmpenie.
Nu-i mai zisese tâmpenie lui taică-său de zece ani. Trebuia să iasă afară din cameră, înainte ca lucrurile să o ia razna cu totul.
— Uneori nu mai pot respira. Nu dădea semne că ar intenționa să își șteargă lacrimile de pe față. Încep să transpir și știu că urmează să se-ntâmples ceva îngrozitor, dar nu știu ce.
Atunci Katie și-a amintit. Masa aceea de prânz. Când ieșise în fugă și se așezase pe jos, pe terasă.
La parter, Jacob se oprise din jelanie.
— Se numește atac de panică, zise Katie. Toată lumea le are. Bine, nu chiar toată lumea. Dar o grămadă de oameni. Nu ești ciudat. Sau deosebit. Sau diferit. Era ușor alarmată de tonul propriei voci. Trebuie să mergi să te consulți cineva. Aici nu este vorba numai de tine. Trebuie să faci ceva. Nu trebuie să fii egoist.
Pe undeva, pe-acolo, sărise calul.
— Poate că ai dreptate, a spus el.
— Nici un poate. A așteptat să i se mai domolească bătăile inimii. O să vorbesc cu mama. O să-i zic să se intereseze.

— Bine.

Se repeta faza de pe terasă. O înspăimânta felul în care taică-său absorbea totul, fără să aibă nici o reacție. O ducea cu gândul la bătrânii aceia din spitale, care își târșăie picioarele, nebărbieriți, și târăsc după ei niște stative cu roțile, de care atârnă pungi cu urină.

— O să mă duc jos, spuse ea.

— Bine.

O clipă, s-a gândit să îl îmbrățișeze. Dar făcuseră destule în dimineața aceea.

— Să-ți aduc o cafea?

— E-n regulă. Am un termos aici.

— Să nu faci nimic din ce n-aș face eu, a zis ea, cu un accent scoțian comic, întru totul nepotrivit, produs, în mare, de un sentiment de ușurare. Apoi a închis ușa în urma ei.

Când a ajuns la bucătărie, Jacob stătea la maică-sa în poală și era hrănit cu înghețată de ciocolată de la tub. Pe post de anestezic, fără îndoială. Ceva în plus pe lângă biscuitul de ciocolată, probabil.

Maică-sa a ridicat privirea și a întrebat pe un ton degajat:

— Deci, cum ți s-a părut taică-tău?

Neputința oamenilor în vârstă de a comunica unii cu alții nu înceta să o uimească.

— Trebuie să mergă la doctor.

— Încearcă să-i spui și lui asta.

— I-am spus, zise Katie.

— Am făcut buba, zise Jacob.

S-a aplecat și l-a îmbrățișat. Avea înghețată în sprâncene.

— Păi, după cum cred că ai aflat deja, zise maică-sa, nu ai cum să-l convingi pe taică-tău să facă ceva ce nu vrea.

Jacob s-a eliberat din îmbrățișare și a început să scormonească prin rucsacul lui cu Batman.

— Nu cred că discuțiile își mai au rostul, spuse Katie, trebuie s-o faci pur și simplu. Vobește cu doctorul Barghoutian. Du-l pe tata la cabinet. Cheamă-l pe doctor aici. Orice.

O vedea pe maică-sa că își mușcă limba. II vedea și pe Jacob mărșăluind spre hol, cu A Christmas to Remember în gheruțele lipicioase.

— Unde-ai plecat, maimuțico?

— Mă duc să mă uit la Bob the Builder cu bunicu'.

— Nu cred că este o idee bună.

Jacob părea dezumflat.

Poate că ar trebui să-l lase să se ducă. Taică-său era deprimat. Doar nu mânca sticlă pisată. Și poate că nu i-ar strica un pic de distracție.

— Hai, du-te. Dar să fii cuminte. Este foarte obosit.

— Bine, spuse Jacob.

— A, Jacob?

— Ce?

— Să nu-l întrebi dacă moare.

— Da' de ce? întrebă Jacob.

— Nu este frumos.

— Bine. Jacob o porni agale.

A așteptat să iasă, apoi s-a întors spre maică-sa.

— Am vorbit serios. Cu privire la tata. Se aștepta la un Ascultă, domnișoară..., dar maică-sa nu a zis nimic. Suferă de depresie.

— Mi-am dat și eu seama, zise maică-sa, cu o voce acră.

— Ce vreau eu să spun... Katie a făcut o pauză și a coborât tonul vocii. Trebuia să câștige această rundă. Te rog. Du-l la doctor. Sau cheamă doctorul aici. Sau du-te

tu la cabinet. Chestia asta n-o să dispară de la sine. Mai este și nunta și...

Maică-sa a oftat și a dat din cap.

— Ai dreptate. Asta ne-ar mai lipsi, să se facă de râs de față cu toată lumea.

51

Mei Gibson atârna de un lanț, într-un duș rudimentar, și un oriental îl tortura cu o pereche de clești electrice.

George era atât de captivat, încât, atunci când a auzit o bătaie în ușă, primul lui gând a fost că fiică-sa aranja-se o vizită grabnică a doctorului Barghoutian.

Totuși, când s-a deschis ușa, a apărut Jacob.

— Vreau să mă uit la casetă, spuse Jacob.

George bâjbâia după telecomandă.

— Și ce casetă ai?

Mei Gibson a scos un urlet, apoi a dispărut.

— Bob the Builder, a răspuns Jacob.

— Am înțeles. George și-a amintit brusc de ultima vizită a lui Jacob în această cameră. A venit și tatăl tău cu tine?

— Care dintre tătici? întrebă Jacob.

George simți că îl ia cu amețeală.

— Graham este aici? Părea o zi în care se putea întâmpla orice.

— Nu. Și nici tati Ray nu este aici. A plecat... A plecat și nu a mai venit înapoi.

— Am înțeles, spuse George. Se întreba ce-o fi vrut să spună Jacob. Probabil că era mai bine să nu întrebe. Casetă asta...

— Pot să mă uit la ea?

— Da. Poți, zise George.

Jacob a scos Lethal Weapon, a băgat Bob the Builder și a derulat-o cu precizia și nonșalanța unui tehnician de la un turn de control.

Și uite așa pun tinerii stăpânire pe lume. Toate învârtelile astea cu noile tehnologii. Te trezești într-o bună zi și îți dai seama că propriile tale abilități sunt de râsul lumii. Tâmplărie. Socoteli aritmetice făcute în gând.

Jacob a dat pe repede la partea cu reclamele, a oprit banda și s-a cocoțat în pat lângă George. De data asta mirosea mai bine, a biscuiți și a ceva dulce.

George și-a dat seama că Jacob nu va vorbi despre atacuri de panică și nici nu va sugera un consult psihiatric. Era un gând reconfortant.

Oare ei, copiii, și-or pierde vreodată mințile? Adică să înnebunească în toată regula, nu să fie doar handicapați, ca fata soților Henderson? Nu era sigur. Poate că până la facultate, nici nu există destul creier care să se defecteze.

Jacob se uita la el.

— Trebuie să apeși pe play.

— Scuze. George apăsă pe play.

A început o muzică săltărească și a apărut genericul, pe un fundal înzăpezit, luminat de stele. Doi reni din plastic se pierdeau la trap printre niște pini și un bărbat de jucărie își făcea apariția în cadru, călare pe snowmobilul lui.

Snowmobilul avea o față umană.

Jacob își băgase degetul de la o mână în gură și cu cealaltă se ținea de degetul arătător al lui George. Tom, omul de jucărie menționat anterior, a intrat în Stația de cercetare polară și a ridicat receptorul telefonului care suna. Ecranul s-a împărțit în două, pentru a-l arăta și pe fratele lui, Bob, care telefona de pe un șantier.

În afara biroului se găseau un compresor cu aburi, un excavator și o macara.

Compresorul cu abur, excavatorul și macaraua aveau, de asemenea, fețe umane.

George și-a adus aminte de vremurile trecute și de Dick Barton și the Goons, de Lord Snooty și Biffo the Bear. Se părea că, pe măsură ce treceau anii, lucrurile deveneau tot mai gălăgioase și mai strălucitoare și mai rapide și mai simple. Peste cincizeci de ani, copiii vor avea o putere de concentrare a atenției egală cu cea a unei vrăbii și nici un fel de imaginație.

Bobo țopăia prin șantier și cânta: „Tom vine de Crăciun! Tom vine de Crăciun...!”

Poate că George se păcălește singur. Poată că așa fac toți bătrânii, când pretind că se va alege praful de lume, fiindcă le este mai ușor așa decât să admită că au fost lăsați în urmă, că viitorul se îndepărtează de plajă și că ei rămân pe mica lor insulă și zic bodapros-te c-au scăpat, știind în sufletul lor că nu le mai rămâne nimic altceva de făcut, decât să stea toată ziua pe pietre și să aștepte ca marile boli să iasă din ascunzișurile lor.

George și-a concentrat atenția la ecran.

Dacă se gândea mai bine, Lethal Weapon era și el cam răsuflat.

Bob dădea o mână de ajutor la decorarea pieței orașului, pentru concertul dat de Lenny și the Lasers în Ajunul Crăciunului.

Jacob se trase un pic mai aproape și îl luă pe George de mână.

În vreme ce Bob muncea zi și noapte pentru ca totul să decurgă fără probleme, Tom s-a oprit din drumul lui spre feribot, pentru a salva un ren căzut într-o crevasă, și a pierdut cursa. Reuniunea de Crăciun a picat.

Bob era foarte trist.

În mod inexplicabil, și George era foarte trist. Mai ales din cauza imaginilor care rememorau scene din trecut, în care Tom primea un elefant de jucărie de Crăciun și îl strica și plângea, iar Bob i-l repara.

Un pic mai târziu, Lenny (din the Lasers) a auzit de necazul lui Bob și a zburat până la Polul Nord cu avionul lui particular, ca să-l aducă pe Tom înapoi, la timp pentru a sărbători Ajunul Crăciunului, iar când Tom și Bob s-au reîntâlnit la concert, pe fața lui George au curs lacrimi de-adevăratelea.

— Ești trist, bunicule? întrebă Jacob.

— Da, spuse George. Da, sunt.

— Fiindcă o să mori? întrebă Jacob.

— Da, spuse George. Da, așa e. Își puse un braț în jurul lui Jacob și-l trase lângă el.

După câteva minute, Jacob s-a desprins din îmbrățișare.

— Trebuie să fac caca. S-a dat jos din pat și a ieșit din cameră.

Banda s-a terminat și ecranul s-a umplut de purici albi.

Katie și-a tras un scaun.

— O să-nchiriem cortul lung. Maică-sa își puse ochelarii și deschise catalogul. O să se potrivească. La fix. Dar va trebui ca țărșii să intre în stratul de flori. Acum...

Scoase o foaie A4, pe care era desenat planul de amplasare a meselor în cort. Pentru masa mirilor putem alege un model rotund sau unul dreptunghiular. Avem opt locuri la masă și un număr maxim de douăsprezece mese, ceea ce face...

— Nouăzeci și șase, spuse Katie.

— ..inclusiv masa mirilor. Ai adus lista de invitați?

Nu o adusese.

— Acuma, sincer, Katie, nu pot să le fac pe toate de una singură.

— Am fost cam agitați în ultima vreme.

Ar fi trebuit să îi spună de Ray. Dar nu suporta ideea unei reacții infatuate a maică-sii. Era și așa destul de greu să facă față situației cu taică-său. Iar când discuția a ajuns la somptuoasa spumă de ciocolată versus prăjitura tiramisu, era deja prea târziu.

Fără să stea prea mult pe gânduri, a întocmit pe loc o listă de invitați. Și dacă va uita de vreo mătușă, atunci n-are decât să dea Ray explicații. Asta presupunând că nunta va mai avea loc. În fine, o să-și bată altădată capul cu eventualitatea asta.

— Ți-am spus că Jamie o să vină cu cineva, nu-i așa? spuse maică-sa.

— îl cheamă Tony, mamă.

— Scuze. Eu doar... Știi, n-am vrut să trag concluzii pripite.

— Sunt împreună de mai mult timp decât sunt eu cu Ray.

— Și tu l-ai cunoscut? spuse maică-sa.

— Mă-ntrebi dacă tata va face față?

— Te-ntreb dacă este de treabă.

— Nu l-am văzut decât o dată.

— Și...? întrebă maică-sa.

— Păi, dacă ar fi să ne luăm după pantalonii scurți de piele și peruca aia blondă haioasă...

— Mă tachinezi, nu-i așa?

— Așa este.

Maică-sa a devenit dintr-odată serioasă.

— Nu vreau decât să fiți fericiți. Amândoi. Sunteți tot copiii mei.

Katie o luă de mână.

— Jamie este un om cu capul pe umeri. Probabil c-o să aleagă un bărbat mai bun decât am ales oricare dintre noi.

Maică-sa avea o mină și mai gravă și Katie se întreba dacă nu cumva a sărit un pic calul.

— Tu ești fericită cu Ray, nu-i așa? întrebă maică-sa.

— Da, mamă, sunt fericită cu Ray.

— Bine. Maică-sa își îndreptă ochelarii. Așa. Florile.

După o oră și ceva, au auzit niște pași și Katie s-a întors și l-a văzut pe Jacob, care zâmbea în cadrul ușii, cu pantalonii și scutecul atârând de un picior.

— Am făcut caca. L-am făcut... L-am făcut în veceu.

Singur.

Katie a scanat covorul de un bej imaculat, în căutarea unor bucăți maronii.

— Bravo, puiule. S-a ridicat și s-a dus spre el. Dar ar fi trebuit să mă strigi mai întâi.

— Bunicu' a zis că nu vrea să mă șteargă la fund.

După ce l-a dus pe Jacob la culcare, Katie a coborât și a găsit-o pe maică-sa turnând vin în două pahare și spunând:

— Trebuie să vorbesc ceva cu tine.

Katie a luat vinul, sperând să fie ceva fără importanță, și au trecut amândouă în sufragerie.

— Știu că acum ai destule pe cap și știu că n-ar trebui să-ți spun asta. Maică-sa s-a așezat și a luat o gură mare de vin, lucru care nu-i stătea în fire. Dar ești singura persoană care mă înțelege cu adevărat.

— Bine... zise Katie, precaut.

— În ultimele șase luni... își împreună mâinile, de parcă s-ar fi pregătit de rugăciune. În ultimele șase luni m-am văzut cu cineva.

Zisese m-am văzut cu cineva cu foarte mare atenție, de parcă ar fi fost în franceză.

— Știu, spuse Katie, care chiar, chiar, dar chiar nu voia să vorbească despre asta.

— Nu, nu cred că știi, spuse maică-sa. Vreau să spun... M-am văzut cu un alt bărbat. Făcu o pauză și adăugă: Un bărbat care nu este tatăl tău, ca să nu existe nici o umbră de îndoială.

— Știu, spuse Katie din nou. Este David Symmonds, nu-i așa? Tipul care a lucrat cu tata.

— Cum Dumnezeu ai...? își încleșta mâna pe brațul fotoliului.

Pe moment, i s-a părut destul de amuzant să o prindă pe maică-sa pe picior greșit. Dar i-a trecut, fiindcă maică-sa părea îngrozită.

— Păi... Katie a recapitulat. Ai zis că l-ai întâlnit la magazin. Este despărțit de nevastă-sa. Este un bărbat atrăgător. Pentru vârsta lui. Ai zis că v-ați întâlnit din nou. Ai început să-ți cumperi haine scumpe. Și aveai...

Aveai o postură diferită. Mi s-a părut destul de evident că erai... A lăsat fraza în aer.

Maică-sa avea încă mâna încleștată pe brațul fotoliului.

— Crezi că taică-tău știe?

— A zis ceva?

— Nu.

— Atunci cred că ești în siguranță, zise Katie.

— Dar dacă tu ai observat...

— Radar de fată, spuse Katie.

Radar de fată? A sunat aiurea imediat ce i-a ieșit pe gură. Dar maică-sa se destindea vizibil.

— E-n regulă, mamă, spuse Katie. N-o să-ți fac zile fripte.

Era în regulă? Katie nu era sigură. Părea un pic diferit, acum că dăduseră cărțile pe față. Numai să nu vrea sfaturi legate de sex.

— Numai că nu e-n regulă, zise maică-sa, luând tau-rul de coarne.

O clipă, Katie, confuză, s-a întrebat dacă nu cumva maică-sa o fi gravidă.

— De ce nu?

Maică-sa își examina oja de pe unghii.

— David mi-a cerut să-l păresc pe taică-tău.

— A! Katie a rămas cu privirea pierdută la lumina portocalie pâlpâitoare, care venea de la focul de cărbuni fals, și și-a adus aminte de Jamie care, cu ani în urmă, îl demontase ca să cerceteze elicele mici de metal, puse în mișcare de aerul cald produs de lămpile cu incandescență.

— De fapt, spuse maică-sa, nu este corect față de David. A zis că vrea să mă mut la el. Dar înțelege că se poate să nu vreau. Că s-ar putea să nu fie posibil.

Acum Katie era pe picior greșit.

— Nu vrea să mă grăbească. Și ar fi fericit dacă lucrurile ar rămâne așa cum sunt. Vrea doar... Vrea doar să petreacă mai mult timp cu mine. Iar eu vreau să petrec mai mult timp cu el. Dar este foarte, foarte greu. Cred că-ți închipui.

Dumnezeule, sigur era cel care fuma țigaretele alea ciudate de damă.

— Si cu tata cum rămâne?

— Păi, da, mai e și asta, spuse maică-sa.

— Este pe punctul de-a avea o cădere nervoasă.

— Nu se simte prea bine, asta-i clar.

— Nu poate să iasă din dormitor.

— De fapt, mai coboară din când în când, spuse maică-sa. Ca să-și facă ceai sau să se ducă la magazinul cu casete video.

— Nu poți să-l părăsești pe tata. Nu acum. Nu cât timp este așa, zise Katie pe un ton potolit, dar ferm. Katie nu îi mai luase niciodată apărarea lui taică-său. Se simțea, în chip straniu, nobilă și matură, ca și cum ar fi judecat lucrurile la rece.

— Nu am de gând să-l părăsesc pe tatăl tău, spuse maică-sa. Voiam doar... Voiam doar să-ți spun și ție. S-a aplecat spre Katie și a luat-o de mână, câteva clipe. Iți mulțumesc. Mă simt mai bine, mi s-a luat o piatră de pe inimă.

Se lăsase tăcerea. Lumina portocalie pâlpâia sub cărbunii de plastic și Katie a auzit rafala îndepărtată a unei arme de foc de la Hollywood, venind de la etaj.

Maică-sa se ridică sprinten de pe canapea.

— Ar trebui să mă duc să văd dacă nu are nevoie de ceva.

Katie a mai stat câteva minute, cu privirea pierdută pe tapetul de pe peretele din fața ei, care reprezenta o

scenă de vânătoare de vulpi. Goana pe deal. Câinele de vânătoare care stă strâmb. Călărețul căzut din șar care, observă ea acum, e pe cale de a fi zdrobit de copitele cailor care sar gardul viu din spatele lui.

Văzuse toate astea în fiecare zi, timp de optsprezece ani, și nu le dăduse niciodată vreo importanță.

Și-a mai turnat un pahar de vin.

Lucrul care o înspăimânta era cât de mult semănau.

Ea și mama ei. Lăsând la o parte, pe moment, povestea cu David. Lăsând la o parte, pe moment, povestea cu Ray.

Maică-sa era îndrăgostită.

A repetat cuvintele în gând și și-a dat seama că ar trebui să fie emoționată. Dar ce simțea, de fapt? Doar tristețe pentru călărețul căzut, pe a cărui moarte iminentă nu o mai percepușe până atunci.

Plângea.

Doamne, îi era dor de Ray.

53

Jamie și-a petrecut weekendul următor la Bristol, în vizită la Geoff și la Andrew. Încă ceva ce putea să facă, acum, când era din nou singur. El și Geoff se întâlniseră aproape în fiecare lună de la terminarea facultății. Apoi Jamie făcuse greșeala de a-l lua și pe Tony.

Doamne, ultima vizită îi va rămâne întipărită în memorie pentru totdeauna. Andrew vorbea despre numere imaginare și Tony a crezut că sunt un fel de fițe de intelectuali care se dau mari. În ciuda faptului că Andrew

chiar era lector la catedra de matematică. Tony i-a plătit-o cu aceeași monedă, cu povestea cu pasta de dinți KY și cu niște râgâieli destul de teatrale. Așa că, la întoarcerea la Londra, Jamie s-a simțit obligat să îi trimită niște flori și o scrisoare lungă.

Geoff se îngrășase puțin de la ultima lor întâlnire și purta din nou ochelari. Arăta ca o bufniță înțeleaptă dintr-o poveste pentru copii. Avea și o slujbă nouă, se ocupa de partea financiară a unei companii de software, care făcea ceva pe de-a-ntregul incomprehensibil. Se mutase împreună cu Andrew într-o casă destul de mare din Clifton și adoptaseră un terrier highland, botezat Jock, care, în timp ce stăteau în grădină și beau ceai și fumau, s-a cocoțat la Jamie în poală.

Apoi a sosit Andrew și Jamie a fost șocat. Diferența de vârstă nu i se păruse niciodată relevantă. Andrew fusese dintotdeauna un bărbat mai zvelt, în formă. Dar acum arăta bătrân. Nu era numai bastonul. Poți să-ți sucești glezna și la optsprezece ani. Era vorba de felul în care se mișca. De parcă s-ar fi așteptat să pice.

I-a strâns mâna lui Jamie.

— Îmi pare rău c-am întârziat. Am fost reținut într-o porcărie de comitet. Arăți bine.

— Mulțumesc, spuse Jamie, vrând să-i întoarcă complimentul, dar nefiind în stare.

Jamie și Geoff au mers cu bicicletele până la o cârciumă de țară pitorească, în timp ce Andrew și Jock i-au ajuns din urmă cu mașina.

La prima vedere, i s-a părut trist modul în care viața lui Geoff părea a fi îngrădită de boala lui Andrew. Dar Geoff părea la fel de devotat ca totdeauna și dornic să facă orice ca să îl ajute pe Andrew. Iar asta l-a întristat pe Jamie într-un mod diferit.

înainte nu ar fi înțeles. Dar acum, dintr-odată, înțelegea punctul de vedere al lui Tony. Andrew era un bărbat generos. Dar nu îi plăcea să facă conversație de salon și nu puneă întrebări. Când discuția se muta în afara sferei lui de interes, se deconecta și aștepta până se revenea la ceea ce îl interesa.

Andrew s-a dus la culcare devreme, iar Jamie și Geoff au ieșit în grădină, ca să termine o sticlă de vin. Jamie i-a povestit despre Katie și despre Ray și a încercat să-i explice de ce îl deranjează relația lor. Felul în care Ray îi sufocă personalitatea lui Katie. Prăpastia dintre ei. Și numai după ce a făcut asta și-a dat seama cât de mult din ce spune se aplică și în cazul lui Geoff și Andrew. A încercat să schimbe subiectul.

Geoff îl citea ca pe o carte deschisă. Poate că orice conversație ajunge într-un final în acest punct.

— Eu și Andrew avem o viață foarte frumoasă împreună. Ne iubim. Avem grijă unul de altul. Nu mai facem sex la fel de des ca înainte. Sincer să fiu, nu mai facem sex deloc. Dar, ca să vorbim pe șleau, există căi de rezolvare a problemei.

— Andrew știe?

Geoff nu i-a răspuns la întrebare.

— O să fiu lângă el. Mereu. Până la sfârșit. Asta este tot ce contează.

După o oră, Jamie stătea întins pe patul pliant și se uita la covorul făcut sul și la echipamentul de schi scos din uz și la cutia de violoncel și se lupta cu sentimentul acela dureros de înstrăinare, care îl încerca mereu în hoteluri și în camerele de oaspeți, în fața micimii vieții despuiate de toate proptelele ei.

Îl deranja povestea cu Geoff și Andrew. Și nu era sigur de ce. Oare pentru că Geoff făcea sex cu un alt bărbat

și Andrew știa și nu știa? Oare pentru că Geoff își vedea iubitul îmbătrânind? Oare pentru că Jamie voia iubirea necondiționată pe care o aveau ei? Sau pentru că iubirea necondiționată părea așa de neatrăgătoare?

În săptămâna care a urmat, a petrecut trei zile ținând interviuri pentru noua secretară și s-a ocupat de toată hârțogăraia aferentă. A mers la petrecerea de rămas-bun a lui Johnny. A văzut A Beautiful Mină cu Charlie. A mers la înot, prima oară în ultimele două luni. A servit mâncare chinezească în baie, în timp ce, la parter, The Dark Side of the Moon²⁸ era dat la maxim. A citit The Farewell Symphony și satisfacția de a o fi terminat în trei zile a compensat cumva faptul că era teribil de deprimantă.

Avea nevoie de cineva.

Nu pentru sex. Nu încă. Din experiența lui, partea aceasta venea câteva săptămâni mai târziu. Tipii urâți începeau să ți se pară atrăgători. Apoi heterosexuali începeau să ți se pară atrăgători. Pe urmă trebuia să faci ceva foarte repede, ca să rezolvi situația, fiindcă dacă ajungeai la faza în care te gândeai că te-ai mulțumi și cu o partidă de sex cu una dintre prietenele tale, însemna că ai dat de naiba pe bune.

Avea nevoie... Cuvântul tovarăș îl ducea întotdeauna cu gândul la dramaturgi trecuți de prima tinerețe, în hălate de mătase, pitiți prin orașele italiene de coastă, împreună cu chipeșii lor secretari. Precum Geoff, dar cu mai multă strălucire.

Voia... Senzația aceea pe care o ai când iei pe cineva în brațe sau când te ia cineva în brațe. Felul în care ți se destinde trupul. Ca și cum ai avea un câine în poală.

Album al formației Pink Floyd, apărut în 1973.

Simțea nevoia să fie apropiat de cineva. Nu asta vrea toată lumea?

Era un pic cam bătrân pentru ieșirile în oraș, iar clurburile i se păruseră dintotdeauna un fel de petreceri ale burlacilor, la care hormonii se revarsă în direcția cealaltă. Bărbați care fac ce au făcut de când s-au dat jos din copaci, adică se adună în turme ca să se îmbete și să vorbească prostii, orice pentru a evita coșmarul de a fi serioși sau de a nu avea nimic de făcut.

În plus, palmaresul lui Jamie nu era unul strălucit.

Simon, preotul catolic. Gary și nostalgiile lui naziste.

Iisuse, te aștepți ca oamenii să mărturisească lucrurile acestea din prima sau să nu le menționeze deloc, nu să le anunțe la micul dejun.

Pe la jumătatea turului prin Tesco, a pus o cutie de lapte condensat îndulcit în coș, dar și-a venit în fire la casă și a lăsat-o deoparte, pe furiș, pe marginea bandei transportoare.

Ajuns acasă, s-a trântit pe canapea, oscilând apatic între The Antiques Roadshow și ceva despre Marele Zid chinezesc, când i-a dat prin cap că ar putea să îl sune pe Ryan.

S-a dus să caute agenda telefonică.

54

A doua zi, la ora patru, Katie a făcut greșeala de a-i spune lui Jacob:

— Păi, amice, într-o jumătate de oră o s-o pornim și noi spre Londra.

Lacrimi de crocodil și zbierete cu sonorul la maxim.

— Te urăsc.

— Jacob...

A încercat să vorbească cu el, dar se ambalase prea tare. Așa că l-a băgat în sufragerie și a închis ușa și i-a zis că poate să iasă după ce se calmează.

Maică-sa nu a rezistat decât două minute și a intrat, spunând:

— Nu fi rea cu el.

După alte două minute, Jacob mânca Maltesers în bucătărie.

Ce o fi în capul bunicilor? Acum treizeci de ani, ar fi fost o palmă la fund și trimisul la culcare fără ceai.

Acum, pe masă, erau porții suplimentare de budincă și jucării.

A dus bagajele la mașină și și-a luat rămas-bun de la taică-său. Când i-a spus că maică-sa o să îl ducă la doctor, a rămas stană de piatră, dar rezervele ei de compasiune secaseră de câteva ore bune. L-a sărutat pe frunte și a închis încet ușa de la dormitor, în urma ei.

L-a luat pe sus pe Jacob, care părea distrus, l-a băgat în mașină și pe-aici ți-e drumul. După ce și-a dat seama că împotrivirea lui este în van, s-a lăsat pe spate, tăcut și extenuat.

După două ore și jumătate, trăgea mașina în fața casei. Lumina de pe hol era aprinsă și draperiile erau trase. Ray era acolo. Sau fusese.

Jacob era în comă profundă, așa că l-a luat din scaunul lui și l-a dus în brațe până la intrare. În hol era liniște. A urcat scările cu Jacob în brațe și l-a culcat în patul lui. Spera să nu se trezească până nu se va fi terminat totul. Dacă Ray stătea la pândă, nu voia o ceartă în

preajma unui copil pe care îl pregătea de culcare. I-a dat jos pantofii și pantalonii și l-a învelit cu plapuma.

A auzit un zgomot și s-a întors la parter.

Ray și-a făcut apariția în hol, cu geanta de voiaj albastră și cu rucsacul cu Spiderman al lui Jacob, pe care le luase din mașină. S-a oprit, a ridicat privirea, a spus „îmi pare rău”, apoi a mers mai departe cu bagajele, în bucătărie.

Vorbise serios. Se vedea. Avea un aer de om distrus.

Și-a dat seama cât de rar auzise pe cineva spunând că îi pare rău și vorbind serios.

L-a urmat și s-a așezat la celălalt capăt la mesei.

— N-ar fi trebuit să fac ce-am făcut. Înghiontea cu degetul un stilou, de colo-colo, în cercuri mici. Să-mi iau tălpășița. A fost prostesc. N-ai de ce să nu ieși la o cafea, cu cine vrei tu. Nu este treaba mea.

— Ba este treaba ta, spuse Katie. Și ți-aș fi spus...

— Dar aș fi fost gelos. Știu. Uite... Nu te învinovățesc pentru nimic...

Mânia ei dispăruse. Și-a dat seama că Ray este mai onest și mai lucid decât oricare dintre membrii propriei ei familii. Cum de nu a văzut mai devreme?

Îl atinse pe mână. Nici o reacție.

— Ai zis că n-ai putea să te măriți cu cineva care se poartă așa cu tine.

— Eram furioasă, spuse Katie.

— Da, dar aveai dreptate, spuse Ray. Nu poți să te măriți cu cineva care se poartă așa cu tine.

— Ray...

— Uite ce e. M-am gândit foarte mult în ultimele zile.

Făcu o pauză scurtă. N-ar trebui să te măriți cu mine.

A încercat să îl întrerupă, dar el a ridicat mâna.

— Nu sunt persoana potrivită pentru tine. Părinții tăi nu mă plac. Fratele tău nu mă place...

— Ei nu te cunosc. În cele trei zile cât stătuse singură în casă, se bucurase de spațiu și de liniște. Acum parcă îl vedea plecând a doua oară și era îngrozită. Oricum, nu are nici o legătură cu ei.

În timp ce ea vorbea, el își mijeia ochii, lăsând vorbele să treacă pe lângă el precum o durere de cap.

— Nu sunt deștept ca tine. Nu mă pricep la oameni. Nu ne place aceeași muzică. Nu ne plac aceleași cărți. Nu ne plac aceleași filme.

Era adevărat. Dar totul era greșit.

— Tu te enervezi și eu nu știu ce să spun. Și sigur, ne înțelegem bine. Și-mi place să am grijă de Jacob. Dar... Nu știu... într-un an, în doi, în trei...

— Ray, este ridicol.

— Oare?

— Da, spuse ea.

S-a uitat fix la ea.

— Tu nu mă iubești cu adevărat, nu-i așa?

Katie nu a spus nimic.

Se uita în continuare la ea.

— Dă-i drumul, spune-o. Spune te iubesc.

Nu putea.

— Vezi tu, eu te iubesc. Și asta-i problema, încălzirea centrală intrase în funcțiune.

Ray s-a ridicat în picioare:

— Mă duc la culcare.

— Este de-abia ora opt.

— N-am prea dormit în ultimele zile. Nu ca lumea... Scuze.

A urcat la etaj.

S-a uitat în jur. Pentru prima dată de la mutarea ei și a lui Jacob aici, o vedea așa cum era. Bucătăria altcuiva, la care fuseseră alipite câteva dintre lucrurile lor. Cuptorul cu microunde. Coșul de pâine din porțelan. Trenul-al-fabet al lui Jacob.

Ray avea dreptate. Nu putea s-o spună. Nu o mai spusese de mult timp.

Numai că nu avea dreptate când punea problema în acești termeni.

Exista un răspuns, pe undeva. Un răspuns la tot ceea ce îi spusese Ray, unul care să nu o facă să se simtă egoistă și proastă și rău-intenționată. Era pe undeva, pe-acolo. Măcar de l-ar vedea.

A luat stiloul cu care se jucase Ray și l-a aliniat la modelul format de fibrele lemnoase din blatul mesei. Poate că dacă va reuși să îl alinieze cu o precizie absolută viața ei nu se va destrăma.

Trebuia să facă ceva. Dar ce? Să despacheteze bagajele? Să mănânce ceva? Totul i se părea dintr-odată fără rost.

S-a îndreptat spre bufet. Biletele de avion pentru Barcelona erau acolo, în suportul pentru feliile de pâine prăjită. A tras sertarul și a scos invitațiile și plicurile, lista de invitați și lista de cadouri. A scos hărțile xeroxate, recomandările de hoteluri și teancurile de timbre. Le-a pus pe toate pe masă. A completat toate invitațiile și le-a băgat în plicuri, împreună cu foile A4 împăturite. Le-a închis și a lipit timbrele și le-a aranjat în trei pagode albe. După ce a terminat, a luat cheile de la casă și a lăsat plicurile în cutia poștală de la capătul străzii, fără să știe dacă încearcă astfel să gândească pozitiv și să îndrepte situația sau dacă se pedepsește fiindcă nu îl iubește îndeajuns pe Ray.

Jean i-a făcut programare și l-a dus cu mașina până la cabinet.

Nu se putea spune că-i face plăcere. Dar Katie avea dreptate. Cel mai bine era să ia taurul de coarne.

Din întâmplare, George s-a comportat surprinzător de maleabil.

În mașină, i-a dat instrucțiuni precise. Să îi spună doctorului Barghoutian adevărul. Nici una dintre prostiile acelea cu insolația sau amețeala. Să nu plece până ce doctorul Barghoutian nu îi promite că va face ceva. Și după aceea să îi spună și ei exact ce i-a spus doctorul.

I-a reamintit că se apropie nunta lui Katie și că dacă nu va fi prezent pentru a-și conduce fiica la altar și pentru a ține un toast, va trebui să dea niște explicații.

Într-un fel oarecum pervers, George părea să savureze perdaful și a promis că va face tot ce-i ceruse.

S-au așezat unul lângă altul în sala de așteptare. A încercat să facă conversație. Despre arhitectul indian care se mutase peste drum. Despre glicina care trebuia tăiată înainte să ajungă la streășină. Dar el părea mai interesat de un număr mai vechi al revistei OK.

Când i-a auzit numele, l-a bătut blând pe picior, ca să-i ureze noroc. A traversat încăperea, un pic gârbovit și cu privirea ațintită ferm pe mochetă.

A încercat să citească un pic din P.D. James, dar nu se putea concentra. Nu îi plăceau sălile de așteptare ale cabinetelor medicale. De fiecare dată avea impresia că lumea arată jigărită. De parcă nu s-ar fi îngrijit cum trebuia, lucru care era probabil adevărat. În spitale era mai

bine. Când sunt curate. Vopsea albă și linii simple. Oameni bolnavi de-a binelea.

Nu putea să îl părăsească. Ceea ce simțea ea nu avea relevanță. Trebuia să se gândească la George. Trebuia să se gândească la Katie. Trebuia să se gândească la Jamie. Totuși, când s-a gândit că nu îl va părăsi, când și-a imaginat cum îi va spune nu lui David, o luminiță de la capătul unui tunel întunecat s-a stins.

A luat revista OK lăsată de George și a citit despre centenarul Reginei Mame.

George și-a făcut apariția după zece minute.

— Deci? Întrebă ea.

— Putem să mergem la mașină?

Au mers la mașină.

Doctorul Barghoutian îi dăduse o rețetă pentru antidepresive și îl programase la un consult săptămâna următoare, la un medic psiholog. Se vedea clar că discuția din cabinet îl extenuase. S-a hotărât să nu îl descoasă.

Au mers la farmacie. George nu a vrut să intre, mormăind ceva neinteligibil, despre cărți de boli, așa că a mers singură și, în timpul în care i s-a pregătit rețeta, a cumpărat niște varză de Bruxelles și niște morcovi de la băcănia învecinată.

În mașină, în drum spre casă, George i-a deschis geanta și a petrecut o grămadă de vreme examinând recipientul. Jean nu-și dădea seama dacă se simte îngrozit sau ușurat. Când au ajuns în bucătărie, a preluat controlul, i-a dat prima pastilă și un pahar de apă, s-a asigurat că o înghite, apoi a pus restul în bufet, deasupra prăjiturii de pâine.

— Mulțumesc, a spus el, după care s-a retras în dormitor.

Jean a întins rufele la uscat, a făcut cafea, a completat cecul și foaia de comandă pentru firma care le închiria cortul, apoi a spus că trebuie să se repeadă să vorbească cu cei de la florărie.

A mers cu mașina acasă la Da vid și a încercat să îi explice că îi este imposibil să ia o decizie. El și-a cerut scuze că i-a făcut propunerea într-un moment așa de greu. I-a spus să nu își ceară scuze. El i-a spus că nu s-a schimbat nimic și că va aștepta oricât va fi nevoie.

A luat-o în brațe și au stat așa, îmbrățișați, și s-a simțit ca și cum s-ar fi întors acasă dintr-o lungă și dificilă călătorie și și-a dat seama că era ceva la care nu ar fi putut renunța niciodată.

56

În așteptarea lui Ryan, Jamie a servit un cappuccino pe Greek Street.

Nu juca chiar cinstit, având în vedere că Ryan era fostul iubit al lui Tony. Era conștient de asta. Dar Ryan fusese de acord să vină, prin urmare nici Ryan nu juca chiar cinstit.

La dracu'. La urma urmei, ce este cinstea? Singura persoană cu adevărat integră pe care o cunoștea el era Maggie, care de la absolvirea facultății își petrecuse toată viața în regiuni uitate de lume din Africa de Vest, contractând diverse boli nasale. Nu avea nici măcar mobilă.

În plus, Tony îl părăsise. Dacă s-ar întâmpla ceva cu Ryan, ce ar fi rău în asta?

Trecuseră cincisprezece minute peste ora de întâlnire.

Jamie și-a mai luat o cafea și a deschis din nou *Consciousness Explained* a lui Daniel Dennett, pe care și-o cumpăraseră dintr-un exces de zel, într-una dintre încercările lui periodice de autodepășire (mingea de gimnastică, CD-ul ăla idiot cu muzică de operă...). Acasă citea *Pet Sematary*²⁹, dar să citești așa ceva în public era ca și cum ai fi ieșit din casă în chiloți.

A nu se înțelege că creierul nu se folosește de „amintiri tampon” pentru a căptuși interfața dintre procesele interne ale creierului și asincronia din exterior, din lume. Un exemplu elocvent este „memoria auditivă”, prin intermediul căreia păstrăm pentru scurt timp modele de stimuli, în timp ce creierul începe să le proceseze (Sperling, 1960; Neisser, 1967; vezi și Newell, Rosenbloom și Laird, 1989, p. 1067).

Pe spate era o recenzie din *The New York Review of Books*, care o descria ca fiind clară și amuzantă.

Pe de altă parte, nu voia să lase impresia că ar fi una dintre persoanele care întâmpină greutăți cu lectura unui volum precum *Consciousness Explained*. Așa că își lăsa privirea să fugă peste rânduri și la câteva minute întorcea pagina.

S-a gândit la noul website și s-a întrebat dacă nu cumva muzica de fond este nepotrivită. Și-a amintit de excursia de la Edinburgh, de anul trecut. Torsul pneurilor pe pietrele cubice de lângă hotel. Se întreba de ce nu le mai folosește nimeni în ultima vreme. Ambulanțele și scaunele cu roțile, probabil. Și l-a imaginat pe Ray Roman semnat de Stephen King.

punându-și mâna pe coapsa lui și spunând: „Ce bine-mi pare că m-ai sunat.”

Trecuseră douăzeci și cinci de minute peste ora de întâlnire. Jamie începea să se simtă expus.

Și-a strâns lucrurile și a cumpărat un Telegraph de la chioșcul de pe colț. Și-a luat o bere lager de la barul de peste drum, apoi a găsit o masă liberă pe trotuar, de unde se putea supraveghea cafeneaua.

După trei minute, un bărbat în pantaloni de piele și tricou alb s-a strecurat pe banca aflată de cealaltă parte a mesei. Și-a pus casca de motociclist pe masă, a imitat un pistol cu mâna dreaptă, a îndreptat țeava spre capul lui Jamie, a ridicat degetul mare, scoțând un clic și spunând:

— Agent imobiliar.

Jamie era puțin deranjat de scenă.

— La „Lowe and Carter”, spuse bărbatul.

— Îî, da, spuse Jamie.

— Curier. Suntem în clădirea de peste drum de voi.

Din când în când mai ridic diverse chestii de la tine de-acasă. Ai un birou în colțul de lângă fereastra aia mare. A întins mâna să salute. Mike.

Jamie a dat mâna cu el.

— Jamie.

Mike a luat Consciousness Explained, pe care Jamie o lăsase pe masă, unde făcea oareșce impresie, fără să mai fie nevoie și de o lectură propriu-zisă. Sus pe braț, în apropiere de umăr, Mike avea tatuată un fel de brățară celtică groasă. A examinat cartea rapid, apoi a pus-o jos.

— O tapiserie plină de ingeniozitate a adâncimilor interioare.

Jamie s-a întrebat dacă nu cumva bărbatul o fi bolnav psihic.

Mike a râs ușor.

— Așa scrie pe coperta patru.

Jamie a întors cartea pe partea cealaltă, ca să verifice dacă este adevărat.

Mike a sorbit din băutură.

— Eu prefer thrillerurile juridice.

Un moment, Jamie s-a întrebat dacă Mike o fi vrut să spună că îi place să facă lucruri care să ducă la apariția lui în fața unui complet de judecată.

— John Grisham, povești din astea, spuse Mike.

Jamie s-a mai relaxat.

— Sincer să fiu, cartea asta îmi cam dă bățai de cap.

— Ți-ai luat țeapă? întrebă Mike.

' —Nu.

— Te-am văzut când stăteai peste drum.

— Păi... Da.

— Iubitul? întrebă Mike.

— Fostul iubit al fostului iubit.

— Nașpa.

— Cam așa, conveni Jamie.

A aruncat o privire peste umărul lui Mike și l-a văzut pe Ryan, care se postase în fața cafenelei, măsurând strada din ochi, în lung și în lat. Părea mai chel decât își amintea Jamie. Purta un impermeabil bej și avea un rucsac mic, albastru.

Jamie s-a întors.

— Spune-mi un secret, zise Mike. Ceva ce n-ai mai spus nimănui.

— Când aveam șase ani, prietenul meu, Daniel, a pus pariu cu mine că n-o să fac pipi într-un ghiveci de flori din camera soră-mii.

— Și ai făcut pipi în ghiveci.

— Și am făcut pipi în ghiveci. Cu colțul ochiului, Jamie l-a văzut pe Ryan că dă din cap și o pornește

spre piața Soho. Strict vorbind, nu este un secret, fiindcă a aflat. Adică, după câteva zile putea foarte tare. Ryan plecase. Jamie s-a destins puțin. Aveam o chitară mică de plastic, pe care o luasem din Portugalia. I-a dat foc. în grădină. Dar a ars, cum să zic, incredibil de bine. Probabil că Portugalia nu adoptase Standardele de Calitate în 1980. îmi amintesc un urlet și sunetul corzilor care plesneau. încă mai are o cicatrice pe mână.

Părinții lui s-ar uita la Mike și ar trage concluzia că este hoț de mașini. Tunsoarea periută, cei cinci cercei din ureche. Dar asta... chestia asta care circula între ei, încărcătura fără nume care se simțea în aer... pe lângă ea, tot restul părea superficial și stupid.

Mike l-a privit în ochi și l-a întrebat:

— Ți-e foame? și părea să fi spus cel puțin trei lucruri.

Au mers la un mic restaurant thailandez de pe Greek Street.

— O vreme am fost faianțar. Chestii de lux. Cum le găsești la Fired Earth. Marmură. Gresie. Bucătării. Semeuri. Motocicleta o țin ca să fac economii. Ca s-o scot la capăt cu tehnica Alexander30 și cursurile de masaj. Pe urmă o să mă lansez pe cont propriu. Să fac niște bani, ca să mă mut înapoi în nord și să-mi iau o casă cu un cabinet de consultații.

Afară cădea burnița. Jamie luase vreo trei halbe la bord și luminile care se reflectau pe mașinile ude erau ca niște mici stele.

— De fapt, spuse Jamie, ce-mi place mie cel mai mult la Amsterdam... oricum, la toată Olanda, de fapt, este...

30 Tehnică de relaxare inventată de actorul australian Frederick Mathias Alexander (1869-1955).

că peste tot sunt niște clădiri moderne uimitoare. Aici, în schimb, s-au construit cele mai ieftine chestii posibil. Jamie nu prea avea idee ce este tehnica Aîexander. Dar nu și-l putea închipui pe Mike făcând vreun fel de terapie. Era un fanfaron. Dar, din când în când, Mike îl atinge de Jamie pe mână cu câteva degete sau se uita la el și zâmbea și nu spunea nimic și atunci emana o blândețe care părea cu atât mai sexy, cu cât în restul timpului era atât de bine ascunsă.

Și ce brațe mișto avea. Fâșii subțiri de carne peste vene, fără să fie vânjoase. Și mâini puternice. Masajul. Deja își închipuia.

Mike i-a propus să meargă într-un club. Dar Jamie nu voia să îl împartă cu alții. S-a uitat la solniță și și-a făcut curaj și l-a întrebat pe Mike dacă nu ar vrea să meargă la el și a simțit, așa cum se întâmpla de fiecare dată, fiorul acela, pe jumătate panică, pe jumătate nerăbdare. Ca săritura cu parașuta. Dar mai bine.

— Este casa de vis a oricărui agent imobiliar? Balcon de fier forjat? Mobilă de bucătărie cu blat de granit? Scaune Arne Jacobsen?

— Terasă în stil victorian, cu canapea albă și măsuță de cafea Habitat, spuse Jamie. Și ce știi tu de scaunele Arne Jacobsen?

— Am văzut și eu niște case frumoase la vremea mea, ce părere-ți faci.

— Afaceri sau plăcere? Întrebă Jamie.

— Un pic din amândouă.

— Deci, asta a fost un da sau mă ții în suspans?

— Hai să prindem metroul, zise Mike.

Își priveau reflexiile în geamul negru din față, în vreme ce vagonul huruia prin Tufnell Park și Archway, iar picioarele li se atingeau și electricitatea curgea de

la unul la altul. Alți pasageri anonimi urcau și coborau, iar Jamie tânjea să fie luat în brațe și, în același timp, își dorea ca drumul să dureze patru ore, ca nu cumva ceea ce urma să nu se potrivească cu ce avea el în cap.

Doi mormoni s-au urcat în tren și s-au așezat pe scaunele din fața lor. Costume negre. Tunsori cumiști. Ecu-soane mici din plastic cu numele lor.

Mike s-a apropiat de urechea lui Jamie și i-a șoptit:

— Vreau să te fut în gură.

Încă râdeau când au intrat împleticit pe ușa apartamentului.

Mike l-a împins pe Jamie la perete și l-a sărutat. Jamie simțea mădularul lui Mike care se întărise în blugi. Și-a băgat mâinile pe sub tricoul lui și a văzut, prin ușa de la sufragerie, o luminiță roșie care clipea.

— Stai așa.

— Ce e?

— Robotul de la telefon.

Pe Mike l-a pufnit râsul.

— Treizeci de secunde. Pe urmă vin după tine.

— Este niște bere în frigider, spuse Jamie. Vodcă și alte băuturi găsești în bufetul de la geam.

Mike s-a desprins de el.

— Ce zici de-un joint?

— Sigur.

Jamie a intrat în sufragerie și a apăsat pe buton.

„Jamie. Bună. Sunt Katie.” Era beată. Sau doar părea beată fiindcă Jamie era beat? „La naiba. Nu ești acasă, nu-i așa? La naiba.”

Nu era beată. Plângea. Ce dracu'.

„În fine... marea știre a zilei este că nunta s-a anulat. Fiindcă Ray nu crede că ar trebui să ne căsătorim.”

Era de bine sau era de rău? Era ca și cum ar fi văzut trenul de la linia vecină punându-se în mișcare. Îl făcea să se simtă un pic nesigur.

„A, și am fost acasă weekendul ăsta și l-am găsit pe tata în pat, fiindcă are o cădere nervoasă. Vreau să zic una de-adevăratelea, pe bune, cu atacuri de panică și coșmaruri despre moarte și toate cele. Iar mama se gândeste să-l părăsească pentru tipul ăla de la birou.”

Primul gând al lui Jamie a fost că și Katie are un soi de cădere nervoasă.

„Așa că m-am gândit că ar fi bine să te sun și pe tine, fiindcă după câte s-au întâmplat în ultimele câteva zile, probabil că ai fost implicat într-un accident rutier oribil și de-aia nu răspunzi la telefon, din cauză că ești în spital sau ești mort sau ești plecat din țară sau ceva... Dă-mi un telefon, bine?”

Semnal sonor.

Jamie s-a așezat un moment, lăsând povestea să se limpezească sau să își ia zborul, în fine, ceva de genul acesta. Apoi s-a ridicat și s-a îndreptat spre bucătărie. Mike aprindea un joint de la aragaz. S-a ridicat, a tras un fum și a ținut fumul în el cu obligatoria expresie de năuceală. Arăta cam așa cum se simțea Jamie.

Mike a suflat fumul.

— Vrei și tu?

Parcă și vedea scena oribilă care avea să urmeze. Târăști pe cineva prin jumătate din oraș până la Northern Line pentru o partidă de sex care nu mai are loc și, ca din senin, te trezești la tine în casă cu un străin dezamăgit și plin de mușchi, care nu mai are nici un motiv să fie drăguț cu tine.

Se întrebă dacă Mike furase vreodată vreo mașină.

— Care-i treaba? întrebă Mike.

— Probleme de familie.

— Mari?

— Cam, spuse Jamie.

— Deces? Mike a luat o farfurioară de pe grătarul de vase și a pus jointul pe bordura ei.

— Nu. Jamie se așază. Soră-mea s-ar putea să-și omoare logodnicul. Taică-meu să se sinucidă. Sau să-l omoare pe amantul maică-mii.

Mike s-a aplecat și l-a prins pe Jamie de braț. Jamie avusese dreptate. Avea niște mâini surprinzător de puternice.

L-a săltat în picioare, cu ușurință.

— Părerea mea avizată este că... ai nevoie de ceva care să-ți ia gândul de la probleme. Mike îl trase mai aproape. Mădularul lui era încă tare.

O secundă, Jamie și-a închipuit că profeția făcută de Katie la beție se va îndeplini. O luptă dizgrațioasă. Jamie alunecând și spărgându-și capul în colțul mesei din bucătărie.

S-a ferit.

— Stai așa. Nu este momentul.

Mike l-a luat pe Jamie de ceafă.

— Crede-mă. O să-ți facă bine.

Jamie s-a tras ca să scape de mâna lui Mike, dar fără succes.

Apoi, privirea lui Mike l-a luat la sentiment.

— Ce-o să faci dacă plec? O să stai aici și-o să-ți faci griji? Oricum, e prea târziu ca să suni. Zău. Câteva minute și n-o să te mai gândești la nimic din afară acestei camere. Garantat.

Și din nou senzația aceea de salt cu parașuta. Ba chiar mai intensă. Pe moment, aburii băuturii s-au evaporat și lui Jamie i-a trecut prin cap că acesta este motivul pentru

care a plecat Tony. Fiindcă Jamie ținea morțiș să controleze situația. Fiindcă îl înspăimântă orice este diferit sau ieșit din tipar. Iar pe măsură ce aburii îl învăluiau din nou, lui Jamie i s-a năzărit că trebuie să facă sex cu bărbatul acesta, pentru a-i dovedi lui Tony că se poate schimba.

L-a lăsat pe Mike să-l tragă lângă el.

S-au sărutat din nou.

L-a îmbrățișat și el pe Mike.

Era bine să fii îmbrățișat.

Simțea cum ceva se dezgheață și crapă, ceva care îl încorseta de prea multă vreme. Mike avea dreptate. Putea să se detașeze, să îi lase pe ceilalți să își rezolve singuri problemele. O dată în viață, putea să trăiască și el clipa.

Mike a strecurat o mână între picioarele lui Jamie și Jamie a simțit că i se scoală. Mike i-a deschis nasturele dintr-o mișcare și a tras de marginea de sus a boxerilor și a luat penisul lui Jamie în mână.

— Te simți mai bine? întrebă Mike.

— U-hu.

Cu mâna liberă, Mike i-a dat jointul lui Jamie. A tras fiecare câte un fum, iar Mike l-a pus înapoi pe farfurioară.

— Suge-mi-o, spuse Mike.

Și exact în acest punct, ochii lui Mike au făcut ceva cu totul diferit. I-a dat drumul la penis și a părut să se holbeze la un obiect aflat la câteva mile depărtare, în spatele capului lui Jamie.

— Rahat, spuse Mike.

— Ce este? întrebă Jamie.

— Ochii.

— Ce-ai pățit la ochi?

— Nu pot... Mike dădu din cap. Începuse să transpire, pe frunte și pe brațe îi apăruseră mici broboane de sudoare. Rahat. Nu mai văd ca lumea.

— Cum adică?

— Adică nu mai văd ca lumea. Mike se trase pe băjbăite într-o parte și se prăbuși pe un scaun.

Katie avusese dreptate. Numai că avea să se întâmple într-un mod diferit. Mike era cel care urma să aibă un atac. Va veni o ambulanță. El nu va avea habar de numele și adresa lui Mike...

Iisuse. Jointul. O fi bine să îngropi un joint în grădină, în timp ce în casă cineva are o criză? Dar dacă Mike și-ar înghiți limba, în timp ce Jamie ar fi afară?

Mike s-a încolăcit.

— Am orbit. Iisuse. Stomacul.

Stomacul?

— De la creveții ăia nenorociți.

— Ce? spuse Jamie, care începea să se întrebe, a doua oară în seara aceea, dacă nu cumva Mike o avea ceva la cap.

— E-n regulă, spuse Mike. S-a mai întâmplat.

— Ce anume?

— Adu-mi un lighean.

Creierul lui Jamie era atât de plin, încât i-au trebuit câteva secunde ca să proceseze ce fel de lighean vrea Mike. Până să se dumirească, Mike a vomitat pe podea, în fața scaunului lui.

— Rahat, spuse Mike.

Jamie s-a văzut așa cum stătea, în picioare, în propria lui bucătărie, holbându-se la o mare omletă de vomă, cu penisul atârând peste marginea boxerilor, și brusc l-a copleșit regretul de a fi părăsit cafeneaua înainte de sosirea lui Ryan, chiar dacă Ryan avea un rucsac oribil și părul rar, și a știut că asta este pedeapsa lui. Nu este bine să fii crispat și intransigent, clar nu este bine, dar nici rău nu este, fiindcă dacă ar fi fost ceva

mai crispat și intransigent, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat.

Și-a aranjat ținuta.

— Mii de scuze, spuse Mike.

Jamie a deschis un sertar și i-a dat un ștergar de vase, pe cel cu autobuzul londonez, care nu prea îi plăcea.

Mike s-a șters pe față.

— Trebuie să merg la toaletă.

— În capul scărilor, spuse Jamie.

— Unde sunt scăările? întrebă Mike.

Dumnezeule, nu vedea nimic.

L-a ajutat să urce, apoi s-a întors în bucătărie, ca să nu fie nevoit să miroasă sau să audă ceea ce urma să se întâmple în baie.

Își dorea ca Mike să dispară din peisaj. Dar își dorea și să fie un om mai bun. Iar un om bun nu poate să își dorească ca Mike să dispară din peisaj. Să fie un om mai bun implica să aibă grijă de Mike. Fiindcă atunci când li se întâmplă o nenorocire, oamenii buni pot spune că a fost un accident sau un ghinion sau că așa funcționează lucrurile pe lumea aceasta. Pe de altă parte, oamenii răi, atunci când li se întâmplă o nenorocire, știu că a fost vina lor și că vor fi alimentat nenorocirea.

A scos mânușile din plastic de sub chiuvetă. A luat cele două pungi de la Tesco din dulap și le-a băgat una într-alta. A luat paleta de tort din sertar, a îngenuncheat și a început să râcăie voma de pe podea și să o strângă în pungi. Nu era o sarcină plăcută (la etaj va fi, probabil, mai rău). Dar era bine că avea o sarcină neplăcută de dus la bun sfârșit.

Penitență. Acesta era cuvântul pe care îl căuta.

Dumnezeule. Voma se scurgea prin crăpăturile parchetului.

A șters podeaua cu o grămadă de hârtie din sulul de la bucătărie și a aruncat-o în pungile de la Tesco. A umplut un vas cu apă și a adăugat detergent, a frecat crăpăturile cu peria de legume, pe care a aruncat-o apoi tot în pungile de la Tesco.

De la baie venea un zgomot oribil.

A turnat niște dezinfectant pe podea, a frecat întreaga zonă cu o cârpă de bucătărie, apoi s-a descotorosit de cârpă, care a ajuns și ea în pungi, lângă peria de legume.

A șters paleta de tort cu o altă cârpă și a stat să se gândească dacă nu ar trebui să o lase în niște dezinfectant peste noapte, dar apoi și-a dat seama că nu o va mai folosi niciodată și a aruncat-o și pe ea. A legat baierile pungii din interior, apoi pe cele ale pungii de exterior. Apoi le-a băgat într-o a treia pungă, ca nu cumva să curgă, a legat mânerul celei de-a treia pungi, a ieșit cu ea pe hol, a deschis ușa casei și a aruncat-o în pubelă.

Alt zgomot oribil din toaletă.

Îl iubea pe Tony. Dintr-odată era clar și era dureros. Certurile lor stupide. Din cauza nuntii. Din cauza binoclului. Din cauza ketchup-ului. Nu aveau nici o importanță.

O să se ducă la Tony acasă. Imediat ce va rezolva toată treaba asta de aici. Indiferent de oră. Îi va spune că îi pare rău. Îi va spune totul.

Vor merge împreună la nuntă. Nu. Chiar mai bine. Îl va lua pe Tony la Peterborough, weekendul viitor.

Numai că taică-său avea un fel de cădere nervoasă.

Mai întâi ar trebui să se intereseze cum mai stau lucrurile.

În fine. Îl va lua pe Tony la Peterborough, cât mai curând.

A urcat până la baie și a bătut încet la ușă.

— Ești bine?

— Nu prea, spuse Mike.

Chiar și prin ușă, mirosul era neplăcut. Cu inima cât un purice, l-a întrebat pe Mike dacă are nevoie de ajutor și a răsuflat ușurat când l-a auzit spunând „nu”.

— Immodium, spuse Jamie. Am niște pastile de Immodium în dormitor.

Peste câteva minute, Jamie stătea la masa din bucătărie, cu o gamă de medicamente eliberate fără prescripție medicală, înșirate în fața lui, precum un negustor băștinăș în așteptarea bărbaților de pe nava cea mare.

Immodium. Antacid. Paracetamol. Ibuprofen. Aspirină. Antihistaminice. (În cazul unei asemenea reacții alergice erau indicate antihistaminicele? Nu era sigur.)

A pus ibricul pe foc și s-a asigurat că are la îndemână toate soiurile de ceai și cafea necesare. În frigider era o jumătate de litru de lapte degresat. Nu avea ciocolată caldă, dar exista o cutie cu nucă de cocos nedesfăcută, rămasă de la un proiect de prăjitură eșuat.

Era complet echipat.

După aproximativ zece minute, a auzit ușa de la baie, care se deschidea cu un scârțâit, apoi pașii lui Mike pe scări. Era clar că tocmai cobora cu grijă. O mână și-a făcut apariția pe tocul ușii și Mike a intrat în raza lui vizuală. Avea un aer bolnăvicios.

Jamie se pregătea să îl întrebe ce medicamente și băuturi calde să îi ofere, când Mike a spus:

— Îmi pare rău, apoi a ieșit pe hol și s-a îndreptat spre ușă.

Până să se ridice în picioare, Mike închisese deja ușa în urma lui. Jamie s-a oprit. Să fii bun înseamnă să ai grijă de oameni. Nu înseamnă să îi ții prizonieri. Era clar că lui Mike îi revenise vederea. Altfel nu ar fi plecat.

Nu-i așa?

Jamie s-a dus la fereastră și a ridicat un colț al perdelei, ca să arunce o privire de-a lungul străzii. Era pustie. Era foarte sigur că orbii nu se pot mișca cu o asemenea viteză.

A urcat la etaj. Baia era lună.

Era încă prea beat ca să conducă mașina. Și-a luat cheile și haina și a ieșit pe ușa din față, încuind-o.

Ar fi putut să cheme un taxi, dar nu voia să aștepte.

Până la apartamentul lui Tony era cam o jumătate de oră de mers pe jos, dar aerul curat îi făcea bine. Și dacă o să îl trezească din somn, ei bine, ce avea el de spus era mai important decât dormitul.

A luat-o pe Wood Vale Gardens și prin Park Road, prin fața spitalului. Ploaia se oprise și majoritatea luminilor din case erau stinse. Străzile erau inundate de o lumină portocalie murdară, iar umbrele de sub mașini erau dense și negre.

Tony avusese dreptate. Fusese egoist. Dacă vrei să îți împărți viața cu o altă persoană, trebuie să faci compromisuri.

A traversat Priory Road.

Mâine îi va da telefon lui Katie. Sigur că exagerase.

Lucru de înțeles, dacă ea și Ray treceau printr-o perioadă mai dificilă. Taică-său își pierdea mințile? Maică-sa voia să-l părăsească? Nu știa care dintre ele era mai greu de crezut.

Un biciclist beat a trecut în zig-zag pe lângă el.

Că taică-său își făcea prea multe griji și maică-sa spunea că nu mai suportă, asta putea să creadă. Era, în linii mari, situația normală.

Va fi bine. Era musai să fie bine. Va merge la nuntă cu Tony, fie ce-o fi.

Mergea pe Allison Road, când a văzut un cățeluș ieșind de pe o alee. Nu, nu era un câine. Era o vulpe. Mersul imponderabil. Coadă stufoasă.

S-a auzit un motor de mașină și vulpea s-a făcut nevăzută.

A ajuns pe Vale Road după miezul nopții.

În timpul plimbării, se mai însuflețise. S-a gândit să facă o față tristă, apoi și-a dat seama că ar fi o idee proastă. Nu îl voia pe Tony înapoi fiindcă avusese o seară groaznică. Tocmai seara aceea groaznică îl făcuse să își dea seama că îl vrea pe Tony înapoi. Pentru totdeauna. Iar acesta era un gând fericit.

A sunat la ușă și a așteptat treizeci de secunde.

A sunat din nou.

Au mai trecut treizeci de secunde și apoi s-au auzit niște pași. Tony a deschis ușa, purta niște boxeri și atât. Avea o privire de gheață.

— Jamie...?

— Îmi pare rău, spuse Jamie.

— E-n regulă. Ce s-a întâmplat?

— Nu. Vreau să spun că-mi pare rău pentru tot. Pentru tot restul.

— Adică?

Jamie își adună gândurile. Ar fi trebuit să planifice lucrurile mai atent.

— Pentru că te-am făcut să pleci. Pentru... Tony, știi, am avut o seară de căcat și mi-am dat seama de multe lucruri...

— Jamie, ce naiba, este miezul nopții. Măine dimineață mă duc la muncă. Despre ce este vorba?

A tras aer în piept.

— Te iubesc, spuse Jamie. Și mi-e dor de tine. Și te vreau înapoi.

— Ești luat, nu-i așa?

— Nu. Adică am fost. Dar acum nu mai sunt... Pe bune, Tony. Vorbesc serios.

Expresia lui Tony a rămas neschimbată.

— Mă duc să mă culc. Cred c-ar trebui să faci și tu la fel.

— Ai pe cineva la tine, nu-i așa? Lui Jamie îi dădură lacrimile. De-aia nu vrei să intru.

— Maturizează-te, Jamie.

— Pe dracu'.

Tony închidea ușa.

Jamie pornise de la premisa că Tony îl va pofti înăuntru, cel puțin. Ca să vorbească. Se manifesta din nou același egoism. Convingerea lui că toată lumea se va încadra în planul lui. Ii era clar acum. Dar era prea greu să o spună într-o jumătate de secundă.

— Stai. A pus un picior în prag, ca să îl împiedice să închidă ușa.

Tony s-a ferit ușor.

— Doamne. Miroși a vomă.

— Știu, spuse Jamie, dar nu este de la mine.

Tony i-a pus palma în piept și l-a împins de pe prag.

— Noapte bună, Jamie.

Ușa s-a închis.

Jamie a mai stat câteva minute în fața ușii. Ar fi vrut să se întindă pe bucățica de asfalt de lângă tomberoane și să doarmă acolo până dimineată, să îl vadă Tony când o să iasă din casă și să i se facă milă de el. Dar și-a dat imediat seama că ar fi la fel de prostesc și egocentric și copilăros ca și restul planului lui prostesc și egocentric și copilăros.

S-a așezat pe bordură și a început să plângă.

Jean se vedea nevoită să organizeze nunta de una singură. Ii era clar că nu avea să primească cine știe ce ajutor de la restul familiei.

Își iubea fiica. Normal. Dar Katie, în ciuda discursului ei potrivit căruia femeile ar fi la fel de competente ca bărbații, era câteodată incredibil de dezordonată.

Relaxată era cuvântul pe care îl folosea Katie.

Ca atunci când venise acasă de la facultate, cu toate hainele în niște saci negri de gunoi, pe care îi lăsase în garajul deschis și care fuseseră ridicați de gunoieri. Sau când vărsase vopseaua pe pisică. Sau când își pierduse pașaportul în Malta.

Bietul George. îi scosese peri albi. Erau ca două creaturi de pe planete diferite.

Doisprezece ani de certuri pe marginea pastei de dinți. Katie o scuipa și refuza să clătească chiuveta, astfel încât se făcea cocoloașe și se întărea. George era convins că o face intenționat, ca să îl scoată pe el din minți. Lui Katie nu îi venea să creadă că o persoană în toate mințile s-ar putea enerva din cauza a ceva atât de insignifiant.

De fapt, și acum făcea la fel. Chiar în dimineața aceasta, Jean curățase după ea. Exact ca pe vremuri.

În realitate, Jean era mândră în sinea ei de felul în care Katie refuza să primească ordine de la oricine. Desigur că erau momente când își făcea griji. Că nu își va găsi niciodată o slujbă ca lumea. Sau că va rămâne însărcinată fără să vrea. Sau că nu va găsi un bărbat care să o ia de nevastă. Sau că va da de necaz (odată fusese avertizată, fiindcă se purtase necuviincios cu un polițist).

Dar Jean era măgulită de faptul că adusese un asemenea spirit liber pe lume. Câteodată, se uita la fiica ei și surprindea mici gesturi sau expresii pe care le recunoștea ca fiind ale ei și se întreba dacă și ea ar fi semănat mai mult cu Katie, de s-ar fi născut treizeci de ani mai târziu. Ce ironie că Jamie ieșise gay. Dacă ar fi fost nunta lui, ar fi întocmit lista de invitați și ar fi tipărit invitațiile cu mai mulți ani înainte.

Nu mai conta.

Prima oară când organizase o nuntă, avusese impresia că planifică debarcarea trupelor aliate în Normandia. Dar după ce a început să lucreze la librărie și să dea o mână de ajutor la școală, și-a dat seama că nu este mai dificil decât cumpărarea unei case sau rezervarea unui sejur, doar un șir de sarcini mici, care trebuie rezolvate toate, până la un anumit termen. Întocmești o listă cu lucruri de făcut. Le faci. Le bifezi.

A aranjat cu florile. A tocmit un DJ pe care îl angajase și Claudia la nunta lui Chloe. A stabilit meniul împreună cu cei de la firma de catering. A tocmit fotografia. O să fie perfect. De dragul ei, dacă nu al altcuiva. O să meargă totul strună și toată lumea o să se simtă bine. La sfârșitul zilei o să se relaxeze și o s-o inunde un sentiment de împlinire.

I-a trimis o scrisoare lui Katie, în care îi expunea în detaliu toate lucrurile pe care trebuia să le facă (înregistrarea muzicală pentru oficiul stării civile, costumul lui Ray, cadoul pentru cavalerul de onoare, verighetele...). Lui Katie o să îi sară țăndăra, deși, având în vedere comportamentul ei din weekend, i se părea întru totul posibil să fi uitat că se mărită.

A comandat cartonașele care indicau locurile invitaților la masă. Și-a cumpărat o rochie nouă și a dus

costumul lui George la curătat. A comandat un tort. A închiriat trei mașini care să le ducă pe rudele apropiate înapoi în sat. A scris numele pe invitații și a expediat plicurile.

O clipă s-a gândit să îl taie pe David de pe listă.

George insistase să îl invite după cina aceea. Ceva în legătură cu îngroșarea propriilor rânduri, ca să nu fie „înghițiți de clanul lui Ray". Dar nu voia să îi dea de bănuț lui George, așa că i-a trimis o invitație. Nu însemna că trebuie să vină.

58

Aproape că îi făcuse plăcere să îl revadă pe doctorul Barghoutian.

Evident, ștacheta lui în legătură cu ceea ce îi făcea și nu îi făcea plăcere fusese coborâtă foarte mult în ultimele săptămâni. Cu toate acestea, să vorbească despre problemele lui cu cineva care era plătit să asculte era, în mod ciudat, liniștitor. Mai liniștitor decât vizionarea unor filme ca Volcano sau The Peacemaker, în timpul cărora auzea un soi de sunete joase, ritmice, care îl înfricoșau, de parcă cineva ar fi făcut niște reparații în clădirea de peste stradă.

A fost ciudat să descopere că descrierea cu voce tare a propriilor spaime este mai puțin înfricoșătoare decât încercarea de a nu te mai gândi deloc la ele. Cum ar veni, este bine să îți privești dușmanul în ochi.

Pastilele nu erau la fel de bune. În prima noapte a avut probleme cu somnul, probleme care s-au înrăutățit

vizibil noaptea următoare. A plâns o grămadă și a trebuit să se lupte cu impulsul de a ieși afară cu noaptea în cap, ca să facă plimbări lungi.

La micul dejun lua acum câteva pastile de codeină, apoi, spre prânz, bea un pahar mare de whisky, după care se spăla viguros pe dinți, ca să nu îi trezească bănuielile lui Jean.

Ideea de a se interna într-un spital psihiatric începea să i se pară din ce în ce mai atrăgătoare. Dar cum să faci să te internezi într-un spital psihiatric? Dacă ar intra cu mașina în grădina unui vecin? Dacă și-ar da foc la pat? Dacă s-ar lungi în mijlocul șoselei?

Oare conta dacă făceai una ca asta intenționat? Oare a te preface că ești nebun este în sine un semn al nebuniei?

Și dacă patul ar fi fost mai inflamabil decât ar fi crezut? Poate doar să toarne niște apă pe o mare porțiune din mocheta din jurul patului, care să funcționeze ca un soi de barieră.

A treia noapte a fost insuportabilă.

Cu toate acestea, a continuat să ia pastilele, cu obstinație. Doctorul Barghoutian îl avertizase în legătură cu efectele secundare, iar George prefera, în general, tratamentele dureroase. După ce căzuse de pe scara mobilă, se dusese să consulte un chiroterapeut care nu îi făcea mare lucru, doar bătea din palme pe la ceafa lui.

După câteva săptămâni de chin, a mers la un medic osteopat, care l-a apucat bine din spate și l-a ridicat violent, până i-a trosnit coloana vertebrală. După câteva zile, mergea din nou normal.

Totuși, a fost recunoscător că trimiterea lui la medicul psiholog a picat în a șasea zi de la începerea tratamentului medicamentos.

Nu mai cunoscuse medici psihiatri, profesional sau altfel, în mintea lui, nu erau prea departe de cei care ghicesc în cărți de tarot. Se aștepta să fie întrebat dacă și-a văzut mama goală și dacă a fost ciuca bătailor la școală (oare ce s-o fi ales de mârșavii gemeni Gladwell?). Sau asta era psihoterapie? Nu îi erau prea clare diferențele.

Când, în cele din urmă, a avut loc, întâlnirea cu doctorul Endicott nu a conținut nici una dintre tâmpeniile și dulcegăriile la care se așteptase. De fapt, nici nu își amintea de când nu mai purtase o conversație atât de antrenantă.

Au vorbit despre slujba lui. Au vorbit despre pensioane. Au vorbit despre planurile lui de viitor. Au vorbit despre Jean și Jamie și Katie. Au vorbit despre nuntă. Ea l-a întrebat despre atacurile de panică, când au avut loc, ce a simțit, cât timp au durat. L-a întrebat dacă s-a gândit la sinucidere. L-a întrebat ce îl înspăimântă mai exact și a fost infinit de răbdătoare cât timp el s-a chinuit să exprime în cuvinte lucruri care erau greu de exprimat în cuvinte (orci, de exemplu, sau felul în care părea că se cascadează sub picioarele lui). Și chiar dacă el se rușina de unele lucruri, ea rămânea serioasă și îl asculta cu o atenție neabătută.

L-a întrebat despre leziune și i-a spus că doctorul Barghoutian i-ar putea da o trimitere la un dermatolog, dacă asta l-ar ajuta. George a spus „nu” și i-a explicat că el știe, în adâncul inimii, că este o simplă eczemă.

L-a întrebat dacă are prieteni cu care ar putea discuta toate lucrurile astea. El i-a explicat că asemenea lucruri nu se discută cu prietenii. De altfel, nici lui nu i-ar plăcea ca vreunul dintre prietenii lui să vină la el cu asemenea probleme. Nu se face. Ea a dat din cap a aproba-re.

A părăsit cabinetul fără sarcini de dus la capăt și fără exerciții de făcut, numai cu promisiunea unui al doilea consult, peste o săptămână. În timp ce stătea în parcare, și-a amintit că nu a pomenit nimic despre efectele secundare ale tratamentului medicamentos. Apoi s-a luminat, înțelegând că nu mai este persoana care se urcase în autobuz de dimineață. Era mai puternic, mai sigur pe el, mai puțin speriat. Putea să facă față efectelor secundare ale câtorva pastile.

Mai târziu, în aceeași după-amiază, stătea culcat în pat și urmărea British Open pe BBC2. Golful nu i se păruse niciodată interesant. Dar puloverele acelea cumini și gazonul care se întindea cât vedeai cu ochii aveau ceva liniștitor.

Părea nedrept ca toate eforturile de rezolvare a aspectelor de natură mentală ale problemei să nu dea nici un rezultat în privința celor de natură fizică.

I s-a năzărit că dacă leziunea ar fi fost pe unul dintre degetele de la picior sau de la mână, ar fi tăiat degetul respectiv și cu asta, basta. Pe urmă nu i-ar rămâne decât să ia pastilele și să se întoarcă la cabinet în fiecare săptămână, până ce totul ar reveni la normal.

În capul lui lua naștere un plan.

Planul, i se părea lui, era unul destul de bun.

59

Katie a pus invitațiile la poștă, i-a lăsat un mesaj lui Jamie, apoi s-a așezat din nou la masă.

Voia să spargă ceva. Dar nu avea voie să spargă nimic. Nu după săpuneala pe care i-o trăsese lui Jacob, fiindcă îi dăduse un șut aparatului de înregistrări video.

A luat cuțitul cel mare și a înjunghiat tocătorul de câteva ori. Când l-a înjunghiat a opta oară, lama cuțitului s-a rupt și s-a tăiat la mână cu capătul rupt care ieșea din tocător. Era sânge peste tot.

Și-a înfășurat mâna într-un ștergar de bucătărie, a scos trusa de prim-ajutor, a lipit câțiva plasturi mari peste tăietură, apoi a șters sângele și a aruncat cuțitul rupt.

Era clar că nu va putea să doarmă. În pat era Ray și ar fi trebuit să se întindă lângă el. Iar dacă s-ar fi culcat pe canapea, ar fi însemnat să se recunoască înfrântă. Îl iubea pe Ray?

Nu îl iubea?

Nu mai mâncase de la ora patru. A pus ibricul pe foc. A scos un pachet de Maryland Chocolate Chip Cookies din dulap, a mâncat șase prăjiturile, în picioare, a simțit o ușoară greață și a pus restul la loc.

Cum putea Ray să doarmă în momente ca acesta?

L-a iubit vreodată? Sau era doar recunoștință? Fiindcă se înțelegea atât de bine cu Jacob. Fiindcă avea bani. Fiindcă putea să repare orice mașinărie de pe fața pământului. Fiindcă avea nevoie de ea.

Dar ce naiba, toate erau lucruri reale. Chiar și banii.

Iisuse, poți să iubești pe cineva care este sărac și bătut în cap și poți să împărți cu el un trai care merge din rău în mai rău. Dar asta nu este dragoste, este masochism. Precum Trish. O dată ce ai apucat-o pe un astfel de drum, vei sfârși într-o cocioabă din Snowdonia, în care domnul Energii Vindecătoare va sculpta dragoni în bușteni.

Nu dădea doi bani pe cărți și pe filme. Puțin îi păsa ce credea familia ei.

Atunci de ce îi venea atât de greu să îi spună că îl iubește?

Poate pentru că dăduse buzna în cafenea, â la Clint Eastwood, și pentru că azvârlise un coș de gunoi pe stradă.

De fapt, dacă se gândea mai bine, era culmea tupeului. Dispare cinci zile. Nici măcar nu îi dă de veste că este viu. Apoi apare ca din senin, își cere scuze de câteva ori, îi spune că nunta s-a contramandat și se așteaptă ca ea să spună că îl iubește.

Cinci zile. Dumnezeule.

Vrei să fii tată, atunci pune mâna și fii mai responsabil, ce naiba.

Poate că nu ar trebui să se căsătorească. Poate că era o idee ridicolă, dar dacă avea de gând să arunce vina pe ea...

Doamne. Se simțea mai bine. Se simțea mult mai bine.

A pus cana pe masă și a pornit-o în sus pe scări, hotărâtă să îl trezească și să îi zică vreo două.

60

George a hotărât să pună în aplicare planul în ziua de miercuri.

Jean pleca într-o călătorie pe care o plănuise de mult, în vizită la sora ei. A murmurat ceva despre contramandare, în cazul în care George ar fi avut nevoie de companie, dar el a insistat să se ducă.

După ce l-a sunat din Northampton, ca să îi spună că a ajuns cu bine și ca să se asigure că și el este bine, a început să strângă instrumentele. O dată ce va demara, nu va mai avea prea multă energie sau timp la dispoziție, așa că trebuiau să fie toate la locul lor.

A dat pe gât două pastile de codeină, cu ditamai paharul de whisky. A îngrămădit trei prosoape albastre, vechi în baie. A pus telefonul fără fir pe masa din bucătărie, a umplut tava mașinii de spălat cu detergent și a lăsat ușa deschisă.

În fundul camării a găsit o cutie de doi litri, goală, în care fusese înghețată, i-a verificat capacul, să fie sigur că se închide, apoi a cărat-o sus, împreună cu câțiva saci de gunoi. A întins sacii de gunoi pe podeaua de la baie și a potrivit cutia de înghețată pe robineții de la cadă, într-un echilibru precar. A deschis trusa de prim-ajutor și a pus-o pe raftul din baie.

Whisky-ul și codeina începeau să își facă efectul.

A coborât din nou la parter, a luat foarfecă din sertar și a ascuțit-o cu bucățița de gresie gri pe care o foloseau și la cuțitele de măcelărie. Ca măsură de precauție, a ascuțit și cuțitul de măcelărie și a dus ambele instrumente la etaj, așezându-le la capătul căzii, în colțul opus robineților.

Era speriat, firește. Dar medicamentele și alcoolul începeau să amortescă frica, iar convingerea că problemele lui se vor rezolva curând îi dădea ghes.

A tras perdelele din baie și a închis toate ușile care dădeau în hol. A stins toate luminile și a așteptat ca ochii să i se obișnuiască cu întunericul. S-a dezbrăcat, și-a împăturit hainele cu grijă și le-a lăsat într-un teanc, în capul scărilor.

Era în drum spre baie, când și-a dat seama că nu vrea să fie găsit inconștient, pe podeaua propriei lui băi, fără nimic pe el. Și-a pus chiloții.

A dat drumul la robinetul de apă caldă, a îndreptat jetul duşului spre cel mai îndepărtat perete şi a tras perdeaua de plastic peste el.

Preşul de baie era gros şi mişos. Oare putea fi spălat? Nu era foarte sigur. L-a mutat în celălalt capăt al camerei, pentru mai multă siguranţă.

Şi-a băgat un picior în cadă, ca să verifice temperatura apei. Perfectă. A intrat cu totul.

Acum e-acum. Odată pornit, nu va mai fi cale de întoarcere.

A mai făcut o ultimă verificare, ca să se asigure că este totul în ordine. Foarfecă, cutia de îngheţată, sacii de gunoi...

Prima parte, ştia, va fi cea mai grea. Dar nu va dura mult. Trase adânc aer în piept.

Cu mâna dreaptă a luat foarfecă, apoi şi-a trecut degetele de la mâna stângă peste şold, în căutarea leziunii.

A apucat carnea din jurul ei, iar furnicătura scârbită care i s-a răspândit din degete în sus, pe braţ (de parcă ar fi pus mâna pe un păianjen sau pe un rahat de câine), i-a întărit convingerea că ceea ce este pe cale să facă este necesar.

A tras de leziune ca să o îndepărteze de corp.

A aruncat o privire în jos, apoi s-a uitat în altă parte.

Carnea era întinsă, o fâşie albă, precum nişte brânză fierbinte pe o pizza.

A deschis fălcile foarfecii.

Inspiră adânc, apoi expiră pe măsură ce vine durerea. Aşa îi spusese medicul osteopat.

A apăsat lamele foarfecii ascuţite în jurul fâşiei de piele întinsă şi a strâns tare.

Nu a mai fost nevoie să îşi amintească să expire. S-a întâmplat de la sine.

Durerea întrecea orice altă durere pe care o mai simțise vreodată, ca și cum un avion cu reacție s-ar fi pregătit de aterizare la câteva picioare de capul lui.

S-a uitat din nou în jos. Nu se așteptase la o cantitate așa de mare de sânge. Părea o scenă dintr-un film. Era mai gros și mai închis la culoare decât crezuse, aproape uleios, și neașteptat de cald.

Alt lucru pe care l-a observat când s-a uitat în jos a fost că nu reușise să taie cu totul carnea din jurul leziunii. Aceasta, atârna de șoldul lui, precum o bucățică de friptură în sânge.

A apucat-o din nou, a redeschis foarfecă și a încercat să facă o a doua incizie. Dar, din cauza sângelui, îi era greu să strângă bine, iar grăsimea părea mai rezistentă de data aceasta.

S-a aplecat, a pus foarfecă pe marginea căzii și a luat cuțitul de măcelărie.

Dar, când s-a ridicat, un roi de luminițe albe i-a împânzit vederea, iar propriul trup i s-a părut a fi mult mai departe decât era în mod normal. A întins mâna ca să se sprijine de peretele faianțat. Din nefericire, avea cuțitul de măcelărie în ea. A dat drumul la cuțit și s-a sprijinit cu mâna de perete. Cuțitul a căzut în cadă și a aterizat cu vârful în jos, înfigându-se în piciorul lui George.

În acest moment, întreaga încăpere a început să se învârtă cu el. Tavanul s-a legănat la vedere, a avut un prim-plan clar cu drăcia aceea mică cu magnet, de un verde avocado, care ținea săpunul, apoi jetul fierbinte l-a izbit în ceafă.

Se culcă pe o parte, cât era cada de lungă. Ai fi zis că cineva a omorât un porc în ea.

Leziunea era încă atașată la trupul lui.

Doamne, Dumnezeu. Mai mult ca sigur că celulele canceroase traumatizate se scurgeau prin istmul de carne dintre limba care atârna și sold, punând bazele unor mici colonii în plămâni, măduva oaselor și creierul lui...

Știa, acum, că nu avea puterea să o scoată.

Trebuia să meargă la spital. Or să i-o taie ei. Poate chiar în ambulanță, dacă le va explica situația pe îndelete.

S-a ridicat foarte încet în patru labe.

Endorfinele lui nu prea își făceau treaba.

Va fi nevoit să treacă de scări.

La naiba.

Ar fi trebuit să facă toată treaba asta în bucătărie. Ar fi putut să stea în cada aceea veche de plastic, pe care o foloseau copiii pe timp de vară. Sau se afla printre lucrurile pe care le mutase din fundul garajului în 1985?

Foarte posibil.

S-a aplecat peste marginea căzii și a luat unul dintre prosoape.

A făcut o pauză. Oare era bine să tamponeze o rană deschisă cu un prosop flaușat?

S-a ridicat cu grijă în picioare. Luminițele albe apăreau și dispăreau din nou.

S-a uitat în jos. Cu greu mai distingeai ceva în zona răni, iar priveliștea l-a îngreșat puțin. A întors capul și și-a odihnit o clipă ochii pe faianța improșcată cu sânge.

Trage aer în piept. Stai. Expiră. Trei. Doi. Unu.

S-a uitat din nou în jos. A apucat limba de carne tăiată de partea exterioară și a presat-o la locul ei. Nu a făcut mare scofală. De cum i-a dat drumul, a alunecat de pe rană, atârând dezagreabil în balamaua ei roșie și umedă.

Ceva începea chiar să pulseze în ea. Nu era o prive-
liște de natură să îl liniștească.

A pus din nou mâna pe bucata de carne, a fixat-o la
loc, apoi a presat prosopul peste ea.

A așteptat un minut, după care s-a ridicat în picioa-
re.

Dacă ar suna imediat la salvare, s-ar putea să ajungă
prea repede. Mai întâi o să facă un pic de curățenie, apoi
o să sune.

În primul rând, trebuia să curețe cada.

Dar, când a dat să apuce capul de duș, i s-a părut că
ar fi mai sus decât își amintea el, iar trunchiul lui nu pă-
rea dispus să se întindă.

Îl va lăsa așa și va scorni o poveste pentru Jean, după
ce se va întoarce de la Sainsbury.

Era la Sainsbury? Totul era în ceață.

S-a hotărât, în schimb, să se îmbrace.

Nici asta, și-a dat el seama, nu avea să fie ușor. Purta
o pereche de chiloți îmbibați de sânge. Existau chiloți cu-
rați în sertarele șifonierului din dormitor, dar se aflau la
zeci de yarzi depărtare, la celălalt capăt al covorului
crem, iar pe piciorul lui se scurgea o cantitate serioasă
de sânge.

Ar fi trebuit să plănuiască toată treaba mai bine.

A apăsât prosopul pe rană un pic mai tare și a șters
sângele de pe podea, stând pe celelalte două prosoa-
pe și târșându-și picioarele prin baie timp de câteva
minute. A încercat să se aplece ca să culeagă prosoa-
pele de pe jos și să le arunce în cadă, dar trupul lui
nu era dispus să se aplece, cum nu fusese nici să se
întindă.

A hotărât să se dea bătut. S-a împleticit până în dor-
mitor și a format 999.

Dar, când a aruncat o privire în urmă, pe direcția ușii, a văzut că rămăseseră urme de pași pe covorul crem. Jean o să se supere foarte tare.

— Poliția, pompierii sau serviciul de ambulanță?

— Poliția, spuse George, fără să se gândească. Nu. Stați așa. Ambulanța.

— Tocmai vi se face legătura...

— Ați apelat serviciul de ambulanță. Îmi puteți da numărul dumneavoastră de telefon?

Ce număr de telefon avea? Părea să-i fi ieșit din cap. Îl folosea atât de rar.

— Alo, mai sunteți pe fir? Întrebă femeia de la celălalt capăt al firului.

— Îmi pare rău, spuse George. Nu-mi mai amintesc numărul.

— Nu-i nimic. Spuneți mai departe.

— Sigur, da. Se pare că m-am tăiat. Cu o daltă mare. Curge foarte mult sânge.

Numărul lui Katie, de exemplu. Și-l amintea cu foarte mare ușurință. Sau nu? Adevărul era că și numărul acela îi ieșise din cap.

Femeia de la celălalt capăt al firului a spus:

— Puteți să-mi dați adresa dumneavoastră?

Si acest lucru a necesitat un efort de rememorare.

După ce a pus receptorul în furcă și-a dat seama că, bineînțeles, uitase să caute daltă înainte să intre în cadă.

Jean o să fie și așa destul de neagră de supărare. Dacă o să descopere că a făcut mizeria în timp ce își tăia cancelul cu foarfecă ei specială, o să ia foc.

Dalta, pe de altă parte, era în pivniță, iar pivnița se afla la mare depărtare.

S-a întrebat dacă nu cumva uitase să pună receptorul în furcă.

Apoi s-a întrebat dacă își amintise în cele din urmă adresa, înainte să pună receptorul în furcă. Adică dacă într-adevăr pusese receptorul în furcă.

Puteau să ia urma apelului.

Cel puțin așa se întâmplă în filme.

Dar tot în filme poți să îi provoci cuiva un leșin printr-o simplă apăsare pe umăr.

S-a văzut în oglinda de pe hol și s-a întrebat ce caută moșul ăla nebun, gol și plin de sânge lângă măsuta lor de telefon.

Treptele de la pivniță erau foarte abrupte.

N-ar strica să monteze o scară nouă, cu un unghi de înclinare mai blând, înainte ca el și Jean să îmbătrânească mai tare. Ar fi bună și o balustradă.

Traversând pivnița, a călcat pe ceva ce aducea foarte mult cu una dintre micile cărămizi Lego pe care Jacob le mai lăsa împrăștiate prin casă, cele cu un singur tumburuș. S-a împiedicat și i-a căzut prosopul. A luat prosopul de jos. Era plin de rumeguș și o varietate de insecte moarte. S-a întrebat de ce are un prosop în mână. L-a pus pe capacul de la răcitor. Prosopul părea a fi plin de sânge, cine știe de ce. Va trebui să se lămurească cu cineva. Dalta.

A băgat mâna în coșulețul verde și a scos-o de sub ciocanul cu vârful despicat și de sub ruletă.

S-a întors să plece, a simțit că i se înmoaie genunchii, a căzut și s-a rostogolit în piscina gonflabilă pe care o țineau pe jumătate umflată pentru a preveni formarea mușchii pe suprafețele interioare.

Se uita de aproape la o poză cu un pește. Din creștetul capului îi țâșnea un șuvoi de apă, ceea ce însemna că era o balenă. Dar era colorat în roșu, adică putea fi alt soi de pește.

Simțea miros de cauciuc și auzea plescăitul apei și vedea razele de soare care se reflectau în apă în formă de scoici și dansau prin fața ochilor lui și pe tânăra aceea foarte atrăgătoare de la hotelul din Portugalia, în bikinii ei de culoarea lămâilor verzi.

Dacă mai ținea el bine minte, era locul în care mâncaseră desertul acela otrăvitor, din ananașii scobiți. Era cuprins de o durere foarte mare, deși îi era greu să spună exact din ce cauză.

Era și foarte obosit.

O să doarmă un pic.

Da, părea o idee bună.

61

Katie era hotărâtă să își salveze căsătoria.

A sunat la birou pe la ora opt. Avea de gând să lase un mesaj și a fost prinsă cu garda jos când la telefon a răspuns Aidan (dacă nu ar fi fost al naibii de infatuat, l-ar fi bănuț că a dormit la birou; dar nu și-l putea închipui muncind peste program, dacă nu erau și alții prin preajmă să-l vadă).

— Lasă-mă să ghicesc, spuse Aidan, plictisit. Ești bolnavă.

Ar fi fost mai simplu să spună „da”, dar era o zi în care trebuia spus adevărul. Și, oricum, nu-i plăcuse niciodată să cadă la învoială cu Aidan. În nici o privință.

— N-am nimic. Dar am nevoie de o zi liberă.

— Nu se poate.

Pe fundal se auzea un clipocit. Era oare posibil să vorbească la telefonul fără fir și să urineze în același timp?

— Poți să trăiești o zi fără mine.

— Cei de la Henley au primit o vizită de la pompieri.

Le-au retras autorizația pentru sala de bal. Așa că avem de lucru.

— Aidan? spuse ea cu un mârâit arțăgos, pe care îl adoptă când vrei să le sugerezi copiilor neascultători să se oprească imediat din ceea ce fac.

— Ce? spuse el, cu vocea aceea ușor tremurată, pe care o au copiii neascultători când li te adresezi cu mârâitul arțăgos.

— O să stau acasă. Îți explic mai târziu. O să caut mâine altă locație.

Aidan se ținea tare pe poziții.

— Katie, dacă nu ești aici până-n zece...

A pus receptorul în furcă. Era foarte posibil să fi rămas fără slujbă. Nu i se părea un capăt de țară.

Ray și-a făcut apariția puțin după ora nouă, după ce l-a lăsat pe Jacob la grădiniță. A dat un telefon la birou și a vorbit cu câțiva oameni, ca să se asigure că totul va merge strună în absența lui. Apoi a spus:

— Acum ce mai este?

Katie i-a aruncat haina.

— O să luăm metroul până la Londra. Tu decizi ce facem de dimineață. Eu decid ce facem după-amiază.

— În regulă, zise Ray.

O vor lua de la capăt. Numai că, de data aceasta, nu va mai fi singură și disperată. Are nevoie de el, știe asta, dar trebuie să afle dacă îi și place de el.

O să abordeze altădată problema acceselor lui de furie. Oricum, dacă nunta nu mai avea loc, nu mai era problema ei.

Ray voia să meargă la Millennium Wheel³¹. Au rezervat două bilete și apoi au mâncat înghețată pe o bancă, de unde au urmărit refluxul puternic care se îndrepta spre Marea Nordului.

— Mai ții minte vafele? întrebă Katie. Un strat subțire de înghețată făcut sandvici între niște foi de napolitane.

Ray nu era atent la ce spunea ea.

— Parcă am fi în vacanță.

— Mă bucur, spuse Katie.

— Singura problemă cu vacanțele, zise Ray, este că trebuie să te întorci acasă după ce se termină.

— Se pare că plecarea în vacanță este pe locul patru în topul celor mai stresante situații prin care poți trece, spuse Katie. După moartea soțului sau a soției și schimbarea locului de muncă. Și mutarea în altă locuință. Dacă țin eu bine minte.

— Patru? spuse Ray, holbându-se la apă. Dar dacă îți moare copilul?

— Bine. Poate nu patru.

— Moare nevasta. Copil cu handicap, spuse Ray.

— Boală incurabilă, spuse Katie. Mutilare. Accident de mașină.

— Casă arsă, spuse Ray.

— Declarație de război, spuse Katie.

— Să vezi un câine călcat de mașină.

— Să vezi un om călcat de mașină.

— Să calci personal un om cu mașina, spuse Ray.

— Să calci personal un câine cu mașina.

— Să calci o familie întreagă.

Râdeau din nou.

Roata Mileniului {engl}.

Ray era dezamăgit de roată. Prea bine pusă la punct, a spus el. Ar fi vrut să simtă vântul în păr și să aibă o bară ruginită de care să se țină și senzația vagă că întreaga structură s-ar putea prăbuși.

Katie se gândea că ar fi trebuit să impună de la început o restricție de înălțime. Ii era rău. Marble Arch, Battersea Power Station, turnul Gherkin, niște dealuri verzi mai încolo, care îi dădeau impresia că s-ar afla în afurisitul de Nepal. Se holba în jos, la lemnul gălbui al băncuței ovale, și încerca să își închipuie că se află într-o saună.

— Când eram copii, spunea Ray, aveam niște verișori care locuiau într-o fermă veche. Ieșeam pe fereastra de la dormitor și ne suiam pe acoperiș. Bine, dacă ar fi aflat ai mei, s-ar fi urcat pe pereți. Dar îmi amintesc și acum ce senzație ai când te afli deasupra tuturor. Acoperișuri, câmpii, mașini... Ca și cum ai fi Dumnezeu.

— Cât mai ține? întrebă Katie.

Ray părea amuzat. S-a uitat la ceas.

— Ooo, vreo cincisprezece minute.

62

Numai că nu era o piscină, fiindcă fundul ei de culoarea lămâilor verzi (o chema Marianna, acumă își amintea) alunecase într-o parte, la dreapta și se auzeau niște lovituri ritmice, care erau de fapt zgomotul făcut de vâslele care loveau apa, fiindcă urmărea regata la televizor (de fapt, dacă se gândea mai bine, o chema Marlina), dar poate nu la televizor, fiindcă se apleca peste o balustradă masivă de granit și simțea covorul lipit de o parte a feței, ceea

ce sugera că s-ar putea afla totuși într-o clădire, iar comentatorul spunea ceva despre bucătărie și o modalitate de a desena un ficus era să îl fotografiezi și apoi să proiectezi diapozitivul pe o bucată mare de hârtie lipită pe un perete și să trasezi contururile, lucru pe care unii l-ar taxa drept trișat, dar și Rembrandt se folosea de lupă sau poate că era vorba de Leonardo da Vinci și nimeni nu i-a acuzat că trișează, pentru că ceea ce conta era cum arăta pictura, iar ei erau îmbrăcați în alb și îl luau pe sus și nu era un cerc de lumină, ci mai degrabă un dreptunghi luminos la capătul de sus al unui șir de trepte, deși acum, dacă se gândea mai bine, era posibil să fi aruncat proiectorul la gunoi, în 1985, împreună cu cada de plastic, iar cineva spunea „George...? George...? George...?”, apoi a intrat în dreptunghiul de lumină puternică și i s-a pus ceva peste gură și ușile s-au închis și urca acum într-un fel de puț, într-un ascensor de cristal, pe deasupra casei, și când s-a uitat în jos a văzut atelierul neterminat și jgheabul de pe acoperiș, deasupra geamului de la baie, care era înfundat și pe care ar fi trebuit să îl curețe, și un tren cu aburi pe calea ferată Nene Valley și cele trei lacuri ale parcului natural și întinderea câmpiilor și restaurantul acela micuț din Agrigento și fluturii din Pirinei și trenulele de condensare lăsate în urmă de avioanele cu reacție și albastrul cerului care se făcea încet negru și sclipirea rece a stelelor.

63

Jean își bătuse merevi capul cu sora ei. Chiar și înainte de a se naște din nou. De fapt, după ce s-a născut din nou

a fost ceva mai bine. Fiindcă măcar așa Eileen mai avea o scuză pentru câtă bătaie de cap îi dădea. Știa că nu or să se înțeleagă în veci, fiindcă una mergea în rai și alta, nu, așa că nu avea încotro și o lăsa în plata Domnului. Dar, Dumnezeuule, femeia putea să te facă să te simți lacom și egocentric, prin simplul fapt că purta o vestă fără formă.

Tare ar fi vrut să pomenească de David la masa de prânz. Doar așa, ca să vadă ce față face soră-sa. Dar, mai mult ca sigur, Eileen ar fi considerat că are datoria ei morală să îi împărtășească informația lui George.

Acum nu mai avea nici o importanță. Chinul se sfârșea pentru încă un an.

Când a ajuns acasă, ardea de nerăbdare să poarte o conversație cu George. Despre orice.

Tocmai își scotea cheile, când și-a dat seama că ceva nu este în regulă. A văzut, prin ochiul pătrat de sticlă jivrată, că măsuta de la telefon nu este la locul ei. Iar la baza scării zăcea ceva întunecat. Ceva întunecat care avea brațe. Dă Doamne să fie o haină.

A deschis ușa.

Era o haină.

Apoi a văzut sângele. Pe trepte. Pe mocheta din hol.

Pe perete, lângă ușa de la sufragerie, era o urmă de mână, plină de sânge.

L-a strigat pe George, dar nu a primit nici un răspuns.

A vrut să facă cale întoarsă, să alerge și să dea telefon la poliție din casa unui vecin. Apoi și-a imaginat convorbirea telefonică. Nu ar putea să spună unde este George sau ce i s-a întâmplat. Mai întâi trebuia să îl vadă.

A intrat în casă, pielea i se făcuse de găină. A lăsat ușa întredeschisă. Ca să păstreze legătura. Cu cerul. Cu aerul. Cu lumea normală.

Sufrageria era exact așa cum o lăsase în dimineața aceea.

A intrat în bucătărie. Era sânge peste tot pe linoleum. Fusese surprins în timp ce se pregătea să spele ceva. Ușa mașinii de spălat era deschisă, iar pe raftul de deasupra ei se găsea o cutie de tablete de detergent Persii.

Ușa de la pivniță era deschisă. A coborât încet treptele. Din nou sânge. Pete mari, peste tot în piscina gonflabilă și dâre pe lângă răcitor. Dar nici un cadavru. Încerca din răputeri să nu se gândească la ce se întâmplase aici.

A mers în sufragerie. A urcat la etaj. A intrat în dormitoare. Apoi a mers în baie.

Aici era locul în care o făcuseră. În cadă. A văzut cuțitul și a întors capul. A ieșit poticnit, cu spatele, s-a prăbușit pe scaunul din hol și a început să plângă în hohote.

După aceea îl duseseră undeva.

Trebuia să sune pe cineva. S-a ridicat și a mers împleticit de-a lungul holului, până în dormitor. A ridicat receptorul. I se părea dintr-odată străin. De parcă nu l-ar mai fi văzut niciodată. Cele două bucăți separate. Micile zgomote pe care le făcea. Butoanele cu numere negre pe ele.

Nu a sunat la poliție. Nu voia să vorbească cu niște străini. Nu încă.

L-a sunat pe Jamie la muncă. Nu era la birou. L-a sunat pe numărul de acasă și i-a lăsat un mesaj.

A sunat-o pe Katie. Nu era acasă. I-a lăsat un mesaj. Nu își mai amintea numerele lor de mobil.

L-a sunat pe David. David i-a zis că ajunge în cinci-sprezece minute.

În casă era insuportabil de frig și tremura.

A coborât la parter, și-a luat paltonul de iarnă și s-a așezat pe zidul de la grădină.

64

În drum spre casă, pe când se întorcea de la apartamentul lui Tony, Jamie s-a oprit la o benzinărie cu program non-stop și a cumpărat un pachet de Silk Cut, o Twix, o Cadbury's Boost și o Yorkie. După ce a mâncat toată ciocolata și a fumat unsprezece țigări, a adormit. Când s-a trezit a doua zi de dimineață, cineva îi înșurubase un mâner de umeras în spațiul dintre creier și craniu. Era târziu și nu mai avea timp să facă duș. S-a îmbrăcat, a dat pe gât niște cafea instant cu două pastile de Nurofen, apoi a luat-o la fugă spre stația de metrou.

Stătea jos în metrou, când și-a amintit că nu i-a întors telefonul lui Katie. După ce a ieșit la celălalt capăt, a scos telefonul mobil din buzunar, dar nu se simțea în stare să o facă. O să sune diseară.

A ajuns la birou și și-a dat seama că ar fi trebuit să dea acel telefon.

Situația nu mai putea continua așa.

Nu era vorba numai de Tony. Se afla la o răscruce.

Ceea ce va face în următoarele câteva zile îi va trasa calea pentru tot restul vieții.

Voia ca oamenii să îl placă. Și oamenii chiar îl plăceau.

Dar nu mai era atât de ușor. Nu mai venea automat. Începea să își piardă credibilitatea în ochii celorlalți. Inclusiv ai lui.

Dacă nu va fi atent, se va transforma într-unui dintre bărbații aceia cărora le pasă mai mult de niște piese de mobilier decât de alte ființe umane. Va sfârși prin a trăi cu altcineva căruia să îi pese mai mult de niște piese de mobilier decât de alte ființe umane și vor duce o viață care din exterior ar părea culmea normalității, dar care, în realitate, ar fi un fel de moarte vie, care în timp îți transformă inima în ceva stafidit.

Sau, mai rău, va trece pe două cărări de la o escapadă sordidă la alta, se va îngrășă ca un porc, fiindcă nimeni nu va mai da doi bani pe cum arată el, apoi se va pricopsi cu o boală îngrozitoare ca rezultat al obezității și va trage să moară multă vreme într-un salon de spital, plin de bătrâni senili care miros a urină și a varză și care urlă în noapte.

A ajuns la birou și s-a împotmolit la trecerea în revistă a particularităților celor trei noi clădiri ale lui Jack Riley din West Hampstead. Foarte probabil că se vor găsi și niște greșeli de literă sau vreo fotografie cu legenda greșită, pentru ca Riley să poată da buzna în birou și să ia pe cineva la șuturi.

Ultima oară, Jamie adăugase propoziția: „Proprietate garantată să se scufunde, cândva între transfer și finalizare”, o printase ca să o distreze pe Shona, apoi fusese nevoit să i-o înșface când îl văzuse pe Riley la recepție, stând de vorbă cu Stuart.

Dormitor unu. 4,88m (16'0") max x 3,40m {IV2"} max.

Două ferestre glisante pe față. Podea de lemn rașchetată. Punct telefonic...

Se mai întreba câteodată de ce Dumnezeu face munca asta.

S-a frecat la ochi.

Trebuie să înceteze cu smiorcăiala. Vrea să fie un om bun. Iar oamenii buni nu se smiorcăie. În Africa mor

^

copii. În schema mai mare a lucrurilor, Jack Riley nu are nici o importanță. Unii oameni nici măcar nu au slujbă.

O să muncească pur și simplu ca un robot.

A alipit fotografiile făcute în interior.

La biroul din fața lui, Giles făcea chestia aia cu pi-xul, îl învârtea între degetul mare și cel arătător și apoi îl arunca în aer și îl lăsa să se răsucească de un număr de ori par, după care îl apuca de partea cu clema de prindere. Cum făcea Jamie cu bricegele. Când avea nouă ani.

Și poate că dacă ar fi fost vorba de altcineva, de Josh sau de Shona sau de Michael, nu ar fi avut nici o importanță. Dar era Giles. Cel care purta fular. Și care scotea ambalajul de pe napolitana Penguin, îl împăturea în două și înfășură din nou partea de jos a batonului în acest ambalaj de grosime dublă, care forma un fel de cornet argintiu ce îi proteja degetele, ca să nu se murdărească de ciocolată, astfel încât îți veneai să îi tragi un glonț în cap. Și mai scotea și un sunet, de fiecare dată când pi-xul îi ateriza în mână. Sunetul acela cu limba, dop. Ca atunci când vrei să le arăți copiilor cum face un cal. Un singur dop per aruncare.

Jamie a completat clauzele contractuale și a printat trei exemplare din procesul-verbal de recepție a proprietății.

Nu îi purta pică lui Tony. Iisuse, se făcuse de râs în ultimul hal. Bine i-a făcut Tony că i-a trântit ușa în nas. Cum naiba poți să îi ceri cuiva să te iubească, când nici măcar ție nu îți place de tine?

A completat scrisorile însoțitoare, a pus totul în plicuri și a răspuns unui șir de apeluri din ziua precedentă.

La douăsprezece și jumătate a ieșit în pauză, și-a luat un sandwich pentru masa de prânz și l-a mâncat pe o bancă din parc, în ploaie, sub umbrela lui Karen, recunoscător pentru relativa liniște și pace.

Încă îl durea capul. Întors la birou, a cerșit două pastile de Nurofen de la Shona, apoi și-a petrecut o mare parte a după-amiezii privind fascinat norii care se mișcau extrem de interesant prin ferăstruica de la casa scării și dorind cu disperare să fie acasă, pe canapea, cu ditamai cana de ceai bun și un pachet cu biscuiți.

La 2:39, Giles a început să facă din nou chestia cu pixul și, la 2:47, încă o făcea.

Oare Tony avea pe cineva la el? Păi, Jamie nu prea avea dreptul să se plângă. Numai creveții aceia otrăvitori îl opriseră să i-o tragă lui Mike. Atunci Tony de ce naiba să nu aibă pe cineva la el?

Asta înseamnă, nu-i așa? Să fii bun. Nu este nevoie să sabotezi sonde de petrol în Burkina Fasso. Nu trebuie să-ți dai măsuta de cafea de pomană. Trebuie doar să vezi lucrurile și din punctul de vedere al altor oameni. Să îți aduci aminte că sunt oameni.

Așa cum nu era în stare cretinul de Giles Mynott.

Clop. Clop. Clop.

Jamie trebuia să facă pipi.

S-a ridicat de la locul lui și s-a întors și a intrat în Josh, care se întorcea la el la birou, cu o cană de cafea incredibil de fierbinte în mână.

Jamie s-a auzit spunând, foarte tare:

— Băi. Ce dracu'. Cretin. Nenorocit.

Peste birou s-a lăsat o tăcere adâncă.

Stuart s-a apropiat de el. Era ca și cum l-ar fi privit pe directorul școlii traversând terenul de sport, după ce îi rupsese bluza lui Sharon Parker.

— Ai pățit ceva, Jamie?

— Îmi pare rău. Îmi cer scuze.

Stuart juca o variantă a lui doctor Spock, nelăsând să se întrevadă nimic din ceea ce îi trecea prin cap.

— Sora mea tocmai și-a contramandat nunta, spuse Jamie. Tata are o cădere nervoasă, iar mama îl părăsește din cauza altui bărbat.

Stuart s-a mai înmuiat.

— Poate că ar trebui să îți iei liber în după-amiaza asta.

— Da. Mulțumesc. Așa o să fac. Mulțumesc. Îmi pare rău.

Stătea în metrou, convins că va merge în iad. Singurul mod în care mai putea să reducă din perspectiva furcilor iadului era să le sune cât mai repede pe Katie și pe maică-sa.

În fața lui stătea un bătrân cu o mână zbârcită. Purta o pelerină de ploaie galbenă, avea o sacoșă soioasă, plină de hârtii și se uita fix la Jamie și murmură ceva în barbă. Jamie s-a simțit foarte ușurat după ce a coborât la Swiss Cottage.

Convorbirea telefonică cu maică-sa va fi o chestiune complicată. Ar fi trebuit să știe de intenția ei de a-l părăsi pe taică-său? Dar Katie, ea trebuia să știe? Poate că a tras cu urechea la vreo conversație și s-a grăbit să tragă concluziile. Îi stătea în fire. O va suna mai întâi pe Katie. Dar, când a ajuns acasă, a găsit un mesaj pe robotul telefonic.

A apăsât pe tasta „play” și și-a scos haina.

La început a crezut că este o farsă. Sau un nebun care greșise numărul. O femeie găfâia în receptor.

Apoi femeia a început să îi spună numele, „Jamie...?”

Jamie...?”, iar el și-a dat seama că este mama lui și a trebuit să se așeze foarte repede pe brațul canapelei.

„Jamie...? Ești acolo...? Lui taică-tău i s-a întâmplat ceva îngrozitor. Jamie...? Ah, la naiba, la naiba, la naiba, la naiba, la naiba."

Mesajul s-a întrerupt cu un clic.

Totul era foarte tăcut și foarte liniștit. Apoi s-a aruncat în cealaltă parte a camerei, dărâmând telefonul pe covor.

Numărul părinților lui. Care dracu' era numărul lor? Iisuse, probabil că îl formase de cel puțin șapte mii de ori. Zero unu șapte trei trei... Doi patru doi...? Doi doi patru... ? Doi patru patru... ? Iisuse.

Tocmai se pregătea să sune la Informații, când și l-a amintit. A sunat. A numărat de câte ori a sunat. De patruzeci de ori. Nici un răspuns.

A sunat-o pe Katie.

Robotul telefonic.

A închis și a sunat-o pe mobil.

Afurisita de căsuță vocală.

„Katie. Jamie sunt. Rahat. Nu ești acasă. La naiba. Fii atentă. Tocmai am primit un telefon înfiorător de la mama. Sună-mă, bine? Ba nu. Nu mă suna. Plec la Peterborough. De fapt, poate că ești deja acolo. Vorbim mai târziu. Acum trebuie să plec."

Ceva îngrozitor? De ce or fi oamenii în vârstă așa de al dracu' de vagi?

A urcat scările în fugă, și-a luat cheile și apoi a coborât furtunos și s-a rezemat câteva secunde de peretele din hol, ca să nu leșine, și i-a trecut prin cap că, într-un mod misterios, el provocase toate astea fiindcă nu o sunase pe Katie, fiindcă îi trăsese clapa lui Ryan, fiindcă nu îl iubi-se pe Tony, fiindcă nu îi spusese tot adevărul lui Stuart. Totuși, când a ajuns pe M25, a început să se simtă surprinzător de bine.

într-un fel, dintotdeauna îi plăcuseră situațiile extreme. Ale altora, în orice caz. Dobândești o altă perspectivă asupra propriilor tale probleme. Ca și cum te-ai afla pe un feribot. Timp de câteva ore, nu mai trebuie să te gândești la ce ai de făcut sau unde trebuie să ajungi. Totul ți se așterne în față.

Cum era vorba aia? Nimeni nu se sinucide pe timp de război.

O să vorbească cu taică-său. Așa cum se cuvine. Despre toate.

Jamie îl învinovățise dintotdeauna pentru lipsa lor de comunicare. Întotdeauna se gândise la taică-său ca la o momâie închistată. Era lașitate. Acum îi era clar. Și comoditate. Dorința de a nu fi scos din ale lui.

Baldock, Biggleswade, Sandy...

încă patruzeci de minute și va fi acolo.

65

Katie și Ray stăteau în fața unei sculpturi intitulate Trăsnet orbitor cu cerb. În mare, era vorba despre o grindă care ieșea din perete și de care atârna o țeapă zimțată de metal negru, iar în apropiere, pe podea, niște deșeuri care se presupune că reprezentau cerbul și o capră și niște „creaturi primitive”, deși, din locul în care stătea Katie, ar fi putut reprezenta Răstignirea sau rețeta pentru Welsh Rarebit³².

³² Specialitate de brânză topită (adesea amestecată cu bere, lapte sau unt), servită pe felii de pâine prăjită sau covrigei.

Cerbul de aluminiu fusese la origine o masă de călcat. Știa, fiindcă citise foarte atent informațiile de pe cartonașul explicativ. Citise o mulțime de informații de pe cartonașele explicative și se holbase pe multe ferestre și își imaginase posibilele vieți private ale multora dintre vizitatorii de lângă ei, fiindcă Ray petrecea o grămadă de timp examinând obiectele de artă. Ceea ce o scotea din sărite. Fusese o greșeală să vină aici. Dorise să se simtă în largul ei, dar nu se simțea. Și dorise ca el să nu se simtă în largul lui, dar se simțea.

Puteai să spui orice despre Ray, dar, dacă îl abandonezi în mijlocul Turkmenistanului, până la căderea nopții îl găseai în cel mai apropiat sat, mâncând carne de cal și fumând ce or fuma ei pe-acolo.

Ray câștiga. Și nu era o competiție. Era copilăresc să creadă că este o competiție. Dar, cu toate acestea, câștiga el. Și ar fi trebuit să câștige ea.

Într-un final, au ajuns la cafenea.

Ray luase un cub de zahăr, pe care îl ținea astfel încât unul dintre colțuri să atingă puțin suprafața ceaiului și o undă maro să se propage pornind de la el.

— Evident, spunea el, cele mai multe sunt niște porcării. Dar... este ca treaba cu bisericile vechi și lucrurile de genul acesta. Te fac să te oprești și să privești... S-a întâmplat ceva, puștoaico?

— Nu, nimic.

Acum îi era clar. Nu aruncatul deșeurilor era problema. Și nici cine câștiga.

Îi plăcea faptul că era mai inteligentă decât Ray. Îi plăcea faptul că ea știa franceză și el nu. Îi plăcea faptul că ea avea păreri despre agricultura industrială și el nu.

Dar nu avea nici o importanță. Era un om mai bun decât ea. În toate privințele. Cu excepția aruncatului de

deșuri. Și, de fapt, se prea poate să fi aruncat și ea niște deșuri la vremea ei, când era un pic mai căpoasă.

Zece minute mai târziu, stăteau din nou pe platformă și se uitau în jos, la spațiul uriaș al Sălii turbinelor³³.

— Știu că îți dai toată silința, iubire, zise Ray.

Katie nu a spus nimic.

— Nu trebuie să faci asta, spuse Ray. Făcu o pauză.

Nu trebuie să te măriți cu mine din cauza lui Jacob și a casei și a banilor și a restului. N-o să vă arunc în stradă.

Facem ce vrei tu. Eu o să mă străduiesc să ne fie bine.

66

Jamie traversa sala de așteptare, când un bărbat spilcuit, trecut de șaiszeci de ani, a sărit de pe unul dintre scaunele portocalii de plastic și i-a blocat calea lui Jamie, într-un mod ușor deranjant.

— Jamie?

— Da?

Bărbatul purta un sacou de lână și un pulover pe gât, de culoarea cărbunelui. Nu părea a fi doctor.

— David Symmonds. Sunt un prieten al mamei tale.

O știu de la librăria unde lucrează. Din oraș.

— Aha.

—Am adus-o cu mașina, explică bărbatul. M-a sunat ea.

Jamie nu era sigur cum ar trebui să procedeze. Să-i mulțumească omului? Să-l plătească?

³³ Turbine Hali, galerie în cadrul Muzelui național de artă modernă și contemporană „Tate Modern” din Londra.

— Cred că ar trebui s-o caut pe mama.

Era ceva deconcertant de familiar la bărbatul acela. Arăta ca un prezentator de știri sau ca dintr-o reclamă de la televizor.

— Mama ta a ajuns acasă și a descoperit că tatăl tău fusese dus la spital, spuse bărbatul. Credem că a intrat cineva în casă.

Jamie nu îl mai asculta. După telefoanele panicate și după ce stătuse în sat, în fața casei încuiate, nu mai avea nici un chef de alte amânări.

— Și noi credem că tatăl tău i-a surprins asupra faptului. Dar este în regulă... îmi pare rău. Sună cam aiurea. Oricum, este în viață.

Jamie se simțea dintr-odată foarte slăbit.

— Era o baltă de sânge, spuse bărbatul.

— Ce?

— în bucătărie. în pivniță. în baie.

— Despre ce vorbiți? întrebă Jamie.

Bărbatul a făcut un pas înapoi.

— Sunt în rezerva patru. în fine... Cred c-ar trebui s-o șterg. Acum ești aici și o să ai grijă de mama ta. Bărbatul își împreunase mâinile ca un vicar. Pantalonii de în erau călcați cu dungă.

Cineva încercase să îl omoare pe tatăl lui Jamie.

— Te rog să o saluți din partea mea. Și să-i spui că mă gândesc la ea.

— Sigur.

Bărbatul s-a dat la o parte și Jamie s-a îndreptat spre rezerva numărul patru. S-a oprit o clipă în fața draperiei și și-a făcut curaj pentru ceea ce avea să vadă.

Dar, când a dat draperia la o parte, părinții lui râdeau.

De fapt, maică-sa râdea, iar taică-său părea amuzat. Nu mai văzuse de mult timp o astfel de scenă.

Taică-său nu avea răni vizibile și, când s-au întors amândoi să se uite la el, a avut impresia suprarealistă că a dat buzna peste o rară scenă romantică.

— Tată? zise Jamie.

— Bună, Jamie, spuse taică-său.

— Îmi pare rău de mesajul de pe robot, spuse maică-sa. Taică-tău a avut un accident.

— Cu o daltă, completă taică-său.

— O daltă? întrebă Jamie. Oare bărbatul din sala de așteptare era dus cu pluta?

Taică-său râse reținut.

— Mă tem că am cam dat casa peste cap. Când am încercat să curăț mizeria.

— Dar acum este totul în regulă, spuse maică-sa.

Jamie a avut impresia că ar putea să își ceară scuze pentru deranj și să plece și nimeni nu s-ar simți deloc jignit sau nedumerit. L-a întrebat pe taică-său cum se mai simte.

— Mă mai doare puțin, spuse taică-său.

Lui Jamie nu i-a venit nici un răspuns la această replică, așa că s-a întors spre maică-sa și i-a spus:

— Era un tip în sala de așteptare. Mi-a zis că te-a adus cu mașina până aici.

Se pregătea să dea detalii despre urările de bine, când maică-sa a sărit în picioare, cu o privire speriată, și a spus:

— Oh. Mai e aici?

— Tocmai pleca. Acum nu mai ai nevoie de el.

— Să văd dacă-l mai prind din urmă, a spus ea și a dispărut în direcția sălii de așteptare.

Jamie s-a mutat pe scaunul de lângă patul lui taică-său și, în timp ce se așeza, și-a amintit cine este David Symmonds. Și ce spusese Katie în mesajul telefonic.

Iar în minte i-a înflorit o imagine în care maică-sa traversa sala de așteptare în fugă, ieșea din spital și se arunca pe locul din dreapta șoferului al unei mașini sport, roșii; portiera mașinii era trântită, motorul, ambalat, iar cei doi dispăreau într-un nor de gaze de eșapament.

Așa că, atunci când taică-său i-a spus: „De fapt, nu a fost un accident”, Jamie s-a gândit că se referă la aventura romanțioasă și a fost cât pe ce să spună ceva de-a dreptul stupid.

— Am cancer, spuse taică-său.

— Poftim? zise Jamie, fiindcă nu îi venea să creadă ceea ce tocmai auzise.

— Sau cel puțin am avut, spuse taică-său.

— Cancer? întrebă Jamie.

— Doctorul Barghoutian a spus că este o eczemă, a continuat taică-său. Dar eu nu eram sigur.

Cine era doctorul Barghoutian?

— Așa că am tăiat-o, spuse taică-său.

— Cu o daltă? Jamie și-a dat seama că soră-sa avuse-se dreptate. În toate. Era ceva în neregulă cu taică-său, ceva grav.

— Nu, cu o foarfecă. Taică-său nu părea afectat de ceea ce spunea. Atunci mi s-a părut un lucru logic. A făcut o pauză. De fapt, sincer să fiu, n-am reușit s-o tai de tot. A fost mult mai complicat decât mi-am închipuit. Am crezut că or să coasă drăcovenia la loc. Dar se pare că a fost mai bine s-o azvârle cu totul și să lase rana să prindă coajă de jos în sus. Așa mi-a explicat o doctoriță tânără și drăguță. Indiancă, cred. A făcut din nou o pauză. Probabil că n-ar trebui să-i spunem maică-tii.

— Bine, spuse Jamie, fără să fie întru totul sigur la ce se învoiește.

— Și... spuse taică-său, tu ce mai faci?

— Eu sunt bine, spuse Jamie.

Câteva momente, nu a mai spus nici unul nimic.

Apoi taică-său a zis:

— Am trecut printr-o pasă proastă în ultima vreme.

— Mi-a spus Katie, zise Jamie.

— Dar acum s-a lămurit totul. Începeau să i se închi-dă ochii. Dacă nu te superi, o să trag un pui de somn. A fost o zi obositoare.

Jamie s-a gândit că taică-său ar putea să moară pe ne-așteptate, în fața lui, și a intrat în panică. Nu mai văzu-se pe nimeni murind și nu știa sigur care sunt semnele. Dar când s-a uitat mai atent la fața lui, și-a dat seama că arată exact ca atunci când mai trăgea câte un pui de somn, pe canapeaua de acasă.

După câteva secunde, sforăia.

Jamie i-a luat mâna într-a lui. Părea un gest firesc.

Apoi i s-a părut ciudat, așa că i-a dat drumul.

În rezerva vecină era o femeie care gemea, de parcă ar fi fost în durerile facerii. Deși asta ar fi trebuit să se întâmple în altă parte, nu-i așa?

Ce parte a corpului încercase taică-său să își taie?

Mai conta? Nu exista nici un răspuns la această întrebare care să o plaseze în limitele normalului.

Iisuse. Tocmai taică-său să facă una ca asta. El, care așeza cărțile în ordine alfabetică și avea grijă să întoarcă toate ceasurile.

Poate că era un început de demență.

Jamie spera din tot sufletul ca maică-sa să nu-și fi luat lumea în cap. Fiindcă asta însemna ca el și Katie să rămână să îl vegheze pe taică-său, în drumul lui încet, dar sigur spre vreun azil de bătrâni odios.

Era un gând nemilos.

încerca din răputeri să renunțe la gândurile nemi-
loase.

Poate că era ceea ce îi trebuia. Ceva care să pice din
cer și care să îi facă viața bună. Să se întoarcă în sat. Să
aibă grijă de taică-său. Să învețe să fie din nou un om ca
lumea. Un fel de renaștere spirituală.

Maică-sa și-a făcut din nou apariția, cu un fâsâit de
draperie.

— Scuze. L-am prins pe picior de plecare. Era cineva
de la muncă. David. M-a luat cu mașina.

— Tata doarme, spuse Jamie, deși reieșea foarte clar
din sforăit.

Oare făcea sex cu bărbatul acela? Era o zi a revelați-
ilor.

Maică-sa s-a așezat.

Jamie și-a luat inima în dinți.

— Tata a zis că are cancer.

— Ah, da, asta, spuse maică-sa.

— Deci nu are cancer?

— Doctorul Barghoutian zice că nu.

— Am înțeles.

Jamie a vrut să îi spună de foarfecă. Dar după ce a
formulat propoziția în gând, i s-a părut că ar suna prea
bizar dacă ar spune-o cu voce tare. O halucinație bolna-
vă, pe care nu trebuie să te grăbești să o împărtășești,
fiindcă s-ar putea să regreti.

— Îmi pare rău, ar fi trebuit să-ți spun înainte de a
ajunge aici, spuse maică-sa.

Din nou, Jamie nu știa sigur la ce se referă.

— Taică-tău nu s-a simțit prea grozav în ultima vre-
me, spuse ea.

— Știu.

— Să sperăm că în timp or să se lămurească lucrurile, spuse maică-sa.

Așadar, nu fugea în lume cu bărbatul acela. Nu în viitorul apropiat.

— Dumnezeuule, spuse Jamie. Când vin, vin toate odată, nu-i așa?

— La ce te referi? Maică-sa avea o mină îngrijorată.

— Păi, cu nunta care s-a amânat și tot restul, spuse Jamie.

Expresia maică-sii s-a transformat dintr-un soi de îngrijorare într-un alt soi de îngrijorare și lui Jamie i-a picat fisa că nu știe că nunta a fost contramandată și că a încurcat borcanele, iar Katie o să-l omoare și probabil și Ray, și nici maică-sa nu o să fie prea fericită și că ar fi trebuit, de fapt, să îi dea imediat telefon lui Katie, ca răspuns la mesajul ei.

— Cum adică s-a amânat nunta? Întrebă maică-sa.

— Păi... Jamie înainta cu prudență. A zis ceva la telefon. .. Mi-a lăsat un mesaj... N-am mai vorbit cu ea de când mi l-a lăsat... Este posibil să fi încurcat borcanele. Maică-sa a dat din cap cu tristețe și a oftat adânc.

— Ce să mai zicem, se pare că avem o grijă în minus.

67

Katie și Ray au trecut la întoarcere pe la grădiniță.

Jacob era nefiresc de interesat de ce au venit amândoi să îl ia. Simțea că ceva nu este în regulă. Dar Katie a reușit să îi distragă atenția, spunându-i că au văzut un pian cu coadă care atârna de tavan (Concert for Anarchy,

1990, de Rebecca Horn; Iisuse, probabil că ar obține o slujbă în acel loc) și, nu peste multă vreme, Jacob și Ray vorbeau despre Australia, care era cu fundul în sus, dar nu de tot, și despre oamenii cavernelor, care veneau după dinozauri, dar înaintea căruțelor trase de cai. Când au ajuns acasă, a decis să nu verifice robotul telefonic. Nimeni nu sună ca să îți facă viața mai ușoară. Așa că a pregătit niște crocheté de pește pentru Jacob, cu mazăre și morcovi, și le-a aranjat astfel încât să formeze o față zâmbitoare, cu o claie de păr și abia după ce Jacob s-a așezat în sfârșit în fața televizorului să vadă The Wrong Trousers, cu o farfurie plină cu bucăți de măr pe post de desert, a apăsă și ea butonul robotului, din care a ieșit o voce sinistră care spunea că lui taică-său i s-a întâmplat ceva îngrozitor. Atât de sinistră, încât a presupus că respectivul tată era al altcuiva. Apoi femeia a spus că o să îl sune pe Jamie, iar Katie și-a dat seama că este maică-sa și s-a speriat de moarte. Așa că a ascultat din nou mesajul. Și la fel a fost și a doua oară. Și a cuprins-o panica.

Dar mai era un mesaj. De la Jamie.

„...Tocmai am primit un telefon înfiorător de la mama. Sună-mă, bine? Ba nu. Nu mă suna. Plec la Peterborough. De fapt, poate că ești deja acolo. Vorbim mai încolo. Acum trebuie să plec.”

Nici Jamie nu spunea ce s-a întâmplat cu taică-său.

La naiba.

I-a spus lui Ray că ia mașina. Ray i-a spus că merge cu ea la Peterborough. Ea i-a spus că trebuie să rămână să aibă grijă de Jacob. Ray a propus să îl ia și pe Jacob cu ei. Katie i-a spus să nu vorbească prostii. Ray i-a spus că nu are de gând să o lase să conducă mașina în halul în care este.

Jacob a auzit ultima parte a acestui schimb.

Ray s-a așezat pe vine în fața lui și i-a spus:

— Bunicu' este bolnav. Așa că ce zici de o aventură?

Mergem să-l vedem și să ne asigurăm că este bine.

— I-ar plăcea niște ciocolată? întrebă Jacob.

— Posibil, spuse Ray.

— O să-i dau restul bomboanelor mele de ciocolată.

— O să luăm bomboanele de ciocolată, spuse Ray.

Acuma du-te fuguța și ia-ți pijamalele și periuța de dinți și niște chiloței curați pentru mâine, bine?

— Bine. Jacob tropăi în sus pe scări.

Taică-său încercase să se sinucidă. Nu se putea gândi la nici o altă explicație.

— Strânge-ți lucrurile, spuse Ray. Eu o să mă ocup de mine și de Jacob.

Ce altceva i s-ar fi putut întâmpla, așa cum era, băgat în dormitorul ăla? Pastile? Lame de ras? Funie? Trebuia să afle, fie și numai pentru a pune capăt imaginilor din mintea ei.

Poate că plecase aiurea de acasă și fusese lovit de o mașină.

Era vina ei. Ii ceruse ajutorul și ea aruncase găina moartă în curtea maică-sii, deși știa foarte bine că problema o depășește cu totul.

De căcat, de căcat, de căcat.

Luă o bluză din sertar și un rucsac mic din debara.

Măcar mai era în viață?

De-ar fi vorbit ceva mai mult cu el. De s-ar fi învoit de la lucru și ar fi stat toată săptămâna cu părinții ei.

De-ar fi insistat mai mult pe lângă maică-sa. Doamne, nu știa nici măcar dacă se mai dusesese la doctor. Nici nu se mai gândise la el în ultimele zile. Nici măcar o dată.

în mașină s-a mai calmat. Ray avusese dreptate. În mod sigur ar fi lovit pe cineva. Au înaintat cu greu spre nord, prinși în coada șirului de mașini de la ora de vârf, blocaj după blocaj, semafor după semafor, versurile de la Un elefant se legăna, cântate a mia oară de Ray și de Jacob.

Când au ajuns la Peterborough, Jacob dormea.

Ray a parcat în fața casei, a spus „Stai aici” și a ieșit din mașină.

A vrut să protesteze. Nu era un copil. Și era tatăl ei.

Dar era extenuată și fericită că altcineva ia deciziile.

Ray a bătut la ușă și a așteptat vreme îndelungată.

Nici un răspuns. A ocolit casa, îndreptându-se spre intrarea din spate.

La capătul străzii, trei puști călăreau cu rândul o bicicletă peste o rampă mică, făcută dintr-o scândură și o ladă de lemn, așa cum făcea și ea la nouă ani, cu Juliet.

Ray întârzia foarte mult. A coborât din mașină și a ajuns la jumătatea potecii de lângă casă, când acesta a reapărut.

A ridicat mâna:

— Nu. Nu te duce acolo.

— De ce?

— Nu este nimeni acasă.

— De unde știi? Întrebă ea.

— Am intrat printr-o fereastră din spate. A întors-o și a condus-o repede spre mașină.

— Ce-ai făcut?

— O să ne lămurim mai târziu. Trebuie să sun la spital.

— De ce nu pot să arunc o privire în casă? Întrebă Katie.

Ray i-a pus mâinile pe umeri și s-a uitat în ochii ei.

— Ai încredere în mine.

A deschis portiera, a luat telefonul mobil din torpedou și a format un număr.

— George Hali, a zis Ray. Exact.

Au așteptat.

— Vă mulțumesc, spuse Ray în telefon.

— Deci? întrebă Katie.

— Este la spital, spuse Ray. Urcă.

— Și ce ți-au zis?

— N-au zis nimic.

— De ce? întrebă Katie.

— N-am întrebat.

— Doamne, Ray.

— Nu vor să-ți spună nimic dacă nu ești din familie.

— Ce naiba, eu sunt din familie, spuse Katie.

— Îmi pare rău, spuse Ray. Dar te rog să urci în mașină.

S-a urcat și Ray a pornit mașina.

— De ce nu m-ai lăsat să văd casa? întrebă Katie. Ce era înăuntru?

— Era o baltă de sânge, spuse Ray, foarte încet.

68

La puțin timp după ce Jean l-a trimis pe Jamie la cantina spitalului, să caute ceva de mâncare, și-a făcut apariția un doctor. Purta un pulover bleumarin cu anchior și nu avea cravată, așa cum obișnuiesc doctorii în ziua de azi.

r

Pata cu bucluc

273

— Sunteți doamna Hali? spuse el.

— Da?

— Eu sunt doctorul Parris.

Au dat mâna. Era destul de arătos. Avea ceva din aerul unui jucător de rugby.

— Putem să ieșim un moment? a spus el, atât de politico, încât nici nu i-a dat prin cap să se îngrijoreze. Au ieșit afară.

— Așadar? întrebă ea.

El a făcut o pauză.

— Am dori să-l ținem pe soțul dumneavoastră peste noapte.

— În regulă. Părea o idee de bun-simț.

— Am dori să-i facem o evaluare psihiatrică.

— E-adevărat, spuse ea, a fost puțin cam deprimat în ultima vreme. Era impresionată de profesionalismul personalului, chiar dacă nu înțelegea cum au aflat. Poate că doctorul Barghoutian notase ceva în fișa medicală a lui George. Ceea ce era puțin îngrijorător.

— Dacă cineva își face singur rău, ne place să aflăm de ce, spuse doctorul Parris. Dacă a mai făcut-o și altădată. Care este probabilitatea de a o face din nou.

— A avut o fractură la cot, acum câțiva ani, spuse Jean. De obicei, este foarte atent când vine vorba de astfel de lucruri. Chiar nu înțelegea unde bate doctorul Parris. I-a zâmbit.

Doctorul Parris i-a zâmbit la rândul lui, dar nu era un zâmbet fals.

— Și-a fracturat cotul...?

— A căzut de pe o scară.

— Nu v-a spus nimeni de foarfecă, nu-i așa?

— Ce foarfecă? întrebă ea.

Așa că i-a povestit despre foarfecă.

A vrut să îi spună doctorulului Parris că îl confundă pe George cu altcineva. Dar știa despre sânge și despre baie și despre eczemă. S-a simțit ca o proastă, fiindcă înghițise povestea lui ridicolă cu dalta. Și îngrozită pentru George.

Își pierdea mințile.

A vrut să îl întrebe pe doctorul Parris ce se întâmplă mai exact cu George, dacă starea lui se va agrava, dacă este ceva permanent. Dar erau toate întrebări egoiste și nu voia să se mai facă încă o dată de râs. Așa că i-a mulțumit pentru discuție, el a plecat și ea s-a întors la scaunul de lângă patul lui George și a așteptat ca doctorul Parris să părăsească salonul, apoi a plâns puțin pe ascuns.

69

Jamie s-a așezat și a băut cafea și a mâncat plăcintă cu brânză și ceapă la restaurantul Kenco (Specialitatea casei, miercurea, grătar, bucătărie internațională și multe altele...!).

Era băgat în rahat până-n gât. Ideal ar fi fost să stea aici până la sosirea lui Katie, să le lase pe ea și pe măică-sa să se pâruiască nițel și să ajungă la un soi de armistițiu și după aceea să se aventureze înapoi pe câmpul de luptă.

Îi plăcea restaurantul Kenco. Așa cum îi plăceau stațiile de benzină de pe autostrăzi și sălile de așteptare din aeroporturi. Așa cum altora le place să viziteze catedrale sau să facă plimbări la țară.

Tăvile negre de plastic, plantele de plastic și micile spalieri pe care le puseseră ca să dea impresia de grădină... în astfel de locuri poți să te gândești în liniște. Nu știe nimeni cine ești. Nu ești acostat de colegi sau de prieteni. Ești pe cont propriu, dar nu ești singur. La petrecerile din adolescență, ieșea întotdeauna în grădină, se așeza pe o bancă în întuneric, fuma țigări Camei, cu spatele la ferestrele luminate și la acordurile slabe din Hi, Ho, Silver Lining, care trepidau pe fundal, se uita la stele și reflecta la marile întrebări despre existența lui Dumnezeu și natura răului și misterul morții, întrebări care par mai importante decât orice altceva pe lume, până trec ceva ani și în poală îți cad niște întrebări reale, de exemplu cum să îți câștigi existența și de ce oamenii se îndrăgostesc și apoi le trece și cât timp mai poți să fumezi și când să renunți, ca să nu faci cancer la plămâni.

Poate că nu răspunsurile sunt importante. Poate că ceea ce contează este să pui întrebările. Să nu iei nimic de-a gata. Poate că asta te menține tânăr.

Și probabil că poți suporta orice, atâta timp cât ai o jumătate de oră pe zi ca să vii într-un astfel de loc și să îți lași gândurile să zboare.

Un bătrân cu pielea ca de șopârlă și o bucată de tifon lipită peste mărunul lui Adam s-a așezat la masa din fața lui, cu o ceașcă de ceai. Avea degetele de la mână dreaptă atât de galbene de la nicotină, încât păreau poleite.

Jamie a aruncat o privire la ceas. Lipsea de patruzeci de minute. Se simțea dintr-odată foarte vinovat. A dat pe gât ultima înghițitură din cafeaua nisipoasă, s-a ridicat și a traversat coridorul principal.

Jean îi veghea somnul lui George.

Se gândea la ziua în care îl vizitaseră pe unchiul lui, la spitalul acela îngrozitor din Nottingham, chiar înainte să moară. Bătrânii aceia triști care stăteau în jurul televizorului, fumau și își târau picioarele pe coridoare.

Asta se va întâmpla și cu George?

A auzit pași și dintre draperii și-a făcut apariția Katie, îmbujorată și cu sufletul la gură. Arăta distrusă.

— Ce face tata?

— Taică-tău este bine. Nu trebuie să-ți faci griji.

— Am fost așa de speriați. Avea răsuflarea întretăiată. Ce s-a întâmplat?

Jean i-a explicat. Despre accidentul cu dalta. Acum, după ce aflase că nu este adevărat, i se părea o poveste ridicolă și se întreba cum de o crezuse. Dar Katie părea prea ușurată ca să mai pună întrebări.

— Slavă Domnului... Am crezut... Katie s-a abținut și a coborât vocea, ca nu cumva să o audă George. Hai să nu mai vorbim despre asta. S-a frecat pe față.

— Despre ce să nu mai vorbim? zise Jean, încet.

— Am crezut că s-a... Știi tu, spuse Katie, în șoaptă.

Era deprimat. îi era frică de moarte. N-am găsit nici o altă explicație pentru halul în care erai la telefon.

Sinucidere. Carevasăzică, despre asta vorbea doctorul. Să îți faci rău singur.

Katie a atins-o pe umăr și a întrebat:

— Mamă, te simți bine?

— Sunt bine, spuse Jean. De fapt, drept să-ți spun, nu mă simt bine. A fost greu, ca să nu zic altceva. Dar mă bucur că tu și Jamie sunteți aici.

— Dacă tot ai adus vorba de el...

— Este la cantină, spuse Jean. Taică-tău a adormit și el nu mâncase nimic. Așa că i-am zis să se ducă.

— Ray mi-a zis că era un dezastru în casă.

— Casa, spuse Jean. Dumnezeuule, uitasem de casă.

— Îmi pare rău.

— O să te-ntorci cu mine, nu-i așa? spuse Jean. Pe taică-tău or să-l țină aici peste noapte.

— Normal, spuse Katie. O să facem cum zici tu că e mai bine.

— Îți mulțumesc, spuse Jean.

Katie se uită la George.

— Păi, nu pare a avea dureri.

— Nu.

— Unde s-a tăiat?

— La șold, spuse Jean. Cred că a căzut peste daltă, în timp ce o ținea în mână. Se aplecă și ridică puțin pătura, ca să îi arate lui Katie rana pansată, dar pantalonii de pijama fuseseră trași un pic prea jos și i se vedea părul pubian, așa că a lăsat repede pătura la loc.

Katie l-a luat pe taică-său de mână.

— Tată? spuse ea. Sunt eu, Katie. Taică-său a murmurat ceva neinteligibil. Oi fi tu al naibii de idiot. Dar noi tot te iubim.

— L-ați luat și pe Jacob?

Dar Katie nu o mai asculta. Se așezase pe celălalt scaun și izbucnise în plâns.

— Katie?

— Îmi pare rău.

Jean a lăsat-o să plângă un timp, apoi a spus:

— Mi-a spus Jamie de nuntă.

Katie a ridicat capul.

— Ce?

— Că vrei să contramandezi nunta.

Katie părea mâhnită.

— E-n regulă, spuse Jean. Știu că nu prea-ți venea să aduci vorba. Mai ales că s-a întâmplat și accidentul lui taică-tău. Și toate pregătirile. Dar cel mai rău lucru pe care îl poți face este să mergi mai departe doar de frica unui scandal.

— Am înțeles, spuse Katie, dând din cap, ca pentru ea.

— Cel mai important lucru este să fii tu fericită. Făcu o pauză. Dacă te consolează cu ceva, noi am avut tot timpul îndoieli.

— Noi?

— Eu și tatăl tău. Ray pare un om bun. Și este limpede că Jacob îl place. Dar nu ni s-a părut că ar fi foarte potrivit pentru tine.

Îngrijorător de mult timp, Katie nu a mai spus nimic.

— Noi te iubim foarte mult, spuse Jean.

Katie a întrerupt-o.

— Și asta v-a spus-o Jamie.

— A zis că l-ai sunat. Evident, ceva nu era în regulă, dar Jean nu era sigură ce.

Katie s-a ridicat. Avea o privire tăioasă.

— Mă-ntorc în câteva minute, spuse ea, dispărând printre draperii.

Părea foarte supărată.

Jamie o încurcase. Măcar atâta lucru pricepuse și Jean.

S-a așezat din nou și a oftat lung. Nu avea energie pentru asta. Nu acum.

Copiii nu se maturizează niciodată cu adevărat. Trec de treizeci de ani și se poartă în continuare ca niște țânci de cinci ani. Acum sunt cei mai buni prieteni ai tăi. Pe urmă spui ce nu trebuie și explodează ca niște petarde.

Când a intrat în sala de așteptare, Jamie i-a văzut pe Ray și pe Jacob, care stăteau unul lângă altul, la celălalt capăt al șirului de scaune verzi din plastic. Ray făcea șmecheria cu moneda. Cea pe care tații de peste tot o fac, de când lumea și pământul.

Jamie s-a așezat pe scaunul de lângă Jacob și a spus:

— Salutare, băieți.

— Ray este magician, zise Jacob.

Ray s-a uitat la Jamie și a spus:

— Deci...?

Țimp de câteva secunde, Jamie habar nu a avut la ce se referă Ray. Apoi și-a adus aminte.

— A, da. Tata. Scuze. Am fost la cantină. Este bine.

De fapt, nu chiar așa de bine. Vreau să spun că există alte probleme, dar fizic este bine. Mama a sunat pe toată lumea fiindcă... Nu exista nici o modalitate de a-i explica de ce sunase maică-sa pe toată lumea fără să-i provoace coșmaruri lui Jacob. O să-ți explic mai târziu.

— Bunicu' a murit? Întrebă Jacob.

— Este viu, n-are absolut nimic, spuse Jamie. Așa că nu ai de ce să-ți faci griji.

S-a aplecat și l-a luat pe George de mână. Puteai să spui orice despre soțul ei, dar măcar era previzibil. Sau fusese.

I-a strâns degetele și și-a dat seama că nu are nici cea mai vagă idee despre ceea ce se întâmplă în capul lui.

— Ce bine, spuse Ray. Ce bine. A răsuflat ca cineva care mimează ușurarea într-o piesă de teatru.

Apoi Jamie și-a amintit de povestea cu nunta și i s-a părut aiurea să nu pomenească nimic. Așa că l-a întrebat:

— Tu ce mai faci? pe un ton plin de subînțelesuri, care să indice că este vorba de o preocupare sinceră și nu doar de politețe.

Iar Ray i-a răspuns:

— Eu fac bine, pe un ton plin de subînțelesuri, care să indice că știe exact la ce se referă Jamie.

— Fă vraja, spuse Jacob. Fă vraja. Fă vraja la mine-n ureche.

— Bine-bine. Ray s-a întors spre Jamie și pe fața lui a fluturat o urmă de zâmbet aproape imperceptibilă și Jamie s-a îndurat să ia în calcul posibilitatea că Ray ar putea fi o creatură oareșicum plăcută.

Era o monedă de douăzeci de penny. În buzunarul de la spate al pantalonilor de catifea reiată, Jamie avea o monedă de douăzeci de penny. A pescuit-o pe furiș și a ascuns-o în palma dreaptă.

— De data asta, spuse Jamie, Ray o să facă o vrajă și bănuțul o să apară la mine-n mână. A ridicat pumnul drept.

Ray i-a aruncat o privire și, judecând după sprâncenele lui încruntate, era limpede că se gândește că Jamie încearcă să îl provoace la o întrecere. Pe urmă i-a picat fisa și a zâmbit, un zâmbet ca la carte, de data aceasta, și a spus:

— Să facem o încercare.

Cu un gest teatral, Ray a băgat moneda între degetul mare și cel arătător.

— Trebuie să presar praful, spuse Jacob, în mod clar îngrozit la gândul că altcineva i-ar lua-o înainte și el n-ar mai apuca s-o facă.

— Atunci dă-i bătaie, spuse Ray.

Jacob a presărat niște praf magic invizibil peste monedă.

Ray și-a fluturat puțin palma liberă, a coborât-o ca pe o batistă peste monedă, a făcut-o pumn și apoi a dus-o la spate. Moneda dispăruse.

— Mâna, spuse Jacob. Arată-mi mâna magică.

Ray și-a deschis pumnul, cu lentoare.

Nici urmă de monedă.

Jacob făcuse ochii mari de uimire.

— Și acum, spuse Jamie, ridicând pumnul, hocus-pocus!

Se pregătea să deschidă mâna și să arate moneda, dar l-a auzit pe Ray zicând:

— Katie...? cu o expresie care nu prevestea nimic bun. Și Jamie s-a întors și a văzut-o pe Katie care se îndrepta spre el, cu o expresie care, de asemenea, nu prevestea nimic bun.

— Katie. Bună, spuse el, iar ea îi trase un pumn în tâmplă. Lovitura l-a trântit la pământ și s-a trezit vizionând un prim-plan cu pantofii lui Jacob.

A auzit cum un alienat mintal aplaudă cu încântare din celălalt capăt al sălii, pe Ray spunând „Katie... Ce naiba...?”, pe Jacob zicând „L-ai lovit pe unchiul Jamie”, cu o voce nedumerită, și sunetul unor pași care fugeau. Până să reușească să se ridice și să stea în fund, un paznic s-a apropiat de ei și le-a zis:

— Uau, uau, uau, să ne calmăm un pic, oameni buni.

Katie către Jamie:

— Ce dracu' i-ai zis mamei?

Jamie către paznic:

— E-n regulă, este sora mea.

Ray către Jacob:

— Cred că noi doi o să mergem să-i vedem pe bunica și pe bunicu'.

Paznicul spuse:

— Dacă vă mai țineți de prostii, o să vă dau afară pe toți, dar nimeni nu îl asculta.

72

După cinci minute, Jean a auzit o a doua pereche de pași, mai apăsați decât ai lui Katie. La început s-a gândit că este alt doctor. S-a îmbărbătat.

Dar când s-au deschis draperiile, a apărut Ray, cu Jacob cocoțat pe umerii lui.

A înțeles imediat ce se întâmplase. Katie îi spusese lui Ray. Despre îndoielile ei și ale lui George. Că Ray nu ar fi destul de bun pentru fica lor.

Ray l-a lăsat jos pe Jacob.

— Săru' mâna, bunico, spuse Jacob. Am mâncat...

Am... niște... niște bomboane de ciocolată. Pentru bunicu'.

Jean habar nu avea ce ar putea face un bărbat ca Ray când se-nfurie.

S-a ridicat de pe scaun și a spus:

— Ray. îmi pare foarte rău. Nici nu se pune problema că nu ne place de tine. Chiar deloc. Noi doar... îmi pare foarte, foarte rău.

Ar fi vrut să o înghită pământul, dar nu s-a întâmplat nimic, așa că s-a dat pe după draperii și a rupt-o la fugă.

r

Katie se uita la Jamie care se ridica de jos, iar prin mintea ei se succedau rapid trei lucruri.

În primul rând, că va fi nevoită să îi dea niște explicații serioase lui Jacob. În al doilea rând, că își pierduse ultima fărâmbă de superioritate morală în fața lui Ray. În al treilea rând, că nu mai pocnise pe nimeni din clasele primare, de la cearta cu Zoe' Canter, pe tema sandalelor roșii, și că se simțise al naibii de bine.

S-a așezat lângă frate-său. Câteva momente nu a zis nici unul nimic.

— Îmi pare rău, spuse ea, deși nu îi părea. Nu cu adevărat. Am avut niște săptămâni de căcat.

— Scutește-mă, spuse Jamie.

— Poftim?

— Tony mi-a dat papucii.

— Rahat. Îmi pare rău, spuse Katie. S-a uitat peste umărul lui Jamie și a văzut o femeie care semăna foarte mult cu maică-sa, alergând spre coridorul cel mare al spitalului, de parcă i-ar fi luat foc călcâiele.

— Și nu a fost vorba de o daltă, spuse Jamie, se pare că și-a tăiat cancerul. Cu o foarfecă.

— Ce să zic, pare mai logic așa, spuse Katie.

Jamie părea puțin dezamăgit.

— Am crezut c-o să obțin o reacție mai bună.

Atunci Katie i-a povestit despre vizita ei acasă și despre atacurile de panică și despre Lethal Weapon.

— A, să nu uit, spuse Jamie. Era aici.

— Cine?

— Amantul mamei.

— Cum adică, era aici? Întrebă ea.

— Se pare că a adus-o cu mașina. Se ținea deoparte.

Din motive evidente. Am dat de el când am ajuns.

— Și, cum e?

Jamie dădu din umeri.

— I-ai trage-o? întrebă ea.

Jamie a ridicat din sprâncene și ea și-a dat seama că evenimentele recente au cam dat-o peste cap.

— Ce idee, să împart un amant bisexual în vârstă cu mama, spuse Jamie. Cred că viața este și așa destul de complicată. Făcu o pauză. Spilcuit. Bronzat. Pulover pe gât. Cam mult aftershave.

S-a aplecat și l-a luat de mână.

— Ești bine?

— Da. în mod surprinzător, sunt.

Știa foarte bine ce vrea să spună. Și în acel moment chiar era totul în regulă. Stăteau în liniște, unul lângă celălalt. Ochiul furtunii.

— Deci, te mai măriți? întrebă Jamie.

— Cine mai știe. Mama este în al nouălea cer. Bineînțeles. Așa că, normal, o parte din mine vrea să mă mărit cu Ray doar ca s-o scot pe ea din sărite. A tăcut un moment. Ar trebui să fie simplu, nu-i așa? Vreau să zic, ori iubești, ori nu iubești. Doar nu vorbim de teoria cuantică. Dar habar n-am, Jamie. Habar n-am.

Un tânăr asiatic într-un costum bleumarin a împins ușile duble și s-a îndreptat spre recepție. Părea lucid, dar avea cămașa plină de sânge.

Și-a adus aminte de toate caricaturile de băieței în săli de așteptare din spitale, cu tigăi pe cap și s-a întrebat dacă în realitate este posibil să ți se lipească o tigaie de cap.

Să tai cancerul cu foarfecă. Dacă stai să te gândești mai bine, este perfect logic. Dar un tratament cam dur pentru o eczemă.

Bărbatul asiatic s-a prăbușit. Dar nu ca o cârpă. Ci rigid. Ca o greblă sau ca limba cea mare a unui ceas foarte rapid. Când a atins podeaua, a făcut un zgomot puternic. Era amuzant și neamuzant în același timp.

A fost luat cu targa.

Apoi au apărut Ray și Jacob.

— El... Și era o... Bunicu' sforăia, spuse Jacob.

— N-ai văzut-o pe mama ta, nu-i așa? zise Ray.

— De ce? întrebă Jamie.

— S-a purtat cam bizar și pe urmă a luat-o la sănătoasa.

Jacob s-a uitat la Jamie.

— Fă vraja cu bănuțul.

— Mai târziu, bine? S-a ridicat și l-a ciufulit. Mă duc s-o caut pe mama.

După zece minute, erau în drum spre sat.

Au luat-o pe maică-sa în mașina lor. Katie s-a urcat în spate, cu Jacob. Evident că maică-sa nu era prea încântată să stea în față, cu Ray, dar Katie era teribil de amuzată de imaginea celor doi, care încercau să lege o conversație politicoasă.

În plus, îi plăcea să stea în spate, cu Jacob. Copiii.

Nu au nici o responsabilitate. Adulții au grijă de tot.

Ca în vara aceea, în Italia, lângă Reggio Emilia, când s-a fisurat motorul de la Alfa Romeo și au tras pe dreapta, la marginea șoselei, și a venit bărbatul acela cu mustața lui uimitoare și le-a spus că este completamente mort sau cam așa ceva și taică-său a vomitat în iarbă — la vremea respectivă, era doar o mostră în plus de comportament părintesc ciudat și urât mirositor —, iar ea și Jamie au stat pe margine și s-au jucat cu binoclul și cubul rubik și au băut suc de portocale acidulat, fără nici o grijă.

Jamie îngenunchease pe scări, cu un lighean plin de apă cu detergent și o cârpă, și freca covorul, ca să curețe sângele lui taică-său.

Asta este problema cu cărțile și cu filmele. În filme, când au loc evenimente majore, se aude muzică simfonică și toate personajele știu de unde să facă rost de un garou, iar pe lângă casă nu trece niciodată o furgonetă de înghețată. Apoi se întâmplă și în viața ta evenimente majore și te dor genunchii și cârpa ți se face ferfeniță în mâini și îți este clar că va rămâne o pată.

Jamie a ajuns primul acasă și, după ce Katie și Ray au parcat mașina lângă el, maică-sa a trântit portiera de parcă ar fi luat foc mașina; i s-a părut cam ciudat. Și mai era și senzația de panică la mijloc, fiindcă era limpede că Jacob nu poate intra în casă din cauza sângelui (din descrierea făcută de Ray, părea mai mult o redecorare, decât vărsare de sânge). Dar panica a fost exprimată în întregime prin gesturi făcute cu mâinile, ca nu cumva Jacob să se prindă ce se întâmplă.

Și Jamie a înțeles la ce se referea Katie când spunea că Ray este un tip descurcăreț. A scos un cort din portbagaj și i-a spus lui Jacob că vor dormi amândoi în grădină, fiindcă în casă este un crocodil și că, dacă va avea noroc, nu va trebui să se ducă înăuntru și va putea să facă pipi în straturile de flori.

Dar nu era vorba de o slujbă. Nu poți să te căsătorești cu cineva doar pentru că este descurcăreț. Te căsătorești cu cineva fiindcă ești îndrăgostit. Iar un tip prea descurcăreț are ceva neatrăgător. A fi descurcăreț este o trăsătură tipică de părinte.

Pe de altă parte, dacă Ray ar fi fost în locul tatălui lor, s-ar fi dus la doctor. Sau ar fi folosit instrumentele potrivite și nu ar fi lăsat lucrurile în aer.

Jamie încă spăla scările, când Katie s-a materializat în fața lui.

— Doar nu crezi că avea de gând să păstreze chestia aia, nu? Flutura o cutie Tupperware.

— Despre ce chestie vorbești? întrebă Jamie.

— De la șoldul stâng, spuse Katie, făcând un mic gest de tăiere cu o foarfecă imaginară în dreptul buzunaru-lui de la blugi.

— Cât de mare? întrebă Jamie.

— O chiftea mare, spuse Katie. Așa se pare. N-am văzut rana cu ochii mei. În fine... Baia e gata. Mama a terminat cu bucătăria. Dă-mi mie astea și du-te afară, să vezi ce mai fac Ray și Jacob.

— Preferi să cureți covorul de sânge, în loc să te duci să vorbești cu logodnicul tău.

— Dacă ai de gând să fii scârbos, n-ai decât să te descurci singur.

— Scuze, spuse Jamie. Ofertă acceptată.

— Oricum, zise Katie, deși mă doare s-o spun, femeile sunt pur și simplu mai bune la curățenie.

Cerul era înnorat și grădina era cufundată în beznă.

A trebuit să stea vreo treizeci de secunde pe terasă, ca să i se obișnuiască ochii cu întunericul.

Ray instalase cortul la mare depărtare de casă. Cât mai departe posibil de familia lui Katie. Când Jamie a ajuns în apropierea lui, o voce fără corp a spus :

— Bună, Jamie.

Ray se așezase cu spatele la casă. Capul lui era un decupaj, expresia feței, indescifrabilă.

— Ți-am adus o cafea. Jamie îi dădu cana.

— Noroc.

Ray stătea pe un sac de dormit. S-a tras într-o parte, oferindu-i celălalt capăt lui Jamie.

Jamie s-a așezat. Salteaua era caldută. Din cort se auzea un sforăit ușor.

— Deci, ce și-a făcut? întrebă Ray.

— Ce naiba, spuse Jamie. Nu ți-au spus nimic, nu-i așa? îmi pare rău.

Așa că Jamie i-a spus toată povestea și Ray a fluierat lung.

— Ce terminat!

Părea impresionat și, timp de câteva secunde, Jamie a fost, în mod straniu, mândru de tatăl lui.

S-a așternut tăcerea.

Era exact ca la petrecerile din adolescență. Dar fără Hi Ho Siilver Lining. Și nu era singur în grădină. Dar era în regulă. Ray fusese alungat într-un mod misterios, adică era și el tot un exilat. În plus, Jamie nu putea să îl vadă, așa că nu ocupa atât de mult spațiu ca de obicei.

— Am făcut o tâmpenie, spuse Ray.

— Poftim?

— Katie a ieșit la o cafea cu Graham. I-am urmărit.

— Oo, cred c-a ieșit cu scânteii.

— Sincer să fiu, îmi venea să-l omor, spuse Ray. Am aruncat cu un tomberon. Știam c-am dat-o-n bară. Așa că m-am cărat. Am dormit la un tip de la muncă. A făcut o pauză. Sigur, asta a fost mai rău decât faptul că am urmărit-o până la cafenea.

Jamie nu știa ce să spună. Chiar și la lumina zilei îi venea destul de greu să vorbească cu Ray. Fără limbaj corporal era aproape imposibil.

— De fapt, spuse Ray, nu are nimic de-a face cu Graham. Graham a fost doar un...

— Catalizator? spuse Jamie, bucuros că are ocazia să își aducă și el contribuția.

— Un simptom, spuse Ray, politico. Katie nu mă iubește. Nu cred că m-a iubit vreodată. Dar încearcă din răspuțeri. Fiindcă se teme să n-o arunc în stradă.

— U-hu, spuse Jamie.

— N-am de gând s-o gonesc din casă.

— Îți mulțumesc. Sunase aiurea. Dar dacă ar fi rectificat, ar fi fost și mai anapoda.

— Dar nu te căsătorești cu cineva dacă nu-l iubești, nu-i așa? spuse Ray.

— Nu, zise și Jamie, deși era evident că există și oameni care exact asta fac.

Au stat așa o vreme, ascultând trenurile care treceau în depărtare (ce ciudat că nu se aud decât noaptea!). Era, într-un fel, un moment plăcut. Ray era cam dezumflat.

Iar Jamie nu putea să îl vadă. Așa că a exclamat:

— Doamne, faimosul Graham! într-un fel neceremonios, de parcă ar fi vorbit cu un prieten.

L-a simțit pe Ray tresărind. Chiar și în întuneric.

— Oricum, l-ai cunoscut și tu, spuse Jamie. Ai văzut ce fel de om este.

— Încerc să nu-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, spuse Ray.

Jamie a luat o gură de cafea.

— Păi, este incredibil de prezentabil, asta-i clar. Probabil că nu ar fi trebuit s-o spună. Dar, în rest, nu este mare lucru de capul lui. Este plictisitor. Și superficial. Și slab. De fapt, nu este nici foarte inteligent. Numai că la prima vedere nu se observă. Fiindcă este drăgălaș și relaxat și sigur pe el. Așa că te trezești presupunând că are nu știu ce planuri mărețe. Aruncă o privire în spate, spre casă, și băgă de seamă că fereastra de la bucătărie are un

ochi spart, care fusese înlocuit cu grijă cu o bucată drept-unghiulară de placaj. Lucrează la o societate de asigurări. .. N-am întâlnit prea des pe cineva cu o slujbă care, prin comparație cu a mea, să pară captivantă.

Lui Jamie îi făcea plăcere să vorbească așa cu Ray, pe întuneric. Stranietatea, misterul. Faptul că lucrurile păreau mai ușor de spus. Jamie se simțea atât de bine, încât a lăsat garda jos și s-a trezit că are o scurtă, dar foarte intensă fantezie sexuală legată de Ray și și-a dat seama ce face de-abia după vreo trei secunde; s-a simțit ca și cum ar fi strivit cu talpa o moluscă, noaptea, în bucătărie, fiindcă era greșit din atât de multe puncte de vedere.

— Maică-ta nu prea se dă-n vânt după mine, nu-i așa? spuse Ray.

La naiba, s-a gândit Jamie și a spus:

— Nu prea. Dar ea credea că soarele răsare din fundul lui Graham. Așa că nu este cea mai indicată să-și dea cu părerea. Era oare prudent ce făcea? N-ar fi stricat să-i vadă fața lui Ray în acest moment. Normal că după ce i-a părăsit pe Katie și pe Jacob a conchis că este Necuratul în persoană.

Ray nu spunea nimic.

La etaj s-a aprins o lumină și maică-sa a apărut un moment în fereastra de la dormitor, de unde a aruncat o privire în grădina întunecată. Părea mică și tristă.

— Nu te da bătut, spuse Jamie, dându-și seama că vrea ca Ray și Katie să rămână împreună, deși nu era sigur de ce. Fiindcă simțea nevoia ca ceva să meargă bine, când tot restul mergea prost? Sau începea să-i placă de Ray?

— Mulțam, amice, spuse Ray.

Jamie a stat o clipă pe gânduri, apoi a spus:

— Tony mi-a dat papucii. Ce i-o fi venit să spună una ca asta?

— Și tu ai vrea să vă-mpăcați...

Jamie a dat să spună da, dar a simțit că se îneacă și că nu este chiar atât de apropiat de Ray.

— Mmm-hmm.

— A cui a fost vina, a ta sau a lui?

Jamie s-a hotărât să ia taurul de coarne. Era ca un fel de penitență. Ca plonjatul într-un bazin cu apă rece. Va fi o încercare care îl va întări. Dacă va fi să plângă, fie. Se făcuse deja de râs de prea multe ori săptămâna aceea.

— Am vrut să fiu cu cineva. Și am vrut să fiu singur, în același timp.

— Cum ar veni, ca să ți-o tragi și cu alți tipi?

— Nu, nici măcar pentru asta. — Ciudat, dar nu îi venea să plângă. Ba, dimpotrivă. Poate că era din cauza beznei, dar îi era mai ușor să vorbească despre asta cu Ray decât cu oricine din propria lui familie. Inclusiv cu Katie. — Nu am vrut să fac compromisuri. Nu am vrut să împart niște lucruri. Nu am vrut să fac sacrificii. A fost o prostie. Acum îmi dau seama. Făcu o pauză. Dacă iubești pe cineva, trebuie să renunți la unele lucruri.

— Just, spuse Ray.

— Am dat-o-n bară, spuse Jamie. Și nu știu ce să fac s-o repar.

— Nici tu nu trebuie să te dai bătut, spuse Ray.

Jamie și-a alungat o insectă de pe față.

— Știi care-i prostia? întrebă Ray.

— Care-i prostia? întrebă Jamie.

— Că o iubesc. Este a naibii de căpoasă, dar eu o iubesc. Și știu că nu sunt foarte deștept. Și știu că mai fac și tâmpenii. Dar țin la ea. Chiar țin.

Ca un făcut, ușa de la bucătărie s-a deschis și Katie și-a făcut apariția cu o farfurie în mână.

— Unde sunteți? Pășea cu grijă pe iarba peluzei și s-a poticnit în ceva. Ce naiba! S-a aplecat să recupereze o furculiță căzută.

— Aici suntem, spuse Jamie.

A reușit să ajungă cu bine la cort.

— Am pregătit ceva pentru masa de seară. De ce nu mergeți să mâncați ceva, cât stau eu cu Jacob?

— Mie dă-mi aia, spuse Ray. Rămân aici.

— Treaba ta, spuse Katie. Părea să se fi săturat de cer-turi pe ziua de azi. I-a dat farfuria. Spaghetti bolognese. Sigur nu vrei o porție mai mare?

— E de-ajuns, spuse Ray.

Katie s-a pus în patru labe și și-a băgat capul în cort.

S-a cuibărit lângă Jacob și l-a sărutat pe obraz.

— Somn ușor, banano. Apoi s-a ridicat și s-a întors spre Jamie. Haide. Să n-o lăsăm pe mama singură.

A luat-o spre casă.

Jamie s-a ridicat în picioare. Și-a pus o mână pe umărul lui Ray și l-a bătut cu blândețe. Ray nu a avut nici o reacție.

A pornit-o prin iarba udă, spre casa luminată.

75

Katie presimțea că urmează un tărăboi la masa de seară. Era ceva în aer. Dacă lucrurile vor merge aiurea de tot, mai mult ca sigur va fi o ceartă legată de nunta ei, sănătatea mintală a lui taică-său și amantul maică-sii, toate la un loc.

Pe la jumătatea porției de spaghetti bolognese, maică-sa a spus că speră din toată inima ca taică-său să nu mai sufere accidente stupide. Avea o expresie ușor hăituită și lui Katie i se părea destul de clar că știe că povestea cu dalta este o tâmpenie, dar că vrea să se asigure că nici unul dintre ei nu știe. Era unul dintre momentele acelea de tăcere stânjenitoare, când auzi pe toată lumea mestecând și tacâmurile scârțâind și Jamie a dezamorsat situația, spunând:

— Și dacă va mai suferi, să sperăm c-o să se-ntâmples în grădină, ceea ce a înlesnit un râs forțat, care a risipit tensiunea.

Tocmai își goleau farfuriile, când maică-sa a lansat marea întrebare.

— Așadar, se mai ține nunta sau nu?

Katie a rânjit.

— Chiar nu știu, bine?

— Păi, foarte curând va trebui să știm. Adică, este foarte drăguță povestea asta cu noi toți, care suntem înțelegători, dar trebuie să dau niște telefoane nu tocmai ușoare și aș prefera să nu le amân mai mult decât este necesar.

Katie și-a pus palmele pe masă, ca să se calmeze.

— Ce-ai vrea să-ți spun? Nu știu nici eu. Pe moment, lucrurile sunt încurcate.

Jamie s-a oprit în ușă, cu farfuriile.

— Păi, îl iubești sau nu? Întrebă maică-sa.

Și, în acest punct, Katie și-a ieșit cu totul din fire.

— Ce dracu' știi tu despre dragoste?

Maică-sa arăta de parcă ar fi fost pălmuită.

— Un moment. Un moment, spuse Jamie. Să nu ne luăm la întrecere, care zbiară mai tare. Vă rog.

— Tu nu te băga, spuse Katie.

Jean se rezemă de spătarul scaunului, închise ochii și spuse:

— Păi, dacă asta crezi tu, atunci mi-e limpede că n-o să mai fie nici o nuntă.

Lui Jamie îi tremurau mâinile. A pus farfuriile la loc pe masă.

— Katie. Mamă. Ce-ar fi s-o lăsăm baltă ? Cred c-ajunge pe ziua de azi.

— De ce dracu' te bagi tu unde nu-ți fierbe oala? spuse Katie, conștientă că este o replică copilărească și răutăcioasă, dar avea nevoie de înțelegere, nu de o nenorocită de predică.

Atunci și-a ieșit și Jamie din fire, lucru pe care ea nu îl mai văzuse de foarte mult timp.

— Ba toată povestea asta mă privește și pe mine. Ești sora mea. Și tu ești mama mea. Și amândouă o dați în bară...

— Jamie... îl apostrofă maică-sa, de parcă el ar fi avut șase ani.

Jamie nu o băgă în seamă și se întoarse spre Katie.

— Ultimele douăzeci de minute le-am petrecut afară, cu Ray, și chiar este un tip de treabă, care se dă de ceasul morții ca să-ți fie ție bine.

— Ca să vezi, ce schimbare de ton.

— Taci din gură și ascultă-mă, spuse Jamie. A înghițit toate porcăriile astea. Și îți pune la dispoziție o casă în care să locuiești cât vrei, deși tu nu-l iubești, fiindcă ține la tine și la Jacob. Conduce până aici și stă în grădină, pentru că știe foarte bine că mama și tata nu-l plac...

— Eu n-am spus niciodată așa ceva, contracara maică-sa, slab.

— Și am stat azi cu tata și am vorbit cu el și i se întâmplă ceva grav și nu a avut nici un accident stupid cu

nici o porcărie de daltă. S-a ciopârțit singur cu o foarfecă și voi sperați să treacă de la sine. Ei bine, n-o să treacă de la sine. Are nevoie de cineva care să-l asculte sau o să-și bage capul în cuptorul cu gaze și o să ne trezim cu toții că ne simțim de rahat, fiindcă ne-am prefăcut că nu s-a întâmplat nimic rău.

Katie era așa de șocată de brusca schimbare de caracter a lui Jamie, încât nici nu a auzit ce spune. Nimeni nu a mai scos o vorbă timp de câteva secunde, apoi măicăsa a început să plângă foarte încet.

— O să duc niște budincă în grădină, spuse Jamie și ieși din cameră, lăsând farfuriile pe masă.

76

Jean a urcat la etaj și s-a întins în pat și a plâns până a rămas fără lacrimi.

Se simțea cumplit de singură.

Mai ales din cauza lui Jamie. Pe Katie o mai înțelegea.

Katie trecea printr-o perioadă grea. Iar Katie se certa cu toată lumea, din nimic. Dar pe Jamie ce îl apucase? Avea oare habar prin ce trecuse ea azi?

Nu îi mai înțelegea pe bărbații din familia ei.

S-a ridicat în capul oaselor și și-a suflat nasul într-un șervețel din cutia de pe noptieră.

Deși, la drept vorbind, nu era sigură că îi înțelesese vreodată.

Și-a amintit cum era Jamie, când avea cinci ani. Cum se ducea în camera lui ca să fie singur. Chiar și acum, când mai vorbeau, avea câteodată impresia că vorbește

cu cineva din Spania. Prindea lucrurile elementare. Cât este ora. Cum se ajunge la plajă. Dar exista un întreg nivel care îi scăpa, fiindcă nu cunoștea limba îndeajuns de bine.

Și ar fi trecut și peste asta, dacă ar fi lăsat-o să îl îmbrățișeze din când în când. Dar nu era genul care să suporte îmbrățișările. Cum nu era nici George.

S-a îndreptat spre fereastră, a dat la o parte perdelele și a aruncat o privire în grădina cufundată în beznă.

Undeva, la celălalt capăt al ei, se găsea un cort învăluit în întuneric, ridicat sub copaci.

Ideea de a face schimb de locuri cu Ray și de a sta acolo cu Jacob, într-un sac de dormit, i se părea dintr-odată foarte atrăgătoare.

Departa de casă. Departa de familia ei. Departa de tot.

77

Când George și-a venit în simțiri, nu mai era nimeni cu el. Plecaseră toți. Jean, Katie, Jamie, Jacob, Ray. În realitate, a răsuflat ușurat. Era extrem de obosit, iar familia lui îi dădea bătăi de cap. Mai ales en masse.

Se gândea că i-ar plăcea să citească ceva și se întreba de unde ar putea să facă rost de o revistă mai ca lumea, când draperiile au fost trase de un bărbat voinic, într-un sacou ponosit de velur. Era pe de-a întregul chel și avea o planșetă cu clamă, pentru hârtii.

— Domnul Hali? Și-a ridicat ochelarii cu rame subțiri pe capul foarte strălucitor.

— Da.

— Joel Forman. Psihiatru.

— Am crezut că la ora cinci se pleacă acasă, spuse George.

— Ce bine ar fi, nu-i așa? Răsfoi în grabă niște foi prinse de planșă. Din păcate și din experiența mea, pe măsură ce se apropie seara, oamenii o iau și mai tare raz-na. Automedicație, de obicei. Deși sunt convins că nu este și cazul dumneavoastră.

— În nici un caz, spuse George. Deși iau niște antidepresive. Se hotărî să nu pomenească nimic de codeină și de whisky.

— Ce aromă?

— Aromă?

— Cum se numesc?

— Lustral, spuse George. Sincer să fiu, îmi dau niște stări groaznice.

Doctorul Forman era unul dintre oamenii care gustau umorul fără să afișeze vreun zâmbet. Arăta ca un personaj negativ dintr-un film cu James Bond. George nu știa ce să mai creadă.

— Stări de disconfort, insomnie și anxietate, spuse doctorul Forman. Mă pufnește mereu râsul când citesc așa ceva la rubrica „efecte secundare” de pe prospect. Sincer să fiu, i-aș strânge de gât.

— Aha, bâigui George.

— Am înțeles că ați improvizat o mică operație chirurgicală.

George i-a explicat, rar și meticulos, pe o voce egală, presărând și un pic de autoironie, cum sfârșise el în spital.

— O foarfecă. Abordarea practică, spuse doctorul Forman. Și acum cum vă simțiți?

— Mă simt bine, cum n-am mai fost de foarte multă vreme, spuse George.

— Mă bucur, spuse doctorul Foreman. Dar o să mergeți în continuare la psihologul la care v-a trimis medicul de familie, nu-i așa. Fraza nu avea intonație interogativă.

— O să merg.

— Mă bucur, spuse doctorul Foreman din nou, înțepând hârtia de pe planșă cu vârful pixului și realizând un model ce aducea a floare. Mă bucur.

George s-a mai destins puțin. Examinarea se apropia de sfârșit și, dacă nu cumva se înșela, o trecuse cu brio.

— În urmă cu o săptămână, mă gândeam că nu mi-ar strica o ședere într-un fel de instituție. Să mă retrag o vreme din lume. Ceva de genul acesta.

Inițial, doctorul Foreman nu a avut nici o reacție și George s-a întrebat dacă nu cumva îi scăpase vreo informație care avea să modifice evaluarea acestuia. Ca și cum, la sfârșitul testului pentru obținerea permisului de conducere auto, ai băga mașina în marșarier și l-ai călca pe instructor pe picior.

Doctorul Foreman și-a băgat planșa cu hârtii sub braț.

— În locul dumneavoastră, m-aș feri de spitalele psihiatrice. Își lovi călcâiele. Părea o scenă ruptă în parte din Trooping of the Colour și, în parte, din Vrajitorul din Oz. George se întreba dacă nu cumva și doctorul Foreman este un pic într-o ureche. Vorbiți cu psihologul. Mâncați bine. Mergeți la culcare devreme. Faceți mișcare.

— Că veni vorba, spuse George. Știți cumva de unde aş putea face rost de ceva de citit?

— O să mă interesez, a spus doctorul Foreman și, înainte ca George să poată preciza ce tip de material i-ar plăcea să lectureze, psihiatrul i-a strâns mâna și a dispărut printre draperii.

După o jumătate de oră, a venit un infirmier să îl ducă într-o rezervă. Înainte să facă încercarea de a sta pe picioarele lui, George se simțise pvițin vexat de scaunul cu roțile. Nu era durere per se, ci senzația că în regiunea lui abdominală se întâmplă ceva foarte rău și suspiciunea că, dacă ar sta în picioare, i-ar ieși mâțele prin gaura pe care și-o făcuse mai devreme. Când s-a așezat din nou, fața și brațele îi erau lac de transpirație.

— Acuma o să stați cuminte, nu-i așa? spuse infirmierul.

Au apărut două asistente și a fost săltat în scaun.

A fost dus cu scaunul cu roțile, până la un pat gol dintr-o rezervă deschisă. Un omuleț oriental, cu pielea pergamentoasă, dormea în patul din stânga lui, într-un păienjenis de tuburi și fire. În dreapta lui, un adolescent asculta muzică la căști. Avea piciorul fixat într-un dispozitiv de tracțiune și își adusese cu el la spital o mare parte din avere: un teanc de CD-uri, o cameră de filmat, o sticlă de sos HP, un robotei, niște cărți, un ciocan gonflabil mare...

George s-a întins pe pat, cu ochii în tavan. Ce n-ar fi dat pentru o ceașcă de ceai și un biscuit.

Era pe punctul de a-și încerca norocul cu adolescentul, să vadă dacă nu cumva, din întâmplare, au gusturi literare comune, când doctorul Foreman s-a materializat la picioarele patului. I-a înmânat două volume broșate și i-a spus:

— Să le lăsați la asistente după ce terminați, bine?

Dacă nu, o să vă hăituiesc ca pe un câine. A zâmbit scurt, apoi s-a întors și a plecat, schimbând câteva cuvinte cu una dintre asistente, într-o limbă care nu era nici engleză, nici vreo alta de care George să mai fi auzit.

George a întors cărțile, să vadă titlurile. Treason's Harbour și The Nutmeg of Consolation de Patrick O'Brian. Coincidenta îi dădea fiori. Citise Master and Commander anul trecut și avea de gând să le citească și pe celelalte două. S-a întrebat dacă nu cumva pomenise ceva despre asta, cât fusese inconștient.

A citit cam opt pagini din Treason's Harbour, a luat o masă de spital fadă, compusă din friptură de vițel, legume fierte, piersici și cremă de zahăr ars, apoi a căzut într-un somn fără vise, întrerupt doar de o lungă și complexă vizită la toaletă, de dimineață, în jurul orei trei.

La micul dejun i s-au servit un castron cu cereale, o cană de ceai și o scurtă prelegere cu privire la îngrijirea ranei. Asistenta-șefă l-a întrebat dacă dispune de o sală de baie la parterul casei și de o soție care să îl ajute să se miște de colo-colo. I s-a pus în față un cărucior cu roțile, i s-a spus să îl aducă înapoi când va putea merge pe picioarele lui și i s-a înmănat ordinul de lăsa-re la vatră.

A sunat-o pe Jean și i-a spus că s-a externat și că poate să vină acasă. Nu i s-a părut prea entuziasmată la auzul veștii, lucru care nu i-a picat prea bine, dar pe urmă și-a amintit de covor și i-a mai trecut.

A întrebat-o dacă ar putea să îi aducă niște haine.

Ea i-a spus că vor încerca să vină cât mai repede.

S-a pus pe așteptat și a citit încă șaptezeci de pagini din Treason's Harbour.

Căpitanul Aubrey tocmai le scria o scrisoare celor de acasă, în care le povestea despre tabachera norocoasă a lui Byrne, când George și-a ridicat privirea și l-a văzut pe Ray traversând salonul. Primul lui gând a fost că se întâmplase ceva îngrozitor cu familia lui. Mai ales că,

r

atitudinea obișnuită a lui Ray, camaraderesc-săltăreată, fusese înlocuită de una mai degrabă mohorâtă.

— George.

— Ray.

— S-a întâmplat ceva? întrebă George.

Ray aruncă o sacoșă mare pe pat.

— Hainele tale.

— Sunt doar surprins să te văd, asta-i tot. Adică, pe tine și nu pe Jean. Sau pe Jamie. Nu vreau să fiu nepoliticos. Mă simt doar nițel jenat că te-au pus să faci asta. Încercă să se ridice. Îl durea. Foarte tare.

Ray i-a dat mâna și l-a tras cu blândețe în sus, ca să poată să stea în fund, pe marginea patului.

— Nu s-a-ntâmplat nimic, nu-i așa? spuse George.

Ray a oftat ca un om sătul de viață.

— Nimic? spuse el. Eu, unul, n-aș merge până-ntr- acolo. Un dezastru în toată regula. Cred că este o descriere mai aproape de realitate.

Oare Ray era beat? La zece dimineața? George nu simțea miros de alcool, dar Ray nu părea să fie în deplinătatea facultăților lui mintale. Și acesta era omul care avea să îl ducă acasă cu mașina.

— Știi ce? îl întrebă Ray, luând loc pe marginea patului, lângă George.

— Ce? spuse George încet, neținând să afle răspunsul.

— Cred că s-ar putea să fii cel mai sănătos la cap din toată familia, spuse Ray. În afară de Jamie. El pare cu capul pe umeri. Și este homosexual.

Omulețul oriental se holba la ei. Singura speranță a lui George era că nu înțelegea prea bine engleza.

— S-a întâmplat ceva acasă? întrebă George, tatonând terenul.

— Jean și Katie zbierau una la alta la masă, la micul dejun. Le-am sugerat să se calmeze puțin și mi s-a spus citez du-te dracu' închid citatul.

— Cine ți-a zis, Jean? întrebă George, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— Nu, Katie, zise Ray.

— Și de ce se certau? întrebă George. începea să regrete că trecuse testul doctorului Forman. Niște zile în plus în spital i se păreau dintr-odată foarte îmbietoare.

— Katie nu mai vrea să se mărite, zise Ray. Dumneata probabil că o să răsufi ușurat.

George habar n-avea ce să-i răspundă. A cochetat cu ideea de a cădea din pat, ca să vină cineva să îl salveze, dar a renunțat.

— Așa că le-am spus c-o să te iau eu de la spital. Mi s-a părut mai simplu decât să rămân acasă. Ray a tras adânc aer în piept. îmi pare rău. N-ar fi trebuit să-ți spun toate astea. Am fost cam stresat în ultima vreme.

Câteva momente, au stat amândoi unul lângă celălalt ca o pereche de domni în vârstă, pe o bancă în parc.

— în fine, spuse Ray. Ar cam trebui să plecăm spre casă, să nu începă să se-ntrebe încotro am luat-o. Se ridică. Să te ajut cu hainele alea?

O fracțiune de secundă, i-a trecut prin cap că Ray este pe cale să îi dea jos pijamalele de spital, o imagine atât de sinistră, încât George s-a trezit emitând un chițăit cât se poate de clar. Dar Ray a tras pur și simplu draperiile în jurul patului și s-a dus să caute o asistentă.

Katie era epuizată.

Te aștepti ca momentele de criză să rezolve lucrurile, să te ajute să vezi luminița de la capătul tunelului. Dar nu a fost deloc așa. Când au ajuns la Peterborough, a crezut că vor sta câteva zile, poate chiar o săptămână, numai ea și cu Jacob. Ca să îl supravegheze pe taică-său și să se asigure că nu mai plănuiește să își ciopârțească ceva. Ca să îi dea o mână de ajutor maică-sii. Ca să fie o fiică mai bună și să mai răscumpere din vina de a fi dispărut ultima oară.

Dar când taică-său și-a făcut apariția împreună cu Ray și le-a spus că se pot întoarce cu toții acasă, a răsuflat ușurată. Încă o zi în casa aceea și s-ar fi omorât între ei.

Scaunul cu roțile a fost un șoc, culmea, taică-său părea plin de energie. Chiar și maică-sa părea mai dispusă să aibă grijă de el de una singură, decât să mai împartă casa cu copiii ei.

La plecare, Katie și-a călcat pe inimă și și-a cerut scuze.

— Hai mai bine să uităm toată povestea, spuse maică-sa.

Iar taică-său a supralicitat, spunând:

— Îți mulțumesc c-ai venit. Mi-a părut bine să te văd, deși era prima dată când se găsea treaz în prezența ei. Jacob și-a amintit că nu îi dăduse bomboanele de ciocolată bunicului. Așa că Ray a adus pachetul din torpedou și taică-său l-a deschis cu tam-tam, mâncând câteva și declarând că sunt delicioase, în ciuda faptului că

radiatorul mașinii părea să le fi transformat într-un fel de terci maro.

S-au scurs către mașinile lor și au pornit-o la drum, iar Ray și Jacob au jucat I-Spy o jumătate de oră și ea și-a dat seama că, de fapt, de-abia așteaptă să se întoarcă la casa pe care, doar cu o zi în urmă, își dorise cu atâta disperare să o părăsească.

După ce au ajuns, Ray și Jacob au montat trenulețul de jucărie pe podeaua de la sufragerie, în timp ce ea a pregătit cina. I-a făcut baie lui Jacob și Ray l-a culcat. Nici unul dintre ei nu mai avea energie să se certe și au petrecut următoarele câteva zile jucând rolul de părinți-model, ca să nu îl tulbure pe Jacob. Parcă și vedea cum vor decurge lucrurile în viitor — ea și Ray se vor transforma treptat în oamenii ale căror roluri le jucau, problema pe care ar fi trebuit să o rezolve se va târî încet în fundal, ei doi vor deveni o echipă a cărei sarcină va fi creșterea unui copil și administrarea unei gospodării, în ciuda faptului că nu aveau nimic în comun; vor purta conversații despre ce le trebuie de la Tesco și despre ce vor face în weekend, vor merge la culcare, vor stinge lumina, își vor întoarce spatele și vor încerca să nu viseze la viețile pe care le-ar fi putut avea.

79

Jean nu s-a mai dus la muncă.

Când George a venit de la spital, nu a știut la ce să se aștepte. Părea surprinzător de normal după tot ce se

întâmplase. Și-a cerut scuze pentru deranjul cauzat și i-a spus că de mult nu s-a mai simțit așa de bine.

L-a întrebat dacă nu vrea să vorbească despre cele întâmplate, dar el i-a răspuns că nu are nici un motiv să se îngrijoreze. Jean i-a spus că ar trebui să afle și ea când se mai simte așa, dar George i-a dat asigurări că nu va mai fi cazul. Curând i-a devenit limpede că doctorul Parris a exagerat și că închipuirile ei paranoice sunt nefondate.

Avea încă dureri mari, era clar. Dar era hotărât să nu folosească scaunul cu roțile. Așa că și-a petrecut mare parte din săptămână ajutându-l să se culce și să se dea jos din pat și să intre și să iasă din apa de baie cu săruri și ținându-l de mână când cobora la parter, apoi ducându-l și luându-l cu mașina de la cabinetul medical, unde îi schimbau pansamentele.

După trei sau patru zile, se mișca din nou de colo-colo, fără nici un ajutor, iar pe la începutul săptămânii următoare s-a simțit în stare să conducă mașina, așa că s-a întors la muncă, spunându-i că o poate suna în orice moment, dacă are nevoie de ajutor.

A sunat la florărie, la firma de catering și la compania care închiria mașini și a contramandat totul. Cei de la florărie au fost de-a dreptul bătărași, așa că s-a trezit spunându-le celor de la firma de catering și celor de la compania de închiriat mașini că fiica ei s-a îmbolnăvit grav, iar ei au fost atât de înțelegători, încât s-a simțit mai prost decât dacă s-ar fi ținut la ea.

Nu putea face față unei serii de telefoane date la invitați, ca să le spună că nunta s-a contramandat, așa că s-a hotărât să le mai amâne câteva zile.

Și era bine. Evident că era bine. Cu numai câteva zile în urmă, se gândea că viețile lor s-au făcut praf și

pulbere. Iar acum se întorceau la normal, pe îndelete. Nici că se putea mai bine.

Dar erau seri în care se așeza la masa din bucătărie și se gândea la spălat, la gătit și la curățenie și parcă simțea că o apasă ceva întunecat și greu și simplul fapt de a se ridica și de a pune ibricul pe aragaz o solicita precum traversarea unei ape adânci.

Era deprimată. Și nu era o stare cu care să fie obișnuită, își făcea griji. Stătea ca pe ghimpi. Se înfuria. Dar aceste stări depresive nu țineau niciodată mai mult de câteva ore în șir.

Nu era frumos din partea ei, dar nu se putea abține să nu își dorească ca George să se fi simțit mai rău. Să fi avut mai multă nevoie de ea. Dar, cât ai zice pește, el s-a întors în atelier, punând cărămizile una peste alta și tăind chereșteaua cu ferăstrăul.

Parcă ar fi plutit în derivă, în larg. George era pe insulița lui. Iar David era pe o altă insulă. Ca și Katie. Și Jamie. Cu toții aveau pământ tare sub picioare. Numai ea plutea între ei, curentul trăgând-o încet din ce în ce mai departe de ei.

În săptămână următoare a mers cu mașina până acasă la David și a parcat după colț. Tocmai se pregătea să coboare din mașină, când și-a dat seama că nu poate să o facă. Când s-au întâlnit prima oară, i s-a părut că tocmai începe o nouă viață, ceva diferit și incitant, ca o evadare. Dar acum vedea întreaga poveste într-o altă lumină, așa cum era în realitate, o aventură amoroasă, ca oricare alta, vulgară și banală, o compensație egoistă pentru dezastrul în care se transformase viața ei reală.

Și-a imaginat că stă în camera personalului de la St John's, că bea ceai și mănâncă biscuiți Garibaldi împreună

cu Sally, Bea și domnișoara Cottingham și, pentru prima oară, s-a simțit ca și cum ar fi avut un fel de pată, ca și cum ele s-ar fi putut uita la ea și ar fi putut să vadă ce făcuse.

Se purta prostește. Știa asta. Nu erau diferiți de alți oameni. Știa sigur că fiul lui Bea este băgat într-o poveste cu droguri. Dar tot i se părea greșit să facă dragoste cu David după-amiaza și a doua zi de dimineață să îi învețe pe copii să citească. Și, dacă ar fi trebuit să aleagă între cele două, l-ar fi ales pe David într-o clipită, lucru care i se părea și mai grav.

A plecat, iar mai pe seară l-a sunat pe David, ca să își ceară scuze. A fost fermecător și înțeleghător și i-a spus că își închipuie prin ce trece. Dar nu era așa. I se citea în voce.

80

George stătea culcat, cu pantalonii în vine, în timp ce i se schimba pansamentul.

Asistenta medicală arăta destul de bine, deși era cam durdulie. Avusese dintotdeauna o slăbiciune pentru femeile în uniformă. Sandra, așa o chema. Veselă, dar nu și bârfitoare.

Adevărul era că peste câteva săptămâni, când se vor termina, avea să le ducă dorul acestor ședințe. Avea aceleași sentimente ca la frizerie. Atâta doar că frizerul lui era un cipriot bătrân și tunsul nu era nici pe departe atât de dureros.

Asistenta a dezlipit plasturele mare de pe rană.

— Așa, domnule Hali. A venit momentul să strângeți din dinți.

George se ținea strâns de marginile patului.

Asistenta a tras de un capăt al bandajului. Primele câteva picioare din banda roz s-au dezlipit lin. Apoi s-a împotmolit. George făcea anagrame ale cuvântului bandaj în gând. Asistenta l-a smuls ușor și resturile bandajului s-au desprins, eliberând rana și făcându-l să spună ceva ce, în mod normal, nu ar fi spus niciodată în fața unei femei.

— îmi pare rău.

— Nu aveți de ce să vă cereți scuze.

Asistenta a ridicat vechiul bandaj în aer. Semăna cu o castană mare, care fusese înmuiată în sânge și lemon curd³⁴. L-a aruncat apoi în coșulețul de gunoi de lângă pat.

— Haideți să vă punem unul curat.

George s-a relaxat și a închis ochii.

Acum, după ce se obișnuise cu durerea, aproape că ajunsese să îi placă. Știa cum avea să fie și cât timp avea să dureze. Și, timp de vreo cinci sau zece minute, pe măsură ce durerea se retrăgea, își simțea mintea nefiresc de limpede, ca și cum tocmai i-ar fi fost spălat creierul cu un furtun.

Într-o încăpere din apropiere a auzit pe cineva spunând:

— Scolioză.

Răsuflase ușurat când auzise de contramandarea nunții. Era păcat pentru Katie. Sau poate că și ea răsuflase ușurată. Nu apucaseră să vorbească în timpul vizitei ei
³⁴ Preparat din ouă, unt, zahăr și suc de lămâie, servit de obicei pe pâine.

la Peterborough. Dar, pe de altă parte, ei doi vorbeau rareori despre asemenea lucruri. Ray se purtase cam bizar la spital, lucru care îi adâncise stinghereala vizavi de această relație.

În orice caz, George era bucuros că nu va mai exista un cort și o grămadă de străini, care să îi invadeze casa. Se simțea încă prea slăbit ca să savureze faptul că nu va mai fi nevoit să se ridice și să țină un toast.

Până și Jean părea să fi răsuflat ușurată.

Biata de ea. A chinuit-o rău de tot. De câteva zile încoace nu mai părea în apele ei. Era limpede că își făcea griji din cauza lui. Iar faptul că vedea în fiecare zi covorul nu îi era de prea mare ajutor, probabil.

Dar măcar părăsise dormitorul, stăteau de vorbă și putea să facă ceva treabă prin casă. După ce se va pune pe picioare, o va scoate în oraș, la restaurant. Auzise numai lucruri bune despre localul acela nou, din Oundle.

Niște feluri cu pește excelente, se pare.

— Așa, spuse, acum sunteți gata.

— Vă mulțumesc, spuse George.

— Haideți, să ne ridicăm în fund.

În drum spre casă, o să îi cumpere un buchet de flori lui Jean, un gest pe care nu îl mai făcuse de foarte mult timp. Asta o să o mai înveselească.

Apoi va suna la firma care se ocupă cu mochetarea.

81

Jamie aștepta un client în apartamentul din Prince's Avenue, cel în care făcuse cunoștință cu Tony.

Proprietarii se mutau la Kuala Lumpur. Erau ordonați și nu aveau copii, slavă Domnului. Nu existau desene expresioniste făcute cu carioca pe plinte, nici jucării împrăștiate pe podeaua sufrageriei (Shona îi prezentase odată casa cu patru dormitoare a familiei Finchley unui cuplu, iar femeia își scrântise glezna din cauza unei dino-biciclete de jucărie Power Ranger). Lucrau în City³⁵ și, din câte își dădea seama, nu prea dăduseră pe acasă. Puteai să lingi aragazul. Mobilă de la Ikea. Imprimeuri suave în rame strălucitoare de oțel. Fără personalitate, dar vandabile.

A intrat în bucătărie, a atins vopseaua de pe pereți cu vârfurile degetelor și și-a amintit cum s-a uitat la Tony, care avea o pensulă în mână, înainte să intre în vorbă cu el, când nu era altceva decât un străin frumos.

Pentru Jamie, acum era limpede ca bună ziua ce făcuse.

Așteptase momentul potrivit. Evadase. Își construise o lume mică, în care să se simtă în siguranță. Și astfel orbita în ea, departe, în spațiu, fără nici o legătură cu nimeni. Era frig și întuneric și habar nu avea cum să o rotească din nou cu fața la soare.

A existat un moment, la Peterborough, la scurt timp după ce Katie l-a pocnit, când și-a dat seama că are nevoie de acești oameni. De Katie, de maică-sa, de taică-său, de Jacob. Uneori îl scoteau din sărite. Dar fuse-seră cu el tot drumul. Erau o parte din el.

Acum îl pierduse pe Tony și plutea în derivă. Avea nevoie de un loc unde să se ducă atunci când dădea de 35 The City este centrul financiar-bancar al Londrei, se întinde pe o suprafață de aproximativ 2,6 km² și este situat în inima orașului.

necaz. Avea nevoie de cineva pe care să îl poată suna în miez de noapte.

A dat-o în bară. Scenele acelea oribile din sufragerie.

S-o audă pe maică-sa spunând: „Habar n-ai de nimic.”

Avea dreptate. Erau niște străini. El îi transformase în niște străini. În mod programatic. Ce drept avea să le spună cum să își trăiască viețile? El se făcuse luntre și punte ca să le fie clar că nu au nici un drept să îi spună cum să și-o trăiască pe a lui.

S-a auzit soneria.

La naiba.

A tras adânc aer în piept, a numărat până la zece, și-a activat creierul pentru modulul vânzare și i-a deschis ușa unui bărbat cu o meșă care-ți sărea în ochi.

82

Katie tocmai terminase de spălat vasele.

Jacob era în pat, iar Ray stătea la masa din bucătărie și punea baterii noi la telefonul fără fir. S-a întors și s-a rezemat de chiuvetă, ștergându-și mâinile pe un prosop de bucătărie.

Ray a montat plăcuța din spatele telefonului la locul ei, cu un clic.

— Trebuie să facem ceva.

— Știu, a spus ea și îi părea bine că vorbesc, în sfârșit, despre asta și că nu se mai înțeapă cu remarci referitoare la drumurile până la grădiniță și la lipsa pliculețelor de ceai.

— Nu mă interesează cum o rezolvăm, spuse Ray.
Și-a lăsat scaunul pe spate și a pus receptorul înapoi în furcă. Atâta timp cât familia ta nu se mai amestecă.
O fracțiune de secundă s-a întrebat dacă ar trebui să se simtă cumva jignită. Dar nu putea, fiindcă Ray avea dreptate, comportamentul lor fusese sub orice limită. Apoi i s-a părut foarte amuzant și a pufnit-o râsul fără să vrea.
— Îmi pare așa de rău că te-am implicat în toată povestea asta.
— A fost... educativ, spuse Ray.
Nu se putea citi pe fața lui dacă este amuzat sau nu, așa că s-a oprit din râs.
— I-am spus lui taică-tău că mi se pare persoana cea mai sănătoasă la cap din toată familia. Ray a pus una dintre vechile baterii în picioare. L-am mai scuturat un pic. A pus și cea de-a doua baterie în picioare, lângă prima. Sper să fie bine.
— Să-i ținem pumnii.
— Jamie e un tip mișto, spuse Ray.
— Așa e.
— Am avut o discuție faină. În grădină.
— Despre ce? întrebă Katie.
— Despre mine și despre tine. Despre el și despre Tony.
— U-huu. Părea cam riscant să ceară amănunte.
— Știi, am crezut mereu că ar fi mai ciudatei, fiindcă e gay.
— Eu zic să nu-i spui și lui.
Ray ridică privirea spre ea.
— Oi fi eu tâmpit. Dar nu sunt chiar așa de tâmpit.
— Îmi pare rău. N-am vrut să...
— Vino-ncoa, spuse Ray. Își împinse scaunul în spate.

S-a dus și s-a așezat la el în poală și el a luat-o în brațe și nu i-a mai trebuit nimic. Ca și cum lumea s-ar fi zdruncinat din temelii.

Aici era locul ei.

Simțea cum i se destinde fiecare mușchi. I-a atins fața:

— M-am purtat absolut oribil cu tine.

— Ai fost îngrozitoare, spuse Ray. Dar eu tot te iubesc.

— Mai ține-mă așa.

A tras-o mai aproape, iar ea și-a îngropat fața în umărul lui și a izbucnit în plâns.

— E-n regulă, spuse Ray, mângâind-o blând pe spate. E-n regulă.

Cum de fusese atât de oarbă? îi văzuse familia în cele mai rele momente și trecuse peste toate cu grație. Chiar și peste contramandarea nunții.

Dar nu se schimbase. Era aceeași persoană care fusese tot timpul. Cea mai bună, demnă de încredere și cinstită persoană din viața ei.

Asta era familia ei. Ray și Jacob.

Se simțea ca o proastă, și liniștită, și vinovată, și fericită, și tristă, și ușor amețită fiindcă trecea prin atât de multe stări în același timp.

— Te iubesc.

— Stai liniștită, spuse Ray. Nu trebuie s-o spui.

— Nu. O spun din suflet. Chiar te iubesc.

— Hai să nu mai spunem nimic o vreme, da? Totul se complică prea tare când ne certăm.

— Nu vreau să mă cert, spuse Katie.

I-a ridicat capul și i-a pus un degete pe buze, ca să nu mai vorbească, și a sărutat-o. Nu o mai sărutase așa de câteva săptămâni.

A condus-o sus și au făcut dragoste, până când Jacob a avut un coșmar cu un câine albastru furios și au fost nevoiți să se oprească destul de repede.

83

Când Jamie a ajuns acasă, după muncă, a sunat la Tony. Nici un răspuns. L-a sunat apoi pe mobil și i-a lăsat un mesaj în care îl ruga să îi dea un telefon.

A făcut curat în bucătărie și a mâncat în fața televizorului, uitându-se la un film despre un aligator uriaș, dintr-un lac din Mâine. Tony nu i-a dat telefon.

A doua zi, dis-de-dimineată, a sunat din nou acasă la Tony. Nici un răspuns. La prânz l-a sunat pe mobil și i-a lăsat alt mesaj, pe care a încercat să îl formuleze cât mai simplu și mai direct cu putință.

După muncă s-a dus la înot, ca să nu mai aștepte lângă telefon. A făcut șizeci de ture de bazin, a ieșit extenuat și timp de cinci minute s-a simțit relaxat.

Când a ajuns acasă, a încercat să îl sune din nou pe telefonul fix, dar fără nici un rezultat.

Era tentat să se ducă acolo și să bată la ușă. Dar începea să creadă că Tony îl evită și nu mai avea chef de altă scenă.

Nu era tristețe. Sau nu era nici unul dintre tipurile de tristețe pe care le simțise până atunci. Era ca și cum ar fi murit cineva. Era pur și simplu ceva care trebuia trăit, cu speranța că, treptat, va deveni mai puțin dureros.

A continuat să dea telefoane, în fiecare dimineată și în fiecare seară. Dar nu mai aștepta nici un răspuns. Era un ritual. Ceva care dădea contur zilelor.

Se retrăsese într-o cămăruță, undeva, adânc în capul lui, și funcționa pe pilot automat. Trezirea. Mersul la lucru, întoarcerea acasă.

Și-a imaginat ce ar fi dacă ar traversa strada fără să se asigure și dacă l-ar lovi o mașină și nu ar simți nici durere, nici surpriză, chiar nimic, în afară de un soi de interes detașat față de ceea ce i se întâmpla acelei persoane, care, de fapt, nu mai era el.

A doua zi a primit un telefon-surpriză de la Ian și au convenit să se întâlnească să bea ceva. Se cunoscuseră în urmă cu zece ani, pe o plajă din Cornwall, și descoperiseră că la Londra locuiesc la patru străzi depărtare unul de altul. Ian era student, voia să se facă medic veterinar. Săracul, avusese prima relație la douăzeci și cinci de ani; după patru ani de monogamie se testase și aflase că este seropozitiv, intrase într-o vrie și începuse să comită o sinucidere lentă și costisitoare, cu țigări, alcool și partide haotice de sex, până și-a pierdut un picior într-un accident de motocicletă, a stat o lună în spital și a dispărut în Australia.

După câteva luni, Jamie a primit o vedere cu un urs marsupial, în care îi scria că lucrurile merg mai bine, apoi nimic, timp de doi ani. Acum se întorsese. îndurase mai multe porcării decât Jamie. Sau le îndurase cu stoicism. În orice caz, după câteva ore în compania lui, problemele lui Jamie păreau, prin comparație, floare la ureche.

Jamie a întârziat și a răsuflat ușurat când a văzut că a ajuns primul. Tocmai se pregătea să-și cumpere o bere lager, când un bărbat zvelt, bronzat, într-un tricou negru, mulat și care nu șchiopăta vizibil a spus „Jamie” și l-a strâns în brațe cu putere.

Și timp de vreo douăzeci de minute totul a mers ca pe roate. S-a bucurat să audă cum își schimbase Ian

viața. Iar poveștile despre boli cabaline bizare și păianjeni uriași au fost chiar amuzante. Apoi Jamie i-a expus situația cu Tony, iar Ian l-a adus în discuție pe Iisus, un lucru care nu se întâmplă foarte des prin baruri. Nu era înnebunit după chestiune. Din ce spunea el, părea mai degrabă o nouă dietă-minune. Dar, în combinație cu noul trup, era sinistru. Și când Ian s-a dus să facă pipi, Jamie s-a trezit holbându-se la doi bărbați din celălalt capăt al încăperii, unul deghizat în diavol (costum de pisică din catifea roșie, coarne, trident), celălalt, în înger (aripi, vestă albă, fustă-gogoșar), care erau fără îndoială în drum spre vreun bal mascat excentric, împreună cu cowboy-ul de la bar (pantaloni de piele, pinteni), dar care lui Jamie îi dădeau impresia că ar fi luat niște droguri interzise, el sau altcineva. Și și-a dat seama că, deși ar fi trebuit să se simtă ca acasă aici, nu se simțea.

Apoi Ian s-a întors la masă, a observat stinghereala lui Jamie și a schimbat subiectul, deturnându-l spre propria-i viață amoroasă, foarte activă și care părea să contravină majorității învățăturilor creștine, așa cum le înțelegea Jamie. Jamie începea să sufere de acea incomprehensiune buimacă care îi încearcă pe oamenii în vârstă când le spui despre internet și s-a întrebat dacă nu cumva nu mai este în temă cu ce se întâmplase prin biserici în ultima vreme.

A plecat acasă, după o despărțire ușor stânjenitoare de Ian, în timpul căreia a promis că se va gândi serios la posibilitatea de a participa la o adunare evanghelică în Kings Cross și Ian l-a îmbrățișat iarăși cu putere, dar acum Jamie știa că este vorba despre o îmbrățișare creștină, nu de una de-adevăratelea.

După câteva ore visa că se ține după Tony printr-un șir nesfârșit de camere, care comunicau între ele, unele

din fosta lui școală, altele din proprietăți pe care le vânduse în decursul ultimilor ani, și îl striga, dar Tony nu îl auzea și Jamie nu putea să alerge din cauza unor creaturi minuscule de pe podele, un fel de pui de pasăre cu fețe umane, care mieunau și schelălăiau când călca pe ele.

După ce s-a trezit în sfârșit la ora șapte, s-a dus pușcă spre telefon ca să îl sune pe Tony. S-a înfrânat în ultimul moment.

Avea de gând să pună lucrurile la punct. După muncă va trece pe la Tony pe acasă. Îi va zice vreo două. Îl va bălăcări fiindcă nu a răspuns la telefon. Va afla dacă s-a mutat. În fine. Va pune pur și simplu capăt acestei așteptări.

84

David își instala un boiler nou acasă, așa că Jean s-a întâlnit cu el în grădina de la Fox and Hounds. La început a fost cam nervoasă, dar David avusese dreptate. Locul era pustiu și mașina se afla la câțiva yarzi depărtare, în cazul în care ar fi fost nevoiți să se strecoare neobservați.

Și-a luat un gin tonic, lucru pe care nu îl făcea în mod normal în drumul dinspre școală spre casă. Dacă George o să-i pună întrebări, o să dea vina pe Ursula, cum făcea mereu. Avea nevoie de niște întăritor olandez. Viața ei de acum era dezastruoasă și păcătoasă și simțea nevoia să o simplifice.

— Nu știu cât timp o mai putem duce așa.

— Adică ai vrea să terminăm? întrebă David.

— Poate. Da. Părea atât de crudă când o zicea cu voce tare. Of, nu știu. Pur și simplu nu mai știu.

— Ce s-a schimbat?

— George, spuse ea, faptul că George este bolnav. Nu este evident?

— Și asta-i tot? întrebă David.

Părea imperturbabil și siguranța lui de sine începea să i se pară agasantă. Cum de plutea așa peste toate?

— Nu este o bagatelă, David.

A luat-o de mână.

— Acum mi se pare diferit, spuse ea. Mi se pare greșit.

— Nu te-ai schimbat. Nici eu nu m-am schimbat.

Câteodată o exaspera. Siguranța de sine a bărbaților.

Felul în care așezau cuvintele unele lângă altele, ca pe niște șoproane sau etajere, atât de solide, încât puteai să și stai pe ele. Și toate acele sentimente care te copleșeau în nopți dispăreau ca fumul.

— Nu vreau să-ți forțez mâna, spuse el.

— Știu. Dar nu mai era așa de sigură de asta.

— Și dacă ai fi bolnavă, dacă ai fi grav bolnavă, eu tot te-aș iubi. Și dacă aș fi grav bolnav, sper că și tu m-ai mai iubi. A privit-o în ochi. Pentru prima oară părea trist și asta a mai liniștit-o. Te iubesc, Jean. Nu sunt doar vorbe-n vânt. Sunt serios. O să aștept, dacă trebuie. O să suport ce-o fi. Fiindcă asta înseamnă iubirea. Știu că George este bolnav. Și știu că ți-e greu. Dar este ceva prin care trebuie să trecem și s-o scoatem la capăt. Și nu știu cât de bine o s-o facem, dar o să-ncercăm.

Pe Jean a pufnit-o râsul.

— De ce râzi?

— De mine, spuse ea. Ai perfectă dreptate. Mă exasperează. Dar tot ai dreptate.

David i-a strâns mâna.

O vreme au tăcut amândoi. David a pescuit ceva din paharul de shandy³⁶, iar pe cealaltă parte a gardului viu a trecut un tractor mare, cu un huruit.

— Mă simt îngrozitor, spuse ea.

— De ce? întrebă el.

— Cu nunta.

Părea ușurat.

— Am fost așa de prinsă cu ce i s-a întâmplat lui George, că am... îmi închipui ce greu trebuie să-i fie lui Katie. Plănuia să se mărite. Pe urmă au contramandat nunta. Pe deasupra, mai și locuiesc împreună. Ar fi trebuit să fiu înțelegătoare. Dar noi ce-am făcut, ne-am certat.

— Ai avut destule pe cap.

— Știu, dar...

— Cel puțin nu se mai mărită, spuse David.

1 s-a părut o replică dură.

— Dar este așa de trist.

— Mai trist este să te căsătorești cu cineva pe care nu-l iubești, spuse David.

85

Se vor căsători.

Katie era încântată de perspectivă, așa cum nu fusese în urmă cu trei luni. Știa că de data aceasta face ceea ce trebuie. Băutura făcută dintr-un amestec de bere și limonada.

ce trebuie. Vor prelua ei frâiele. Va fi cu adevărat nunta lor. Și o parte din ea se bucura în sinea ei că veștile îi vor scoate pe unii din sărite.

Avea de gând să îl abordeze pe Ray și era neliniștită.

O să o creadă? O să fie dispus să își asume riscul ca ea să dea bir cu fugiții a doua oară?

Pe urmă s-a gândit, Dă-o naibii. Ce altceva se presupune că trebuie să faci când iubești pe cineva și vrei să te căsătorești cu acea persoană? Și dacă invitațiile au fost deja trimise, atunci înțelept este să pui întrebarea cât mai repede.

Așa că și-a luat inima în dinți și l-a cerut de bărbat.

În genunchi. Măcar să fie o scenă amuzantă, în cazul în care lucrurile ar fi luat o întorsătură urâtă.

I s-a luminat fața.

— Bineînțeles că mă căsătoresc cu tine.

A fost atât de surprinsă, încât s-a trezit că încearcă să îl facă să se răzgândească.

— Ești absolut sigur?

— Hei. I-a pus mâinile pe umeri.

— Ce?

— Am spus da. Am spus că vreau să mă căsătoresc cu tine.

— Știu, dar...

— Știi ce? Întrebă Ray.

— Ce?

— Ți-ai revenit.

— Adică?

— Acum te recunosc, spuse el.

— Deci, chiar vrei să te însori cu mine? În două săptămâni?

— Doar dacă promiți că nu mă mai întrebi din nou.

— Promit.

S-au uitat unul la altul timp de vreo cinci secunde, parcă nevenindu-le să creadă. Apoi au început să ȝopă-
ie ca niște copii.

S-ar fi așteptat ca maică-sa să fie furioasă. Mai ales în
urma ciondănelii lor. Dar i s-a părut ciudat de resemna-
tă. După câte se părea, nu apucase să le spună invitați-
lor că nunta s-a contramandat. Poate că presimțise ceva
de la început.

Katie i-a spus că se vor ocupa ei de tot. Avea nevoie
doar de numerele de telefon. Maică-sa nu mai trebuia să
facă nimic.

— Și o să plătim noi, eu și Ray. După tot ce v-am fă-
cut, mi se pare corect așa.

— Păi, dacă insistați, spuse maică-sa. Deși nu sunt si-
gură cum o să se simtă taică-tău.

— Mai bogat, a spus Katie, dar maică-sa nu a râs.

Apropo, cum se mai simte tata?

— Pare bine. Nu părea prea fericită.

— Mă bucur, spuse Katie. Poate că maică-sa avea pur
și simplu o zi mai proastă. Astea-s vești foarte bune.

Cei de la florărie au fost de-a dreptul bătărani. I-au
spus că ar putea să o strecoare în program, dar că o să
coste mai mult. Katie le-a zis că o să ia flori de la niște
persoane mai amabile și le-a închis telefonul în nas, pli-
nă de un sentiment înălțător de indignare îndreptățită,
pe care nu îl mai avusese de multă vreme, și s-a gândit
Să le ia dracu' de flori. Ray i-a propus să culeagă un bu-
chet în dimineața nunții, o idee care li s-a părut amân-
durora foarte haioasă.

Cei de la firma de catering au fost mai înțelegători.

De fapt, păreau să creadă că tocmai a ieșit din spital, lu-
cru care a forțat-o pe Katie să își revizuiască rapid pozi-
ția, iar când a bătăjit ceva despre analizele care i-au

ieșit bine, la celălalt capăt al firului s-au auzit chiar strigăte de bucurie.

— Am fi onorați să vă furnizăm mâncarea.

Cei de la cofetărie, care se ocupau de tort, nici măcar nu știau că nunta fusese contramandată și mai mult ca sigur au crezut că este nebună.

86

Când George i-a dat florile, Jean a izbucnit în plâns.

Nu se așteptase la o asemenea reacție. Și nu plângea pentru că florile erau nemaipomenit de frumoase, măcar atât lucru era clar (fusese nevoit să le cumpere de la micul supermarket de lângă stația de autobuz și putea și el să spună că nu sunt niște flori de calitate superioară).

Poate că era încă supărată din cauza accidentului din baie. Sau din cauza covorului (tipii cu mochetarea veneau abia săptămâna viitoare). Sau din cauza discuției cu Katie și Jamie. Sau din cauza faptului că nunta fusese contramandată. Sau din cauza faptului că nunta avea din nou loc. Sau din cauza faptului că Ray și Katie preluaseră acum organizarea și ea nu mai putea controla evenimentul. Posibilitățile erau numeroase. Și, din experiența lui, femeile puteau să se supere din lucruri care majorității bărbaților nici măcar nu le treceau prin cap. S-a hotărât să nu se bage.

Propriile lui sentimente în legătură cu nunta erau unele de acceptare resemnată. O să aștepte să vadă ce se întâmplă și va reacționa pe moment. Chiar dacă Ray și Katie au încurcat ițele, cel puțin plătesc pentru ele.

Ideea de a ține un toast nu mai era la fel de stresantă ca altădată. Acum se simțea mai puternic, iar problema nu îi mai apărea insurmontabilă, ca mai înainte.

Dacă ar fi știut că mariajul ei cu Graham nu o să dureze, ar fi păstrat o copie a discursului pe care îl ținuse prima oară.

Ar putea să încropească o biografie la minut. Să illustreze cum mica zgâtie de acum treizeci de ani s-a transformat într-o... într-o ce? o tânără realizată? o tânără realizată și o mamă minunată? în femeia pe care o vedeți acum? Nici una dintre aceste propoziții nu suna cum trebuie.

Cea mai bună fică din lume? Era o declarație un pic exagerată.

În fiica mea preferată. Asta era. Ușor mucalit. Măguli-tor, fără a fi lacrimogen.

Poate că ar trebui să se consulte cu Jean. Ca să fie sincer, nuanțele nu fuseseră niciodată punctul lui forte. Nu știa când să folosească un ton serios. Sau când să folosească un ton ironic. Tocmai de aceea se ferise întotdeauna să țină discursuri la petrecerile de rămas-bun și la cele de Crăciun. Au existat tot timpul bărbați mai alunecoși decât el, nerăbdători să îi ia locul în lumina reflectoarelor.

Va trece cu vederea prima căsătorie și câteva dintre delictele mai grave de pe vremea adolescenței. N-ar fi distractiv ca lumea să afle cum a turnat Katie cafea peste focul din șemineu, provocând o explozie care a zburat tapetul de pe pereți. Sau ar fi? Este atât de complicat să evaluezi astfel de întâmplări.

Le va spune despre planurile ei de a deveni pilot de curse și despre dimineața în care i-a luat cheile de la mașină, cu împrumut, a dislocat frâna de mână de la

Vauxhall Chevette și a rulat în ușa de la garaj, cât pe ce să îl căsăpească pe Jamie.

Un singur lucru nu avea de gând să facă, și anume să le pună pe hârtie; nu o să le scrie decât cu câteva zile înainte de eveniment. Din superstiție, fiindcă fiica lui era în stare să contramandeze nunta a doua oară.

Un alt subiect pe care va trebui să îl ocolească.

A sunat la restaurantul din Oundle și a rezervat o masă. Jean era tot posomorâtă și, evident, se cerea un remediu mai puternic decât florile. Rapoartele fuseseră corecte. Peștele era într-adevăr foarte bun. George a comandat plătică de mare cu spanac și semințe de pin și unul dintre sosurile acelea specifice din nouvelle cuisine.

Jean a comandat păstrăv.

În timpul felului principal, deasupra capului ei a plutit un norișor negru. Așa că la desert nu s-a mai putut abține și a întrebat-o dacă s-a întâmplat ceva.

I-a luat ceva timp să răspundă. Dar George a înțeles-o. Și el suferise în ultima vreme de niște frământări mentale, care nu erau ușor de exprimat în cuvinte.

În sfârșit, Jean a vorbit.

— La spital.

— Da?

— I-am zis ceva lui Katie.

— Da? George s-a mai relaxat. Era o problemă mamă fiică. Temperaturi riidicate, durată limitată.

— Am spus niște prostii.

— Asta n-o cred.

— I-am spus că mă simt ușurată, spuse Jean. Că nu se mai ține nunta.

— Îhî.

— I-am spus că am avut dubii în legătură cu Ray, încă de la început.

— Este adevărat, am avut.

— I-a spus lui Ray. Sunt absolut sigură. Se citea în ochii lui.

George i-a rumegat spusele timp de un minut sau două. Când au probleme, bărbații caută răspunsuri, iar femeile caută înțelegere. Asta îi spusese David la Shepherds, în vara în care fiul lui Pam intrase într-o sectă.

— Ți-e teamă că Ray te urăște.

— Că ne urăște, de fapt. Jean era vizibil mai bine dispusă.

— Păi, bănuiesc că a știut dinainte că nu ne cade prea bine.

— Nu este același lucru cu a-i spune pe șleau.

— Ai dreptate. Și acum, dacă stau să mă gândesc mai bine, când a venit să mă ia de la spital s-a purtat cam ciudat.

— Cum adică? Jean părea din nou nervoasă.

— Păi... George și-a scanat rapid amintirea despre întâlnire, ca să fie sigur că nu conține ceva care ar putea să o supere pe Jean. Mi-a zis că acasă este un dezastru în toată regula.

— Da, aici avea dreptate.

— Mi-a zis că, dintre toți, eu sunt cel mai sănătos la cap. Cred c-a vrut să facă o glumă. Aparent, era o glumă mai bună decât crezuse George, fiindcă Jean a început să râdă ușor. Sincer să fiu, mi s-a părut un pic cam nedrept față de voi. A luat-o de mână. Îmi place să te văd așa. De mult nu te-am mai văzut râzând.

A început să plângă din nou.

— Fii atentă ce-o să fac. I-a dat drumul la mână. O să-i dau un telefon lui Ray. Să văd dacă pot să repar lucrurile.

— Dacă tu crezi că e bine.

— Ai încredere în mine, spuse el.

Nu știa dacă este bine. Sau dacă se putea bizui pe el.

De fapt, habar nu avea de ce se pripise să facă o asemenea promisiune. Dar nu mai era cale de întors. Și dacă Jean era mai fericită dintr-un lucru așa de mic, atunci măcar atâta lucru putea să facă și el.

87

Jamie s-a întors acasă de la muncă și a găsit un mesaj pe robotul telefonic, de la Katie, care spunea că nunta are din nou loc. De fapt, părea să jubileze. Și buna ei dispoziție l-a făcut să se simtă mai optimist, cum nu mai fusese de multă vreme. Poate că de-acum le va surâde tuturor norocul.

A fost tentat să o sune, dar avea ceva urgent de rezolvat.

A parcat chiar la colțul clădirii în care locuia Tony și și-a pus ordine în idei, ca să nu o mai dea din nou în bară.

Nu avea cum să nu fie acasă la ora șapte, într-o seară de luni.

Ce avea de gând să îi spună? Părea atât de evident ce simțea. Dar când încerca să exprime aceste sentimente în cuvinte, sunau greoi, și neconvingător, și siropos. Ce bine ar fi să poți să îți dai la o parte vârful capului și să spui: „Uite.”

În fine.

A bătut la ușă și s-a întrebat dacă Tony se mutase în altă parte, fiindcă i-a deschis o tânără necunoscută. Era

brunetă, avea părul lung, purta niște pantaloni de pijama bărbătești și era încălțată cu o pereche de bocanci Doc Martens, cu șireturile desfăcute. Avea o țigară aprinsă într-o mână și un volum broșat jerpelit, în cealaltă.

— Îl caut pe Tony.

— Aha, spuse ea. Înseamnă că ești infamul de Jamie.

— Nu știu ce să zic de infam.

— Chiar mă-ntrebam când ai de gând să-ți faci apariția.

— Ne cunoaștem? întrebă Jamie, încercând să fie cât mai sec cu puțință, dar fără să o repeadă. Începea să semene cu întâlnirea aceea cu Ian. Nu știa ce Dumnezeu se întâmplă.

Femeia a pasat cartea în mâna cu țigara și i-a întins-o pe cea liberă:

— Becky. Sora lui Tony.

— Salut, spuse Jamie, dând mâna cu ea. Acum, dacă stătea să se gândească mai bine, îi recunoștea fața din fotografii și s-a simțit prost că la momentul respectiv nu le dăduse mai multă atenție.

— Cel pe care l-ai fentat, spuse Becky.

— Asta am făcut? întrebă Jamie. Oricum, nu fusese vorba de un caz de fentare propriu-zisă, cât, mai degrabă, de lipsa unui efort susținut. În fine, am crezut că locuiești la... Rahat. Nu ar fi trebuit să înceapă acea propoziție. Nu a sărit să îl scoată din încurcătură. Undeva, departe.

— La Glasgow. Apoi la Sheffield. Intri sau vorbim aici, în picioare?

— Tony este acasă?

— Intri numai dacă este și el?

Jamie avea impresia clară că Tony nu este acasă și că Becky are de gând să îl supună unui soi de interogatoriu,

dar nu i se părea că ar fi momentul potrivit să fie nedelicat cu un membru al familiei lui Tony. O să intru.

— Bine, spuse Becky, închizând ușa în urma lui.

— Deci, este acasă?

Au urcat scările până la apartament.

— Este în Creta, spuse Becky. Stau la el până se-ntoarce. Lucrez la Centrul Artistic Battersea.

— Ptiu! spuse Jamie.

— Cum adică? Întrebă Becky.

— Adică am tot încercat să-l sun. Am crezut că mă evită.

— Ai crezut bine.

— Oh.

Jamie s-a așezat neinvitat la masa din bucătărie, apoi și-a dat seama că este apartamentul lui Becky, cel puțin temporar, că el și Tony nu mai sunt împreună și că nu ar trebui să se instaleze ca la el acasă, așa, tam-nesam. S-a ridicat în picioare, Becky i-a aruncat o privire ciudată și el s-a așezat la loc.

— Un pahar de vin? Becky agita o sticlă spre el.

— Sigur, spuse Jamie, nedorind să fie nepoliticos.

I-a umplut un pahar.

— Nu vreau să răspund la telefon. îmi simplifică mult viața.

— Înțeleg. Capul lui Jamie era plin de lucrurile pe care plănuise să i le spună lui Tony, dar nici unul dintre ele nu prea se mai potrivea acum. Centrul Artistic Battersea. Asta ce-nseamnă, tablouri, expoziții...

Becky i-a aruncat o privire ucigătoare și și-a turnat din nou vin în pahar.

— Este un teatru. Lucrez într-un teatru. Rostise cuvântul teatru foarte rar, ca și cum ar fi vorbit cu un copil mic. Sunt director administrativ.

— Înțeleg, spuse Jamie. Experiența lui cu teatrul se limita la vizionarea în silă a spectacolului Miss Saigon, care nu îi plăcuse. I se părea mai prudent să nu îi împărtășească experiența sa lui Becky.

— N-ai fost foarte atent când Tony ți-a povestit despre familia lui, nu-i așa?

Jamie nu își amintea nici o conversație în care Tony să îi fi spus cu ce se ocupă sora lui. Era posibil ca Tony să nu îi fi spus, de fapt, nimic. I s-a părut mai înțelept să își țină gura, din nou.

— Deci... când se-ntoarce Tony?

— Nu știu sigur. Cred că mai stă câteva săptămâni. A fost o decizie luată așa, pe moment.

Jamie și-a făcut un calcul rapid în cap. Două săptămâni.

— Rahat.

— De ce rahat?

Jamie nu era sigur dacă Becky era o persoană înțepată sau dacă era înțepată în mod special cu el. Tatona terenul.

— Voiam să vină undeva. La o nuntă, de fapt. La nunta surorii mele. Se mărită.

— Asta fac oamenii la nunțile lor, în general.

Jamie începea să înțeleagă de ce Tony nu se agitase prea tare să îi facă cunoștință cu soră-sa. Femeia asta i-ar fi făcut o concurență acerbă lui Katie.

— Ne-am certat.

— Stiu.

— Și a fost vina mea.

— Așa am înțeles și eu, spuse Becky.

— În fine, mă gândeam că dacă l-aș convinge să vină la nuntă...

— Cred că tocmai asta a vrut să evite. Prin plecarea în Creta.

— Aha.

Becky și-a stins țigara în mica scrumieră de sticlă din mijlocul mesei și Jamie s-a concentrat pe fuioarele de fum care au plutit și s-au destrămat în aer, ca să nu se mai gândească la tăcerea stânjenitoare.

— Te-a iubit, spuse Becky. Știi asta, nu-i așa?

— M-a iubit? Spusese o tâmpenie. Dar era prea șocat ca să îi mai pese cum sună.

Tony îl iubește. Și-atunci de ce dracu' nu i s-a spus niciodată? Jamie presupusese tot timpul că Tony simte exact la fel ca el. Că nu vrea să se lege la cap dacă nu-l doare.

Tony îl iubește. Și el îl iubește pe Tony. Cum Dumnezeu a reușit să distrugă totul într-un mod atât de spectaculos?

— Nici nu ți-ai dat seama, nu-i așa? spuse Becky.

Jamie nu mai găsea absolut nimic de spus.

— Iisuse, spuse Becky. Bărbații sunt atât de idioți câteodată.

Jamie a dat să spună că dacă Tony i-ar fi spus, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Dar nu părea un răspuns de om matur. În plus, știa precis de ce Tony nu îi spusese nimic. Fiindcă nu i-ar fi permis niciodată să i-o spună, fiindcă era îngrozit că ar fi putut să i-o spună.

— Cum pot să iau legătura cu el?

— Dumnezeu știe, spuse Becky. Stă la un amic, care are un fel de casă de vacanță acolo.

— Gordon.

— Parcă. S-a gândit c-o să aibă semnal la celular.

— N-are. Am încercat.

— Ghinion, spuse Becky.

— Ai o țigară? spuse Jamie.

Becky a zâmbit, în premieră. I-a dat o țigară și un foc.

— Ești în ultimul hal, nu-i așa?
— Uite ce-i, spuse Jamie. Dacă sună...
— N-a sunat.
— Dar dacă sună...
— Tu vorbești serios, nu-i așa? spuse Becky.
Jamie își luă inima-n dinți.
— II iubesc. Nici nu mi-am dat seama până când... în fine, Dumnezeuule, Tony mi-a dat papucii. Pe urmă, sora-mea a contramandat nunta. Apoi taică-meu a suferit un fel de cădere nervoasă și a sfârșit într-un spital. Și ne-am dus cu toții la Peterborough și, pe scurt, ne-am scos ochii unii altora. Și a fost oribil. Cu adevărat oribil. Acuma nunta se ține din nou.
— Ăsta o să fie un eveniment foarte distractiv, nu-i așa?
— Și mi-am dat seama că Tony este singura persoană care...
— Of, Doamne. Orice, numai să nu plângi. Te rog frumos. Bărbații care plâng mă calcă pe nervi. Mai bea ceva. Îi turnă restul de vin în pahar.
— Îmi pare rău. Jamie se șterse la ochii care i se umeziseră și își înghiți lacrimile.
— Lasă-i o invitație, spuse Becky. Scrie-i ceva siropos pe ea. O să i-o las deasupra teancului de mandate poștale. Sau pe pernă. În fine. Dacă o să se-ntoarcă la timp, o să-l bat la cap și-o să-l fac să vină.
— Pe bune?
— Pe bune. Își aprinse o altă țigară. L-am cunoscut pe fostul lui prieten. Bătut în cap. Părerea mea. Evident că noi doi nu ne cunoaștem de prea mult timp, dar, crede-mă, diferența dintre voi este ca de la cer la pământ.

— Ryan părea drăguț. În gândul lui, Jamie îi făcea cunoștință lui Becky cu Katie și se întreba dacă ele două ar deveni prietene la cataramă sau dacă ar lua foc instantaneu.

— Ryan. Doamne. Ce dobitoc. Ura femeile. Știi textul, nu poți să lucrezi cu ele fiindcă nu sunt destul de rezistente și o șterg ca să facă copii. Probabil că nici nu era gay. Nu în toată regula. Cunoști genul. Ideea de a face sex cu o femeie le întoarce stomacul pe dos. Ura și copiii. O chestie care mă scoate din sărite. Adică, de unde Dumnezeu crezi că apar adulții? Vrei șoferi de autobuz și doctori? Ai nevoie de copii. Mă bucur că nu sunt în locul bieteii femeii care și-a petrecut o bună parte din viață ștergându-l la fund. Nu-i plăceau câinii. Nici pisicile. Să nu ai niciodată încredere într-un bărbat căruia nu îi plac animalele. Asta este regula mea. Ce zici, te-ar tenta să împărți cu mine o porție de curry de la Tesco?

88

Jean l-a sunat pe David. Boilerul fusese instalat și avea din nou casa la dispoziție, așa că a trecut pe la el, după ce a ieșit de la librărie, în drum spre casă.

I-a spus despre nuntă și el a râs. Fără răutate.

— Măi, măi, măi. Să sperăm că ziua în sine nu va fi la fel de plină de evenimente ca cele premergătoare.

— Mai vii, nu?

— Vrei să vin?

— Da, spuse ea. Da, vreau. Nu putea să îi zică nu. Și dacă Jamie și Ray se vor dondăni sau, în cazul în care

Katie se va răzgândi în mijlocul ceremoniei, va dori să arunce o privire prin încăpere și să vadă fața cuiva care să înțeleagă prin ce trece.

A îmbrățișat-o, i-a făcut o cană de ceai și a poftit-o să ia loc în seră și i-a povestit despre instalatorul excentric care meșterise la boiler. („Polonez, se pare. Licențiat în economie. A zis că a venit pe jos până în Marea Britanie. A stat la o mănăstire nemțească. A fost la cules de fructe în Franța. Cam șmecher, totuși. Nu știu dacă să cred chiar tot ce mi-a zis.”)

Și oricât i-ar fi plăcut să vorbească, și-a dat seama că ar prefera să fie transportată în singurul loc în care uita, fie și pentru scurt timp, cine era și ce se întâmpla în restul vieții ei. I se părea un pic înfricoșător să vrei ceva atât de mult. Dar asta nu înăbușea dorința.

L-a luat de mână și s-a uitat în ochii lui și a așteptat ca el să își dea seama la ce se gândește, ca să nu fie nevoită să o spună cu voce tare.

I-a zâmbit la rândul lui și a ridicat dintr-o sprânceană și i-a spus:

— Hai să mergem sus.

89

Din cauza spitalizării, George pierduse a doua ședință de terapie. Prin urmare, îl cam îngrozea următoarea întâlnire cu domnișoara doctor Endicott, la fel de mult cum îl îngrozise odinioară ideea de a fi trimis la domnul Love ca să-i explice de ce aruncase ghiozdanul lui Jeffrey Brown pe acoperiș.

Dar ea a ascultat povestea cu deferentă și a pus niște întrebări la obiect, respectiv ce sperase să obțină și ce simțise în diferite puncte de pe parcursul întregului proces, iar impresia foarte limpede a lui George a fost că și dacă ar fi anunțat-o că și-a omorât soția și a făcut-o plăcintă, domnișoara Endicott l-ar fi întrebat cu ce garnitură a servit-o, lucru care îl intriga.

Începea să îl agaseze. I-a spus că acum se simte mult mai bine, iar ea l-a rugat să fie mai explicit. I-a descris sentimentele lui în legătură cu nunta lui Katie și domnișoara Endicott i-a cerut o definiție a „detașării budiste”.

Când, la sfârșitul ședinței, domnișoara Endicott i-a spus că așteaptă cu nerăbdare întâlnirea de săptămâna viitoare, George a scos un „î-hî” ambiguu, fiindcă nu era sigur că va reveni. Pe undeva, s-ar fi așteptat ca domnișoara Endicott să reacționeze la ambiguitatea lui jucată, dar cele patruzeci și cinci de minute rezervate consultației se scurseseră și era limpede că acum aveau voie să se poarte din nou ca niște ființe umane normale.

90

Jamie a plecat târziu din apartamentul lui Tony. Oricum, prea târziu ca să mai sune la niște oameni cu copii. Așa că s-a hotărât să meargă a doua zi acasă la Katie și la Ray, să ia invitația și să îi felicite în persoană. Îi plăcuse de Becky. Când au ajuns la curry-ul făcut la microunde, s-a mai înmuiat, chiar dacă nu același lucru s-a întâmplat cu opiniile ei despre agenții imobiliari. Lui

Jamie îi plăceau femeile aprige. Mai mult ca sigur, fiindcă crescuse cu Katie. În schimb, nu suporta de nici o culoare femeile cu vino-ncoa, cele după care se întoarce capul pe stradă, cele care își trec mâna prin păr și care poartă haine din mohair roz (motivul pentru care jucătorii de rugby și alpiniștii utilitari erau atrași de ele era un mister pe care Jamie nu îl înțelegea în ruptul capului). O clipă i-a trecut prin cap că ar putea fi lesbiană. Apoi și-a amintit de o povestire a lui Tony, despre cum odată ea și un băiat au rupt colacul de la toaleta părinților ei, în timpul unei partide. Dar oamenii se mai schimbă, desigur. I-a povestit despre relația cu sușuri și coborâșuri a lui Katie și Ray și a reușit să o convingă că Ray este un candidat potrivit pentru castrare, apoi și-a mai îndulcit afirmațiile și a încercat să arate totuși că este un tip de treabă, lucru de o mie de ori mai greu fiindcă, dacă se gândea mai bine, nu știa ce anume se schimbase de fapt. Becky i-a povestit despre copilăria lor petrecută în Norwich. Cei cinci câini. Alergia mamei lor la treburile casnice. Atașamentul patologic al tatălui lor față de locomotivele cu aburi. Accidentul de mașină din Scoția. („Ne-am târât afară din mașină, fără nici o zgârietură, și ne-am întors și spatele mașinii era făcut praf și pe șosea era, nu exagerez, o jumătate de câine. Am avut coșmaruri legate de asta. Încă mai am.”) Băiatul pe care l-au luat în îngrijire și care era obsedat de cuțite. Momentul în care Tony și un prieten au dat foc unui avion de jucărie cu motorul pornit, l-au lansat de la fereastra dormitorului și s-au uitat cum survolează lin fundul grădinii, arzând dramatic, apoi virând și intrând din zbor în casa pe jumătate ridicată din vecini... Jamie mai auzise majoritatea acestor povești și înainte, într-o formă sau alta. Dar, de data aceasta, asculta așa cum trebuie.

— Pare nasol.

— N-a fost chiar așa, spuse Becky. Mai exagerează și Tony.

— Am crezut că părinții voștri l-au dat afară. După povestea aia cu el și cu...

— Cari. Cari Waller. Îhî. Dar Tony își dorea să fie dat afară.

— Pe bune?

— Faptul că este gay a fost mană cerească pentru Tony. Becky și-a aprins o țigară. Așa putea să fie proscris, fără să-și bage heroină pe venă sau să fure mașini.

Jamie a digerat informația pe îndelete. Deși era la o mie de mile depărtare, niciodată nu se simțise atât de aproape de Tony.

— Dar tu și Tony... Nici voi nu erați prea apropiați, nu-i așa? Iar acum stai la el cât e plecat.

— Ne-am întâlnit când m-am mutat la Londra. Acum câteva săptămâni. Brusc ne-am dat seama că ne simpatizăm.

Pe Jamie l-a bufnit râsul. De ușurare, de fapt. Că Tony putea face același tip de greșeli pe care le făcuse și el.

— De ce râzi? Întrebă Becky.

— De nimic, spuse Jamie. Este pur și simplu ... Este bine. Este foarte bine.

Părea să le surâdă norocul. Tuturor. Poate că era ceva în aer.

În seara următoare, când a ajuns acasă la Katie, i-au deschis amândoi, și ea, și Ray, împreună, lucru care i s-a părut simbolic și s-a trezit spunând „Felicitări”, cu sinceritatea pe care nu reușise să o afișeze prima dată.

A fost invitat în bucătărie. A trecut prin sufragerie, unde, în loc de salut, a primit un mormăit aproape

imperceptibil de la Jacob, care era adâncit în vizionarea casetei video cu Fir eman Sam.

Katie părea un pic răvășită. Ca oamenii aceia intervievați pe la știri, care de-abia au fost dați jos din trolitul unui elicopter, după ce au fost salvați dintr-o situație îngrozitoare.

Și Ray părea altul sau poate așa i se părea lui Jamie, fiindcă acum avea altă părere despre el. Oricum, era limpede că el și Katie se înțelegeau mai bine. În primul rând, se tot atingeau, lucru pe care nu îl mai văzuse înainte. Ba chiar, după ce s-a terminat Fireman Sam și Jacob a dat o tură în căutarea unei cutii cu suc de mere, s-a făcut simțită o tensiune oedipiană evidentă („N-o mai îmbrățișa pe mami...”, „Vreau s-o iau eu pe mami în brațe...”). Și lui Jamie i-a trecut prin cap că Ray și Katie s-au îndrăgostit de-abia după ce au trecut prin toate porcăriile pe care majoritatea oamenilor le păstrează pentru sfârșitul relației lor. Așa aleseseră ei să rezolve lucrurile. Jamie a cerut o invitație pentru Tony, iar Ray a părut anormal de încântat de posibilitatea ca Tony să vină la nuntă.

— Nu cred că va fi cazul, spuse Jamie. S-a rupt de lume, e pe undeva, prin Grecia. Sper doar să se-ntoarcă la timp.

— Am putea să-i dăm de urmă, spuse Ray, cu o voce plină de solitudine, care lui Jamie i s-a părut cam nelalocul ei.

— Cred că mingea este acum în terenul zeilor, zise Jamie.

— Treaba ta, spuse Ray.

În acest punct, Katie a urlat „Jacob” și s-au întors toți ca să se uite la Jacob, care turna tacticos sucul de mere din cutie pe podeaua de la bucătărie.

Ray l-a pus să își ceară scuze, apoi l-a târât afară în grădină, la joacă, ca să îi demonstreze că tații vitregi mai au și alte funcții, în afară de monopolizarea mamelor.

Jamie și Katie au trăncănit vreo zece minute despre nuntă, apoi Katie a primit un telefon de acasă. A reapărut după câteva clipe, ușor nedumerită.

— Era tata.

— Ce mai face?

— Părea bine. Dar voia să vorbească cu Ray. N-a vrut să-mi spună despre ce este vorba.

— Poate că vrea să facă pe cocoșul și să plătească el tot.

— Așa o fi. În fine, o să aflăm după ce vorbește cu Ray.

— Deși cu tata nu se știe niciodată, spuse Jamie.

— Ia zi, spuse Katie, ce ai de gând să-i scrii lui Tony?

91

George a făcut greșeala să stea gol în fața oglinzii.

Făcuse ultima vizită la cabinetul medical. Rana prinsese coajă și nu mai era nevoie de bandajatul zilnic.

Acum, după micul dejun, dădea pur și simplu la o parte pansamentul din ziua precedentă, se băga timp de zece minute în apă fierbinte cu sare, ieșea, se ștergea cu grijă și își puneă un pansament curat.

Își lua pastilele și, într-un fel, de-abia aștepta ziua nunții. Având în vedere că Ray și Katie preluaseră organizarea, nu prea mai avea nimic de făcut. Un toast mic i se părea o contribuție foarte simplă la desfășurător.

Oglinda a fost, în parte, un act de bravură prostesc, o celebrare a faptului că scăpase de probleme și că nu avea de gând să le mai lase să îi restricționeze comportamentul pe viitor.

Nu că motivul mai avea vreo importanță acum.

A ieșit din baie, s-a șters cu prosopul, și-a supt burta, și-a tras umerii și s-a postat cu băgare de seamă în fața chiuvetei.

Mai întâi i-a atras atenția norul de puncte roșii de pe biceps, aceleași pe care le văzuse în camera de hotel și de care reușise să uite. Păreau mai mari și mai numeroase decât ținea el minte.

I s-a făcut rău.

Normal ar fi fost să se întoarcă rapid cu spatele la oglindă, să se îmbrace, să ia vreo două pastile de codeină și să deschidă o sticlă de vin. Dar nu era în stare să se oprească.

A început să își examineze pielea. De pe brațe. De pe piept. De pe stomac. Să se întoarcă și să se uite peste umăr, ca să își cerceteze spatele.

Nu era bine ce făcea. Era ca și cum s-ar fi uitat la un vas Petri într-un laborator. Pe fiecare inch pătrat descoperea o nouă oroadă. Alunițe închise la culoare, încrețite ca niște stafide, pistrui claie peste grămadă, formând arhipelaguri de insule ciocolatii, bășici inofensive de culoarea pielii, unele stoarse, altele pline de lichid.

Pielea lui devenise o grădină zoologică, plină de forme de viață alogene. Dacă le-ar cerceta mai îndeaproape, sigur le-ar vedea mișcându-se și crescând. A încercat să nu se uite de aproape.

Ar fi trebuit să se ducă din nou la doctorul Barghoutian. Sau la alt doctor, mai bun.

Crezuse prosteste că își va rezolva problemele cu plimbări lungi și dezlegarea de cuvinte încrucișate. Și, între timp, boala se prăpădise de râs și se răspândise și se instalase mai bine și dăduse naștere altor boli.

Și-a luat ochii de la oglindă doar după ce i s-a încheșat vederea și i s-au înmuiat genunchii și s-a scurs fără vlagă pe podeaua de la baie.

În acest punct, imaginea propriei piei goale, încă vie în mintea lui, s-a preschimbat în pielea de pe fesele acelui bărbat care se mișca în sus și în jos între picioarele lui Jean, în dormitor.

Îi auzea din nou. Sunetele animalice. Carnea fleșcăită care tremura și se legăna. Lucrurile pe care nu le văzuse, dar pe care și le imagina mult prea limpede. Organul bărbatului intrând și ieșind din Jean. Aspiratul și alunecatul. Pliurile roz.

În această casă. În propriul lui pat.

Parcă și simțea. Mirosul de toaletă. Intim și nespălat.

Murea. Și nimeni nu știa.

Nevasta lui făcea sex cu alt bărbat.

Și trebuia să țină un toast la nunta fiicei lui.

Se agățase de traversa de jos a suportului de prosoape, ca un om care se luptă să nu fie luat de valurile unui potop.

Se întâmpla din nou. Dar mai rău. Nu mai exista o podea sub el. Baia, casa, satul, Peterborough... se dezghiocaseră toate și se făcuseră praf și pulbere și se împrăștiaseră în cele patru zări, nelăsând în urma lor nimic altceva decât spațiul infinit, pe el și un suport de prosoape. Ca și cum ar fi ieșit în afara navei spațiale și ar fi descoperit că pământul a dispărut.

Era din nou nebun. Și de data aceasta nu mai avea nici o speranță. Crezuse că s-a vindecat. Dar se înșelase.

Nu mai avea pe cine să se bazeze. Avea să rămână așa până la moarte.

Codeină. Avea nevoie de codeină. Nu putea să facă nimic în privința cancerului. Sau a lui Jean. Sau a nunții. Singurul lucru pe care îl putea face era să le mai îndulcească puțin pe toate.

Ținându-se strâns de suportul pentru prosoape, a încercat să se ridice. Dar, în timp ce se îndrepta de spate, carnea moale a stomacului a fost expusă și a simțit că îl mănâncă și că se zvârcolește. A luat un prosop pe care și l-a înfășurat în jurul abdomenului. Și-a transferat mâinile pe marginea căzii și s-a ridicat în picioare.

Putea să o facă. Era un lucru simplu. Să ia pastilele și să aștepte. Asta era tot ce trebuia să facă.

A deschis dulăpiorul și a scos flaconul. A dat pe gât patru pastile, cu apă de la robinetul de la cadă, ca să evite oglinda de deasupra chiuvetei. Erau periculoase patru? Habar nu avea și nu îi păsa.

A mers împleticit până în dormitor. A aruncat prosopul și a reușit cumva să se strecoare în haine, în ciuda faptului că îi tremurau mâinile. S-a băgat în pat și și-a tras plapuma peste cap și a început să recite poezii, până și-a dat seama că acesta era locul în care se întâmplase, chiar aici, unde își odihnea capul, și i-a venit să vomite și a știut că trebuie să facă ceva, orice ca să se miște și ca să îi mai treacă vremea, până ce medicamentele vor începe să își facă efectul.

A aruncat plapuma cât colo, s-a sculat și a respirat adânc de câteva ori în șir, ca să prindă curaj înainte de a o lua spre parter.

Presupunând că Jean va fi având treabă în altă parte, a plănuit să ia o sticlă de vin și să se îndrepte direct către

atelier. În cazul în care codeina nu va își face efectul, o să se îmbete. Nu îi mai păsa ce va zice Jean.

Dar Jean nu avea treabă în altă parte. Ajunsese pe la jumătatea scării, când ea și-a făcut apariția lângă balustradă, fluturând receptorul de la telefon și spunând, exasperată:

— în sfârșit. Te-am tot sunat. Ray ar vrea să vorbească cu tine.

George a înlemnit, ca un animal care a fost reperat de o pasăre de pradă și care speră că, dacă va rămâne nemiscat, se va pierde în peisaj.

— Ai de gând să vorbești sau nu? îl întrebă Jean, agitănd telefonul spre el.

Și-a privit mâna care se ridica să apuce receptorul, în timp ce picioarele parcurgeau ultimele trepte. Jean avea o mănușă din cauciuc într-o mână și o cârpă de șters vasele în cealaltă. I-a pasat receptorul, a dat din cap și a dispărut în bucătărie.

George a dus receptorul la ureche.

Filmul din capul lui sărea amețitor de la o imagine grotescă la alta. Fața boschetarului de pe peronul gării.

Coapsele goale ale lui Jean. Propria-i piele bolnavă.

Ray spuse:

— George. Sunt Ray. Mi-a spus Katie că vrei să vorbești ceva cu mine.

Era ca unul dintre apelurile acelea care te trezesc în mijlocul nopții, când ți-e greu să îți amintești pe ce lume te afli.

Habar nu avea ce voise să vorbească cu Ray.

Oare toate acestea se întâmplau cu adevărat sau căzuse într-un fel de stare delirantă? Oare zăcea în continuare în patul de la etaj?

— George? spuse Ray. Mai ești acolo?

A încercat să spună ceva. A scos un mieunat slab. A îndepărtat receptorul de ureche și s-a uitat la el. Vocea lui Ray încă mai ieșea din găurele. George nu dorea să prelungească momentul.

A pus receptorul în furcă, cu grijă. S-a întors și a intrat în bucătărie. Jean umplea mașina de spălat vase, iar el nu avea destulă energie pentru o ceartă care ar fi izbucnit dacă ar fi ieșit pe ușă cu o sticlă de vin.

— Ce rapid, spuse Jean.

— Greșeală, spuse George.

Străbătuse deja jumătate din grădină, în șosete, când și-a dat seama că se poate ca Jean să nu fi înghițit micul lui subterfugiu genial.

92

Jamie s-a așezat, cu o cană de ceai în față și stiloul lui cel mai bun, și niște hârtie de scris, pe care o găsisese pe fundul unui sertar. Hârtie de calitate, ca aceea pe care era obligat să o folosească când era puști, pentru scrisorile de mulțumire.

A început să scrie.

Dragă Tony,

Te iubesc și vreau să vii la nuntă.

Săptămâna trecută am fost la Peterborough. Tata a avut o cădere nervoasă și a ajuns la spital după ce s-a ciopârțit cu foarfecă (o să-ți explic mai încolo). Când m-am dus la spital, am dat de bărbatul cu care maică-mea are

o relație (o să-ți explic și asta). Katie și maică-mea s-au luat de păr din cauza nunții. Care a fost contramandată. Dar acum va avea loc din nou (o să-ți explic... A rupt foaia, a mototolit-o și a luat-o de la capăt. Tony cheltuisese o grămadă de energie ca să scape de familia lui. Nu era cazul ca Jamie să bată toba cu privire la neajunsurile din a lui.

Dragă Tony,

Te iubesc și vreau să vii la nuntă.

Săptămâna trecută am fost la Peterborough și mi-am dat seama că tu ești familia mea...

Prea siropos.

Dragă Tony,

Te iubesc.

Nunta a fost contramandată. Acum se ține din nou.

Numai Dumnezeu știe ce-o să se mai întâmple în ziua respectivă, dar eu vreau să fii acolo cu mine...

Iisuse. Acum prezenta evenimentul ca pe un spectacol.

De ce naiba era așa de greu?

Și-a luat ceaiul, a ieșit afară, s-a așezat pe bancă și și-a aprins o țigară. Niște copii de șapte, opt ani se jucau într-o grădină din apropiere. Îi aduceau aminte de copilărie. Piscinile gonflabile și săriturile olimpice peste nuiele de bambus. Turele cu bicicleta și cățărutul în copaci. Peste câțiva ani, vor fuma sau vor umbla după o

canistră de benzină. Dar, deocamdată, era un zgomot plăcut. Precum bâzâitul unei cositoare sau al unei parti-de de tenis.

Era așa al naibii de greu fiindcă nu putea să vorbească cu Tony față în față. îi spui ceva unui om în față, vezi ce reacție are și ajustezi puțin cârma. Ca atunci când încerci să vinzi o casă („Este o zonă foarte cosmopolită.” „Asta am observat și noi.” „Scuze. Limbaj de agent imobiliar. Mă tem că vine la pachet.”).

Iar Tony, în absența lui, se schimbaseră. După tot ce îi spusese Becky. Acum, când se gândea la Tony, își imagina o persoană mai puțin fermă, mai vulnerabilă, cineva care semăna mai mult cu el.

Și Jamie se schimbaseră.

Îsuse, era ca într-un joc de șah.

Nu. Se purta proteste.

Încerca să îl recucerească pe Tony. Ar fi fost bine să vină la nuntă, dar dacă nu o să ajungă la timp, nu o să fie sfârșitul lumii. Odată și odată, tot va trebui să se întoarcă din Grecia.

De fapt, dacă nunta va fi un dezastru, mai bine să nu ajungă.

Rezolvat.

Și-a stins țigara și a intrat în casă.

Dragă Tony,

Te rog să vii la nuntă. Vorbește cu Becky. Ea știe tot.

Te iubesc.

Jamie

XXX

A pus-o în plic, împreună cu o hartă rutieră xeroxată, a sigilat plicul, la destinatar a trecut-o pe Becky, a lipit timbrul și l-a dus la cutia poștală, ca nu cumva să se răzgândească.

93

În alte împrejurări, poate că George s-ar fi sinucis. De două nopți avea vise cu înecul din Peterborough și în ele râul îl chema, așa cum l-ar fi chemat un pat uriaș și pufoș, și chiar și în vis era înfricoșător cât de mult își dorea să renunțe la tot și să se scufunde în răcoare și în întuneric și să se șteargă totul definitiv. Dar mai rămăseseră doar șase zile până la nuntă și ar fi fost nedemn din partea lui să îi facă una ca asta propriei fiice.

Așadar, momentan, trebuia să găsească o cale de a trăi zi de zi, până la momentul când va fi convenabil să facă ceva drastic, care să nu strice atmosfera festivă. Mai mult ca sigur, se va întâmpla după ce Katie și Ray se vor întoarce din luna de miere.

După ce s-a examinat în oglindă, a ajuns la concluzia că organismul lui va intra într-un soi de blocaj. Părea de neconceput ca trupul uman să supraviețuiască presiunii create de această panică susținută, fără ceva care să se rupă sau să se oprească din funcționare. La început, s-a temut — așa cum se temea de cancer — să nu își piardă mințile în mod iremediabil sau să nu leșine în fața invitațiilor de la nuntă. Dar, după douăzeci și patru de ore, se ruga din tot sufletul să se întâmple ceva. Un atac cerebral. Un atac de cord. Orice. Chiar nu îi mai păsa dacă

va supraviețui sau nu, atâta timp cât va fi inconștient și va fi absolvit de orice responsabilitate.

Nu putea să doarmă. De îndată ce pune capul pe pernă, simțea cum pielea lui suferă mutații pe sub haine. Zăcea nemișcat, așteptând ca Jean să adoarmă, după care se ridica din pat, mai lua niște codeină și își turna niște whisky. Se uita la programele străinii pe care le delectau televiziunile, târziu în noapte. Documentare despre ghețari, făcute de centre universitare de învățământ la distanță. Filme în alb-negru din anii patruzeci. Știri agricole. A plâns și a mers în cerc pe covorul din sufragerie.

A doua zi s-a dus în atelier și a născocit niște treburi lipsite de noimă, ca să se istovească și să își ocupe mintea (în casă, doi bărbați montau noua mochetă). A șlefuit tocurile de la ferestre. A măturat podeaua de ciment. A mutat toate cărămizile din stivă, una câte una, în celălalt capăt al atelierului. A făcut o serie de mici construcții în stilul Stonehenge.

Întâmpina mari probleme cu mâncarea. După câteva îmbucături, i se făcea greață, așa cum pătea pe feriboturi, când se strica vremea. S-a forțat să înghită niște pâine prăjită cu unt, ca să nu o alarmeze pe Jean, și a trebuit să se ducă sus și să se închidă în toaletă, ca să vomite.

A început să își piardă mințile pe la jumătatea celei de-a doua zile. S-a ridicat de la masă la sfârșitul prânzului, fără să se atingă de desert, spunând că trebuie să ajungă undeva. Nici el nu știa unde. Își amintea că a părăsit casa pe ușa din față. Apoi, o perioadă destul de lungă de timp, nu și-a mai amintit nimic. Un zgomot alb îi umplea capul, similar sunetului alb al unui televizor pe care nu se mai poate prinde nici un canal, dar mai tare

și mult mai persistent. Nu era de natură să îl calmeze, dar era mai bine decât să stea aplecat deasupra vasului de toaletă și să vomite pâinea prăjită sau să zacă în pat și să simtă cum leziunile se înmulțesc și fuzionează.

Era posibil să fi luat autobuzul. Deși nu avea nici o amintire clară că ar fi fost într-un autobuz.

Când și-a venit în simțiri, stătea în picioare, în cabinetul doctorului, în fața biroului de la recepție. O femeie îi spunea ceva, din spatele unui monitor de computer:

— Pot să vă ajut cu ceva? Tonul vocii dădea de înțeleles că îl mai întrebase de câteva ori.

S-a aplecat spre el și a repetat întrebarea, dar mai rar și mai blând, ca atunci când îți dai seama că persoana căreia i te adresezi nu vrea să îți irosească timpul, ci că suferă de o tulburare mintală autentică.

— Aș vrea să-l văd pe doctorul Barghoutian, spuse George.

Da, acum, că ajunsese aici, i se părea o idee bună. Poate că acesta era motivul care îl mânase încoace.

— Aveți programare?

— Nu cred, spuse George.

— Mă tem că doctorul Barghoutian are un program încărcat astăzi. Dacă este urgent, puteți consulta alt doctor.

— Vreau să-l văd pe doctorul Barghoutian.

— Îmi pare rău. Doctorul Barghoutian consultă alți pacienți.

George nu își mai amintea cum trebuie să te cerți politicos cu cineva.

— Vreau să-l văd pe doctorul Barghoutian.

— Îmi pare foarte rău, dar...

Era limpede că drumul până la cabinet îi consumase toată energia (poate că venise pe jos). Habar nu avea ce

urma să îi spună doctorului Barghoutian, dar toată ființa lui părea să se fi concentrat pe intrarea în cămăruța aceea. Dar cum părea imposibil, pur și simplu nu putea să conceapă ce altceva ar putea să mai facă. Se simțea complet singur și, în mod straniu, îi era frig (avea hainele ude; poate că plouase afară). S-a culcat pe podea și s-a încolăcit în colțul dintre mochetă și panoul de lemn al biroului de la recepție și a plâns puțin. Și-a dus genunchii la gură. Nu o să se mai miște. O să stea aici pe veci.

Cineva l-a învelit cu o pătură. Ori asta, ori a visat că cineva l-a învelit cu o pătură.

Și-a amintit că a citit undeva cum, cu puțin înainte de a muri de frig, te cuprinde o căldură plăcută și o senzație de pace, semne că sfârșitul este aproape.

Numai că sfârșitul nu era aproape. Și nu avea să stea așa pe veci, fiindcă cineva îi spunea „Domnule Hali...? Domnule Hali...?” și, când a deschis ochii, s-a trezit holbându-se la doctorul Barghoutian, care stătea pe vine în fața lui, iar George fusese atât de departe, încât i-au trebuit câteva secunde ca să realizeze unde se află și de ce este și doctorul Barghoutian acolo.

A fost ajutat să se ridice și condus pe coridor, până în cabinetul de consultații al doctorului Barghoutian, unde a fost așezat cu grijă pe un scaun.

Timp de câteva minute, nu a putut să vorbească.

Doctorul Barghoutian nu părea din cale afară de îngrijorat, s-a lăsat pur și simplu pe speteaza scaunului și a spus:

— Când sunteți gata.

George și-a luat inima în dinți și a început să vorbească, în orice altă zi, ar fi fost jenat de neputința de a formula propoziții coerente, dar acum nu îi păsa. Era ca un

om care se târăște printr-o oază, într-un film de desene animate.

— Am cancer... Mor... Mi-e foarte frică... Nunta fiicei mele...

Doctorul Barghoutian l-a lăsat să continue un timp în această manieră. Presiunea din capul lui George mai slăbise puțin și începea să își recapete controlul asupra sintaxei.

— Vreau să mă internez în spital... Vreau să mă internez într-un spital psihiatric... Vă rog... Am nevoie de îngrijiri... într-un loc sigur...

Doctorul Barghoutian l-a lăsat să vorbească, până s-a împotmolit.

— Nunta se va ține sâmbătă, presupun.

George a dat din cap că da.

Doctorul Barghoutian s-a lovit de câteva ori cu pixul în dinți.

— Păi, bine. Uitați cum o să facem.

George s-a simțit mai bine după ce l-a auzit spunând aceste cuvinte.

— O să vă întoarceți la mine pentru un consult, luni dimineață.

Lui George îi era din ce în ce mai rău.

— Dar...

Doctorul Barghoutian a ridicat pixul. George s-a oprit.

— O să vă dau trimitere la dermatolog. Și dacă nici asta n-o să vă liniștească, o să luăm în calcul varianta unui tratament psihiatric mai serios.

George se simțea din nou puțin mai bine.

— Între timp, o să vă prescriu o rețetă pentru niște pastile de valium, bine? Luați oricât de multe simțiți nevoie. Vă sugerez să nu puneți gura pe șampanie în timpul nunții. Dacă nu vreți să sfârșiți sub masă.

Doctorul Barghoutian a completat rețeta.

— Bun, sunt sigur că data viitoare când ne vom vedea o să vă simțiți mult mai liniștit. În caz contrar, o să luăm niște măsuri în această privință.

Nu era soluția la care se așteptase George. Dar ideea unui alt consult pe luni și promisiunea unui tratament psihiatric serios îl mai linișteau.

Va găsi el o cale de a-l evita pe dermatolog.

— Acum, ce ziceți, vă simțiți în stare să mergeți acasă? Ați vrea ca recepționera să o sune pe soția dumneavoastră, să vină și să vă ia?

Gândul că Jean ar primi un telefon și că i s-ar spune că s-a prăbușit în cabinetul medical l-a făcut să își vină în simțiri mai repede decât orice altceva.

— Nu. Serios. Mă descurc.

I-a mulțumit doctorului Barghoutian, s-a ridicat și a constatat că, într-adevăr, este învelit într-o pătură verde, ușoară.

— Luni dimineată, la ora zece, spuse doctorul Barghoutian, înmânându-i rețeta. O s-o rog pe recepționera să vă facă programare. Și neapărat să treceți pe la farmacie, înainte de a merge acasă.

A ieșit din cabinet, a traversat strada și a intrat la Boots, examinând modelul gresiei de pe podea, de teamă să nu dea cu ochii de broșuri. A făcut trei tururi de parc, și-a luat rețeta, a înghițit două pastile de valium și s-a întors acasă cu taxiul.

Se gândea cum să îi justifice lui Jean excursia lui inopinată, dar, când a intrat în casă, a văzut un rucsăcel cu Spiderman în hol și și-a dat seama că sosise Katie, împreună cu Jacob, ca să pună la punct ultimele pregătiri, iar când au sosit toți trei din grădină, Jean nu a părut afectată de anunțul lui, că a ieșit la o plimbare lungă și nici nu a știut când a zburat timpul.

— Bunicule, bunicule, prinde-mă, spuse Jacob.

Dar George nu avea chef să alerge după copii.

— Ce-ar fi să ne jucăm de-a ceva mai liniștit, mai încolo? spuse el și își dădu seama că vorbise serios. Era clar că pastilele de valium începeau să își facă efectul. Lucru întărit și de faptul că s-a dus sus, s-a băgat în pat și a dormit buștean.

94

Katie avea programare la coafor.

Nu era prea sigură când anume o făcuse. Nu era nimic în neregulă cu părul ei, orice se putea remedia cu o tunsoare rapidă cu foarfecă din baie și cu niște balsam de păr decent. Era limpede că funcționase pe pilot-automat, organizând lucrurile după o schemă anume.

Slavă Domnului că nu avea domnișoare de onoare.

I-a spus lui Ray că are de gând să contramandeze programarea, el a întrebat-o de ce, și ea i-a răspuns că nu i-ar plăcea să fie împopoțonată ca o arătare dintr-un catalog pentru mirese.

— Du-te. Răsfață-te un pic.

Iar ea s-a gândit: De ce nu? O viață nouă. O nouă tunsoare. Și s-a dus și l-a dat jos aproape pe tot. Băiețește. Urechile la vedere, pentru prima dată în șapte ani.

Și Ray avea dreptate. Era mai mult decât un răsfăț. Persoana din oglindă nu mai era doar soție și mamă. Persoana din oglindă era o femeie stăpână pe propriul ei destin. Maică-sa a fost îngrozită.

Nu era numai părul, neapărat. Era combinația dintre păr și anularea comenzii de la florărie și decizia de a nu merge la starea civilă într-o limuzină.

— Mi-e teamă că...

— Că ce? întrebă Katie.

— Mi-e teamă că nu va fi... că nu va fi o nuntă ca lumea.

— Fiindcă nu am destul păr?

— Ești obraznică.

Adevărat, dar maică-sa era... Este ciudat că nu există nici un cuvânt pentru asta, având în vedere cât de des o fac părinții. Cum traduc orice teamă printr-o altă teamă cu privire la ceva care nu s-ar face ca lumea. Că nu mănânci ca lumea. Că nu te îmbraci ca lumea. Că nu te porți ca lumea. Ca și cum lumea ar putea fi pusă în bună rânduială prin simple acte de bună-cuviință.

— Păi, o să fie cu mult mai ca lumea decât ultima nuntă.

— Deci tu și Ray... ?

— Ne înțelegem mai bine ca niciodată.

— Nu este un motiv suficient pentru un angajament ferm.

— Ne iubim.

Maică-sa a tresărit ușor, apoi a schimbat subiectul, exact așa cum a făcut și Jacob la auzul aceluiași cuvânt.

— Apropo, tatăl tău și Ray...

— Apropo, tata și Ray ce?

— Nu s-au luat la harță, nu-i așa?

— Când? întrebă Katie.

— Alaltăieri. La telefon. Maică-sa părea chiar intrigată de chestiune.

Katie și-a stors creierii, fără nici un rezultat.

— A sunat Ray, ca să vorbească cu taică-tău. Dar pe urmă taică-tău a zis că a fost o greșeală. Și mă gândeam să nu fi fost vreo neînțelegere, ceva.

La ușă și-a făcut apariția un bărbos, ca să întrebe de poziționarea tiranților.

Katie s-a ridicat în picioare.

— Știi ceva, mamă, de ce nu suni tu la niște florării, ca să te simți mai bine. Vezi dacă se mai poate face ceva de pe o zi pe alta.

— Bine, spuse maică-sa.

— Dar nu la Buller's.

— Bine.

— Am avut o altercație, spuse Katie.

— Bine.

Katie a ieșit în grădină, împreună cu bărbosul. Cătar-gul principal fusese înălțat în celălalt capăt al grădinii, iar vecele de culoare crem erau ridicate în aer de cinci bărbați în hanorace de un verde închis. Jacob alerga printre colacii de frânghie și scaunele puse unele peste altele, ca un cățeluș dement, adâncit într-o fantezie complexă cu supereroi, iar Katie și-a amintit ce magie era odioasă să vezi un spațiu obișnuit transformat în felul acesta. O canapea întoarsă cu fundul în sus. O încăpere plină de baloane.

Apoi Jacob a alunecat și a dărmănat o masă demonstabilă și și-a prins degetul în picioarele rabatabile și a urlat mult și l-a luat pe sus și l-a strâns în brațe și l-a dus în dormitor și a scos Savlon-ul și plasturii Maisie Mouse și Jacob a fost curajos și s-a oprit din plâns și maică-sa a urcat și i-a spus că a rezolvat problema cu florile.

Au stat una lângă alta pe pat, în timp ce Jacob își transforma robotul roșu într-un dinozaur și invers.

— Deci, o să avem, în sfârșit, ocazia să-l cunoaștem pe iubitul lui Jamie, spuse maică-sa, iar pauza pe care a făcut-o înainte de cuvântul iubit a fost așa de mică, că i s-a părut aproape imperceptibilă.

Katie s-a uitat în jos, la mâini, și a spus:

— îhî, punându-se în locul lui Jamie și simțindu-se foarte prost.

Ziua și-a urmat cursul. A mers cu Jacob în oraș, ca să ia tortul și să lase caseta la oficiul stării civile. Ar fi vrut să înceapă cu un pic din Royal Fireworks, apoi să treacă direct la I Feel Good, imediat după ce își puneau pirostriile, dar femeia de la telefon i-a spus destul de înțepat că „ei nu fac mixaje”, iar Katie și-a dat seama că oricum ar fi fost prea complicat. Vreo strămătușă ar fi putut leșina și ar fi adus-o în simțiri pe muzica lui James Brown, care ar fi scheunat în fundal, ca un câțel în călduri. Așa că au decis să meargă pe mâna compoziției lui Bach, Double Violin, de pe compilația pe care i-o făcuse taică-său cadou, de Crăciun.

Au dat o raită pe la Sandersons și Sticky Fingers, ca să ia halbele de bere cu capac și ciocolatele belgiene de mărime industrială pentru Ed și Sarah, apoi au mers acasă, mai-mai să distrugă tortul când un grup de copii a șutat o minge de fotbal în fața mașinii.

S-au așezat toți patru la masă, mama, tata, ea și Jacob, și a fost bine. Fără să se certe. Fără să se îmbufneze. Fără să se ascundă după deget la subiectele dificile.

L-a băgat pe Jacob în pat, a ajutat-o pe maică-sa să spele vasele și apoi i s-au deschis porțile raiului. Mai-că-sa se agita, ca orice părinte, din cauza vremii proaste. Dar Katie a urcat la mansardă, a deschis fereastra care dădea spre grădină și a stat acolo, în timp ce cortul s-a desfăcut și a început să fluture și vântul a mugit precum niște talazuri în copacii negri.

Iubea furtunile. Tunetele, fulgerele, rafalele de ploaie. O duceau cu gândul la copilărie, când visa să trăiască într-un castel.

Și-a amintit de prima nuntă. Reacția alergică ciudată pe care a făcut-o Graham la șamponul ei, cu o zi înainte de ceremonie. Împachetările cu gheață. Antihistaminicele. Furgoneta care a smuls aripa de la Jaguarul unchiului Brian. Femeia aceea bizară, cu probleme psihice, care a dat buzna la petrecerea de nuntă, cântând.

S-a întrebat ce va merge prost de data aceasta, apoi și-a dat seama că se poartă prosteste. Ca maică-sa, cu ploaia. Teamă de a nu avea nimic de care să te plângi. A închis fereastra, a șters apa de pe pervaz cu mânăca și a coborât la parter să vadă dacă mai rămăsese ceva vin în sticlă.

95

George a ajuns la concluzia că, în fond, doctorul Barghoutian nu este chiar tâmpit.

Pastilele de valium erau bune. Pastilele de valium erau chiar foarte bune. A coborât la parter, și-a pus o cană de ceai și a jucat câteva partide de cărți cu Jacob. După ce Katie a plecat în oraș, s-a furișat în spatele cortului ca să arunce o privire la atelier și și-a dat seama că, din cauza faptului că fundul grădinii era blocat, atelierul devenise un loc secret, precum cele pe care le adoră copiii și care, sincer vorbind, și lui îi cam plăceau. A scos șezlongul și a petrecut zece minute foarte agreabile, până când unul dintre muncitori s-a strecurat de pe

partea cealaltă a cortului și a început să urineze în stratul de flori. George s-a gândit că ar fi mai politicos să tușească pentru a-și face simțită prezența, decât să privească în tăcere pe cineva care urinează, așa că a tușit, iar bărbatul și-a cerut scuze și a șters-o, dar George simțea că locul lui secret fusese cumva violat și a luat-o spre casă. A intrat și și-a pregătit un sandvici cu șuncă și roșii și a băut un pahar de lapte.

Singura problemă cu valiumul era că nu încuraja gândirea rațională. Abia după masa de seară, când efectele celor două pastile luate în timpul după-amiezii au început să se diminueze, a putut să facă și el niște calcule. În primul rând, în flacon nu erau decât zece pastile. Dacă va continua să le ia în acest ritm, se vor termina înainte să înceapă nunta.

Acum i se năzărise că doctorul Barghoutian, deși era înțelept, nu era generos.

Pe moment, nu trebuia să mai ia pastile. Și nici mâine. Poate să se răsfete cu vreo două, pe vineri.

Eticheta de pe flaconașul maro avertiza împotriva consumului de alcool în timpul tratamentului. La naiba. După discurs, se va așeza la loc pe scaun și va goli primul pahar care îi va cădea în mână. Și dacă va fi să intre în comă, cu atât mai bine.

Partea grea era să reziste până sâmbătă.

Chiar acum venea peste el, în timp ce stătea pe canapea, cu muzica lui Jacques Loussier în fundal și cu Daily Telegraph împăturit în poală, precum acea furtună care venise din larg, la St Ives, acum câțiva ani, un perete gri de lumină difuză, la o jumătate de milă de țărm, apa neagră de sub el, toată lumea care stătea și privea, fără să priceapă cât de repede se mișcă, până a fost prea târziu, apoi alergatul și țipetele, în vreme ce

grindina se năpustea orizontal asupra plajei, ca rafalele unei mitraliere.

Corpul începea să își mărească turația și să vibreze, acele tuturor cadranelor se mișcau constant spre roșu. Teama își făcea din nou apariția. Voia să se scarpine pe șold. Dar, dacă mai rămăsese ceva din cancer, ultimul lucru pe care voia să îl facă era să îl zgândăre.

Era foarte tentant să mai ia niște pastile de valium. Doamne, Dumnezeule! Poți să spui ce vrei despre logică și rațiune și bun-simț și imaginație, dar, când ți s-au înecat corăbiile, singura deprindere de care ai nevoie este capacitatea de a nu te gândi la absolut nimic, dar chiar la nimic.

S-a ridicat și a luat-o spre hol. Mai era niște vin rămas de la masa de seară. O să îl bea pe tot și o să ia vreo două pastile de codeină.

Dar, când a intrat în bucătărie, luminile erau stinse, ușa spre grădină era deschisă și Katie stătea în prag, uitându-se la rafalele de ploaie și bând restul de vin direct din sticlă.

— Nu-l bea, spuse George, mult mai tare decât intenționase.

— Îmi pare rău, spuse Katie. Am crezut că te-ai băgat în pat. Oricum, aveam de gând s-o dau gata. Așa că n-o să te contaminezi cu bacteriile mele.

George nu se putea gândi la nici un fel în care să spună „dă-mi sticla”, fără să pară sărit.

Katie a luat o gură de vin.

— Doamne, ce-mi place ploaia.

George stătea în picioare și se uita la ea. A mai dat pe gât niște vin. După o vreme, Katie s-a întors și a văzut că tai-că-său este tot acolo și se uită la ea. George și-a dat seama că se poartă bizar. Dar avea nevoie de companie.

— Scrabble, zise el.
— Ce? întrebă Katie.
— Mă gândeam dacă n-ai vrea să jucăm niște scrabble.
Oare de unde îi mai venise și ideea asta?
Katie și-a mișcat ușor capul dintr-o parte în alta, cântărind ideea.
— Ba vreau.
— Minunat, spuse George. Du-te și scoate cutia de sub scară. Eu trebuie să dau o fugă până sus, să iau niște codeină. Mă cam doare capul.
George era pe scări, la jumătatea drumului, când și-a amintit ultima partidă de scrabble pe care o jucaseră. Ajunseseră într-un punct mort în timpul unei dezbateri foarte aprinse pe marginea faptului că George folosise, în deplină legalitate, cuvântul struțocămilă.
In fine, o să îi țină mintea ocupată.

96

Toată povestea asta începea să îl obosească.
Într-o treime din orele în care era treaz, Jamie reușea să nu se mai gândească deloc la Tony. Într-o altă treime, și-l imagina pe Tony întorcându-se la timp și pe ei doi împăcându-se, în diverse scene melodramatice. În ultima treime se lăsa în voia unor gânduri patetice — cum va merge de unul singur la Peterborough și cum va fi sau nu copleșit de reacții de compătimire și cum va trebui să se arate vesel, de dragul lui Katie.
Plănuia să ridice pânzele mai devreme, pe vineri după-amiază, ca să nu prindă ambuteiajele. Joi seară a

mâncat o budincă cu paste și o salată de fructe de la Tesco și s-a uitat la The Blair Witch Project³⁷, care era de fapt mult mai înfricoșător decât anticipase, astfel că a trebuit să oprească filmul pe la jumătate, să tragă toate drapelele de la parter și să încuie ușa din față.

Se așteptase să aibă coșmaruri. Așa că a fost destul de surprins când a avut un vis erotic cu Tony. Nu că s-ar fi plâns. Visul implica niște bocanci și chestia aia cu proaspăt-ieșit-din-închisoare. Dar era ușor intrigat de faptul că întreaga scenă avea loc în sufrageria părinților lui, în timpul unei petreceri. Tony îl împingea cu fața în jos pe canapea, îi băga trei degete în gură și i-o trăgea fără nici un fel de preludiu. Toate detaliile erau cu mult mai pline de viață decât se presupune că sunt în vis. Penisul curbat al lui Tony, petele de vopsea de pe degetele lui, cârceii de viță-de-vie croșetați de pe fețele pernelor de pe canapea, presați pe fața lui Jamie într-un prim-plan exagerat, trâncăneala, clinchetul paharelor de vin. Scena fusese atât de însuflețită, încât, de mai multe ori în cursul dimineții, și-a amintit ce s-a întâmplat și, o fracțiune de secundă, înainte să își amintească că nimic nu este real, l-au trecut fiorii.

97

Jean nu și-a dat seama cât este de grav, până nu a coborât și nu a traversat peluza prin burniță, în halat.

³⁷ The Blair Witch Project (1999) este un film horror.

în cort mustea apa. Măine, șaptezeci de oameni trebuiau să ia masa aici.

Nu se putea abține să nu se gândească că dacă ar fi organizat tot ea nunta, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat, deși era limpede că, la fel ca Ray și Katie, nu putea să exercite nici un control asupra vremii.

Se simțea... bătrână. Așa se simțea.

Nu era doar ploaia. Era vorba și de George. Câteva săptămâni pâruse în regulă. Ieri, în special, fusese binedispus. Datorită lui Katie și lui Jacob, probabil. Apoi, după cină, totul s-a dus pe apa sâmbetei. Nu a mai vrut să vorbească. Nu a vrut să le dea o mână de ajutor. Iar ea habar nu avea de ce.

Ar fi trebuit să fie îngrijorată, nu furioasă. Știa asta. Dar cum să te îngrijești, dacă nu știi care este problema?

S-a întors în bucătărie și și-a făcut niște pâine prăjită și cafea.

Katie și Jacob și-au făcut apariția după o oră. I-a spus lui Katie de cort și s-a supărat puțin când a văzut că ea nu intră în panică.

Katie nu avea cum să înțeleagă. Doar nu era grădina ei. Dacă oamenii se vor trezi până-n gât în noroi, vor da vina pe Jean. Era un gând egoist, dar era adevărat.

A încercat să se gândească la altceva.

— Ia zi, puiule... îl ciufuli pe Jacob. Ce-ai vrea tu la micul dejun?

— Vreau oușor, spuse Jacob.

— Vreau oușor și mai cum? spuse Katie, care era adâncită în ziar.

— Vreau oușor, te rog, spuse Jacob.

— Omletă, ou ochi sau fiert ? întrebă Jean.

— Ce e aia ou ochi ? întrebă Jacob.

— Vrea omletă, spuse Katie, distrată.

— Atunci o să-i fac omletă. Jean îi dădu o sărutare pe creștet. Măcar mai era cineva care avea nevoie de ea.
98

Maică-sa avea dreptate. Era limpede că o nuntă fără dezastre ar fi încălcat niște legi nescrise ale universului. Precum Crăciunul fără zăpadă. Sau nașterea fără dureri.

I-a sunat pe cei care se ocupau de cort și s-a rezolvat. Urmau să vină în cursul zilei cu mopuri și radiatoare. Apoi și-au făcut apariția tanti Eileen și unchiul Ronnie, cu labradorul după ei. Fiindcă persoana care trebuia să aibă grijă de câinele lor era în spital. Din nefericire, Jacob nu suporta câinii. Așa că labradorul a fost lăsat afară, ca să nu îl tulbure pe Jacob. Moment în care a început să urle și să scormonească la ușa din spate, ca să intre în casă.

Apoi au sunat cei de la firma de catering, ca să le spună că trebuie să schimbe meniul după ce, peste noapte, o pană de curent scosese un congelator din funcțiune. Sadie a sunat să spună că tocmai s-a întors din Noua Zeelandă, că a găsit invitația în cutia poștală și să întrebe dacă poate să vină. Iar Brian și Gail au sunat să spună că cei de la hotel le-au pierdut rezervarea și, evident, alții erau obligați să le rezolve problema. De exemplu, mireasa. Sau părinții miresei.

S-a hotărât să nu mai răspundă la telefon și s-a dus sus și a descoperit că taică-său se încuiase în baie —

probabil se ascundea de Eileen și de Ronnie —, așa că a folosit closetul de sus, a făcut pipi și a tras apa și a auzit scrâșnetul maceratorului și a văzut apa umflându-se până la aproape un centimetru de buza vasului. Atunci i s-a făcut un fel de lehamite și, în loc să sune la numărul de telefon de pe etichetă, s-a gândit „la să mai fac o încercare” și a tras apa a doua oară, cu rezultate previzibile.

După două secunde îngenunchea pe dușumea, încercând să stăvilească un iaz de pipi diluat cu un baraj de prosoape crem și înjura de mama focului — „futu-i, băga-mi-aș, rahat...” —, moment în care Jacob și-a făcut apariția în spatele ei și i-a atras atenția că vorbește urât. — Jacob, poți s-o chemi tu pe bunica și să-i zici să aducă niște saci de gunoi?

— Miroase nasol.

— Jacob, cheam-o, te rog, pe bunica sau n-o să mai primești în vecii vecilor bani de buzunar.

Dar labradorul era din nou în casă și Jacob refuza categoric să se apropie de parter, așa că a coborât ea și i-a găsit pe maică-sa și pe taică-său în hol, în toiul unei altercații provocate de faptul că taică-său nu dădea nici o mână de ajutor. Schimbul consta în șoapte febrile, probabil ca să nu îi audă Eileen și Ronnie. Katie le-a spus că closetul a dat pe dinafară. Maică-sa i-a zis lui taică-său să se ocupe el. Taică-său a refuzat. Iar maică-sa i-a spus ceva foarte vulgar lui taică-său, pe care Katie nu l-a prins în întregime fiindcă Ray și-a făcut apariția în celălalt capăt al holului, spunând:

— Sper că nu vă deranjez, mătușa ta m-a poftit înăuntru.

Maică-sii i-a picat fața, părea oripilată și și-a cerut insistent scuze fiindcă se certase din nou de față cu Ray și

l-a întrebat dacă nu ar vrea să îi facă o cană de ceai și Katie i-a reamintit de closetul care dădea pe dinafară și era extrem de iritată de faptul că Ray își petrecuse noaptea la Londra, organizând nu știu ce chestie secretă, iar taică-său a șters-o, profitând de neatenția celorlalți, și Ray a luat-o în sus pe scări, urcând câte două trepte deodată, iar maică-sa a spus că o să pună de ceai și Katie s-a dus să ia niște saci de gunoi din bucătărie pentru transportarea prosoapelor îmbibate cu pipi către mașina de spălat și, în trecere, a observat urmele noroioase lăstate de niște labe de animal pe covorul din sufragerie și i-a aruncat o cârpă lui Ronnie, ca să curețe în urma nenorocitului ăluia de câine al lui, iar Ronnie s-a executat, ca un bun creștin ce era.

Tipul cu maceratorul a spus că va fi acolo într-o oră, iar Eileen și Ronnie l-au scos pe Rover la o plimbare lungă, în ciuda ploii, și totul a fost bine până când Katie și-a scos rochia din geamantan ca să o calce și a descoperit că o jumătate de litru de gel de duș cu nucă de cocos se îmbibase în tiv și a înjurat atât de tare, încât probabil că Eileen și Ronnie au auzit-o de la mare depărtare. Așa că Ray a ridicat mâinile și a spus „lovește-mă” și ea s-a conformat, de mai multe ori, până când Ray a spus: „Gata, că a început să mă doară.”

Ray i-a sugerat să meargă în oraș să cumpere altă rochie și Katie s-a pregătit să se rățoiască la el fiindcă trăiește cu impresia că toate problemele femeilor pot fi rezolvate prin cumpărături, dar el a continuat, calm:

— Cumpără-ți o rochie nouă. Găsește o cafenea. Stai la o masă, cu o carte și o cană de cafea și întoarce-te după câteva ore. Intre timp, o să am eu grijă de tot. Iar ea l-a sărutat, și-a luat geanta și a zbughit-o.

George presupusese, în mod naiv, că atunci când Katie și Ray au spus că se vor ocupa ei de tot, asta însemnase că el nu va mai trebui să facă nimic.

Jean nu înțelegea că dacă ar pleca cu mașina în oraș, să ia florile, s-ar putea să nu se mai oprească până la Aberdeen³⁸. Nu înțelegea că simțea nevoia să stea undeva, în liniște, fără prea multă activitate.

Apoi, closetul de sus a dat pe dinafară și atmosfera a devenit foarte agitată, așa că s-a dus să se întindă în dormitor. Dar Jean a intrat în dormitor ca să ia niște cearșafuri și prosoape pentru Ronnie și Eileen și s-a purtat de-a dreptul grosolan cu el. Atunci s-a închis în baie, până când Jean l-a dat afară și de acolo, fiindcă mai aveau și alții nevoie să folosească toaleta. În acest punct, lui George i-a devenit foarte limpede că aceste complicații se vor multiplica pe parcursul zilei următoare și că foarte curând nu va mai putea face față.

Fusese peste măsură de nerealist. Nu se simțea în stare nici măcar să facă o conversație de salon cu toți acești oameni, darămite să stea în fața lor și să țină un toast.

Nu voia să o facă de râs pe Katie.

Era evident că nu putea merge la nunta ei.

100

Jean se înșelase în privința lui Ray.

³⁸ Al treilea oraș ca mărime din Scoția.

La nici o oră de la sosirea lui, totul mergea din nou ca pe roate. Katie fusese expediată în oraș. Cineva avea să vină să repare closetul, iar Eileen și Ronnie fuseseră trimiși să ia florile, cu tot cu afurisitul lor de câine.

Și, culmea, Ray părea să țină chiar și vremea sub control. Imediat ce a sosit, s-a dus să-i facă o cană de ceai, iar când s-a uitat pe fereastră, a văzut că ploaia se oprise și că ieșise soarele. În mai puțin de jumătate de oră, oamenii responsabili cu cortul și-au făcut apariția ca să usuce locul, iar el ieșise în grădină și le dădea indicații, de parcă ar fi fost șeful lor.

Adevărat, uneori era cam insolent. Nu era unul de-ai noștri, dacă puneai problema în termenii aceștia. Dar începea să se lămurească că a fi unul de-ai noștri nu era neapărat un lucru bun. La urma urmei, era destul de evident că familia ei nu reușește să organizeze o nuntă. Poate că un pic de insolență era exact lucrul de care aveau nevoie.

Începea să priceapă că s-ar putea ca fata lor să fie mai înțeleaptă decât crezuseră atât ea, cât și George. Pe la amiază au apărut fratele ei și soția acestuia și i-au invitat pe ea și pe George în oraș, să ia cina.

Le-a explicat că George nu este în apele lui.

— Păi, dacă George nu se supără, ai putea să mergi singură, spuse Douglas.

Tocmai se pregătea să bâiguie un refuz politicos, când Ray i-a spus:

— Du-te. Aici situația este sub control.

Și, pentru prima oară, s-a bucurat că fiica ei se mărită cu acest bărbat.

Jamie a intrat în sat și l-a încercat senzația aceea ușoară de leșin, golul din stomac pe care îl simțea de fiecare dată când se întorcea. Sentimentele nutrite față de familia lui. Ca și cum ar fi avut din nou paisprezece ani. A parcat pe șosea, peste drum de casă, a oprit motorul și a încercat să se liniștească.

Secretul consta în a-ți aminti că acum ești adult, că toți sunt adulți, că nu mai trebuie să porți războaiele pe care le purtai când aveai paisprezece ani.

Doamne, ar fi vrut ca Tony să fie cu el.

A aruncat o privire spre casă și l-a văzut pe unchiul Douglas ivindu-se pe poarta laterală, împreună cu soția lui. Mary. Sau Molly. Ar face bine să verifice informația, să nu dea cu bâta în baltă.

S-a făcut mic în scaun, ca să nu fie văzut, și a așteptat până s-au urcat în mașină.

Doamne, ura mătușile. Rujul. Parfumul de lavandă.

Poveștile ilare despre cum ai făcut pipi pe tine în timpul unui concert de colinde.

Au luat-o din loc.

Ce explicații o să dea în privința lui Tony?

Aici era problema, nu-i așa. Poți să pleci de acasă. Dar nu devii niciodată adult. Nu cu adevărat. Atâta doar că o dai în bară în alte feluri, mai complicate.

În acest punct, și-a făcut apariția Katie, care a parcat lângă el. Au coborât din mașini în același timp.

— Hei, tu, spuse Katie. S-au îmbrățișat. Fără Tony?

— Fără Tony.

L-a mângâiat pe braț.

— Îmi pare așa de rău.

— Chiar voiam să te-ntreb. Adică, i-ai spus tu mamei?

— Eu nu i-am spus nimic.

— Aha.

— Spune-le pur și simplu adevărul, zise Katie.

— Îhî.

Katie se uită în ochii lui.

— O să fie bine. Trebuie să fie bine. O să fiu regină pentru un weekend. Și nimeni nu are voie să-ntreacă măsura, bine?

— În regulă.

Au luat-o spre casă.

102

Katie a intrat în bucătărie împreună cu Jamie și a găsit-o pe preafericita sfântă Eileen așezată la masă, înconjurată de o mică junglă.

— Ți-am adus florile, spuse Eileen, ridicându-se în picioare.

O clipă, Katie a crezut că este un fel de cadou personal.

— Ce mai faci, dragule? spuse maică-sa, sărutându-l pe Jamie.

Eileen s-a întors spre Jamie și i-a spus:

— Nu l-am mai văzut pe tânărul acesta de... păi, nici nu știu cât timp a trecut.

— Foarte mult, spuse Jamie.

— Deci..., spuse maică-sa, părând ușor stânjenită, unde este Tony?

Katie a înțeles că maică-sa își face curaj pentru apariția inoportună a iubitului fiului ei, în fața evlavioasei și

inocentei ei surori. Drept urmare, i s-a făcut milă atât de Jamie, cât și de maică-sa. Era clar că statutul de regină pentru un weekend nu îi conferă puterea de a rezolva totul.

— Mă tem că nu mai vine, spuse Jamie. Katie îl vedea cum își ia inima în dinți. Am avut niște probleme. Ca să nu mai lungesc vorba, a plecat în Creta. Se pare că este foarte frumos acolo, în perioada asta.

Katie l-a bătut discret pe spate.

— Îmi pare rău, spuse maică-sa și părea că vorbește serios.

Apoi Eileen a întrebat:

— Cine este Tony? făcând ochii mari, într-un fel candid, care a trimis o undă înghețată prin cameră.

— În fine, spuse maică-sa, nebăgând-o deloc în seamă pe soră-sa și frecându-și mâinile. Avem o grămadă de treabă.

— Tony este iubitul meu, spuse Jamie.

Și Katie s-a gândit că, dacă totul ar ieși prost, dacă oficiul stării civile ar lua foc sau dacă și-ar scrânti o gleznă în drum spre el, tot ar merita, numai ca să vadă expresia de pe fața lui Eileen în acest moment.

Arăta de parcă tocmai primea instrucțiuni de la Dumnezeu, cu privire la ce să facă mai departe.

Era destul de greu de spus la ce se gândea maică-sa.

— Suntem homosexuali, spuse Jamie.

Cu asta, s-a gândit Katie, a întins coarda prea tare. L-a tras spre hol.

— Hai cu mine.

Și atunci a apărut un bărbat în ușa de la bucătărie, spunând:

— Am venit să repar toaleta.

Jamie și Katie au intrat în dormitor și s-au prăbușit pe pat. Hohoteau prea tare și nu puteau să le explice lui Ray sau lui Jacob de ce. Și chiar se simțeau ca și cum ar fi avut din nou paisprezece ani. Dar, de data aceasta, în sensul bun. Apoi Jamie a vrut să meargă la toaletă, așa că s-a îndreptat spre baie și, la ieșire, a dat nas în nas cu taică-său, care i-a spus:

— Jamie, trebuie să vorbesc ceva cu tine. Nici o formulă de salut. Nici o remarcă glumeață. Doar șoapte conspirative și o mână pe cotul lui Jamie.

L-a urmat pe taică-său în dormitor și s-a tolănit într-un fotoliu.

— Jamie, uite ce este...

Jamie era încă năucit din cauza întâlnirii din bucătărie și vocea egală, joasă a tatălui său avea ceva liniștitor.

— Cancerul, spuse taică-său, tresărind, ușor stingherit. Mă tem că a revenit.

Jamie și-a dat seama că se întâmplă ceva foarte serios, așa că s-a așezat puțin mai drept.

— A revenit cancerul?

— Mi-e frică, Jamie. Foarte frică. Să nu mor. De cancer. Cam tot timpul. Nu este plăcut. Nu este deloc plăcut. Nu pot să dorm. Nu pot să mănânc.

— Cu mama ai vorbit?

— Am cam călcat-o pe nervi, spuse taică-său. Nu i-am fost de prea mare ajutor. Dar chiar simt nevoia să stau jos, într-o cameră liniștită. De unul singur.

Jamie ar fi vrut să se aplece și să îl mângâie pe taică-său, ca pe un câine pleștit. Erau un impuls straniu și o mișcare probabil nu prea înțeleaptă.

— Pot să te ajut cu ceva? întrebă el.

— Păi, da, poți, răspunse taică-său, însenindu-se vizibil. Vezi, tu, lucrurile stau în felul următor: chiar nu pot să merg la nuntă.

— Ce?

— Nu pot să merg la nuntă.

— Dar trebuie să mergi la nuntă, spuse Jamie.

— Trebuie? întrebă taică-său, slab.

— Sigur că trebuie, zise Jamie. Ești tatăl miresei.

Taică-său se gândea la ce vorbiseră.

— Ai perfectă dreptate, sigur.

A urmat o pauză scurtă, apoi taică-său a început să plângă.

Jamie nu îl mai văzuse niciodată pe taică-său plângând. Nu mai văzuse niciodată un bătrân plângând. Doar la televizor, în documentarele despre războaie. I s-a făcut greață, ca și cum ar fi avut rău de mare, s-a întristat și a fost nevoit să lupte cu tentația de a-i spune că nu mai trebuie să vină la nuntă. Dar, dacă ar fi făcut una ca asta, Katie nu ar mai fi vorbit în veci cu ei.

Jamie s-a ridicat din fotoliu și s-a așezat pe vine în fața lui taică-său.

— Tată, uite cum stă treaba. Îi bătu ușor pe mână.

Suntem cu toții de partea ta. Și o să fim cu toții acolo, să te ținem de mână. Când o să intri în cort, poți să dai pe gât câteva pahare de vin... O să fie bine. Promit.

Taică-său a dat din cap că a înțeles.

— A, și o să vorbesc eu și cu mama, spuse Jamie. Să-i spun că ai nevoie de liniște.

S-a sculat în picioare. Taică-său era în lumea lui. Jamie l-a atins pe umăr.

— Ești bine?

Taică-său a ridicat ochii spre el.

— Mulțumesc.

— Să mă strigi dacă ai nevoie de ceva, spuse Jamie.

A ieșit din cameră, închizând ușa în urma lui, cu grijă, apoi s-a dus să o caute pe maică-sa.

Dar, în timp ce cobora scările, a aruncat o privire în fosta lui cameră și a observat valizele de pe pat. Fiindcă se gândea la starea psihică în care se găsea taică-său, nu prea le-a dat nici o importanță, până nu s-a întâlnit în hol cu maică-sa, care avea un teanc de cârpe curate în mână.

— Auzi, mamă, tocmai am vorbit cu tata și...

— Da?

Jamie s-a oprit, încercând să își formuleze ideile și să își elaboreze discursul. Dar, în tot acest timp, o altă parte a creierului său se gândea la semnificația valizelor și s-a trezit spunând:

— Valizele alea din camera mea...

— Ce-i cu ele?

— Cine o să stea acolo?

— Eileen și Ronnie, spuse maică-sa.

— Și eu stau...?

— Am găsit o pensiune drăguță în Yarwell, cu mic dejun inclus.

Și atunci lui Jamie i-a sărit țandăra, lucru care nu îi stătea deloc în fire. Și știa că nu este momentul potrivit să îi sară țandăra, dar nu prea mai avea ce face.

104

Jean îl căuta pe Jamie. Ca să compenseze scena din bucătărie. Ca să îi spună cât de tristă este că Tony nu vine la nuntă.

L-a văzut coborând scările. Și era limpede că nu îi spusese nimeni că Eileen și Ronnie stau în camera lui. Jean avea de gând să îi explice că petrecuse o dimineață lungă și cam stânjenitoare în biblioteca din oraș, ca să găsească o pensiune deosebită, cu mic dejun inclus, în care el și Tony să se simtă în largul lor. Era foarte mândră de ce făcuse și se aștepta ca Jamie să îi fie recunoscător. Dar nu era în toane bune și nu părea recunoscător.

— De fapt, n-ai vrut ca eu și Tony să dormim în casă, nu-i așa?

— Nu e așa, Jamie.

— Ce Dumnezeu, doar sunt fiul tău.

— Jamie, te rog, nu așa de tare. Și, oricum, dacă Tony nu este aici...

— Sigur, asta rezolvă toate problemele, nu-i așa?

O ușă s-a deschis undeva, în apropiere, și au tăcut amândoi.

Ray, Katie și Jacob și-au făcut apariția în capul scărilor. Din fericire, păreau să nu fi auzit discuția.

— Ah, Jamie, spuse Ray, chiar omul pe care îl căutam.

— Am colorat un Power Ranger, spuse Jacob, arătându-i o revistă.

— Ne faci și nouă un serviciu? întrebă Katie.

— Ce fel de serviciu? întrebă Jamie, enervat că fusese întrerupt în mijlocul unei discuții în contradictoriu.

— Eu și Katie ieșim să luăm masa în oraș, spuse Ray, iar Jean se întâlnește cu fratele ei. Voiam să te-ntrebăm dacă n-ai putea să stai tu cu Jacob.

— O, mă tem că eu n-o să rămân aici peste noapte, spuse Jamie, întorcându-se spre Jean, cu un zâmbet sarcastic.

— Ce-ar fi să-l rugăm pe taică-tău să aibă grijă de Jacob, spuse Jean, încercând să le distragă atenția de la

Jamie. Ar cam fi timpul să-și suflece și el mânecile și să dea o mână de ajutor pe-aici.

— Iisuse, nu, spuse Jamie.

— Jamie, spuse Jean. Vorbește frumos.

— Nu-i frumos, nu-i frumos, spuse Jacob.

— O să am eu grijă de Jacob, spuse Jamie. Scuze. Nu luați în seamă ce-am spus despre nerămasul aici. Vorbeam aiurea. Îmi pare rău. Nici o problemă. Piticot, ia să-ți vedem Power Ranger-ul.

— Îl cheamă Yellow Ranger, spuse Jacob.

Și au luat-o amândoi în sus, pe scări.

— Ce-a fost asta? Întrebă Katie.

— A, nimic, spuse Jean. Deci, unde mergeți să luați masa? Sau este marea surpriză?

105

Pe la jumătatea mesei, Ray a început să arunce priviri spre ceas.

Katie i-a atras atenția că nu se cuvine ca un domn să facă asta în timpul unei cine la lumina lumânării, cu logodnica lui. Ray și-a cerut scuze, dar cu jumătate de gură. Era clar că i se pare amuzant, dar nu era și Katie ezita între a se enerva de-a binelea și dorința de a nu se certa în public în noaptea dinaintea nopții.

Dar, cu câteva minute înainte de ora nouă, Ray s-a aplecat peste masă, i-a luat mâinile în ale lui și i-a spus:

— Ți-am adus un cadou.

Și Katie a spus:

— Îhî, un pic rezervat, din cauza uitatului la ceas, dar și fiindcă Ray nu prea se pricepea la cadouri.

Ray nu spunea nimic.

— Deci? întrebă Katie.

Ray a ridicat un deget, vrând să spună așteaptă sau taci din gură. Altă fază ciudată.

— Bine, spuse Katie.

Ray s-a uitat pe fereastră, așa că s[^]a uitat și ea pe fereastră, iar Ray a spus „cinci, patru, trei, doi, unu...”

Timp de câteva secunde nu s-a întâmplat absolut nimic și Ray a zis „rahat” în barbă, apoi, pe terenul de lângă restaurant, au explodat focuri de artificii — șerpi albi contorsionați, arici de mare violeti, explozii stelare galbene, sălcii plângătoare de lumină verde incandescentă. Și acele uampuri, ca și cum cineva ar fi lovit niște cutii de carton cu o crosă de golf, care o transportau în trecut, amintindu-i de focurile de tabără, de cartofii copti în folie de aluminiu și de mirosul fumului de pocnitori.

Toată lumea din restaurant le urmărea și fiecare explozie era urmată de un mic ooo sau aaa, iar Katie a spus:

— Deci asta este...

— îhî.

— Doamne, Ray, e nemaipomenit.

— Cu plăcere, spuse Ray, care nu urmărea deloc focurile de artificii, ci se uita la fața ei, care urmărea exploziile.

— Am avut de ales între asta și „Chanel nr. 5”. Mi s-a părut că ai prefera artificiile.

106

Jean se vedea rar cu Douglas și cu Maureen. În parte, pentru că locuiau în Dundee, Și în parte, fiindcă... ei

bine, sincer, fiindcă el semăna un pic cu Ray. De fapt, ceva mai mult. În primul rând, conducea o companie de transport. Era un bărbat solid, care se mândrea foarte tare că este dintr-o bucată.

Totuși, părerea ei despre oamenii ca Ray se schimba-se pe parcursul ultimelor douăzeci și patru de ore și, în seara aceasta, compania lui Douglas i se părea a fi chiar una plăcută.

Servise deja câteva pahare de vin, când Maureen a întrebat-o ce s-a întâmplat cu George, așa că s-a gândit la naiba și le-a spus că George suferă de stres.

Maureen i-a dat următoarea replică:

— Și Doug a trecut prin asta, acum câțiva ani.

Douglas a terminat cocktailul de creveți, și-a aprins o țigară, a cuprins-o pe Maureen cu brațul și a lăsat-o să povestească în locul lui.

— Și-a pierdut cunoștința când traversa pasajul de la nord de Edinburgh. A intrat cu șaptezeci la oră în parapetul de protecție dintre benzi, pe care l-a făcut praf. Teste la tomograf. Analize de sânge. Doctorul a zis că este tensiune.

— Așa că am vândut unul dintre tiruri și am șters-o trei săptămâni în Portugalia, spuse Douglas. L-am lăsat pe Simon să se ocupe de afacere. Să știi când trebuie s-o lași mai moale. Asta-i tot șpilul.

Jean a dat să zică „n-am știut”. Dar știau și ei că nu știe. Și știau cu toții de ce. Fiindcă nu își dăduse nicio dată interesul. Și acum se simțea prost.

— Îmi pare foarte rău, spuse ea. Ar fi trebuit să vă invit să stați aici.

— Cu Eileen? Întrebă Maureen, ridicând din sprâncene.

— În locul ei, spuse Jean.

— Sper că n-o să-și aducă afurisitul ăla de câine la nuntă, spuse Douglas și izbucniră toți în râs. Iar Jean s-a întrebat un moment cum ar fi să le spună despre foarfecă, după care s-a gândit că ar întinde coarda prea tare.

107

Jamie nu mai avusese niciodată grijă de un copil. Nu în adevăratul sens al cuvântului.

Mai stătuse de câteva ori cu Jacob, când acesta fusese sugar. O oră sau două. În timp ce dormea, mai mult. Schimbase chiar și un scutec. De fapt, fără să fie nevoie, încurcase mirosurile și, când l-a dat jos, era gol. Pur și simplu nu se îndurase să pună la loc ceva care conținea urină.

Dar nu avea de gând să mai repete experiența. Cel puțin nu până când Jacob nu va împlini doisprezece ani. Și-a dat seama de asta destul de repede, după ce Jacob l-a chemat în baie, fiindcă terminase de făcut caca, și Jamie l-a văzut cum alunecă de pe colacul de toaletă un pic prea devreme, târând secțiunea finală peste colac și lăsând-o să atârne pe margine, ca o stalactită udă de ciocolată.

Nu caca de sugar. Ci materii fecale umane în toată regula. Care îi aminteau de cele de câine.

Jamie s-a înarmat cu o mănușă improvizată din hârtie igienică și s-a ținut de nas.

Și sigur că existau meserii mai rele pe lume (deratizator, astronaut...), dar Jamie nu își dăduse niciodată seama cât de jos în tabel se situează slujba de părinte.

Jacob, care era peste măsură de mândru de realizarea lui, a întrerupt toate celelalte activități ale serii (omleta cu pâine prăjită, Mr Gumpy's Outing, baia cu foarte, foarte multă spumă) cu repovestirea aventurii de la toaletă, de cel puțin douăzeci de ori.

Jamie nu a mai apucat să vorbească cu maică-sa despre starea psihică a lui taică-său. Și poate că era mai bine așa. De ce să își mai facă și ea griji? Disea-ră, la plecare, ar putea să îl roage pe Ray să fie pe fază.

Taică-său și-a petrecut restul serii în baie. Jamie a băgat capul pe ușă de câteva ori. Părea să fie bine.

După ce Jacob s-a dus în sfârșit la culcare, Jamie s-a relaxat, uitându-se la Misiune imposibilă (dintr-un motiv neelucidat, sub televizor se găsea o grămadă de casete video cu filme de acțiune).

Pe la jumătatea filmului, Jamie a oprit caseta și s-a dus să facă pipi și să vadă ce mai face taică-său. Taică-său nu era în dormitor. Nici în baie. Nu era în nici o încăpere, de la etaj sau de la parter. Jamie s-a întors și s-a uitat în șifoniere și pe sub paturi, îngrozit la gândul că taică-său a făcut ceva nebunesc.

Tocmai se pregătea să sune la poliție, când a aruncat o privire în grădina întunecată și l-a văzut pe taică-său stând în picioare, în mijlocul peluzei. A deschis ușa și a ieșit. Taică-său se legăna ușor.

Jamie a mers și s-a postat lângă el.

— Care-i treaba?

Taică-său a ridicat privirea spre cer.

— Și când te gândești că totul o să se termine, este incredibil.

Băuse. Jamie simțea mirosul. Vin? Whisky? Era greu de spus.

— Cărți. Muzică. Tehnică. Toată lumea vorbește despre progres, dar... Taică-său se uita în continuare în sus. Jamie l-a luat de braț, ca să nu cadă pe spate.

— Peste niște milioane de ani, toate astea vor fi doar un bolovan mare și pustiu. Nici o dovadă că am fi existat. Nici măcar cineva care să bage de seamă că nu există nici o dovadă. Nimeni care să caute dovezi. Doar... spațiu. Și alți bolovani mari. Care se învârt de colo-colo. Jamie nu mai auzise pe cineva vorbind așa din facultate, de când se îmbătase în ultimul hal, cu Scunny.

— Cred c-ar fi mai bine să intrăm în casă.

— Nu știi dacă este terifiant sau reconfortant, spuse taică-său. Știi tu, că toată lumea va fi uitată. Tu. Eu. Hitler. Mozart. Maică-ta. Se uită în pământ și își frecă mâinile. Apropo, cât e ceasul?

Jamie s-a uitat la ceas.

— Zece și douăzeci.

— Ar fi bine să intrăm în casă.

Jamie l-a condus cu blândețe spre lumina din ușa bucătăriei.

S-a oprit în prag și s-a întors spre Jamie.

— Ți mulțumesc.

— Pentru ce?

— Că m-ai ascultat. Cred că altfel n-aș face față.

— Cu plăcere, spuse Jamie, închizând ușa, în timp ce taică-său se îndrepta spre scări.

După ce s-au întors toți acasă, Jamie l-a luat pe Ray deoparte și i-a spus că taică-său pare cam amețit. L-a rugat să fie pe fază în timpul nopții și să nu îi sufle o vorbă lui Katie. Ray i-a zis că se face, nici o problemă.

Apoi s-a urcat în mașină și a pornit-o spre pensiunea din Weldon, unde ușa încuiată i-a fost deschisă de către o persoană voinică, înfășurată într-un caftan și al cărei

sex era neclar și care s-a arătat cam iritată că Jamie nu a dat telefon ca să anunțe că se cazează mai târziu.

108

A doua zi de dimineață, Jean s-a trezit, și-a făcut toaleta și și-a făcut de lucru prin dormitor.

George stătea pe marginea patului, cu fața lui de câine bătut, pe care o afișa de câteva zile. A încercat din răsuferință să îl ignore. Dacă ar fi spus ceva, și-ar fi ieșit din sărite.

Poate că era insensibilă, poate că era de modă veche, dar i se părea că nu există nimic atât de apăsător, pe care să nu îl poți lăsa deoparte pentru o zi, cea în care ți se mărită fata.

Tocmai își puneă furoul, când l-a auzit zicând:

— îmi pare rău, iar ea s-a întors și și-a dat seama că o spune din inimă. îmi pare așa de rău, Jean.

Nu prea știa ce să-i răspundă. Că este totul în regulă? Fiindcă nu era. Vedea și ea asta.

S-a așezat, l-a luat de mână și l-a ținut așa. Poate că asta era tot ce se putea face.

Și-a amintit cum îi învăța pe copii, când erau mici, să spună că le pare rău atunci când se băteau sau spargeau ceva. Iar pentru ei erau doar niște cuvinte.

Un mod de a drege busuiocul. Apoi auzi pe cineva zicând îmi pare rău de-adevăratelea și înțelegi cât de puternice sunt. Cuvintele magice care deschid ușa peșterii.

— Ce pot să fac? întrebă ea.

— Nu cred că poți face nimic, răspuse George.

S-a așezat lângă el pe pat și l-a îmbrățișat. El nu s-a mișcat.

— O să trecem și peste asta, zise ea.

După câteva secunde, Katie bătea la ușă.

— Mamă...? Crezi că ai putea să-mi dai o mână de ajutor?

— Stai așa. Își trase și restul hainelor pe ea, îl sărută pe George și îi spuse: O să fie bine. Promit.

După care a plecat ca să aibă grijă de restul familiei.

109

Jamie s-a ridicat din pat și a pornit-o spre toaletă.

Pe dispenserele de rezervă pentru rolele de hârtie igienică se găseau niște pleduri albastre tricotate pentru copii și un set de farfurii decorative pictate manual, din Costa Brava.

Se trezise de mai multe ori în timpul nopții, tulburat de o serie de vise în care nu reușea să îl salveze pe taică-său din niște situații sinistre. Într-unui, Jamie, aflat la o fereastră de la etaj, se uita la taică-său, care era micșorat la aproximativ jumătate din statura lui normală și sângera abundant, fiind târât prin grădină de un lup.

Prin urmare, Jamie era cam obosit și când și-a închipuit ce fel de mic-dejun îl așteaptă la parter (niște bacon cald cu nasturi de zgârci alb, niște ceai răsuflat cu lapte gras din belșug...), s-a simțit depășit de situație.

Diseară va dormi pe canapeaua părinților lui. Sau în cort.

Și-a făcut bagajele, s-a uitat să vadă dacă drumul este liber, apoi a coborât, în vârful picioarelor. Tocmai deschidea ușa, când impunătorul bărbat-femeie și-a făcut apariția în ușa de la bucătărie, spunând:

— N-ați dori să serviți micul dejun...?

Iar Jamie a rupt-o pur și simplu la fugă.

110

i'MP

Katie era culcată într-un șezlong, pe terasa de pe acoperiș. La picioarele ei se întindea Barcelona. Dar terasa era cea de la camera lor de hotel din San Gimignano. Și vedea oceanul, lucru imposibil la San Gimignano. Soarele era sus pe cer și aerul mirosea a ceva între o loțiune de bronzat și o budincă de vanilie foarte bună. Jacob dormea sau stătea cu mama și cu tata în Anglia sau era doar absent la modul general, într-un fel care nu îi provoca anxietate. Și, de fapt, era un hamac, nu un șezlong.

Apoi Ray a călcat pe cavalerul Playmobil și a țipat, iar Jacob a țipat și el, fiindcă Ray îi stricase cavalerul Playmobil, și Katie era trează și era ziua nunții ei și era un moment în care trebuia probabil să te oprești, ca să îl savurezi, dar savuratul nu era cu adevărat posibil, fiindcă nici nu s-a spălat bine pe dinți și pe față, că cei de la firma de catering au și sosit jos, întrebându-se cât anume din bucătărie ar putea să colonizeze, așa că a trebuit să o bage în priză pe maică-sa, iar apoi Jacob s-a supărat fiindcă Ronnie mâncase toată punga de Bran Flakes și, în loc să își ceară scuze sau să se ducă să cumpere alta de la magazinul din sat, îi ținea lui Jacob un fel de

prelegere, cum că nu poți să ai întotdeauna ce vrei, deși problema fusese cauzată tocmai de faptul că Ronnie făcuse exact asta. Apoi și-a făcut apariția Ed, care a călcat în monumentală grămadă de rahat pe care afurisitul de câine îl făcuse în mijlocul potecii și i-a fost clar că lucrurile se vor desfășura, mai mult sau mai puțin, în această manieră, până la sfârșitul zilei.

111

Jamie a accelerat atât de tare la ieșirea din fundătură, încât pneurile mașinii au scos un scrâșnet prelung.

A continuat să se simtă rușinat de purtarea lui, până a ajuns la drumul principal, când a încetinit și și-a spus că era o pensiune de tot rahatul, că proprietarul era nepoliticos și, pe deasupra, ciudat (Jamie ar fi pus pariu că era transsexual, că își făcuse operație de schimbare de sex din femeie în bărbat, dar nu ar fi pariat o sumă prea mare) și că stătuse acolo numai fiindcă fusese izgonit, într-un mod mârșav, din propriul lui dormitor (aoleu, uitase să plătească; la naiba, o s-o rezolve el cumva, mai încolo). Așa că i-a dispărut sentimentul de rușine și a început să simtă indignare, ceea ce era mai sănătos.

Apoi și-a închipuit cum i-ar spune întreaga poveste lui Katie (cu tot cu pledurile croșetate de pe dispenserele pentru rolele de hârtie igienică și scrâșnetul pneurilor) și s-a trezit întrebându-se cu voce tare care or fi fost, mai exact, ghidurile pe care le consultase maică-sa la bibliotecă, iar indignarea s-a transformat în bună-dispoziție, ceea ce era și mai sănătos.

Când a parcat mașina în fața casei părinților lui, se simțea destul de mulțumit de el. Nu îi stătea în fire să își ia tălpășița. Făcea ordine în camerele de hotel și stătea până la sfârșit la filmele proaste și din când în când mai pretindea în fața altora că Tony nu este decât un foarte bun prieten. Lucru care nu făcea bine la suflet. Înainte, nu suporta când Tony se plângea de serviciile din restaurante sau când îl lua de mână, ostentativ, în locuri publice. Dar acum, când Tony nu mai era prin preajmă, Jamie își dădea seama cât de importante sunt toate astea. Și i-a dat prin gând că în chestiunea cu a fi un om mai bun există două părți care trebuie luate în considerare. O parte presupune să te gândești la alți oameni. Cealaltă parte presupune să nu dai doi bani pe ce gândesc alți oameni. Să trimiți o lipie veche înapoi, la bucătărie. Să te săruți franțuzește pe Blackfriars Bridge. O succesiune de gânduri care creștea în intensitate, în timp ce intra în bucătărie, unde, întâmplător, Eileen și Ronnie luau micul dejun. Chiar în acest moment, Jamie a simțit că Tony este lângă el, sufletește, dacă nu și trupește, și și-a dat seama că, indiferent de ce ar crede Eileen și Ronnie (că trebuie salvat sau castrat sau aruncat după gratii), în sinea lor îngheață când îl văd. Atunci s-a simțit într-un fel ca Batman, care, deși părea rău, în realitate era bun.

Așa că a spus:

— 'Neața, Eileen. 'Neața, Ronnie, și le-a zâmbit cu gura până la urechi. Sper că ați dormit bine.

Apoi i-a bătut pe amândoi pe spate și s-a răsucit pe călcâie, iar aerul din bucătărie i-a umflat mantia neagră și a traversat maiestuos sufrageria și holul, în bocancii din piele și codviece-vl asortat, până la toaleta de la parter.

Aceasta părea să funcționeze pe post de mașină a timpului cu rază mică de acțiune, fiindcă imediat ce a tras apa și a ieșit din nou pe hol, s-a trezit în îmbulzeala de la Euston³⁹: Eileen mergea într-o direcție, soră-sa și măică-sa, în cealaltă direcție, Jacob era avion de vânătoare, un biet câine urla și două femei cu părul surprinzător de roșu, pe care nu le cunoștea, stăteau în ușa de la bucătărie, îmbrăcate în uniforme albe.

— Bună, Jamie, spuse Katie și dispăru.

Ray a coborât și a venit la el și i-a șoptit:

— Taică-tău n-a scos nici măcar un piuit azi-noapte.

— Ți mulțumesc, spuse Jamie. O să dau și eu o fugă să-l salut.

— Cum a fost pensiunea? întrebă Ray.

— Nu prea grozavă, spuse Jamie.

— Mi-a zis Katie că ți-au șterpelit papagalii camera, spuse Ray. Am impresia că au stropit-o cu apă sfințită.

Ajuns pe palier, Jamie și-a dat seama că a fost cam zăpăcit și nu a răspuns la gluma lui Ray, părând probabil puțin nepolitic. În fine. Acum taică-său era mai important.

A ciocănit la ușa dormitorului.

— Intră, spuse taică-său. După voce, părea liniștitor de vioi.

Jamie a intrat și l-a găsit așezat pe marginea patului, îmbrăcat din cap până în picioare.

— Ai venit, spuse taică-său. Bine. S-a bătut cu palmele pe genunchi, într-un fel care spunea că este pregătit să acționeze.

— Cum te mai simți? îl întrebă Jamie.

— M-am răzgândit, spuse taică-său.

— în legătură cu ce?

— Chiar nu pot să vin la nuntă.

— Stai așa, spuse Jamie.

— Acum, aş putea să mă cazez la un hotel, spuse taică-său. Dar, sincer să fiu, m-am cam săturat de ele în ultima vreme.

Jamie nu prea ştia ce să îi răspundă. Taică-său arăta şi vorbea ca un om perfect sănătos la cap. Numai că, în mod evident, nu era.

— Mi-este clar că nu pot să iau maşina, fiindcă o să-i trebuiască maică-tii ca să ajungă la starea civilă. Şi dacă aş lua-o pur şi simplu pe jos, de aici, sigur o să mă vadă careva şi o să mă recunoască. Taică-său scoase o hartă Ordnance Survey de sub saltea. Dar ar mai fi maşina ta. Desfăcu harta şi arătă spre Folksworth. Dacă ai putea să mă laşi pe undeva pe-aici, aş apuca-o pe nişte poteci, vreo zece, cincisprezece mile, fără să traversez nici o şosea importantă.

— Aha, spuse Jamie.

— Ar fi bine dacă ai putea să-mi bagi tu în portbagaj impermeabilul, ăla mare, şi un termos cu ceai. Taică-său împături harta Ordnance Survey şi o băgă înapoi sub saltea. Dacă se poate, ar fi buni şi nişte biscuiţi.

— Nişte biscuiţi, spuse Jamie.

— Ceva simplu. Digestivi. O chestie de-asta. Fără prea multă cacao.

— Biscuiţi digestivi.

Taică-său îl luă de mână.

— Îţi mulţumesc. Asta mă face să mă simt mult mai bine.

— Ce mă bucur, spuse Jamie.

— Ai face bine să cobori şi să te amesteci în mulţime, spuse taică-său. Doar nu vrem să dăm de bănuir, nu-i aşa?

— Nu, spuse Jamie.

S-a ridicat în picioare și s-a îndreptat spre ușă. S-a întors un moment. Taică-său se holba pe fereastră, legănându-se de pe un picior pe altul.

Jamie a ieșit pe hol, a închis ușa în urma lui, a alergat până jos, și-a luat telefonul mobil, s-a închis a doua oară în baie și a sunat la cabinetul medical. I s-a făcut legătura la un fel de cameră de gardă care funcționa în timpul weekendului. Le-a explicat că taică-său își pierde mințile. Le-a spus de foarfecă și de nuntă și de planul de evadare și de planșete. I s-a răspuns că în următoarele patruzeci și cinci de minute va sosi un medic la ei acasă.

112

Jean l-a găsit pe Ray în cort, unde supraveghea niște schimbări de ultimă oră în amplasarea invitaților la mese (în dimineața aceea, unul dintre prietenii lor se împiedicase într-un lighean și își spărsese dinții din față).

— Ray? întrebă ea.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Îmi pare rău că te bat la cap, spuse Jean, dar nu știu la cine altcineva aș putea să apelez.

— Nici o problemă, spuse Ray.

— E vorba de George. Mă-ngrijorează. Mi-a spus ceva azi dimineață. Nu părea deloc în apele lui.

— Știu, spuse Ray.

— Știi?

— Mi-a zis Jamie ieri, că nu se simte prea bine. M-a rugat să fiu cu ochii-n patru.

— Mie nu mi-a zis nimic.
— Probabil că n-a vrut să-ți faci griji, spuse Ray. Oricum, a vorbit Jamie cu el, în dimineața asta. Ca să fie sigur. Simțea cum sentimentul de ușurare i se răspândește prin tot corpul.
— Foarte frumos din partea ta.
— Lui Jamie ar trebui să-i mulțumești.
— Ai dreptate, spuse Jean. Asta o să și fac.
I s-a ivit ocazia câteva minute mai târziu, când a dat nas în nas cu Jamie, în hol, în timp ce el ieșea din baia de la parter.
— N-ai de ce, spuse Jamie.
Părea cam distrat.

113

George se ținea de colacul de la vasul de toaletă și ge-
mea.

Jamie plecase de douăzeci de minute. O perioadă mai
mult decât suficientă ca să facă rost de ceai și de biscuiți.
Începea să înțeleagă că fiul lui nu are de gând să îl
ajute.

Se legăna înainte și înapoi, ca urșii polari din grădi-
na aceea zoologică, la care au fost o dată cu copiii. La
Amsterdam. Sau la Madrid, parcă.

Oare îi speria pe oameni? Încercase să vorbească cu
Jean de dimineață, dar ea se repezise să calce o pereche
de pantaloni sau să șteargă pe cineva la fund.

Se mușcă de antebraț, chiar deasupra încheieturii mâi-
nii. Pielea era surprinzător de groasă. A mușcat mai tare.

Dinții au pătruns prin piele și prin altceva. Nu era prea sigur prin ce. S-a auzit ca și cum ar fi mușcat dintr-o țelină. S-a ridicat în picioare.

Se vedea nevoit s-o facă pe cont propriu.

114

Gemenele de ghimbir le goniseră din bucătărie, așa că Sarah și Katie stăteau în picioare, la intrarea în cort, Sarah întorcându-se să sufle fumul de la țigară înspre grădină, ca să nu pângărească atmosfera nupțială.

Un adolescent mătura dușumelele uscate. În vasele amplasate în niște suporturi de fier forjat vălurit erau puse buchete de flori. Un bărbat se ghemuise să verifice alinierea meselor, de parcă s-ar fi pregătit pentru o lovitură deosebit de dificilă la un joc de snooker.

— Și Ray...? întrebă Sarah

— S-a purtat minunat, să știi, spuse Katie.

O femeie scotea tacâmurile dintr-o cutie de plastic și se uita la ele în lumină, înainte să le așeze pe masă.

— îmi cer scuze, spuse Sarah.

— Pentru ce?

— Pentru că am crezut că faci o greșală.

— Deci ai crezut că fac o greșală? spuse Katie.

— Du-te naibii. Mă simt și-așa destul de prost. Ești prietena mea. Voiam doar să fiu sigură. Acum sunt.

Sarah făcu o pauză. E un tip de treabă.

— Este.

— Cred că până și Ed ar putea fi un tip de treabă. Se întoarce ca să arunce o privire de-a lungul peluzei. De

fapt, poate că nu de treabă, de treabă. Dar acceptabil. Mai bun decât bețivul ăla nenorocit pe care l-am cunoscut la tine acasă.

S-a întors și Katie și l-a văzut pe Ed, care se juca de-a avioanele cu Jacob, ținându-l de mâini și învărtindu-l.

— Ia uite, strigă Jacob. Ia uite.

— Ed, țipă Katie, ai grijă.

Ed a aruncat o privire spre ea și s-a panicat ușor și a slăbit strânsoarea și a dat drumul mâinii stângi a lui Jacob, iar acesta a alunecat pe iarba udă, în pantalonii de nuntă marca Rupert Bear.

— Scuze, strigă Ed, ridicându-l pe Jacob de jos, de încheietura mâinii, ca pe un iepure împușcat.

Jacob a țipat și Ed a încercat să îl facă să stea în picioare.

— Ei drăcia dracului, bodogăni Katie, îndreptându-se spre ei și întrebându-se dacă gemenele de ghimbir le-or da voie să folosească mașina de spălat.

Apoi s-a uitat în sus și l-a văzut pe taică-său, care făcea gimnastică în baie, ceea ce i s-a părut ciudat.

115

Dacă ar fi putut, Jamie ar fi stat în dormitor cu taică-său. Așa ar fi fost cel mai bine. Dar din dormitor nu se vedea strada. Iar Jamie nu voia ca doctorul să sosească pe nepusă masă.

Dacă doctorul va reuși să-l pună pe taică-său pe picioare, atunci ceilalți nu vor afla nimic și vor fi liniștiți.

Așa că Jamie s-a proptit la pervazul ferestrei de la sufragerie, prefăcându-se că citește revista Telegraph. Și abia acum începea să se întrebe dacă nu cumva taică-său va sfârși prin a fi internat, lucru la care nu se gândise atunci când dăduse acel telefon.

Doamne, ar fi trebuit să mai spună cuiva despre asta, înainte să se decidă să rezolve lucrurile de capul lui. Numai că nu puteai fi internat decât dacă încercai să te sinucizi, parcă. Sau dacă încercai să ucizi pe cineva. De fapt, cunoștințele lui Jamie în acest domeniu aveau drept sursă, aproape exclusivă, serialele de la televizor. Era întru totul posibil ca doctorul să nu poată face absolut nimic.

Mulți doctori nu sunt buni de nimic, desigur. Nimic nu îți poate submina încrederea în această profesie mai mult decât trei ani petrecuți în compania unor studenți la medicină. Tipul ăla, Markowicz, de exemplu. A fost băgat în ghips până la gât, apoi s-a înecat în propria-i vomă.

Un bărbat a coborât dintr-un Range Rover albastru.

Cu o geantă mică, neagră. Rahat.

Jamie a sărit de pe canapea, a făcut slalom prin hol, până la ușa de la intrare, ca să îl intercepteze înainte să își facă o intrare grandioasă.

— Dumneavoastră sunteți doctorul? Jamie se simțea ca un personaj dintr-un film de doi bani. Du-te și adu-mi prosoapele calde!

— Doctor Anderson. Bărbatul îi întinse mâna. Era unul dintre oamenii aceia lungi, vânjoși, care miros a săpun.

— Este vorba despre tatăl meu, spuse Jamie.

— În regulă, spuse doctorul Anderson.

— Are un fel de cădere nervoasă.

— Poate că ar trebui să mergem și să vorbim cu el.
Doctorul Anderson a dat să traverseze strada. Jamie l-a oprit.

— Înainte să intrăm, trebuie să vă explic ceva. Sora mea se mărită azi.

Doctorul Anderson se trase de nas și spuse:

— Nu trebuie să mai spuneți nimic.

Jamie nu s-a liniștit pe deplin.

Au urcat în dormitorul părinților lui. Din nefericire, taică-său nu mai era acolo. L-a rugat pe doctor să ia loc pe pat și să aștepte.

Jamie verifica sufrageria, când și-a dat seama că mai-că-sa ar putea intra în propriul dormitor și ar găsi un necunoscut așezat pe patul ei. De fapt, ar fi trebuit să îl în-
cuie pe doctorul Anderson în baia de la parter.

Taică-său nu era în casă. A întrebat-o pe Eileen.

Le-a întrebat pe femeile de la firma de catering. L-a întrebat pe cavalerul de onoare, al cărui nume îl uitase. S-a uitat în spatele cortului și, când a revenit, și-a dat seama că a căutat peste tot, ceea ce însemna că taică-său fugise, ceea ce nu era deloc, dar deloc bine și a luat-o la fugă înapoi spre casă, traversând peluza și spunându-și în barbă, destul de tare, „rahat, rahat, rahat, rahat, rahat...” și în drum a intrat în Katie și, cum nu voia să o îngrijoreze, i-a spus primul lucru care i-a trecut prin cap, anume „porumbelul și-a luat zborul”, o replică pe care Tony o folosea din când în când și pe care Jamie nu o înțelesese de fapt niciodată și pe care nici Katie nu o va fi înțeles, dar Jamie era deja pe la jumătatea scărilor. Și a dat buzna în dormitor și doctorul Andersen a sărit de pe pat și a adoptat o postură defensivă, care amintea de luptătorii din forțele speciale.

— A dispărut, spuse Jamie. Nu-l găsesc nicăieri. Și a trebuit să se așeze pe pat și să își bage capul între genunchi, fiindcă îl cam luase cu amețeală.

— Aha, spuse doctorul Anderson.

— M-a rugat să-l duc cu mașina pe un câmp, spuse Jamie. Ca să nu fie nevoit să meargă la nuntă. S-a ridicat, era buimac și și-a băgat din nou capul între genunchi. Aruncând priviri într-o parte și alta, a văzut colțul unui carton roz ieșind de sub saltea. S-a întins și a scos harta Ordnance Survey. Taică-său please fără ea.

— Ce este? întrebă doctorul Anderson.

— Aici voia să ajungă, spuse Jamie, despăturind harta și arătând spre Folksworth. Poate că a luat un taxi. O să plec să-l caut.

Doctorul Anderson a scos o carte mică de vizită din sacou și i-a dat-o lui Jamie.

— N-ar trebui să fac asta. Dar dacă-l găsiți, dați-mi un telefon, bine?

— Mulțumesc. Jamie a strecurat cartea de vizită în buzunarul de la pantaloni. Trebuie să plec.

Pe la jumătatea scărilor, au dat nas în nas cu Ray.

Doctorul Anderson a zâmbit și a spus:

— Eu sunt fotografia.

— Bine, spuse Ray, care părea puțin nedumerit, poate și fiindcă Jamie și fotografia fuseseră sus, împreună. Jamie s-a întors către doctorul Anderson.

— E-n regulă, știe.

— În cazul acesta, sunt medicul, spuse doctorul Anderson.

— Tata a dispărut, spuse Jamie. Plec să-l caut. Îți explic mai încolo. Apoi și-a amintit că era și ziua nunții lui Ray. Îmi pare rău pentru toate astea.

— O să te sun dacă-și face apariția, spuse Ray.

În timp ce se gătea și se întreba pe unde Dumnezeu o umbla George, Jean a auzit soneria de la ușă și, cum era evident că nimeni nu are de gând să răspundă, a pescuit din fundul debaralei pantofii pe care îi ținea de buni, a coborât la parter și a deschis ușa.

— Alan Phillips, spuse bărbatul. Tatăl lui Ray. Soția mea, Barbara. Probabil ești Jean.

— Încântată, spuse Barbara.

Jean i-a poftit înăuntru și le-a luat hainele.

— Mă bucur foarte tare să te cunosc, după atâta timp, spuse Alan. Îmi pare rău că am lăsat-o pe ultimul moment.

Se așteptase la un bărbat mai voinic, la cineva cu mai mult tupeu. Apoi și-a amintit cum Katie a pomenit ceva de o fabrică de ciocolată, o informație care la vremea respectivă i se păruse comică, dar pe care acum o găsea foarte adecvată. Era genul de bărbat pe care ți-l imagineai jucându-se cu trenulețe sau cultivând mușcate.

— Luați loc.

— Ai o casă încântătoare, spuse Barbara, pe un ton care dădea de înțeles că vorbește serios, lucru care lui Jean i s-a părut foarte înduioșător.

Amândoi aveau ceva, un aer formal, iar asta era o ușurare (în momentele ei de restriște, își imaginase... în fine, este mai bine ca unele lucruri să fie date uitării). Pe de altă parte, nu păreau genul de oameni pe care poți să îi lași în plata Domnului în sufragerie și să îți vezi de ale tale.

Unde erau cu toții? George, Jamie, Eileen, Ronnie.

Parcă i-ar fi înghițit pământul.

— Să vă servesc cu niște ceai? întrebă Jean. O spusese ca și cum ar fi vorbit cu domnul Ledger, care asigura buna-funcționare a boilerului. Sau cafea? Ar putea dezgropa filtrul de cafea de pe unde o fi.

— O, spuse Barbara, nu trebuie să te deranjezi pentru noi.

— Nu este nici un deranj, spuse Jean, deși, de fapt, în acest moment îi era cam peste mână.

— Dacă-i așa, o să servim cu plăcere niște cești, spuse Barbara. Lui Alan îi place cu jumătate de linguriță de zahăr. Jean a fost salvată, din nou, de către Ray, care venea de la mașină cu o jucărie mică și galbenă, reprezentând un erou de acțiune.

— Barbara. Tată. A sărutat-o pe Barbara pe obraz și a dat mâna cu taică-său.

— Tocmai mă pregăteam să le fac părinților tăi câte o ceașcă de ceai, spuse Jean.

— Mă ocup eu, zise Ray.

— Foarte frumos din partea ta, spuse Jean, radioasă. Ray a dat să se întoarcă și să o ia spre bucătărie, când l-a întrebat, încet:

— N-ai idee pe unde-o fi George? Doar de curiozitate. Sau Jamie, dacă tot veni vorba.

Ray a făcut o pauză destul de lungă, care a intrigat-o puțin. Tocmai se pregătea să îi răspundă, când, din direcția bucătăriei, și-a făcut apariția Ed, care mușca dintr-o chiflă, iar Ray a spus:

— Ed.

— Bună ziua, domnule și doamnă Phillips, spuse Ed, prin chiflă.

Alan și Barbara s-au ridicat.

— Ed Hobday, spuse Alan. Dumnezeuule. Mai să nu te recunosc.

Când a ajuns la capătul satului, George era deja un pic mai calm.

Traversase cam jumătate din terenul viran de lângă linia de cale ferată, când i-a zărit pe Eileen și pe Ronnie, care se îndreptau spre el. Își treceau câinele peste barieră și era foarte sigur că îl văzuseră. S-a pitit într-o adâncitură, lângă niște tufișuri de păducel, ca să iasă din raza lor vizuală.

Câinele lătra.

Nu putea s-o ia înapoi fără să fie văzut, iar între el și calea ferată se găsea un pâlc de duzi. A simțit o gheară în piept.

Mâna încă îi mai sângera în locul în care se mușcase.

Lătratul s-a intensificat.

S-a culcat la pământ și s-a rostogolit până în șanțul de scurgere, unde iarba se apleca ca să treacă pe sub gard.

Haina i se înverzise. Dacă stă liniștit, s-ar putea să nu îl găsească.

Era plăcut în șanț și surprinzător de comod. Și interesant, fiindcă se găsea în situația de a contempla natura. Ed și-a șters firimiturile de la gură și a dat mâna cu ei.

— Mai gras, dar mai înțelept.

— O, nu, spuse Barbara, doar că te-ai mai împlinit puțin.

Ray i-a pus mâna pe umăr lui Jean și i-a zis încet:

— Hai cu mine în bucătărie.

de la o distanță atât de mică, lucru pe care nu îl mai făcuse din copilărie. În imediata lui apropiere existau probabil vreo patruzeci sau cincizeci de specii de plante. Și nu știa numele nici uneia dintre ele. Doar al urzicilor. În cazul în care erau urzici. Și al hasmațuchiului. În cazul în care era hasmațuchi.

În urmă cu șase ani, Katie îi dăduse un tichet-cadou pentru cărți⁴⁰ de Crăciun (o găselniță leneșă, dar mai bună decât porcăriile de pahare de vin suedeze, pe care le atârnavă în jurul gâtului pe o sfoară). Îl folosisese ca să cumpere Cartea florei și a faunei britanice de la Reader's Digest, cu intenția de a învăța măcar numele de arbori. Singura informație din carte pe care și-o mai amintea era cea despre colonia de canguri care trăia în libertate în Cotswolds.

I-a dat prin cap că nu trebuie să meargă nicăieri ca să scape de nuntă. Într-adevăr, mersul n-ar fi făcut decât să atragă atenția asupra lui. Cel mai bine ar fi fost să zacă pur și simplu aici sau mai încolo, între arbuști. Și să iasă din nou la iveală la noapte.

Apoi a auzit-o pe Eileen spunând „George...?” și a crezut că, dacă nu se mișcă, o să își ia tălpășița.

Dar nu a plecat. L-a strigat din nou, apoi, fiindcă nu a primit nici un răspuns, a țipat:

— Ronnie. Vino-ncoa.

George s-a rostogolit, ca să îi dovedească că este în viață.

Eileen l-a întrebat ce i s-a întâmplat. I-a explicat că a ieșit la plimbare și că și-a scrântit glezna.

Ronnie l-a ajutat să se ridice în picioare și George s-a prefăcut că șchioapătă și timp de câteva minute a fost

suportabil, fiindcă, deși statul în șanț avusese un efect calmant asupra lui, ideea de a petrece următoarele zece ore singur nu avea. De fapt, se simțea chiar ușurat să se găsească iar în compania altor ființe umane.

Dar Eileen și Ronnie îl duceau înapoi spre casă și nu era bine și, pe măsură ce se apropiau, se simțea de parcă cineva i-ar fi pus un sac de gunoi în cap.

Când au ajuns la șosea, mai s-o rupă la fugă. Nu îi păsa dacă labradorul era dresat să atace. Nu îi păsa că s-ar face de râs dacă s-ar juca de-a leapșa cu Ronnie prin sat (o întrecere pe care, mai mult ca sigur, ar fi câștigat-o; îi curgea atât de multă adrenalină prin vene, că ar fi putut să întreacă chiar și o zebură). Era pur și simplu singura opțiune care îi mai rămăsese.

Ba nu, nu era adevărat.

Mai exista una, atât de simplă, că nu îi venea să creadă că nu se gândise la ea. O să ia niște valium. Imediat ce va ajunge acasă, o să ia toate pastilele de Valium.

Dar dacă i-o fi aruncat cineva flaconul? Dacă cineva i-a aruncat pastilele în toaletă și a tras apa după ele? Sau le-a ascuns, ca să nu fie la îndemâna copiilor?

A luat-o la sănătoasa.

— George, strigă Ronnie. Glezna ta.

Habar nu avea despre ce vorbește Ronnie.

118

Când Jean a intrat în bucătărie, Ray s-a întors spre ea și a spus:

— Avem o mică problemă.

— Ce fel de problemă? a întrebat Jean.

— Cu George, spuse Ray.

— Of, Doamne. A trebuit să se așeze foarte repede. Ce și-o mai fi făcut acum?

— Mă tem c-a dispărut, spuse Ray.

O să leșine. În fața angajaților de la firma de catering.

În fața lui Ray. A tras adânc aer în piept și capul lui George a trecut fulgerător prin fața ferestrei, ca un fel de arătare supranaturală. Oare și-o pierde mințile?

Ușa de la bucătărie s-a dat de perete și George a dat buzna înăuntru. Jean a scâncit, dar George nu i-a dat absolut nici o atenție, traversând holul în viteză și luând-o în sus pe scări.

Jean și Ray s-au uitat unul la altul, timp de câteva secunde.

L-a auzit pe Ed spunând:

— Cred că era tatăl lui Katie.

Ray a spus:

— Mă duc să văd ce-are de gând.

Jean a mai stat jos un minut sau două, încercând să își păstreze sângele rece. Apoi ușa s-a dat de perete a doua oară și au apărut Eileen și Ronnie și afurisitul lor de labrador și ea tocmai se gândea că mai bine ar fi aflat că George este mort decât să tragă o spaimă soră cu moartea din cauza lui, așa că i-a sărit țandăra și a spus ceva nu prea diplomat:

— Scoateți nenorocitul ăla de câine din bucătăria mea.

119

Katie s-a apucat să se fardeze și a lăsat-o pe Sarah să negocieze cu Jacob.

— Mă tem că trebuie să vii.

— Vreau să stau aici, spuse Jacob.

— O să rămâi singur, zise Sarah.

■— Vreau să stau aici.

Încă nu era o criză, doar o încercare de a i se acorda atenție. Dar trebuiau să îi pună capăt înainte să ia proporții. Și probabil că Sarah avea mai multe șanse decât Katie. Cantitate necunoscută. Riscuri mai mici.

— Vreau acasă, spuse Jacob.

— O să fie o petrecere, spuse Sarah. O să mâncăm tort. O să stăm doar câteva ore.

Câteva ore? Sarah nu era la curent cu viziunea copiilor asupra lumii și cu felul în care măsoară ei timpul. Jacob era, în mare, incapabil să facă vreo distincție între săptămâna trecută și dispariția dinozaurilor.

— Vreau un biscuit.

— Jacob... Sarah i-a luat mâna și a mângâiat-o. Dacă i-ar fi făcut ea așa, ar fi mușcat-o imediat. Știu că n-ai jucăriile cu tine și nici casetele video și nici prietenii tăi. Și mai știu că toată lumea este ocupată și nu se poate juca acum cu tine...

— Te urăsc, spuse Jacob.

— Ba nu mă urăști, spuse Sarah.

— Ba da, spuse Jacob.

— Ba nu, spuse Sarah.

— Ba da, spuse Jacob.

— Ba nu, spuse Sarah, care părea să fi ajuns la fundul sacului cu replici.

Din fericire, atenția lui Jacob a fost distrasă de intrarea lui Ray, care s-a aruncat pe pat.

— Gordon Bennett41.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Katie.
— Nu cred că vrei să știi.
— Spune-mi, răspunse Katie. Să mă mai distrez și eu un pic.
— Nu știi dacă intră la categoria distracție, spuse Ray, pe un ton îngrijorător de sumbru.
— Poate că ar trebui să-mi spui mai târziu, spuse Katie. Când nu vor fi anumite persoane de față.
Sarah ah s-a ridicat în picioare:
— Fii atent, tinere. O să ne jucăm de-a v-ați ascunse-lea. Dacă fugi și te ascunzi cinci minute și nu te găsesc, îți dau douăzeci de bani.
Jacob a ieșit din cameră aproape instantaneu. Evident, Sarah știa mai multe despre păcălirea unui copil decât crezuse Katie.
— Deci? întrebă Katie.
— Cred că mai devreme sau mai târziu tot o să aflu, spuse Ray, ridicându-se în fund.
— Ce să aflu?
— Taică-tău a luat-o razna.
— Razna? Katie se opri din fardat.
— A cam pierdut șirul. Știi, ca ultima oară când am fost aici. E cam agitat din cauza nunții, bănuiesc. Jamie a chemat un doctor...
— Un doctor...? Mentea lui Katie lucra febril.
— Dar, când a ajuns, taică-tău dispăruse. Așa că Jamie a plecat să-l caute.
— Și unde e tata acum? În acest punct, Katie a cam pierdut și ea șirul.
— A, s-a întors. Zicea că a plecat să se plimbe și că a dat nas în nas cu Eileen și cu Ronnie. O fi adevărat. Dar eram în bucătărie când s-a întors și avea o viteză Mach 3.

— E bine? întrebă Katie.
— Pare bine. I-a dat doctorul niște valium.
— Sper să nu ia vreo supradoză sau ceva...
— Nu prea cred, spuse Ray. A luat vreo două pastile.
Părea fericit să țină flaconul în mână, atât.
— Doamne, spuse Katie și trase adânc aer în piept, de câteva ori, așteptând să i se domolească bătăile inimii.
Mie de ce nu mi-ați zis?
— Jamie n-a vrut să-ți faci griji.
— Ar trebui să mă duc să vorbesc cu el.
— Stai aici. Ray se ridică în picioare, veni spre ea și îngenunche în fața ei. Probabil că cel mai bine ar fi să te faci că nu știi nimic.
Katie îl luă de mână. Nu știa dacă să râdă sau să plângă-
— Doamne. Asta ar trebui să fie ziua nunții noastre.
Atunci Ray a spus ceva înțelept. Care a luat-o prin surprindere.
— Noi nu suntem decât omuleții din vârful tortului.
Nunțile sunt pentru rude și prieteni. Tu și cu mine, noi avem tot restul vieții împreună.
Lui Katie i-au dat lacrimile.
Și Ray a spus:
— La naiba. Jamie. încă îl caută pe taică-tău. Ai numărul lui de mobil?

120

După ce George a ajuns în dormitor, valul de ușurare care l-a cuprins a fost atât de mare, încât a simțit cum gheara din intestine își slăbește puțin strânsoarea.

Apoi, destul de brusc, a uitat unde ascunsese valiumul și nivelul de panică a crescut, luându-l pe sus ca o viitură vâscoasă și rece și iute și a trebuit să lupte ca să respire în continuare.

Știa că știe unde este flaconul. Sau, mai degrabă, știa că știuse unde era acum zece minute, altfel cum ar fi uitat? Și știa că este într-un loc la mintea cocoșului. Totul se reducea la depistarea căsuței din capul lui, în care depozitase informația. Dar, în capul lui, totul era cu fundul în sus și se zgâlțâia violent și conținutul altor căsuțe dădea pe dinafară și îi obstrucționa calea.

Stătea în picioare, cu fața la fereastră, un pic ghemuit, ca să respire mai ușor.

Sub pat...? Nu. în șifonier...? Nu. în spatele oglinzii...?

Flaconul era în baie. Nici măcar nu îl ascunsese. De ce l-ar fi ascuns? Nu avea nici un motiv să o facă.

A alergat până în baie, gheara din intenstine slăbindu-și din nou, treptat, strânsoarea. A deschis dulăpiorul. Era pe raftul de sus, în spatele plasturilor și al aței dentare.

A învârtit capacul și a continuat să învârtă și a simțit cum panica se întoarce, până și-a amintit că are un mecanism special creat ca să nu îl poată deschide copiii și că trebuie să îl desfacă prin apăsare. A apăsat și a învârtit și aproape l-a scăpat din mână când l-a văzut pe Ray în oglindă, în spatele lui, la mică distanță, de fapt în dormitor, spunând:

— George? Ești bine? Am ciocănit, dar nu m-ai auzit.

George s-a pregătit să dea pe gât tot conținutul flaconului și să îl înghită hulpav, în cazul în care Ray ar fi încercat să îl oprească.

— George? spuse Ray.
— Ce?
— Ești bine?
— Minunat. Foarte bine, spuse George.
— Păreai cam agitat când ai trecut în fugă prin bucătărie.
— Chiar așa? George simțea nevoia disperată să ia pastilele.
— Și Jamie și-a făcut griji pentru tine.
George a scuturat tacticos două pastile în podul palmei și le-a înghițit nonșalant. Ca pe niște alune la o petrecere.
— Zicea că nu prea erai în apele tale.
— Valium, spuse George. Mi le-a dat doctorul. Mă ajută să fiu puțin mai calm.
— Mă bucur, spuse Ray. Deci nu mai ai de gând să faci altă plimbare? Pe ziua de azi, adică. Înainte de nuntă.
— Nu, spuse George și râse forțat. Oare acest schimb trebuia să fie amuzant? Nu era sigur. Îmi pare rău dacă v-am făcut probleme.
— Nici o problemă, spuse Ray.
— Precis vin la nuntă, spuse George. Simțea nevoia presantă de a sta pe toaletă.
— Mă bucur, spuse Ray. Asta e bine. Păi, atunci, cred că-ai fi cazul să mă înțolesc și eu.
— Îți mulțumesc, spuse George.
Ray a plecat și George a zăvorât ușa, și-a lăsat pantalonii în vine și s-a așezat pe toaletă și s-a ușurat, apoi a înghițit cele șase pastile rămase, dându-le pe gât cu niște apă ușor cam neplăcută la gust, din paharul pentru periutele de dinți, fără să mai stea să se gândească la depunerile de pe fund.

Jean i-a cerut scuze lui Eileen pentru ieșirea ei, iar aceasta i-a spus:

— Te iert, într-un fel care a făcut-o pe Jean să își muște limba, ca să nu îi zică din nou vreo două.

— Sper din tot sufletul ca George să fie bine, spuse Ronnie.

Și Jean și-a dat seama că a fost vina ei. George stătea pe pat, cu o înfățișare groaznică, simțind nevoia să vorbească cu ea, dar Katie și-a băgat capul pe ușă și ea a fost luată pe sus de valul pregătirilor și nu s-a mai întors să îl întrebe ce îl frământă.

— O să cobor din nou în câteva minute, spuse ea și o luă spre etaj, trecând prin fața ușii de la sufragerie și zâmbindu-le politicoșii lui Ed și lui Alan și Barbarei.

I s-a părut că nu li se servise ceaiul.

În fine, avea lucruri mai importante de făcut.

Când a ajuns în dormitor, l-a găsit pe George stând pe pat, trăgându-și șosetele. S-a așezat lângă el.

— Îmi pare rău, George.

— Pentru ce?

— Fiindcă am plecat în pripă de dimineață.

— Aveai treabă, spuse George.

— Cum te mai simți acum?

— Mult mai bine, spuse George.

Chiar părea a fi totul în regulă. Poate că Ray exagerează.

— Mâna ta?

— A, da. George și-a ridicat mâna. Avea o rană mare la încheietură. Cred că mi-am prins-o în gardul ăla de sârmă ghimpată.

La prima vedere, părea o mușcătură. Sigur nu-l atacase câinele?

— Stai să te pansez, să nu-ți dai sânge pe tine.

S-a dus la baie și a luat cutiuța verde cu trusa de prim-ajutor și l-a bandajat, iar el a stat răbdător pe pat. Ar fi vrut să aibă mai des ocazia să facă asta. Să dea o mână de ajutor într-un mod concret.

A lipit al doilea platură, ca să țină micul bandaj la locul lui.

— Gata.

— Ți mulțumesc. George și-a pus mâinile în ale ei.

Ea i le-a strâns ușor.

— Îmi pare rău că n-am fost de prea mare ajutor.

— N-ai fost? Întrebă George.

— Știu că nu te-ai simțit bine, spuse Jean. Și știu că... uneori nu prea bag de seamă. Și asta nu e bine. Doar că... mi-e greu.

— Păi, nu trebuie să-ți mai faci griji din cauza mea, spuse George.

— Ce vrei să spui? Întrebă Jean.

— Vreau să spun că nu trebuie să-ți mai faci griji din cauza mea pe ziua de azi, spuse George. Mă simt mult mai fericit acum.

— Mă bucur, spuse Jean.

Și era adevărat. Chiar părea foarte relaxat, cum nu îl mai văzuse de mult.

— Dar dacă o să ți se facă iar rău, o să-mi spui, nu-i așa?

— O să fie bine.

— Vorbesc serios, spuse Jean. Doar un cuvânt să-mi spui și las totul baltă. Pe cuvânt.

— Ți mulțumesc, spuse George.

Au stat așa câteva secunde, apoi a început să sune un telefon.

— Nu e telefonul nostru, nu-i așa? întrebă George.

Nu era.

— Stai așa. Jean se ridică și ieși pe hol. Zgomotul venea de la un telefon mobil care zăcea pe pervazul feres-trei.

A apăsă pe butonașul verde și a dus telefonul la ureche.

— Alo?

— Jamie? a spus o voce de bărbat. Îmi cer scuze. Cred c-am greșit numărul.

— Ray? spuse Jean.

— Jean? zise Ray.

— Da, spuse Jean. Tu ești, Ray?

— Unde ești? întrebă Ray.

— Pe hol, răspuse Jean, nedumerită.

— Încercam să-l sun pe Jamie, spuse Ray.

— Nu este aici, zise Jean, căreia nu îi plăceau telefoanele mobile.

— Îmi cer scuze, spuse Ray și închise.

A aruncat o privire spre ceasul de la mână. Urmau să plece în douăzeci de minute. Trebuia să îl pregătească pe George, apoi să sune adunarea.

A pus telefonul înapoi la locul lui și a deschis garderoba de pe hol, ca să își caute eșarfa și mai să facă un atac de cord când a văzut-o pe Sarah, care se uita la ea printre paltoane.

— De-a v-ați ascunselea, spuse Sarah.

122

Katie i-a spus maica-sii ca Jamie îl cauta în continuare pe taica-sau. Maica-sa a intrat în panica. Katie

i-a dat asigurări că Jamie știe unde este oficiul stării civile. Poate că se îndreaptă într-acolo chiar în acest moment. Maică-sii i-a trecut atacul de panică.

Stăteau cu toții în picioare, în fața casei. Aerul era plin de miros de aftershave, de parfum, de fum de la țigara unchiului Doug și de naftalină de la hainele de duminică. Era trist sau amuzant că Jamie pierdea nunta? Nu putea să spună.

Sarah și Jacob stăteau unul lângă altul pe gardul de piatră. Nu îi descoperise ascunzătoarea, dar îi dăduse totuși cei douăzeci de bani. Dacă Jacob ar fi fost mai mare, Katie ar fi zis că Sarah i-a căzut cu tronc.

— Resturi de la fundul unui câine, spuse Sarah.

— Caca de cal, spuse Jacob, râzând ca nebunul.

— Resturi de la fundul unui câine și o oală mare cu pipi de babă, spuse Sarah.

Katie se îndreaptă spre taică-său.

— Ce mai faci?

A încercat să îi pună întrebarea pe un ton cât mai neutru, ca să nu își dea seama cât de mult știe ea.

S-a întors și i-a luat mâinile într-ale lui și s-a uitat în ochii ei și ei i s-a părut că are lacrimi în ochi. A spus:

— Frumoasa și minunata mea fată, și i-au dat și ei lacrimile și s-au îmbrățișat scurt, lucru pe care nu îl mai făcuseră de multă vreme.

Apoi maică-sa s-a uitat la ceas și a renunțat în mod oficial să mai aștepte întoarcerea fiului ei și astfel atmosfera s-a detensionat și toată lumea s-a scurs spre mașini.

Jamie ar cam fi trebuit să se întoarcă acasă. Dar la ce bun? Nunta nu putea să aibă loc fără taică-său. Nu avea la ce să întârzie.

Stătea pe o cărare noroioasă din Wasingley, după ce alergase cu limba scoasă, ca un bezmetic, de-a lungul tuturor potecilor de la sud de Folksworth. Avea pantalonii plini de noroi, își prinsese mâneca de la sacou în niște sârmă ghimpată și se simțea ca un rahat.

El era cel căruia i se destăinuise taică-său. El era cel care nu reușise să îl oprească să facă exact ceea ce spusese că are de gând să facă. El era cel din cauza căruia nunta soră-sii se dusese dracu'.

Își dădea seama, acum, ce idee tâmpită avusese, să vină să-l caute pe taică-său în felul acesta. Nu avea cum să ghicească în ce direcție o luase.

Va trebui să le explice tuturor ce se întâmplase. Va trebui să anunțe poliția. Va trebui să își ceară scuze. Și-a croit drum până la mașină, a pus o pungă de plastic pe scaunul șoferului și a luat-o spre casă.

Imediat ce a ajuns, a știut că s-a întâmplat ceva. Nu se mai vedea nici o mașină. A parcat și s-a îndreptat spre ușa din față. Era încuiată. A sunat la ușă. Nici un răspuns. S-a uitat pe geam. Casa era goală.

Poate că Ray le-a spus ce s-a întâmplat. Poate plecaseră cu toții să îl caute pe taică-său. Poate îl găsiseră. Poate că erau cu toții la spital.

A încercat să nu se gândească la asta.

Își pierduse telefonul mobil. Trebuia să intre în casă. Fie și numai pentru a pune mâna pe un telefon și pe niște pantaloni uscați. A încercat poarta laterală. Câinele lui Eileen și

al lui Ronnie se zvârcolea pe partea cealaltă, lătrând și răcâirtă lemnul cu ghearele. A apăsă pe clanță. Era încuiată. În fine, pantalonii erau deja distruși...

S-a sprijinit cu o mână de cutia poștală, și-a băgat piciorul într-o canelură din gardul de piatră și s-a ridicat. Nu mai sărise gardul de o grămadă de ani și i-au trebuit trei încercări, dar într-un final s-a trezit călare pe poartă, într-o poziție incomodă.

Se uita în jos, pe cealaltă parte, întrebându-se cum ar putea amortiza căderea lungă și cum să îl potolească pe turbatul de câine, când a auzit pe cineva spunând:

— Pot să vă ajut cu ceva?

A întors capul și s-a uitat în jos, la un bărbat în vârstă, pe care îl știa din vedere. Bărbatul purta o jachetă din lână de Shetland⁴², iar în mână ținea niște foarfece de grădină.

— Sunt bine, mulțumesc, spuse Jamie, deși, din cauza prezenței lui în vârful porții, câinele înnebunise de-a binelea.

— Tu ești, Jamie? întrebă bărbatul cu foarfecă.

— Eu sunt, spuse Jamie. Începea să îl doară între picioare.

— Îmi pare rău, spuse bărbatul, nu te-am recunoscut. Nu te-am mai văzut de mult. De când erai adolescent. Eu sunt Derek West, de peste drum.

— Aha, spuse Jamie. Trebuia să își ia inima în dinți și să încerce, cu riscul de a-și scrânti glezna, cu riscul de a strivi câinele mătușii lui sau de a fi mâncat de viu. Și-a mutat puțin centrul de greutate.

— N-ar trebui să fii la nuntă? întrebă bărbatul.

— Ba da, spuse Jamie. Individul era, clar, bătut în cap.

— Au plecat de vreo cinci minute.

— Ce?

— Au plecat de vreo cinci minute.

Lui Jamie i-au trebuit câteva secunde ca să proceseze informația.

— Și se îndreptau spre oficiul stării civile?

— Păi unde altundeva să se fi dus?

Adevărul începea să iasă la lumină.

— Era și tata?

— Așa cred.

— Dar l-ați văzut cu ochii dumneavoastră?

— N-am strigat catalogul, cum s-ar spune. Nu. Stai așa. Ba l-am văzut. Fiindcă îmi amintesc că se cam împleticea pe trotuar. Și maică-ta l-a convins să se urce în dreapta șoferului, ca să conducă ea mașina. Un lucru pe care l-am observat pentru că înainte, ori de câte ori plecau împreună cu mașina, aproape de fiecare dată conducea taică-tău. Ceea ce m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva i s-a întâmplat ceva. Are vreo problemă?

— Rahat! spuse Jamie.

O exclamație care i-a închis gura domnului West.

Și-a mutat din nou centrul de greutate, pe cealaltă parte, și a sărit jos, sfâșiindu-și a doua oară sacoul. A rupt-o la fugă spre mașină, i-au căzut cheile, a cules cheile de jos, s-a urcat în mașină și a demarat în trombă.

124

Jean se simțea îngrozitor.

Jamie fusese ultima picătură. Cea care umpluse paharul. George. Eileen și Ronnie. Alan și Barbara. Era ziua

nunții lui Katie. Ar fi trebuit să fie o zi deosebită. Ar fi trebuit să meargă ca pe roate. Ar fi trebuit să fie plină de romantism.

Apoi, în mașină, s-a întâmplat ceva.

Pe autostradă, pe cele două benzi din sensul lor de mers, se făceau niște reparații și, pentru că traficul fusese redirecționat sub formă de pâlnie, pe o singură bandă, au ajuns într-un punct mort. George s-a întors spre ea și a spus:

— Mă tem că n-am fost un soț din cale-afară de bun.

— Vorbești prostii, spuse Jean.

George se uita drept înainte, prin parbriz. Pe geam erau picături fine de ploaie.

— Sunt o persoană mai rece. Cam rigidă. Și așa am fost mereu. Acum îmi dau seama.

Nu îl mai auzise vorbind așa. Oare își pierdea din nou mințile? Habar nu avea ce să creadă.

A pornit ștergătoarele.

— Și îmi dau seama că această răceală, această rigiditate au stat la originea multora dintre problemele mele recente. George îndepărta niște scame de pe ușa torpedoului.

În fața lor, coloana începea să se pună în mișcare. Jean a băgat mașina în viteză și a demarat.

George și-a pus mâna peste ale ei. Lucru care îngreuna schimbarea treptelor de viteză.

— Te iubesc, spuse George.

De mult timp nu își mai spusese ră acest cuvânt. Avea un nod în gât.

A întors capul într-o parte și a văzut că George se uită la ea și zâmbește.

— Ți-am dat mari bătaii de cap în ultima vreme.

— Nu trebuie să-ți ceri scuze, spuse Jean.

— Dar o să mă schimb, spuse George. Am obosit să-mi fie frică. Am obosit să mă simt singur. I-a pus mâna pe coapsă, s-a lăsat pe spate și a închis ochii.

Iar ea și-a dat seama că aventura ei se apropie de sfârșit. Că s-ar putea ca ea și David să nu mai facă niciodată dragoste. Dar era în regulă.

Viața ei cu George nu era o viață incitantă. Dar oare viața ei cu David nu ar fi apucat-o, în cele din urmă, pe același drum?

Poate că secretul consta în a nu mai umbla după cai verzi pe pereți. Poate că secretul consta în a scoate ce-i mai bun din ceea ce ai. Măcar dacă ea și George ar vorbi ceva mai mult. Dacă ar pleca ceva mai des în vacanță...

Ploaia se opri. Jean a oprit ștergătoarele, iar pe partea dreaptă și-a făcut apariția oficiul stării civile.

A pornit indicatorul și a tras mașina în parcare.

125

George se simțea cât se poate de bine.

Au parcat mașina și au pornit-o pe jos, spre arcada de piatră din spatele oficiului stării civile, unde toată lumea se aduna să facă fotografii.

— Hai, tată. Katie l-a luat de braț și l-a condus pe potecuță.

Era tatăl lui Katie. Era plăcut să fii tatăl lui Katie.

Își dădea fiica de soție. Tot un sentiment plăcut. Fiindcă o dădea unui bărbat bun. O dădea de soție. Ce expresie ciudată mai era și asta. Cam depășită. O împărtășea. Ar

fi fost un cuvânt mai potrivit. Deși și acesta suna cam aiurea.

Dar unde era Jamie?

A întrebat-o pe Katie.

— Te caută pe tine, spuse Katie, afișând un zâmbet cam greu de interpretat.

De ce îl căuta Jamie? Tocmai se pregătea să întrebe, când fotograful a mutat-o pe Katie în față, iar ea a început să vorbească cu Ray. George și-a pus în gând să nu uite s-o întrebe din nou, ceva mai târziu.

Fotograful semăna foarte tare cu cavalerul de onoare al lui Ray. Cum l-o chema, că iar a uitat? Poate era chiar cavalerul de onoare al lui Ray. Poate că nici nu antamaseră un fotograf.

— Haideți, oameni buni, spuse fotograful. Dacă se poate, să nu părem așa plouați.

Avea un aparat foarte mic. Probabil că nici nu era fotograf de-adevăratelea.

Ed. Așa îl chema.

George a zâmbit.

Ed a făcut patru fotografii, apoi i-a rugat pe Katie și pe Ray să se așeze în fața arcadei.

În timp ce se dădeau într-o parte, bărbatul care stătea lângă George s-a prezentat. George a dat mâna cu el. Bărbatul și-a cerut scuza că nu s-a prezentat mai devreme. George i-a spus că nu face nimic. Bărbatul i-a prezentat-o pe soția lui. George a dat mâna cu ea. Păreau niște oameni foarte de treabă.

Din oficiul stării civile și-a făcut apariția o femeie. La început, George a crezut că este o însoțitoare de bord.

— Dacă doriți, puteți să poftiți înăuntru...

George le-a cedat trecerea doamnelor, apoi a pășit în oficiul stării civile împreună cu bărbatul.

Era posibil ca perechea cea de treabă să fie părinții lui Ray. Asta ar explica de ce au stat cu toții în grup, ca să li se facă fotografii. După ce vor lua loc înăuntru, o va întreba pe Jean dacă așa este.

126

Se aflau pe la jumătatea drumului spre oficiul stării civile, când Katie a aruncat o privire pe geam și a văzut un boschetar care urina pe peretele unei stații de autobuz de pe Thorpe Road, o imagine pe care nu o vedeai foarte des și care i s-a părut a fi un semn de la Dumnezeu, care, era limpede, a) avea simțul umorului și b) îi dădea dreptate lui Ray. Așteaptă-te ca lucrurile să se desfășoare cu demnitate și operativitate și se va găsi careva să dea cu bătă-n baltă. Mai bine să fie împreună și peste douăzeci de ani și să facă haz de necaz, decât să meargă totul ca pe roate și să se despartă peste douăsprezece luni.

Săracul Jamie. Măcar va avea ce să povestească.

Poate ar trebui să îi facă o vizită acasă, după întorcerea de la Barcelona. Să repete ceremonia. Să ia niște confetti. Jacob ar fi încântat.

Burnița improșcase parbrizul. Ce mai conta. Zăpadă, grindină, ploaie torențială. Acum înțelegea și ea. Te căsătorești în ciuda nunții tale, nu datorită ei. S-a uitat la Ray și el a zâmbit larg, fără să își ia ochii de la drum.

Și în următoarele câteva minute parcă au plutit într-un balon mic, izolat cu totul de lumea umedă din jurul lor. Apoi la orizont s-a conturat oficiul stării civile și au trecut de poartă și i s-a părut că mulțimea de

invitați arată ca o adunătură de pești exotici pe fundalul zidului de cărămizi bej al clădirii.

Au oprit mașina în parcare și au ieșit și burnița se oprise și maică-sa și taică-său se dădeau jos din mașina parcată lângă a lor. Și taică-său se uita atât de concentrat în gol, în sus, încât Katie a ridicat și ea privirea, așteptându-se să vadă un balon cu aer cald sau un stol de păsări, dar pe cer nu se vedea absolut nimic.

Maică-sa l-a luat pe taică-său de cot și l-a condus spre arcada de piatră din spatele clădirii.

Sarah cânta „Sanie cu zurgălăi, Batman duhnește, Robin se ouă” și îl legăna pe Jacob pe deasupra unei băltoace. „Batmobilul nu mai are o roată și Jokerul și-a rupt piciorul.”

Ray a luat-o de braț și i-au urmat pe maică-sa și pe taică-său și au fost reperați de unchiul Douglas, care fuma la adăpost de vânt, și toată lumea a izbucnit în urale zgomotoase.

Au ajuns la arcadă și Sandra a dat fuga să o îmbrățișeze, apoi a îmbrățișat-o și Mona, iar unchiul Doug, care își ținea țigara la depărtare, i-a spus „Ești sigură de asta, fetițo?” și ea a dat să îi servească o replică usturătoare (unchiul Doug era un tip cam libidinos), dar și-a dat seama că i-a spus-o din suflet, așa că nu i-a mai zis nimic.

Mona îl monopolizase deja pe Ray pentru un interogatoriu rapid, având în vedere că era prima oară când se vedeau, iar în mulțime s-a format un coridor și a văzut-o pe Jenny, care era într-un scaun cu rotile, șocant de-a binelea, și Katie s-a aplecat și a îmbrățișat-o și Jenny a spus „O mică recidivă. îmi pare rău”, iar Katie a realizat brusc de ce avusese nevoie de al doilea bilet și Jenny a spus „El este Guy”, iar Katie a dat mâna cu tânărul care stătea în spatele scaunului cu rotile și a sperat că

este vorba despre o relație adevărată, fiindcă ar fi fost ceva extraordinar, dar nu era momentul potrivit pentru astfel de întrebări.

Apoi Ed i-a luat pe sus ca să le facă fotografii și Katie s-a postat lângă Ray, cu fața la toți invitații, și s-a simțit ca și cum ar fi fost în fața unui rug, cu toată căldura aceea care era direcționată spre ei, deși Eileen și Ronnie aveau niște fețe cam acre, probabil din cauza faptului că nunta nu avea loc într-o biserică și că ceilalți invitați se simțeau bine.

Apoi a apărut ofițerul stării civile, care purta un costum bleumarin cam demodat și o lavalieră de sifon, dintr-acelea căzute în dizgrație la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, și li s-a permis accesul în clădirea care semăna puțin cu cabinetul medicului ei de familie de la Londra. Totul vopsit în crem, o mulțime de pliante informative și mochete rezistente de birou. Dar mai era și o vază mare, plină cu flori și ofițerul era chiar foarte bine dispus și a spus:

— Îi rog pe mireasă și pe mire să vină cu mine, iar pe invitați, să o urmeze pe colega mea...

Ofițerul stării civile le-a prezentat pe scurt etapele ceremoniei. Apoi au ascultat bucata aceea din concertul pentru vioară de Bach și i s-a părut că sună ca o melodie din coloana sonoră a unui film. O trăsură, o căsoaie, niște țeale. Ce porcărie, s-a gândit Katie, ar fi trebuit să meargă pe mâna lui James Brown, de la un cap la altul. Dar acum era prea târziu.

Au făcut câțiva pași până la sala cea mare din capăt și au așteptat la ușă, până a intrat ofițerul stării civile și le-a spus invitaților:

— Vă rog să vă ridicați cu toții, ca să îi întâmpinați pe mireasă și pe mire, iar ei au intrat în încăperea în care

avea loc ceremonia și totul era foarte curat și foarte roz, datorită draperiilor de catifea. Maică-sa i-a zâmbit. Și Katie i-a zâmbit și ea. Iar taică-său părea cufundat în studierea unui bilet vechi, pe care îl găsisese în buzunar.

Maică-sa i-a zâmbit, din nou, iar Katie i-a zâmbit și ea și, în timp ce înaintau, a văzut pe masă o pernuță de mătase cu tivul făcut din diamante false, prinse pe niște ciucuri mici. Pentru verighete, probabil.

— Vă rog să vă așezați, spuse ofițerul.

Toată lumea a luat loc.

— Bună ziua, doamnelor și domnilor, spuse ofițerul.

Aș vrea să încep prin a vă ura tuturor bun venit astăzi, aici, la Oficiul Stării Civile din Peterborough, cu ocazia căsătoriei lui Katie și a lui Ray. Ziua de astăzi marchează un nou început în viața lor împreună...

Când Sarah a început să citească, Katie a închis ochii și s-a apucat să fredoneze ceva în gând, ca să nu fie nevoită să asculte („Un prieten este răspunsul la nevoile tale. El este câmpul pe care îl semeni cu dragoste și pe care îl culegi cu recunoștință. „43). Se întreba dacă nu ar putea să facă un tort de nuntă micuț pentru a doua ceremonie, cea din bucătăria lui Jamie. Curmale și nuci înăuntru. Un mic Barman de zahăr în vârf, pentru Jacob.

— „Fiindcă în boabele de rouă ale lucrurilor mărunte, inima se trezește la viață și se simte învigorată."44

Sarah s-a așezat și ofițerul stării civile s-a ridicat și a spus:

— Intră în obligațiile mele să vă informez că această instituție, în care ne-am adunat cu toții astăzi, întrunește toate obligațiile legale pentru celebrarea căsătoriilor.

Vă aflați aici ca să fiți martorii unirii prin căsătorie a lui Ray Peter Jonathon Phillips și Katie Margaret Hali. Ori-care dintre persoanele prezente, care cunoaște vreun impediment legal în calea unirii prin căsătorie a acestor două persoane, este chemată să îl declare acum.

Și ceva s-a întâmplat în inima lui Katie, care și-a dat seama că nu este vorba numai despre uniunea dintre doi oameni, nici măcar dintre două familii. Se simțea de parcă s-ar fi unit cu toți cei care se căsătoriseră înaintea ei, aceeași senzație care o încercase și după ce îl născuse pe Jacob, că în sfârșit și-a găsit locul, că este parte din marele ansamblu, o cărămidă din marele arc care se înalță în spatele tău din întuneric și care se boltește peste capul tău și se curbează spre viitor, iar ea pune umărul la menținerea lui, ca să fie puternic și solid, și pune umărul la protejarea tuturor celor care se aflau sub el.

Ofițerul i-a rugat pe ea și pe Ray să se ridice și să se țină de mână și ea avea lacrimi în ochi, iar ofițerul a spus:

— înainte să fiți uniți prin căsătorie, aici, astăzi, este de datoria mea să vă reamintesc amândurora caracterul solemn și legal al jurămintelor pe care sunteți pe cale a le depune... dar Katie nu mai auzea nimic. Era undeva, sus, și se uita în jos, la încăperea plină de oameni, care era așa de mică, încât îi încăpea în căușul palmei.

127

Chiar în momentul în care Katie și Ray au început să depună jurămintele, Jean a auzit un scârțâit mic. S-a

întors și l-a văzut pe Jamie, care se strecura în cameră și se posta în spatele doamnei aceleia drăguțe, în scaunul cu roțile.

Acum totul era perfect.

— Din cauza căruia eu, Katie Margaret Hali, spuse Katie.

— Nu pot fi unită prin căsătorie, spuse ofițerul.

— Nu pot fi unită prin căsătorie, spuse Katie.

— Cu Ray Peter Jonathon Phillips, spuse ofițerul.

Jean s-a mai întors o dată să îl privească pe Jamie. Ce Dumnezeu o fi pățit? Arăta de parcă ar fi fost târât pe spate prin niște tufișuri.

— Cu Ray Peter Jonathon Phillips, spuse Katie.

Lui Jean i-a tresărit inima.

— Acum a venit momentul solemn, spuse ofițerul, în care Ray și Katie se căsătoresc legal în fața dumneavoastră, martorii lor, rude și prieteni.

Apoi Jean și-a amintit că inima ei nu are voie să tresară. Nu acum. Jamie făcuse un lucru bun. Și oamenii aceștia erau niște persoane cumsecade. Vor înțelege.

— Așa că vă rog să vă ridicați cu toții în picioare, spuse ofițerul, și să sărbătoriți împreună bucuria căsătoriei lor.

Toată lumea s-a ridicat în picioare.

Vor ajunge acasă și Jamie se va schimba în niște haine curate și totul va fi din nou perfect.

— Ray, spuse ofițerul, o iei pe Katie de soție, să îți împărți viața cu ea, să o iubești, să o ajuți și să o protejezi, indiferent de ce va aduce viitorul?

— Da, spuse Ray.

— Katie, spuse ofițerul, îl iei pe Ray de soț, să îți împărți viața cu el, să îl iubești, să îl ajuți și să îl protejezi, indiferent de ce va aduce viitorul?

— Da, spuse Katie.

De la câteva rânduri din spate, Jean l-a auzit pe

Douglas spunând:

— Bravo, fetițo.

128

George s-a uitat în jur și s-a simțit ciudat de atașat de toți oamenii din încăpere.

Nu era un sentiment obișnuit la reuniunile de familie.

A strâns-o pe Jean de mână. Era îndrăgostit de soția lui. Simțea ceva cald înăuntrul lui.

De acum înainte, totul va fi altfel.

Oricum, ce era așa de înspăimântător la moarte? Mai devreme sau mai târziu, ajunge la toată lumea. Este parte din viață. Ca și cum te-ai duce la culcare, dar fără să te mai trezești vreodată.

Și mai era și Jamie, care întârziase, așa cum fac copiii de obicei.

Jamie era homosexual. Și ce era rău în asta? Absolut nimic. Atâta vreme cât era igienic.

Oare bărbatul care stătea lângă el era soțul lui? Iubitul. Partenerul. Cum s-o zice. O să-l întrebe mai încolo.

Nu. Acela era bărbatul care manevra scaunul cu roțile pentru fata oloagă, da, da. Dolofan. Păr slinos. Barbă. Dacă analiza mai bine, era evident că nu este homosexual.

De fapt, chiar și Douglas și Maureen erau în regulă.

Cam vulgari. Cam zgomotoși. Dar toată lumea are defecte.

Și, iată, niște luminițe fosforescente jucau prin aer, iar dacă îți răsfireai degetele de la mână și le fluturai dintr-o parte în alta la frecvența corectă, părea că ai șase degete. Ce straniu. Ca și cum ai învârti o roată de bicicletă, ca să pară că nu se mișcă deloc.

129

Jamie a întrebat-o pe femeia de la recepție unde are loc nunta și i s-a părut că scanează biroul în căutarea unei arme. S-a uitat în jos și a văzut că are sânge pe mâini și a încercat să îi explice că taică-său fugise de acasă, dar femeia nu părea să se fi liniștit deloc. Așa că a făcut uz de vocea pe care o folosea cu clienții dificili și i-a spus:

— Sora mea, Katie Hali, se mărită cu Ray Phillips în această incintă, chiar în acest moment, și dacă o să ratez ceremonia, o să aveți de-a face cu avocatul meu.

Avocatul meu? Ce naiba i-o fi venit?

Fie l-a crezut, fie era prea speriată ca să îi țină piept de una singură, pentru că a plecat cu pași apăsați în căutarea nunții, iar ea a rămas ținută în scaunul ei.

S-a oprit în fața ușii de la capătul coridorului și a crăpat-o și a văzut o femeie care semăna vag cu mătușica Maureen și un decolteu care mai mult ca sigur îi aparținea soției unchiului Brian. Așa că s-a strecurat înăuntru și ofițerul stării civile a spus:

— ...constituie un angajament expres și public al dragostei voastre unul față de altul. O să vă rog pe fiecare pe rând...

Taică-său stătea lângă maică-sa, afișând un zâmbet seren, iar pe Jamie l-a încercat o combinație ciudată de emoție și anticlimax, fiindcă tot drumul își închipuise că va fi în centrul atenției, dar apoi a aflat că lucrurile nu stau așa și că, în loc să sară în sus și în jos și să povestească aventura lui ridicolă, va trebui să tacă din gură și să stea liniștit.

Probabil că de aceea i-a zâmbit larg lui Katie și i-a făcut cu mâna când i-a surprins privirea, fără să se gândească că o va face să pună verigheta pe alt deget decât cel indicat, dar, până la urmă, slavă Domnului, a ieșit un moment amuzant. Și, când Jacob s-a repezit să o îmbrățișeze, nu a rezistat nici el și s-a repezit să o îmbrățișeze; ofițerul stării civile a părut cam contrariat, dar după ce li s-au mai alăturat și alții, a fost nevoit să treacă incidentul cu vederea.

Au plecat spre parcare și un prieten de-al lui Katie l-a întrebat ce a făcut de a ajuns în halul ăsta, iar el i-a spus:

— Am rămas cu mașina în pană. A trebuit s-o iau pe scurtătură.

Au râs amândoi și Jamie s-a gândit că și dacă ar spune că a fost atacat de un leopard, toată lumea s-ar face că plouă, din pricina atmosferei festive, dar maică-sa părea destul de afectată, așa că s-a dichisit cu prima ocazie.

— Cum se mai simte tata? a întrebat el.

— Este într-o formă de zile mari, spuse ea, un răspuns care pe Jamie l-a alarmat, fiindcă nu își amintea ca maică-sa să mai fi zis ceva atât de laudativ la adresa lui taică-său, nici măcar atunci când acesta era în toate mințile.

Așa că, l-a abordat pe taică-său și l-a întrebat cum se mai simte, iar taică-său i-a spus:

— Ai un păr foarte ciudat, o observație, la drept vorbind, corectă, dar nu răspunsul pe care îl aștepta Jamie.

L-a întrebat dacă a băut ceva.

— Am luat niște valium, spuse taică-său. De la doctorul Barghoutian. Sută la sută sigur.

— Câte?

— Câte ce? întrebă taică-său.

— Câte pastile de valium? întrebă Jamie.

— Opt, zece, spuse taică-său. Destule. Ca să zicem așa.

— Doamne, Dumnezeu! exclamă Jamie.

— M-aș bucura foarte tare să îl cunosc pe iubitul tău, spuse George. Ce părere ai?

— Ai de gând să ții un toast la petrecere?

— Un toast? spuse George.

— Sângerezi, spuse Jamie.

George a ridicat mâna. Din mânecă îi picura sânge.

— Asta chiar că e ciudat.

130

George a stat pe toaleta din baia de la etaj, cât timp Jamie i-a schimbat bandajul de la încheietura mâinii și l-a ajutat să se schimbe și să îmbrace o cămașă albă, curată.

Acum își amintea. Primul bandaj i-l pusese Jean, mai devreme. Se tăiasse într-un gard de sârmă ghimpată. Deși nu îi era prea clar cum intrase într-un gard de sârmă ghimpată.

— Așadar, nu ai scris nici un toast, spuse Jamie.

Bineînțeles. Acum își amintea. Astăzi era ziua nunții lui Katie.

— Tata?

— Ce?

— Un toast, întrebă Jamie. Ai scris vreunul?

— Pentru ce?

Jamie se scarpină pe față.

— În regulă. Uite ce e. Katie s-a măritat azi de dimineață...

George a ridicat din sprâncene.

— M-am tâmpit de tot.

— Și or să dea o petrecere în grădină, spuse Jamie.

După masă, tatăl miresei ține, de obicei, un toast scurt.

— Se mărită cu Ray, nu-i așa? întrebă George.

— Așa e. Prin urmare, uite cum o să facem.

— Ce să facem?

— O să vorbesc cu Ed, spuse Jamie.

— Cine este Ed? întrebă George. Numele nu îi suna nimic.

— Tată, spuse Jamie, fii atent la mine, te rog. Ed este cavalerul de onoare. După masă, el o să anunțe că ai de gând să ții un toast. Apoi te ridici și ții toastul. După care te așezi la loc.

— Bine, zise George, întrebându-se de ce-o face Jamie atâta caz de chestia asta.

— Poți să ții un toast?

— Asta depinde de persoana pentru care trebuie să închin, spuse George, care era foarte mândru de el, fiindcă reușise să pună punctul pe i.

Jamie a oftat adânc, de parcă s-ar fi pregătit să ridice ditamai greutatea.

— Te ridici. Spui: Aș dori să fin un toast în cinstea lui Katie și a lui Ray. Aș vrea să le urez... Nu, prea complicat.

George s-a gândit că și Jamie este un pic confuz.

— Te ridici, spuse Jamie. Spui: în cinstea lui Katie și a lui Ray. Te așezi.

— Nu țin un discurs, zise George.

— Nu, spuse Jamie. Doar un toast. În cinstea lui Katie și a lui Ray. Apoi te așezi.

— Da' de ce să nu țin un discurs? îl chestiona George, care începea să se întrebe de ce ar trebui să urmeze instrucțiunile unei persoane confuze.

Jamie s-a scărpinat din nou pe față.

— Katie și Ray vor ceva scurt și simplu.

George a rumegat afirmația.

— ■ în regulă.

— Te ridici, spuse Jamie. Spui...

— În cinstea lui Katie și a lui Ray, zise George.

— Te așezi.

— Mă așez, spuse George.

— Excelent, spuse Jamie.

După plecarea lui Jamie, George a mai rămas câteva minute pe toaletă. Era ușor contrariat că nu avea prilejul să vorbească mai pe larg. Dar, când a încercat să își închipuie ce anume ar fi putut să spună mai pe larg, mintea a început să i se înceteșeze. Așa că poate era mai bine să urmeze linia minimului efort.

S-a ridicat de pe toaletă, a așteptat să i se limpezească gândurile și și-a croit drum spre parter.

Cineva i-a dat un pahar de șampanie.

Era înțelept să bea șampanie după ce luase valium?

Nu prea avea experiență în domeniu. Poate că se găsea vreun doctor printre invitați, pe care să îl întrebe.

Gail s-a materializat în fața lui.

-i- Brian a fost foarte dezamăgit că nu te-ai dus cu el în Cornwall.

Era greu să nu te uiți la sânii ei.

— De-abia aștepta să vă distrați ca niște cercetași, spuse Gail. Focuri de tabără. Saci de dormit. O cuprinse un tremurat. Luna care vine o să merg și eu. După ce o să meargă dușul și or să monteze mochetetele. Ce Dumnezeu făcea bărbatul ăla aici? în celălalt capăt al camerei.

George se întreba dacă nu cumva are halucinații.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Gail.

Nu avea halucinații. Mai mult ca sigur era el. David Symmonds. Bărbatul pe care îl văzuse întreținând un raport sexual cu Jean, în dormitorul lor. Iar acum a venit nepoftit la nunta lui Katie. Oare omul ăsta chiar nu avea pic de bun-simț?

Începea să vadă din nou lucrurile cu claritate. Ca în noaptea aceea, la Glasgow. Când era prea beat ca să mai poată vorbi. Apoi a văzut flăcările pe coridor și s-a trezit pe loc din beție.

— Pari cam distrat, spuse Gail.

Nu o să accepte una ca asta. A dat-o pe Gail la o parte și și-a făcut drum prin mulțime. Îi va cere domnului Symmonds să plece.

Spera să nu fie nevoit să îl pocnească.

131

Jamie s-a dichisit și a coborât, rugându-se în gând și sperând ca taică-său să țină minte instrucțiunile.

Trebuia să vorbească cu Ed.

Ce ar trebui să spună Ed? Că tatăl lui Katie nu prea este în apele lui? Poate că nu trebuia să spună nimic.

Tatăl lui Katie ar dori să țină un toast. Vorba multă, sărăcia omului. Ține-te cât mai aproape posibil de adevăr.

S-a învârtit prin casă, căutându-l pe Ed și gândindu-se cât de tare, chiar foarte tare și-ar fi dorit ca Tony să fie aici, ca să se descarce fără să fie nevoit să se gândească ce spune sau cui îi spune. Iar imaginea lui Tony din capul lui era atât de vie, încât atunci când a ieșit afară și l-a văzut pe Tony intrând pe poartă, la celălalt capăt al peluzei, i s-a părut cel mai normal lucru din lume. S-a oprit din drum. Tony s-a oprit și el din drum.

Tony purta blugii Levis și cămașa albastră, foarte drăguță, cu flori și un sacou de velur pe care Jamie nu îl știa. Slăbise vreo trei kilograme și era bronzat. Arăta al naibii și mortal de frumos.

Și apoi s-a luminat. Tony era aici. La nuntă. Și mulțimea parcă s-a despărțit în două, precum Marea Roșie, iar Jamie și Tony s-au uitat unul la celălalt printr-un lung coridor de oaspeți. Sau poate era doar o iluzie.

Jamie ar fi vrut să o rupă la fugă. Dar Tony nu mai era iubitul lui. Nu mai vorbiseră de când cu incidentul din noaptea aceea oribilă, de pe treptele de la apartamentul lui Tony.

Dar era aici. Ceea ce probabil însemna că...

Jamie alerga. Sau, în orice caz, mergea foarte repede.

Și chiar în timp ce făcea asta, își dădea seama că este ca o scenă desprinsă dintr-o telenovelă siropoasă, dar nu îi păsa și simțea cum inima îi bate, mai-mai să îi sară din piept.

Apoi se găseau unul în brațele celuiilalt și gura lui

Tony avea gust de gumă de mestecat mentolată și tutun și Jamie a văzut camera de filmat care se învârtea în jurul lor și a simțit mușchii de pe spatele lui Tony sub mână și a mirosit noul gel de duș pe care începuse să îl

folosească și l-ar fi vrut gol și era ca și cum s-ar fi întors acasă după o mie de ani și, în tăcerea care s-a lăsat în jurul lor, a auzit o voce de femeie spunând, încet:

— La asta chiar că nu mă așteptam.

132

Jean stătea în hol, ascultând vorbăria unui tânăr care lucra pentru Ray. Totuși, în cea mai mare parte a timpului, privirea îi rătăcea peste mulțimea de invitați din ce în ce mai mare, fiindcă, de fapt, era unul dintre bărbații aceia care se așteaptă să ții gura închisă și să dai din cap aprobator și să mai scoți, din când în când, câte o exclamație de prețuire.

Și îi făcea bine să își arunce un ochi peste mulțimea din ce în ce mai mare. Se simțea îndeajuns de responsabilă, încât să se fălească întrucâtva cu faptul că toată lumea părea să se simtă bine (Judy râdea; Kenneth era treaz). Dar nu până într-acolo încât să se simtă obligată să își imagineze toate dezastrele posibile și să încerce să le prevină.

Și iată-l și pe Jamie, care se îndrepta spre bucătărie într-un foarte frumos costum bleumarin închis și cămașă albă (tăietura de pe obraz îi dădea chiar un aer viril). L-a văzut pe David, care vorbea cu domnișoara de onoare a lui Katie și afișa un aer un pic defensiv. I se părea că îl privește de la mare depărtare.

— Acum cinci ani, spuse bărbatul care lucra cu Ray, semnalul de la televizorul dumneavoastră venea prin aer, iar semnalul de la telefon venea prin pământ. Peste

cinci ani, semnalul de la televizor va veni prin pământ, iar semnalul de la telefon va veni prin aer.

S-a scuzat și s-a strecurat în grădină.

În timp ce ieșea, a văzut un bărbat tânăr care intra pe poarta laterală, cu o geantă de voiaj verde închis în mână. Sacou de velur, cămașă înflorată. Parcă îl cunoștea din vedere.

Se întreba dacă nu o fi un prieten de-ai lui Katie și Ray, când bărbatul a pus geanta jos și cineva l-a îmbrățișat și au început să se învârtă și toată lumea se uita la ei și l-a recunoscut pe Jamie, deci bărbatul nu putea fi decât Tony și se sărutau de față cu toată lumea, cu gurile deschise.

Primul ei gând a fost că trebuie să îi împiedice pe oameni să vadă scena, să arunce ceva peste ei, o față de masă, de exemplu, sau să strige ceva tare. Dar toată lumea văzuse deja scena (lui Brian îi căzuse, pur și simplu, fața) și numai o mitralieră, nici mai mult, nici mai puțin, le-ar mai fi distras atenția.

Timpul se oprise în loc. Singurele lucruri care se mai mișcau în grădină erau Jamie și Tony și scrumul care se scutura din țigara lui Ed.

Trebuia să facă ceva. Și trebuia s-o facă imediat.

S-a îndreptat spre Jamie și Tony. S-au dezlipit și Tony s-a uitat la ea. A simțit că ziua este pe muchie de cuțit, precum o mașină care se clatină pe marginea unei prăpastii.

— Probabil că tu ești Tony, spuse ea.

— Așa este, spuse Tony, ținându-și foarte ostentativ o mână în jurul taliei lui Jamie. Dumneavoastră probabil că sunteți mama lui Jamie.

— Așa este.

Tony i-a întins mâna liberă.

— încântat de cunoștință.

— Și eu mă bucur să te cunosc. S-a întins să îl îmbrățișeze, ca să îi demonstreze că a vorbit din inimă și ca să le dea de înțeles tuturor că ar trebui să îl primească cu brațele deschise. Iar Tony i-a dat în sfârșit drumul lui Jamie și a îmbrățișat-o.

Era mult mai înalt decât părea de la distanță, ei doi oferind probabil o imagine destul de comică. Dar parcă simțea cum atmosfera din grădină se încălzește și tensiunea se risipește.

Plănuise să îl îmbrățișeze câteva secunde, dar a trebuit să își țină fața băgată în cămașa lui Tony destul de mult timp, fiindcă plângea, lucru care a luat-o cu totul prin surprindere și, deși dorea ca toată lumea să știe că îi urează bun-venit lui Tony în familia ei, nu prea voia să fie văzută jelind neajutorată, în brațele cuiva pe care îl cunoștea doar de câteva minute.

Apoi a auzit-o pe Katie scoțând un chiot de încântare, care le-a distras atenția invitaților:

— Tony. La dracu'. Ai venit.

133

George s-a oprit lângă David, în celălalt capăt al sufrageriei, și s-a proptit acolo, cu picioarele depărtate și pumnii încleștați.

Din păcate, David stătea cu spatele la el și nu l-a văzut.

George nu voia să îl roage să se întoarcă cu fața la el, fiindcă astfel ar fi lăsat impresia că David este masculul dominant. Ca la câini. Și el trebuia să fie masculul dominant.

Nu voia nici să îl apuce pe David de umăr și să îl întorcă cu forța, fiindcă așa făceau oamenii care se luau la bătaie prin baruri și el voia ca întâlnirea să se sfârșească cât mai pașnic.

A stat așa câteva secunde, fierbând în sinea lui, până când femeia cu care vorbea David a spus „George” și David s-a întors și el, a zâmbit și a spus „George” și iar a zâmbit și a mutat țigara în mâna în care ținea paharul și i-a întins mâna liberă lui George, în semn de salut. Iar George s-a trezit dând mâna cu David și spunând „David”, lucru care nu făcea parte din planul lui.

— Cred că te simți foarte, foarte mândru, spuse David.

— Nu despre asta este vorba, spuse George.

Femeia s-a făcut nevăzută.

— Nu, spuse David. Ai dreptate. Toată lumea o spune, dar este un mod cam egoist de a privi problema. Katie să fie fericită. Asta este lucrul cel mai important. Dumnezeu, ce alunecos era. George începea să înțeleagă cum făcuse de se băgase pe sub pielea și în sufletul lui Jean.

Și când se gândea că lucrase cu omul ăsta vreme de cincisprezece ani.

David a ridicat dintr-o sprânceană.

— Ca să vezi, Sarah mi-a spus că Ray și Katie au plătit toate astea din buzunarul lor. A făcut un gest larg cu mâna, care cuprindea toată camera, de parcă ar fi fost a lui. Jos pălăria, a fost o mișcare deșteaptă, George. Acum era momentul s-o facă.

— Mă tem că...

Dar David l-a întrerupt, spunând:

— Și, în rest, care mai este viața ta? Și George a simțit că începe să îi vâjâie capul. Părea atât de sincer și de

afectuos, încât a trebuit să își reprime impulsul de a-i mărturisi că s-a tăiat cu o foarfecă și a ajuns la spital, după ce a descoperit că nevastă-sa întreține relații sexuale cu alt bărbat.

Și-a dat seama că nu are cum să îi ceară lui David să plece. Nu avea tăria necesară. Nici morală, nici fizică. Dacă va încerca să îl alunge pe David, sigur va ieși un tâmbălău și o va face de râs pe Katie. Poate că cel mai bine ar fi să nu facă nimic. În special astăzi, dintre toate zilele, ar trebui să lase deoparte propriile lui sentimente.

— George? întrebă David.

— Poftim?

— Te-am întrebat cum îți mai merge, spuse David.

— Bine, spuse George. Îmi merge bine.

134

Katie dădu somonul la o parte.

Cocheta cu ideea de a încheia ziua nunții fără să se simtă umflată și voia să mai lase un pic de loc pentru tiramisu.

Ray o mângâia alene pe picior, pe sub masă. La stân-ga lui, maică-sa și Alan discutau despre soiurile de spârrz și conopida ornamentală. În dreapta ei, Barbara îi povestea lui taică-său despre avantajele excursiilor cu rulota. Taică-său părea foarte fericit, adică se gândea, probabil, la altceva.

Stăteau cu vreo șase inchi mai sus decât ceilalți. Părea ceva desprins din televizor. Chelnerițele în sacourile

albe. Clinchetul tacâmurilor elegante. Freamătul pânzei de cort.

I se părea aiurea să îl vadă pe David Symmonds așezat în celălalt capăt al cortului, făcând conversație cu Mona și tamponându-și colțurile gurii cu un șervețel. I-l arătase lui Ray și acum avea de gând să îl ignore, la fel cum ignora lătratul câinelui lui Eileen și Ronnie, care fusese mutat într-o grădină din vecini și se supăraseră nevoie mare din cauza asta.

Și-a lins degetele și a cules toate firimiturile de pe farfurie.

Tony și Jamie se țineau încă de mână la masă, ca să îi vadă toată lumea. Un gest frumos. Chiar și maică-sa era de aceeași părere. Părinții lui Ray păreau să nu fi observat nimic. Poate că vederea lor lăsa de dorit. Sau poate că la ei, în Hartlepool, toți bărbații se țin de mână.

Taică-său a atins-o pe braț.

— Cum e?

— Este bine, spuse Katie. Chiar foarte bine.

A sosit și tiramisu-ul care, sincer, a fost mult sub așteptări. Dar bomboanele de ciocolată servite la cafea au fost nemaipomenite. Iar Jacob, care a venit să i se cuibărească în poală, a fost până peste poate de dezamăgit să afle că le mâncase deja pe ale ei (Barbara i le-a cedat cu altruism pe ale ei, ca să nu se strice pacea).

Apoi s-a auzit o bătaie puternică în masă, sporovăială a încetat și Ed s-a ridicat în picioare.

— Doamnelor și domnilor, obiceiul cere ca, la nunți, cavalerul de onoare să se ridice în picioare și să spună povești de prost gust și glume deocheate și să facă pe toată lumea să se simtă ca naiba.

— Bine zis, țipă unchiul Douglas.

Un râs nervos a făcut înconjurul cortului.

— Dar aceasta este o nuntă modernă, spuse Ed. Așa că o să vă zic niște lucruri drăguțe despre Katie și niște lucruri drăguțe despre Ray. O să vă citesc niște telegrame și o să zic niște cuvinte de mulțumire. Pe urmă, Sarah, domnișoara de onoare a lui Katie, o să se ridice în picioare și o să vă spună niște povești de prost gust și niște glume deocheate și o să facă pe toată lumea să se simtă ca naiba.

Alt răs nervos a făcut înconjurul cortului.

Jacob își sugea degetul mare și se juca distrat cu verigheta ei, iar Ray a luat-o de mijloc și i-a spus, încet:

— Te iubesc, nevastă.

135

George a sorbit din vinul de la desert.

— Ce să mai, a scăpat lobul pe jos, spuse Sarah. Așa că polițistul a trebuit să-și bage nasul și să caute pe la picioarele ei. Și nu știu câți dintre dumneavoastră v-ați urcat vreodată în acel Fiat Panda, dar ați putea pierde, ce să zic, ditamai câinele pe podeaua acelei mașini. Cotoare de mere. Pachete de țigări. Resturi de biscuiți.

Judy își dusesese un șervețel la gură. George nu era sigur dacă se chinuia să nu pufnească în răs sau se pregătea să vomite.

Prietena lui Katie vorbea surprinzător de bine în public. Deși îi venea greu să creadă povestea aia cu Paul Harding. Cum, Doamne iartă-mă, să se fi cocoțat acel tânăr pe fereastra de la dormitorul lui Katie, să fi căzut de pe acoperișul de la bucătărie și să își fi scrântit glezna

fără știrea lui George? Așa o fi fost. Ori i se ascunseseră foarte multe lucruri, ori pur și simplu nu le băgase el de seamă.

A mai luat o gură de vin.

Jamie și Tony se țineau în continuare de mână. Habar nu avea cum să reacționeze la așa un gest. Cu numai câteva luni în urmă, n-ar fi permis una ca asta, ca nu cumva ceilalți să se simtă jigniți. Dar acum nu mai era așa sigur pe părerile lui și nici de abilitatea lui de rezolvare a unei crize.

Capacitatea lui de a înțelege lumea slăbea. Acum, aceasta le revenea de drept tinerilor. Lui Katie, Ray, Jamie, Tony, Sarah, Ed. Așa cum ar trebui să fie.

Nu se sinchisea că îmbătrânește. Este absurd să te sinchisești că îmbătrânești. Li se întâmplă tuturor. Dar asta nu era o consolare.

Ar fi vrut doar să impună un pic mai mult respect.

Poate era vina lui. Și-a amintit cum, de dimineață, zăcu-se un timp culcat într-un șanț. Nu părea o activitate din cale afară de respectabilă. Și cum să impui respect, dacă nu te porți cu demnitate?

S-a aplecat și a luat mâna lui Jacob într-a lui și a strâns-o blând, gândindu-se cât de mult seamănă ei, amândoi învârtindu-se pe o orbită periferică oarecare, la mii de mile depărtare de centrul strălucitor în care se luau deciziile și se făurea viitorul. Dar se mișcau în direcții opuse, desigur, Jacob, spre lumină, iar el, departe de ea.

Mâna lui Jacob nu a reacționat. A rămas moale și fără vlagă. George și-a dat seama că nepotul lui a adormit. A dat drumul mâinii lui Jacob și a golit paharul de vin. Adevărul gol-goluț era că dăduse greș. Cam în toate. În căsătorie. În relația cu copiii. Cu munca.

Nu se apucase din nou de pictat, nu de-adevăratelea.

Apoi Sar ah a spus:

— ...câteva cuvinte din partea tatălui miresei, luându-l prin surprindere.

Din fericire, au existat niște aplauze introductive, în timpul cărora a putut să își adune gândurile. Așa și-a amintit de discuția pe care o avusese cu Jamie, înainte de prânz.

S-a ridicat în picioare și s-a uitat în jur, la invitați. Se simțea cam emoționat. Ce fel de emoții simțea mai exact, era greu de spus. Erau mai multe și diferite, îndeajuns să îl zăpăcească.

A ridicat un pahar.

— Aș dori să propun un toast. în cinstea încântătoarei mele fiice, Katie. Și în cinstea minunatului ei soț, Ray. Cuvintele „în cinstea lui Katie și Ray” s-au întors ca un ecou la el.

A dat să se așeze la loc, apoi s-a oprit. I s-a năzărit că ar da, de fapt, un fel de spectacol de adio, că nu va mai avea niciodată șaiszeci sau șaptezeci de oameni care să se agate de fiecare cuvânt al lui. Și a nu profita de această ocazie i se părea o acceptare a înfrângerii.

S-a ridicat din nou.

— Ne petrecem majoritatea timpului nostru pe această planetă, gândindu-ne că o să trăim la nesfârșit...

136

Jean își încleștase mâinile de marginea mesei.

Dacă ar fi stat puțin mai aproape de George, s-ar fi întins pe cealaltă parte și l-ar fi tras de mânecă și

l-ar fi obligat să se așeze la locul lui, dar Katie și Ray erau la mijloc și toată lumea se uita la ei și nu vedea cum ar putea să intervină, fără să înrăutățească situația.

— Așa cum poate unii dintre voi știu, nu m-am simțit prea bine în ultima vreme...

Doamne Dumnezeule, avea de gând să vorbească despre cum și-a făcut singur rău și despre internarea în spital și despre consultul de la psihiatru, nu-i așa? Și avea de gând să o facă în fața tuturor cunoștințelor lor. Sărutul lui Jamie și al lui Tony o să pară o nimica toată, prin comparație.

— Cu toții așteptăm pensia. Să ne ocupăm ca lumea de grădină. Să citim toate cărțile primite în dar de ziua noastră și de Crăciun, pe care nu am apucat niciodată să le deschidem. Câțiva oameni au râs. Jean nu pricepea de ce. La scurt timp după ce m-am pensionat, am descoperit o tumoare mică pe șold.

Wendy Carpenter făcea chimioterapie. Iar Kenneth își scosese gâlca aia din gât, în august, anul trecut. Numai Dumnezeu știe ce o fi fost acum în sufletele lor.

— Mi-am dat seama că o să mor.

Jean s-a concentrat pe zaharniță și a încercat să își închipuie că se află în hotelul acela drăguț din Paris.

137

Jamie își privea tatăl care se jelea în fața a șaptezeci de oameni și îl încerca ceva care semăna foarte mult cu apendicita.

— Eu. Jean. Alan. Barbara. Katie. Ray. Toți o să murim. Un pahar s-a rostogolit de pe masă și s-a făcut țândări, undeva, prin fundul cortului. Dar nu vrem s-o recunoaștem.

Jamie s-a uitat într-o parte. Tony se holba la taică-său. Arăta de parcă ar fi fost electrocutat.

— Nici nu ne dăm seama cât de important este.

Asta... locul ăsta. Copacii. Oamenii. Prăjiturile. Pe urmă ne sunt luate. Și ne dăm seama de greșeala noastră. Dar este prea târziu.

Într-o grădină din apropiere, câinele lui Eileen lătra de mama focului.

138

George pierduse șirul.

Vinul de la desert nu îi ascuțise simțurile. Fusese mult mai sentimental decât intenționase. Pomenise de cancer, un lucru deloc sărbătoresc. Oare se făcuse de râs?

Se impunea o ajustare a discursului, cât mai repede și mai elegant cu putință.

S-a întors spre Katie și a luat-o de mână. Jacob moțăia în poala ei, așa că gestul a fost ceva mai stângaci decât anticipase. Trebuia să se mulțumească cu atât.

— Scumpa mea fiică. Preascumpa mea fiică. Ce încerca să spună, de fapt? Tu, Ray și Jacob. Niciodată. Nicio dată să nu uitați ce vă leagă.

Era mai bine.

A dat drumul mâinii lui Katie și a făcut înconjurul cortului cu privirea, pentru ultima oară, înainte de a se

așeza pe scaunul lui și ochii i-au căzut pe David Symmonds, care stătea în colțul opus. În timpul mesei, bărbatul stătuse întors cu fața în cealaltă parte. Prin urmare, George nu fusese obligat să se uite la el în timp ce mânca.

Nu numai că era posibil să se fi făcut de râs, i-a trecut lui George prin cap, dar era posibil ca acest lucru să se fi întâmplat în prezența lui David Symmonds.

— Tată? a spus Katie, atingându-l pe braț.

George înlemnise într-o poziție, la jumătate între statul jos și statul în picioare.

Individul părea așa de plin de el, plesnind de sănătate și al naibii de spilcuit.

Imaginile au început să vină înapoi. Cele pe care de atâta vreme încerca să nu și le mai închipuie. Fesele lăsate ale individului, urcând și coborând în penumbra dormitorului. Tendoanele de la picioare. Scrotul ca de pui.

— Tată? întrebă Katie.

George nu mai suporta.

139

Jean a țipat. În parte, pentru că George se cățăraseră pe masă. În parte, pentru că răsturnase o cafetieră și lichidul maro, fierbinte alerga spre ea. A făcut un salt în spate și altcineva a țipat. George a sărit de pe masă și a luat-o la picior prin cort.

S-a întors spre Ray.

— Ce Dumnezeu, fă ceva!

Ray a înlemnit o secundă, apoi s-a ridicat de pe scaun și a luat-o pe urmele lui George.

Era prea târziu.

Jean a văzut încotro se îndreaptă George.

140

George s-a oprit în fața lui David.

În cort era o liniște ca de mormânt.

George a ochit și și-a fluturat pumnul spre capul lui David. Din păcate, capul lui David s-a mișcat în ultima clipă, iar George a ratat ținta și a trebuit să își înfigă mâna în umărul cuiva, ca să nu cadă.

Norocul lui că atunci când David s-a ridicat în picioare, să o ia la fugă, i s-au încurcat picioarele în scaun și a căzut ca un bolovan pe spate. Făcea niște mișcări circulare frenetice cu brațele, ca și cum ar fi încercat să scape de George înotând pe spate, peste fața de masă.

George a avut astfel al doilea prilej de a-i trage un pumn. Dar a-i trage cuiva un pumn era mult mai greu decât pare în filme, iar el avea foarte puțină experiență în acest domeniu. Prin urmare, al doilea pumn l-a nimerit pe David în piept, lucru deloc mulțumitor.

Scaunul îi stătea în drum. Asta era problema. I-a tras un picior și l-a dat la o parte. S-a aplecat, l-a apucat pe David de reverele sacoului și i-a tras un cap în gură.

După aceea i-a fost greu să își mai dea seama cine pe cine lovește. Dar era o grămadă de sânge și George era foarte sigur că este al lui David, așa că era de bine.

Imaginea care a rămas blocată în mintea lui Jamie a fost cea a tiramisu-ului și a linguriței anexate, care făceau tumbe în aer, cu încetinitorul, la înălțimea capului. Taică-său și David Symmonds căzuseră pe spate, pe masă. Partea dinspre el se prăbușise, iar cealaltă țâșnise în sus ca un scrânciob, lansând diverse obiecte în aer (unul dintre prietenii lui Katie era foarte mândru că prinsese o furculiță).

Din acest punct, a început să semene cu un accident rutier. Totul foarte clar și detașat și încet. Nu mai exista durere abdominală. Doar o serie de sarcini care trebuiau îndeplinite, pentru a preveni alte răni.

Ray s-a aplecat și a încercat să îl desprindă pe taică-său de David Symmonds. Fața lui David Symmonds era plină de sânge. Jamie era foarte impresionat că un bărbat de vârsta lui taică-său este capabil să facă un asemenea prăpăd.

Jamie și Tony s-au uitat unul la altul și s-au hotărât pe loc, fără vorbe, să meargă și să dea o mână de ajutor. S-au ridicat în picioare și au sărit peste masă, o fază care părea desprinsă din Starsky și Hutch⁴⁵, atâta doar că lui Jamie i s-a lipit o chiflă cu unt de cracul de la pantalonii.

Au ajuns în același timp în celălalt capăt al cortului.

Tony a îngenuncheat lângă David, fiindcă urmase un curs de prim-ajutor și fiindcă David părea să fi ieșit cel mai șifonat din bătaie. Jamie s-a dus să vorbească cu taică-său.

Când a ajuns lângă el, l-a auzit pe Ray întrebându-l:

— De ce, Doamne iartă-mă, ai făcut asta?

Iar când taică-său a dat să răspundă, creierul lui Jamie a intrat în viteză zvarp și i-a picat fisa. Doar el și Katie, mai-că-sa și taică-său știau. Și David, normal. Și Tony, fiindcă Jamie îl pusese la curent cu toate bârfele, înainte de masă. Și poate și Ray, fiindcă probabil Katie făcuse același lucru. Maică-sa a fugit din cort, crezând că o să afle toată lumea. Dar, se gândea Jamie, dacă s-ar acționa rapid, incidentul ar putea fi prezentat drept o nebunie indusă de medicamente. Fiindcă, după acel discurs, era destul de limpede pentru toată lumea că taică-său nu este în toate mințile. Așa că atunci când tatăl lui a spus:

— Fiindcă..., Jamie i-a pus mâna la gură, ca să nu mai spună nimic, și se poate să fi exagerat, fiindcă pleoscul care s-a auzit a fost destul de puternic și atât Ray, cât și taică-său au făcut ochii mari, dar cel puțin l-a împiedicat să vorbească.

Jamie s-a aplecat spre el și i-a șoptit:

— Nu mai spune nimic.

— Mmmm, a spus taică-său.

S-a întors spre Ray și i-a spus:

— Du-l în casă. Sus. În dormitor. Ține-l... ține-l pur și simplu acolo, da?

— S-a făcut, a zis Ray, de parcă Jamie l-ar fi rugat să mute un sac cu cartofi. L-a ridicat pe taică-său în picioare și l-a condus spre ieșirea din cort.

Jamie s-a îndreptat spre Tony.

David tocmai spunea:

— Omul ăsta este nebun de legat.

— Îmi pare foarte rău de ce s-a întâmplat, a spus Jamie. Apoi s-a întors spre Tony și i-a spus, încet: du-l în sufragerie și cheamă salvarea.

— Nu cred că are nevoie de salvare, a spus Tony.
— Sau un taxi, ce-o fi. Numai să-l scoți din casă.
— A, bine, am înțeles ce vrei să spui, a spus Tony. L-a luat pe David de braț. Să mergem, amice.

Jamie s-a ridicat și s-a întors spre invitați și și-a dat seama că toată povestea durase numai câteva secunde și că cei care mai erau rămăseseră pironiți și muți de uimire, chiar și unchiul Douglas, ceea ce constituia o premieră. Și era limpede că așteptau un fel de explicație sau anunț, iar Jamie era persoana spre care se îndreptau așteptările lor, dar el trebuia să vorbească mai întâi cu maică-sa, așa că a spus „mă-ntorc imediat” și a zbughit-o din cort și a găsit-o în celălalt capăt al peluzei, consolată de o femeie pe care Jamie nu o cunoștea, în timp ce Ray și Tony îi escortau pe taică-său și pe David în casă, amândoi ținându-și strâns însărcinările, ca nu cumva una dintre cele trei părți să intre în contact cu celelalte. Maică-sa plângea. Femeia necunoscută o îmbrățișa.

— Trebuie să vorbesc cu mama între patru ochi, a spus Jamie.

Femeia în vârstă i-a spus:

— Sunt Ursula. O bună prietenă.

— Mergeți înapoi în cort, a spus Jamie. Femeia nu s-a mișcat. Îmi cer scuze. N-am vrut să fiu nepoliticos. Dar chiar trebuie să plecați, cât mai repede.

Femeia s-a retras, spunând „în regulă”, pe un ton precaut, ca atunci când încerci să calmezi un psihopat.

Jamie i-a luat mâinile maică-sii într-ale lui și s-a uitat în ochii ei:

— O să fie totul bine.

— Pot să-ți explic, a zis maică-sa. Plângea în continuare.

— Nu-i nevoie, a spus Jamie.

— Nu, a spus maică-sa. Bărbatul ăla, cel pe care l-a lovit taică-tău...

— Știu, a zis Jamie.

Maică-sa a tăcut un moment, apoi a spus:

— O, Doamne Dumnezeule.

I s-au înmuiat picioarele și Jamie a trebuit să o țină câteva momente bune, să nu cadă.

— Mamă...?

S-a sprijinit cu mâna de brațul lui.

— De unde știi?

— Îți explic mai încolo, spuse Jamie. Din fericire, n-a aflat nimeni. Nici nu își amintea când se mai simțise așa de bărbat și de competent. Trebuia să se miște repede, până nu se rupea vraja. O să ne-ntoarcem înăuntru. O să țin un discurs.

— ■ Un discurs? Maică-sa era înlemnită.

Jamie era și el un pic nervos.

— Un discurs despre ce? îl întrebă maică-sa.

— Despre tata, spuse Jamie. Mergi pe mâna mea.

Noroc că maică-sa părea incapabilă să se opună și, când și-a pus mâna pe umărul ei și i-a îndreptat pașii înapoi pe peluză, s-a lăsat condusă.

Au intrat pe ușa de pânză, conversația a murit pe loc și au mers încet spre scaunele lor, într-o tăcere foarte grea, întreruptă doar de clămpănitul pantofilor lor pe podea.

Katie îl ținea pe Jacob în poală. Când Jamie și maică-sa au ajuns la masă, Jacob le-a spus:

— Bunicu' s-a bătut, iar Jamie a auzit în spatele lui pe cineva înăbușindu-și un chicot înfricoșat.

Jamie l-a mângâiat blând pe Jacob pe cap, a ajutat-o pe maică-sa să se așeze și s-a întors cu fața la invitați. Numărul lor părea să se fi dublat în ultimele minute, ca

prin farmec. O pâclă i-a învăluit mintea și s-a întrebat dacă nu este pe cale să se facă de râs, ca taică-său. Apoi creierul a început să emită din nou și și-a dat seama că, după ce taică-său făcuse ce făcuse, nu trebuie decât să lege două vorbe și toată lumea se va simți foarte ușurată.

— Îmi pare rău de ce s-a-ntâmplat, a spus. N-am plă-nuit nimic.

Nu a râs nimeni. De înțeles. Trebuia să fie un pic mai grav.

— Tata nu s-a simțit prea bine în ultima vreme. După cum probabil v-ați dat seama.

Oare va fi nevoit să menționeze cancerul? Da, va fi. Nu mai era cale de întoarcere.

— O să vă bucurați să aflați că nu are cancer.

Stăteau mai prost decât anticipase. Atmosfera din cort era ca de înmormântare. A aruncat o privire spre măică-sa. Ținea capul în pământ și încerca să facă un coco-loș cât mai mic din batista din poală.

— Dar a fost foarte deprimat. Și nervos. În special din pricina nunții. Mai ales că urma să țină un toast. Începea să își intre în mână.

— Are un doctor foarte înțeleghător. Care i-a prescris niște pastile de valium. Azi dimineață a luat cam multe. Ca să se relaxeze. Cred că a exagerat.

Nici de data aceasta nu a râs nimeni, dar s-a auzit un fel de mormăit nedeslușit, care i s-a părut promițător.

— Să sperăm că acum trage un pui de somn, în casă.

Și, în acest punct, Jamie și-a dat seama că va fi nevoit să gestioneze nu numai discursul descreierat al lui taică-său, ci și faptul că acesta îi trăsese un cap în gură amantului măică-sii, de față cu toată lumea. Ceea ce avea să fie cu mult mai dificil. A făcut o pauză. Destul

de lungă. Iar atmosfera a început să se răcească din nou.

— Habar nu am de ce l-a lovit tata pe David Symmonds. Ca să fiu sincer, nu sunt întru totul sigur dacă tata știa că pe David Symmonds îl lovește.

Se simțea ca cineva care schiază pe o pantă, cu o viteză periculos de mare, printr-o pădure de copaci solizi, plantați mult prea aproape unii de alții.

— Au lucrat împreună, acum câțiva ani, la Shepherds.

Nu știi dacă s-au mai văzut de-atunci. Bănuiesc că morala ar fi că dacă nu te înțelegi cu cineva la locul de muncă, mai bine să nu îl inviți la nunta ficei tale și să nu iei un pumn de medicamente înainte.

În acest punct, slavă Domnului, mormăitul nedeslușit s-a transformat în râsete în toată regula. Din partea majorității ascultătorilor, în orice caz (Eileen și Ronnie păreau să se fi transformat în niște stane de piatră). Și Jamie și-a dat seama că a ajuns, în sfârșit, pe un teren mai sigur.

S-a întors spre Katie și l-a văzut pe Jacob care stătea la ea în poală, îmbrățișând-o și îngropându-și capul la pieptul ei. Săracul de el. Va avea nevoie de niște explicații de calibru greu după ce toate astea se vor fi terminat.

— Dar asta este ziua specială a lui Katie și a lui Ray, spuse Jamie, ridicând tonul și încercând să pară jovial.

— Trăiască mirii! Trăiască mirii! strigă unchiul Douglas, ridicând paharul.

Și a fost limpede, din reacția lor mai degrabă speriată, că mulți invitați uitaseră că sunt la o nuntă.

— Din păcate, în acest moment, mirele are grijă de tatăl miresei...

Ray și-a făcut apariția în pragul cortului.

— Am spus o minciună...

Toți ochii s-au întors spre Ray, care s-a oprit din drum, părând puțin surprins că este în centrul atenției.

— Așadar, de dragul lui Katie și al lui Ray, cred că ar trebui să dăm uitării evenimentele ultimelor zece minute și să îi ajutăm să își sărbătorească nunta. Katie și Ray... A apucat un pahar pe jumătate gol de pe masa din fața lui. În cinstea voastră, să aveți o zi foarte fericită. Și să sperăm că restul căsătoriei voastre nu va fi la fel de bogat în evenimente.

Toată lumea a ridicat paharele și s-a auzit o bălmăjeală de urări și Jamie s-a așezat și s-a așternut tăcerea și Sarah a început să bată din palme, apoi toată lumea a început să aplaude și Jamie nu era prea sigur dacă aplauzele sunt pentru Katie și Ray sau dacă nu cumva este felicitat pentru discursul de care era foarte mândru.

De fapt, luat de valul de ușurare generală, nici nu i-a venit să creadă când s-a întors spre maică-sa și a văzut că plânge în continuare.

Se uita la Katie și spunea:

— îmi pare foarte, foarte rău. E numai vina mea. Și-a șters ochii cu un șervețel și s-a ridicat în picioare și a spus: mă duc să vorbesc cu taică-tău.

— Ești sigură...? a întrebat-o Katie, dar plecase deja.

Și Ray s-a materializat lângă ei și a decretat sec:

— De-abia aștept să mergem la Barcelona.

Și Jacob a spus:

— Bunicu' s-a bătut.

Și Ray a spus:

— Știu. Am fost acolo.

Și Katie a spus:

— Tipul pe care l-a lovit. Era...

— Știu, spuse Ray. Mi-a explicat taică-tău. Cu niște detalii destul de plastice. Este unul dintre motivele pentru care de-abia aștept să mergem la Barcelona. Că veni vorba, acum se odihnește nițel. Nu cred că o să se năpustească pe scări prea curând.

Și Jamie și-a dat brusc seama de ceva limpede ca lumina zilei, care, nu se știe cum, îi scăpase până în acel moment. Că taică-său știuse tot timpul. Despre maică-sa și despre David Symmonds.

A simțit că îl ia cu amețea.

S-a întors spre Katie.

— Deci mama știa că tata știe că ea și David Symmonds sunt...?

— Nu, spuse Katie, chiar mai sec decât Ray. Este clar că tata a ales tocmai ziua nunții noastre ca să îi dea vestea cea bună.

— Iisuse, zise Jamie. De ce l-au invitat pe individ?

— Este una dintre întrebările la care aș vrea să-mi răspundă mai încolo, spuse Katie. Dacă nu se omoară între ei, până atunci.

— Crezi că ar trebui să...? Jamie s-a ridicat de pe scaun.

— Nu, nu cred, spuse Katie, țâmoasă. Să se lămurească între ei.

Ray s-a dus să își caute părinții, ca să vadă dacă au supraviețuit încercării, iar Tony și-a făcut apariția cu o sticlă de șampanie deschisă și câteva pahare. S-a așezat pe locul liber al lui Jean și s-a întors spre Katie:

— Este prima nuntă din viața mea. Și trebuie să-ți spun că nu mă așteptam să fie chiar atât de interesantă. O afirmație care lui Jamie i s-a părut destul de riscantă, având în vedere starea de spirit a lui Katie. Dar era clar că știe pe ce teren calcă, poate și pentru că avea o

soră ca Becky, deoarece Katie i-a smuls sticla de șampanie, a luat o înghițitură zdravănă și a spus:

— Știi care-i partea cea mai tare?

— Care? întrebă Tony.

— Prezența ta aici.

— Ești foarte drăguță, spuse Tony. Deși nu m-așteptam ca intrarea mea să fie eclipsată într-un mod chiar atât de spectaculos.

— Doamne, exclamă Katie. Ce n-aș da să merg într-o discotecă.

— O femeie pe gustul meu, spuse Tony.

— Si David...? întrebă Jamie.

— S-a dus spre mașină, îi răspunse Tony. Cred că voia să evite o a doua întâlnire. O decizie înțeleaptă, în împrejurările date.

În acest punct, un bărbat cu un ditamai difuzorul, pe care se putea citi „Sunete de calitate”, și-a făcut apariția în pragul cortului, ca un înger supraponderal.

Dar Jamie își făcea mai multe griji pentru taică-său decât Katie și era mai puțin dispus să îi lase să se lămurească între ei, așa că s-a scuzat la Tony și s-a strecurat în casă, oprindu-se în drum ca să le dea asigurări unor prieteni și rude că tatăl lui este bine și sperând din toată inima că este într-adevăr așa.

A ciocănit la ușa dormitorului părinților lui. Vocile slabe de pe partea cealaltă s-au stins. A așteptat. Apoi a ciocănit din nou.

— Cine e? făcu taică-său.

— Eu sunt. Jamie. Voiam doar să văd dacă sunteți bine.

A urmat o scurtă pauză. Evident că nu erau bine. Ce prostie spusesese. Numai că oamenii își fac griji. Normal.

— Mă tem că am stricat lucrurile rău de tot, spuse taică-său.

Era greu să îți dai seama cum să răspunzi la așa ceva prin ușă.

— Ai putea să le transmiți tu, te rog, lui Katie și lui Ray că îmi pare nespus de rău fiindcă i-am făcut să treacă prin așa o rușine? spuse taică-său.

— O să le spun, zise Jamie.

A urmat un moment de tăcere.

— David este bine? întrebă taică-său.

— Îhî, răspunse Jamie. A plecat.

— Bine, spuse taică-său.

Jamie și-a dat seama că încă nu o auzise pe maică-sa vorbind. Și, deși părea foarte puțin probabil să i se fi întâmplat ceva îngrozitor, voia ca de data aceasta să fie absolut sigur.

— Mamă?

Nici un răspuns.

— Mamă...?

— N-am nimic, spuse maică-sa. În vocea ei era o notă de iritare, pe care, în mod straniu, o găsea reconfortantă.

Jamie a dat să îi întrebe dacă nu au nevoie de ceva...

apoi s-a întrebat ce Dumnezeu ar putea fi acel ceva (vin? tort?) și s-a hotărât să pună capăt convorbirii.

— Am plecat jos.

Nici un răspuns.

Așa că a coborât și a traversat peluza, dându-le asigurări cu privire la sănătatea tatălui său mai multor oameni întâlniți în drum. Începuse discoteca, așa că s-a strecurat în cort și s-a așezat lângă Tony, care vorbea cu Ed despre tavane din șipcă și plastic.

Ed s-a făcut nevăzut și Jamie a luat o țigară din pachetul lui Tony și a aprins-o și Tony i-a turnat un pahar de vin dulce și s-au uitat amândoi la tinchiul Douglas,

care dansa ca un taur rănit. Muzica era bună, fiindcă umplea toate golurile în care oamenii ar fi fost tentați să se gândească la implicațiile celor întâmplare, dar, dacă știai ce se întâmplase cu adevărat, trebuia să faci un efort ca să nu dai atenție versurilor (Dragoste cu năbădăi, Felicitări, Nu-ți părăsi bărbatul la greu...).

În ultimele două săptămâni își dorise cu disperare să vorbească cu Tony. Acum, era suficient să stea lângă el, să se atingă, să respire același aer. Când se întâlniseră ultima oară, păruseră doi oameni separați. Cumva, între timp, deveniseră un... ce? Un cuplu? Cuvântul părea greșit ales, acum, când se găsea în sfârșit în această poziție. Poate că este mai bine să fii ceva al cărui nume îți este necunoscut.

Au vorbit cu Mona despre riscurile culcatului cu propriul șef (lucru pe care ea, în mod necugetat, îl făcuse). Au vorbit cu părinții lui Ray, care, culmea, nu erau tulburați de turnura nonconformistă a recepției (se pare că fratele lui Ray era la închisoare, lucru de care Katie nu pomenise nimic, iar fostul soț al Barbarei admise odată într-un tomberon și fusese găsit de poliție). Au vorbit cu Craig, însoțitorul gay al lui Jenny, care, la drept vorbind, nu ar fi trebuit să poarte conversații de capul lui în timpul serviciului, dar, ce naiba, Jenny era beată moartă și se înțelegea de minune cu tipul ăla incredibil de plictisitor, care era coleg de muncă cu Ray. După aproximativ o jumătate de oră, maică-sa a intrat în cort. Și, într-un fel, a fost ca și cum în încăpere ar fi intrat regina însăși: toată lumea s-a oprit brusc din dansat și s-a așternut tăcerea și s-au panicat cu toții puțin, fiindcă nu știau cum ar trebui să se poarte. Dar, cum bărbatul de la „Sunete de calitate” nu știa ce se în-

tâmplase mai devreme, Kylie Minogue a continuat să cânte The Locomotion, foarte tare.

Jamie a dat să sară de la locul lui și să alerge spre ea ca să o salveze de toată atenția aceea nedorită, când Ursula (care se mișcase surprinzător de agil pe ritmurile melodiei Locomotion, împreună cu un grup de prieteni de-ai lui Katie și Ray) s-a dus la ea și a îmbrățișat-o, iar Jamie nu a vrut să o repeadă a doua oară. Și, după câteva secunde, i s-au alăturat și Douglas și Maureen și nu peste multă vreme maică-sa se găsea așezată la o masă într-un colț, în compania lor.

Prin urmare, când, după câteva minute, a intrat și taică-său în cort, nu s-a mai făcut atâta vâlvă. Din nou, Jamie s-a întrebat dacă nu ar trebui să meargă să aibă grijă de el. Dar taică-său s-a dus pușcă spre Katie și Ray și pesemne că și-a cerut scuze pentru comportamentul lui de mai devreme, lucru care mai mult ca sigur a funcționat, fiindcă întâlnirea a luat sfârșit cu o îmbrățișare, după care taică-său a fost condus și el la o masă, de către Ed, cu care părea să fi legat o puternică prietenie peste generații (Jamie a aflat mai târziu că, în urmă cu câțiva ani, Ed suferise o cădere nervoasă și nu ieșise din casă luni de zile). Și i se părea cam aiurea că părinții lui stau la mese diferite. Dar ar fi fost și mai aiurea să îi vadă stând unul lângă celălalt, lucru pe care nu îl făcuseră niciodată, la nici un fel de reuniune, așa că Jamie a decis ca să nu își mai facă griji pentru ei până a doua zi.

Și când, puțin mai târziu, Jamie și Tony au ieșit din cort, se înserase și cineva aprinsese niște făclii multicolore pe bețe de bambus, în jurul peluzei, care creau o atmosferă fermecătoare. Și i s-a părut că ziua a fost în sfârșit reparată, atât cât se putea repara.

S-au jucat de-a v-ați ascunselea cu Jacob și, în bucătărie, au dat peste Judy, care arăta groaznic, fiindcă Kenneth era în comă, în toaleta de la parter. Au făcut rost de o șurubelniță și au desfăcut încuietoarea și l-au așezat la orizontală pe canapeaua din sufragerie, au aruncat o pătură peste el, și i-au pus o găleată pe covor, în apropiere, după care au târât-o pe Judy înapoi afară și pe ringul de dans.

Și apoi a venit timpul ca Jacob să meargă la culcare, așa că Jamie i-a citit din Pumpkin Soup și Curious George Takes a Train și a coborât și a dansat cu Tony, apoi a început melodia lui Lionel Richie, Three Times a Lady, și Jamie a râs și Tony l-a întrebat de ce râde și Jamie l-a tras pur și simplu lângă el și l-a sărutat în mijlocul ringului de dans, trei minute în șir, și cele trei minute în șir cât a simțit penisul lui Tony s-au dovedit mai mult decât putea el suporta și, cum era deja destul de beat, l-a tras pe Tony în sus pe scări și i-a spus să nu facă zgomot, că-l omoară, și au intrat în vechiul lui dormitor și Tony i-a tras-o sub privirile Girafei Uriase și departe de cele ale Doctorului Dolittle, închis în cutia lui.

142

Katie era ușurată că Jacob stătuse la ea în poală în timpul evenimentelor.

Ray, Jamie și Tony păreau să se descurce foarte bine și singuri și tot ce avea ea de făcut era să îl îmbrățișeze pe Jacob și să spera că nu va fi prea afectat de cele văzute.

în mod bizar, nu părea foarte afectat. Nu mai văzu-se niciodată doi adulți care să se bată în realitate. Se pare că bunicul și bărbatul acela erau precum eroii din Power Rangers. Dar Katie nu își amintea să fi văzut sânge de-adevăratelea în vreo casetă video cu Power Rangers, iar taică-său nu executase nici o tumbă sau figură de karate.

Dacă Jacob nu ar fi stat în poala ei, habar nu avea ce ar fi făcut. Era limpede că taică-său suferă cumplit și că ar fi trebuit să fie și ei mult mai atenți, să observe că a luat-o razna și că a luat pastilele de valium. Pe de altă parte, te-ai fi așteptat să fi avut și el răbdare până la sfârșitul mesei, după care să-l fi scos pe individ în stradă ca să-l ia la pumni, nu să-și bage picioarele în recepția de nuntă a fiică-sii, indiferent cât de rău i-ar fi fost.

Și se vedea clar că maică-sa a fost oripilată să afle că taică-său știe despre David Symmonds. Dar, în primul rând, de ce Doamne iartă-mă l-o fi invitat pe individ la nuntă?

Una peste alta, Katie era recunoscătoare că nu fusese nevoită să își clarifice sentimentele față de cele întâmplate și să își consoleze, în același timp, unul dintre părinți, fiindcă ar fi fost în stare să facă o figură demnă de eroii din Power Rangers.

Jamie a fost cel care a salvat situația (omul meciului, cum bine a spus Ray). Când s-a ridicat în picioare ca să țină discursul, Katie habar nu avea ce are de gând să spună (Jamie i-a mărturisit după aceea că nici el nu știuse) și era nervoasă, deși nu la fel de nervoasă ca maică-sa, care a reușit să își sfâșie batista, crezând probabil că Jamie este pe cale de a le explica tuturor, întocmai, de ce făcuse taică-său ceea ce făcuse.

Dar povestea cu cearta de la locul de muncă a fost o mișcare genială. Oamenilor le-a plăcut atât de tare

ideea, încât, mai pe seară, Katie a primit mai multe explicații cu totul diferite cu privire la pica pe care i-o purta taică-său fostului coleg. După Mona, David băgase strâmbe ca taică-său să nu obțină funcția de director executiv. După unchiul Douglas, David era un bețivan. Katie a hotărât să nu îi contrazică. Fără îndoială că, până la sfârșitul serii, îl va fi ucis pe unul dintre angajații fabricii și va fi îngropat cadavrul într-o pădure din apropiere.

I s-a plâns puțin lui Ray de comportamentul părinților ei, fără nici un folos. El a râs și a luat-o în brațe și i-a spus:

— Ce-ar fi să uităm de familia ta și să ne distrăm și noi un pic?

Într-un gest de bunăvoință, pentru că era nunta lor, și-a călcat pe inimă și a recunoscut că are dreptate, dar nu cu voce tare, normal. Ci prin faptul că nu i-a dat replica.

I-a sugerat mai bine să se îmbete, care s-a dovedit o idee destul de bună, fiindcă atunci când taică-său și-a făcut din nou apariția și a venit să își ceară scuze, aproape că nici nu și-a mai amintit ce se întâmplase mai devreme, darămite să îi mai pese, și așa a putut să îl îmbrățișeze, un gest care s-a constituit, probabil, în cea mai diplomată rezolvare posibilă.

Bătea ora unsprezece, iar ei stăteau cu toții pe jos, într-un mic cerc la marginea peluzei. Ea, Ray, Jamie, Tony, Sarah și Mona. Vorbeau despre fratele lui Ray, care era la închisoare. Și Jamie s-a plâns că această informație palpitantă nu i-a parvenit mai devreme. Ray i-a aruncat o privire părintească, fiindcă nu era deloc un subiect amuzant de bârfă, și le-a povestit tuturor despre droguri și mașini furate și despre banii cheltuiți și timpul irosit

și durerea părinților lui, care au încercat să îl aducă înapoi pe calea cea bună.

— Nenorocita de Nora, zise Sarah.

Iar Ray spuse:

— În cele din urmă, îți dai seama că problemele celorlalți sunt problemele celorlalți.

Katie l-a luat în brațe, beată fiind, și a spus:

— Nu ești doar o față drăguță, nu-i așa?

— Drăguță? spuse Tony. Nu știu dac-aș merge până-ntr-acolo. Colțuroasă, poate. Fieroasă, de-a dreptul.

Ray avea destulă bere la bord, așa că a receptat descrierea ca pe un compliment.

Iar lui Katie i-a părut rău că nu merg și Jamie și Tony cu ei la Barcelona.

143

Jean s-a oprit la jumătatea scărilor și s-a sprijinit de balustradă. O luase cu ameteală, așa cum i se întâmpla uneori la etajele superioare ale clădirilor înalte.

Totul i se limpezise brusc.

Relația ei cu David se terminase. Când l-a lovit George, ea pentru George și-a făcut griji. Că și-a pierdut mințile. Că o să se facă de râs în fața tuturor cunoscuților lor.

Nici măcar nu știa dacă David mai este în casă.

Măcar de și-ar fi dat seama ieri, ori săptămâna sau luna trecută. Tar fi spus lui David. N-ar mai fi venit la nuntă și nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Oare de cât timp știa George? Oare asta îi provocase depresia? Chestia aia îngrozitoare pe care și-a făcut-o la duș. Era vina ei?

Poate că și căsnicia ei se terminase.

A traversat holul și a ciocănit la ușa dormitorului. S-a auzit Un mormăit.

— George. Eu sunt.

S-a auzit alt mormăit.

A deschis ușa și a intrat în cameră. George zăcea în pat, pe jumătate adormit.

— A, tu erai, spuse el și se ridică încet în fund.

Se așează în fotoliu:

— George, uite...

— Îmi pare rău, spuse George. Vorbea ușor bolborosit. A fost de neiertat. Ce-am făcut în cort. Ție... Prietenului tău. Lui David. N-ar fi trebuit s-o fac.

— Nu, spuse Jean, eu sunt cea care... îi venea greu să vorbească.

— Mi-a fost teamă. George nu părea să o asculte. Teamă de... Ca să fiu sincer, nu știu prea sigur de ce. De bătrânețe. De moarte. De moartea de cancer. De moarte în general. De toast. Lucrurile au luat-o puțin razna. Am cam uitat că era toată lumea acolo.

— De când știi? întrebă Jean.

— Ce anume?

— Despre... Nu putea s-o spună.

— A, am înțeles la ce te referi, spuse George. Chiar nu mai are importanță.

— Trebuie să știu.

George a căzut o vreme pe gânduri.

— Din ziua în care trebuia să plec la Cornwall. Se le-găna ușor.

— Cum? întrebă Jean, perplexă.

— M-am întors acasă. Și v-am văzut. Erați aici. În pat.
Mi-a cam luat ochii. Cum s-ar zice.

Lui Jean îi era rău.

— De fapt, ar fi trebuit să spun ceva atunci, pe moment, înțelegi, ca să mă descarc.

— Îmi pare rău, George. Îmi pare foarte rău.

George și-a pus mâinile pe genunchi, ca să se calmeze.

— Ce-o să se-ntâmpale acum? întrebă ea.

— Ce vrei să spui?

— Cu noi.

— Nu prea știu ce să spun, zise George. Nu este o situație în care să fi fost prea des.

Jean nu era prea sigură dacă George intenționase să facă o glumă.

O vreme nu a mai zis nici unul nimic,

îi văzuse dezbrăcați.

Făcând dragoste.

Făcând sex.

Se simțea ca și cum ar fi avut un cărbune aprins în cap și o ardea și frigea, iar ea nu putea să facă absolut nimic în această privință, fiindcă nu putea să spună nimic. Nici lui Katie. Nici Ursulei. Nu avea cale de scăpare.

Jamie a bătut la ușă. Au schimbat câteva cuvinte și a plecat.

Se simțea prost fiindcă nu îi mulțumise. Acuma își dădea seama cât de bun fusese George, fiindcă ținuse acel toast. O să i-o spună neapărat, mai încolo.

S-a uitat la el. Era foarte greu să ghicească la ce se gândește. Sau dacă se gândește la ceva. Se legăna în continuare ușor. Nu părea să se simtă prea grozav.

— Poate c-ar trebui să-ți aduc o cafea, spuse Jean.

Cred ne-ar prinde bine la amândoi.

— Da, e o idee foarte bună, spuse George,
S-a dus și a luat două cafele din bucătăria în care nu
mai era nimeni, slavă Domnului.
George a dat-o pe gât dintr-o înghițitură.
Simțea nevoia să vorbească despre David. Simțea ne-
voia să îi explice că s-a terminat. Simțea nevoia să îi ex-
plice de ce s-a întâmplat. Dar era destul de sigură că
George nu vrea să discute acest subiect.
După câteva minute, a spus:
— Somonul a fost bun, așa mi s-a părut.
— Da, spuse Jean, deși nu își amintea cum fusese so-
monul.
— Iar prietenii lui Katie par o gașcă simpatică. Bă-
nuiesc că pe unii dintre ei i-am mai văzut, dar eu nu prea
rețin fețele oamenilor.
— Păreau simpatici, într-adevăr, spuse Jean.
— Mi-a părut rău de domnișoara din scaunul cu ro-
tile, spuse George. Pare foarte drăguță. Mare păcat.
— Da, zise Jean.
— În fine, spuse George. Se ridică în picioare.
Jean îi dădu o mână de ajutor.
— Ar trebui să coborâm, spuse George. Nu este bine.
Să stăm aici. Să nu le dăm apă la moară bârfitorilor.
— Bine, spuse Jean.
— Mulțumesc pentru cafea, zise George. M-am mai în-
tremat puțin. Se opri în ușă. Auzi, de ce nu cobori tu pri-
ma? Eu vreau să dau o fugă până la toaletă. Și dus a fost.
Așa că Jean a coborât și s-a îndreptat spre cort și
și-a dat seama că George avusese dreptate în legătură
cu bârfele, fiindcă i s-a părut că toată lumea aștepta-
se venirea ei, lucru care a stingherit-o foarte tare. Dar
Ursula a venit la ea și a îmbrățișat-o, iar Douglas și
Maureen au condus-o la una dintre mese și i-au dat

altă cafea și niște vin și după câteva minute și-a făcut apariția și George, care s-a așezat la altă masă, și Jean a încercat să se concentreze pe ce spuneau Ursula și Douglas și Maureen, dar era destul de greu. Fiindcă se simțea de parcă tocmai ar fi ieșit dintr-o clădire în flăcări.

Îi privea pe Jamie și pe Tony și nu se putea gândi decât la cât de mult se schimbase lumea. Tatăl ei se culcase timp de douăzeci de ani cu femeia care locuia ușă în ușă cu ei. Acum, fiul ei dansa cu un bărbat, în timp ce viața ei se destrăma.

Se simțea precum bărbatul din filmul acela cu fantome de la televizor, cel care nu își dădea seama că este mort. S-a dus și le-a cerut scuze lui Katie și lui Ray. I-a mulțumit lui Jamie pentru discurs. I-a cerut scuze lui Jacob, care nu prea înțelegea de ce o face. A dansat cu Douglas. Și a reușit să aibă o discuție cu Ursula, departe de ochii lumii. Seara se scurgea greu, iar durerea slăbea, fiindcă alcoolul își făcea treaba și, puțin după miezul nopții, când oaspeții au început să se împrăstie, a observat că George dispăruse. Așa că a urât noapte bună în stânga și în dreapta și a urcat la etaj și l-a găsit pe George în pat, dormind dus.

A încercat să vorbească cu el, dar nu i-a trezit nici o reacție. S-a întrebat dacă îi este permis să doarmă în același pat. Dar nu avea unde să se ducă. Așa că s-a dezbrăcat, și-a pus cămașa de noapte, s-a spălat pe dinți și s-a strecurat în pat lângă el.

A stat cu ochii în tavan și a plâns puțin, înfundat, ca să nu îl trezească pe George.

A pierdut noțiunea timpului. Discoteca s-a terminat. Vocile s-au stins. A auzit pași care urcau și coborau scările. Apoi tăcere.

S-a uitat la ceasul deșteptător de pe noptieră. Arăta ora unu și jumătate.

S-a ridicat din pat, și-a pus papucii și halatul și a coborât la parter. Casa era goală. Mirosea a fum de țigară, a vin răsuflat, a bere trezită și a pește gătit. A descuiat ușa de la bucătărie și a ieșit în grădină, gândindu-se că va sta sub cerul nopții și că își va pune un pic de ordine în gânduri. Dar era mai frig decât crezuse. Începuse să plouă din nou și nu se zărea nici o stea.

A intrat în casă, a urcat la etaj, s-a băgat în pat și a stat întinsă acolo până ce, într-un sfârșit, a furat-o somnul.

144

George s-a trezit dintr-un somn lung, adânc și fără vise, simțindu-se mulțumit și relaxat. A rămas întins câteva minute, cu ochii în tavan. Plasticul din jurul corpului de iluminat avea o crăpătură mică, care părea o hartă în miniatură a Italiei. Trebuia să meargă la toaletă. S-a sculat din pat, și-a pus papucii și a ieșit din cameră cu pași săltăreți.

Totuși, pe la jumătatea holului, și-a amintit ce se întâmplase în urmă cu o zi. L-a luat cu amețeală și a trebuit să se sprijine câteva secunde de balustradă, ca să se liniștească.

S-a întors în dormitor să vorbească cu Jean. Dar era adâncită în somn, cu fața la perete, sforăind ușor. Și-a dat seama că va fi o zi grea pentru ea și că n-ar fi bine să o înceapă printr-o trezire forțată. A ieșit pe hol și a închis ușa cu grijă.

Simțea miros de pâine prăjită, de șuncă, de cafea și alte câteva mirosuri mai puțin plăcute. Câteva mucuri de țigară pluteau într-o cană de cafea pe jumătate plină de pe pervazul ferestrei. Acum, că se mai dezmeticise, se simțea cam amețit de la lovituri. Poate erau și efectele secundare ale valiumului și alcoolului.

Trebuia să vorbească cu Katie.

S-a dus la baie să se ușureze, apoi s-a îndreptat spre scări. Dar prima persoană pe care a văzut-o prin ușa bucătăriei nu a fost Katie, ci Tony. Asta l-a descumpănit puțin. Uitase de Tony.

Tony făcea o sculptură rudimentară în formă de câine, din bucăți de pâine prăjită, ca să îl distreze pe Jacob. Oare își petrecuse noaptea cu Jamie, în casă? Acum nu mai avea nici o importanță, George era conștient de asta. Și nu se găsea nicidecum în poziția de a da lecții de morală. Dar i se părea că i se micșorase mintea și că întrebarea respectivă o înfundase, cumva.

Când a intrat în bucătărie, conversația s-a oprit și toată lumea s-a întors să se uite la el. Katie, Ray, Jamie, Tony, Jacob. Plănuse să o tragă pe Katie deoparte, discret. Era limpede că nu va fi posibil.

— Bună, tată, spuse Jamie.

— George, spuse Ray.

I s-au părut cam reci.

Si-a luat inima în dinți.

— Katie. Ray. Vreau să-mi cer iertare pentru faptele mele de ieri. Mi-e rușine de mine și de ce s-a întâmplat. — Tăcere. — Dacă pot face ceva ca să-mi repar greșeala...

Toată lumea s-a uitat la Katie. George a observat că are un cuțit de pâine în mână.

— Doar n-ai de gând să-ți înjunghii tatăl, nu? întrebă Ray.

Nu a râs nimeni.

Katie s-a uitat în jos la cuțit.

— A, scuze. Nu.

A pus cuțitul jos și a urmat o tăcere apăsătoare.

Atunci Tony s-a ridicat de pe scaun și l-a împins înapoi, astfel încât George să poată lua loc și și-a înfășurat un șervet pe mână, ca ospătarii, și a spus:

— Avem cafea, ceai, suc de portocale, toate proaspăt făcute, pâine integrală prăjită, ouă prăjite, ouă fierte...

George s-a întrebat dacă nu o fi un fel de glumă homosexuală, dar nu râdea nimeni, așa că a acceptat oferta, trăgând concluzia că i-a fost făcută cu bună-credință, s-a așezat, i-a mulțumit lui Tony și i-a spus că ar dori niște cafea fără zahăr și fără lapte și ouă prăjite, dacă nu era deranjul prea mare.

— Eu am un câine din pâine prăjită, spuse Jacob.

Ușor-ușor, conversația s-a legat din nou. Tony le-a povestit cum a căzut el de pe motocicletă în Creta. Ray le-a explicat cum a organizat jocul de artificii pentru Katie.

Jacob a anunțat că și-a botezat câinele din pâine prăjită

Prăji, după care i-a mâncat capul și s-a stricat de râs.

După aproximativ douăzeci de minute, bărbații au plecat să își facă bagajele și George a rămas singur cu fiica lui.

Katie s-a bătut ușor pe frunte și l-a întrebat cum o mai duce acolo sus. George s-a bătut ușor pe frunte și i-a spus că o duce destul de bine acolo sus. I-a explicat că evenimintele zilei de ieri i-au scos toți gărgăunii din cap. Evident, mai erau niște probleme care trebuiau rezolvate, dar

panica dispăruse. Avea o eczemă. Acum îi era limpede.

Katie nu a zis nimic, s-a scărpinat pe mână și a părut dintr-odată foarte serioasă. George se temea să nu înceapă să vorbească despre Jean și David Symmonds. Nu voia să vorbească despre Jean și David Symmonds. Ar

fi fost mai mult decât fericit să ocolească subiectul pentru tot restul vieții.

I-a luat mâna lui Katie și i-a strâns-o ușor.

— Haide. Mai bine du-te și fă-ți bagajul.

— • Da, spuse Katie. Cred că ai dreptate.

— Du-te, spuse George. O să strâng eu aici.

Jean s-a trezit în sfârșit, după o oră. Părea învinețită și extenuată, ca după o operație chirurgicală. Nu a zis mare lucru. A întrebat-o dacă se simte bine. I-a răspuns că da. S-a hotărât să nu o interogheze.

Spre prânz s-au adunat în hol ca să își ia la revedere.

Katie, Ray și Jacob o luau spre Heathrow, iar Jamie și Tony se întorceau la Londra. Era o împrejurare cam sumbră, iar casa i s-a părut anormal de liniștită după plecarea lor.

Din fericire, după zece minute, cei de la firma de catering au venit să își recupereze echipamentele, fiind urmați de doamna Jackson și o tânără cu cercei în buză, care s-au apucat imediat să curețe în casă.

După ce s-a dat cu aspiratorul în sufragerie, George și Jean s-au retras pe canapea, cu câte o cană de ceai și un platou cu sandviciuri, în timp ce se făcea curat în bucătărie. George și-a cerut încă o dată scuze pentru comportamentul lui, iar Jean i-a adus la cunoștință că nu se va mai întâlni niciodată cu Da vid.

— Îți mulțumesc, spuse George. Părea cea mai elegantă replică pe care putea să o dea.

Jean a început să plângă. George nu știa cum să reacționeze. Și-a pus mâna pe brațul ei. Nu părea să aibă nici un efect, așa că și-a retras-o.

— N-o să te părăsesc.

Jean și-a suflat nasul într-un șervețel.

— Și nici n-o să-ți cer să pleci, adăugă George, ca să îi fie foarte clar cum stă.

Oricum, era o idee ridicolă. Ce ar face dacă s-ar muta? Sau dacă ar pleca Jean? Era prea bătrân ca să o ia de la capăt. Amândoi erau.

— Mă bucur, spuse Jean.

George i-a oferit alt sandvici.

Cortul a fost demontat în cursul după-amiezii și George a putut să lucreze câteva ore la atelier, înainte de masa de seară. Și-a dat seama că după terminarea construcției va fi dezamăgit. Evident, va avea un loc în care să deseneze și să picteze. Dar va avea nevoie și de alte proiecte, cu care să își ocupe timpul, fiindcă, dacă era să judece după întâlnirea lui cu ficusul, vor mai trece câteva luni până ce desenul și pictura îl vor împlini pe de-a întregul.

Ar putea să facă înot de câteva ori pe săptămână, la piscina din localitate. Părea o idee de bun-simț. L-ar menține în formă și l-ar ajuta să doarmă.

De fapt, dacă stătea să se gândească mai bine, poate că lui Jean i-ar face plăcere să îl însoțească. S-ar mai înveseli și ea puțin. Când plecau cu copiii în vacanță, nu ocolea piscinele. Evident, trecuseră ceva ani de atunci și s-ar putea să nu mai fie prea dornică să poarte un costum de baie în public. Femeile, din ce știe el, își fac mai multe griji în această privință decât bărbații. Dar o să îi facă totuși propunerea.

Sau un weekend prelungit la Bruges. Era o alternativă. Recent, citise ceva despre el în ziar. Era în Belgia, dacă nu îl înșela memoria, ceea ce însemna că ar putea să ajungă acolo fără să se ridice de la sol.

L-a trecut un fior. Era frig și se lăsa întunericul. Așa că a băgat materialele de construcție la adăpost și s-a îndreptat spre casă. S-a schimbat de hainele de lucru și s-a întors în bucătărie.

Jean pregătea niște lasagna. Și-a făcut o cană de ceai, s-a așezat la masă și a început să răsfoiască Ghidul TV.

— Poți să-mi dai și mie tava de aluminiu din dulap?

întrebă Jean.

George s-a lăsat pe spate, a scos tava și i-a dat-o și a simțit o adiere ușoară de la parfumul floral cu care se dădea Jean. Sau poate era de la șamponul de flori de portocal de la Sainsbury's. Oricum, foarte plăcut.

Jean i-a mulțumit și el s-a întors la Ghidul TV. S-a trezit uitându-se la o fotografie cu două femei tinere, care erau unite în zona capului. Nu era o imagine plăcută și vederea ei nu i-a făcut bine. A început să citească. Femeile urmau să apară într-un documentar, pe Channel Four. Documentarul avea să se sfârșească cu imaginile filmate în timpul operației chirurgicale de separare a celor două. Se pare că procedura era riscantă și că una sau amândouă fetele ar fi putut muri în urma ei. Articolul nu dezvăluia rezultatul operației.

Podeaua bucătăriei a luat-o ușor la vale.

— Ce ți-ar plăcea lângă lasagna? întrebă Jean. Mazăre sau broccoli?

— Poftim? spuse George.

— Mazăre sau broccoli? întrebă Jean.

— Broccoli, spuse George. Și poate c-ar trebui să deschidem și-o sticlă de vin.

— Broccoli și vin să fie, atunci, spuse Jean.

George s-a uitat în jos, la Ghidul TV.

Era timpul să înceteze cu toate prostiile astea.

A dat pagina și s-a ridicat să caute un tirbușon.

